

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

СЕЗОН НА СТРАСТТА

Превод от английски: Мария Цочева, 1993

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Часовникът иззвъня малко след шест. Тя се размърда, протегна ръка изпод завивките и го спря. Все още можеше да се престори, че не го е чула. Можеше отново да се върне към сънищата си. Не беше необходимо да заминава... струваше й се, че... струваше й се... и тогава звънна телефонът.

— По дяволите! — Кейтлин Харпър седна в леглото. Дългата й тъмнокестенява коса, сплетена на две плитки от предишния ден, бе праметната през раменете й, лицето й бе зачервено от съня.

Телефонът отново иззвъня и тя с въздишка вдигна слушалката, като едва успя да сподави една прозявка. Устните й бяха фини и изящни, в моменти на щастие широка усмивка озаряваше лицето й, но в този миг зелените й очи бяха твърде сериозни и загрижени. Беше вече напълно будна. А беше толкова по-лесно да заспи отново и да забрави.

— Здравей, Кейт — усмихна се, като чу познатия глас. Още преди да вдигне слушалката, бе сигурна, че се обажда Фелиша. Никой друг не знаеше адреса и телефонния й номер.

— Какво правиш толкова рано сутринта?

— О, обичайните неща.

Кейт се усмихна.

— В шест часа? Обичайните неща? — познаваше Лиша прекалено добре, за да й повярва. Фелиша Норман едва успяваше да се измъкне от леглото към осем часа, а секретарката й в офиса бе внимателно инструктирана да я закриля от всякакви прекомерни вълнения и неприятности поне до десет. Шест часът сутринта въобще не беше обичайното й време за ставане от сън. Изключения правеше само заради Кейт. Само заради нея би станала в такъв безбожно ранен час.

— Нямах ли с какво друго да се занимаваш, ами непрекъснато ме проверяваш, Лиша?

— Очевидно не. Какво ново? — Фелиша отчаяно се мъчеше да се разбуди напълно. Добре подстриганата й руса коса, която носеше

свободно пусната върху раменете си, сега лежеше разпиляна върху възглавницата ѝ, а ръката ѝ с безупречен маникюр покриваше ясносините очи и изваяното ѝ лице. И тя като Кейт имаше лице на модел, но беше с дванадесет години по-възрастна от нея.

— Няма нищо ново, глупачке. Но те обичам. И съм добре. Честна дума!

— Това е чудесно. Просто си помислих, че може би ще искаш да се срещнем там — *там*. Напълно анонимно име за едно също толкова анонимно място. А Фелиша бе готова да шофира два часа само, за да види приятелката си там. И за какво? Кейт трябваше да се справи сама. Знаеше го. Не можеше вечно да разчита и да се опира на другите. Беше го правила прекалено дълго.

— Не, Лиша, наистина съм добре. А и освен това от магазина най-накрая ще те изгонят, ако продължаваш да изчезваш от работа по средата на деня, за да се грижиш за мен като бавачка.

Фелиша Норман беше директор по въпросите на модата на един от най-изисканите магазини в Сан Франциско и Кейт се бе запознала с нея по времето, когато работеше като модел.

— Не ставай глупава. Те дори не забелязват отсъствието ми.

Но и двете разбираха, че това не е истина. А това, което Кейт не знаеше, бе, че този следобед Фелиша трябваше да прегледа цялата зимна колекция на „Норел“. След три дни идваше ред на колекцията на „Холстън“, а през следващата седмица предстоеше модното ревю на „Блас“. Подготвените тоалети надминаваха и най-смелото въображение. Дори и това на Фелиша. Но Кейт бе вече твърде далеч от тези вълнения. Не мислеше за модни сезони и водещи колекции. Не бе се замисляла за това от месеци.

— Как е моят малък приятел? — гласът на Фелиша омекна, докато задаваше въпроса, а очите на Кейт весело заблестяха.

Прокара ръка по издутия си корем и се усмихна — този път с весела и истинска усмивка. *Още три седмици... три седмици... и Том...*

— Добре е.

— Как можеш да си толкова сигурна, че ще бъде момче? Успя дори и мен да убедиш — Фелиша се усмихна при мисълта за огромния куп бебешки дрехи, които бе поръчала на седмия етаж на магазина миналата седмица. — Но както и да е. Дано да не грешиш!

И двете се разсмяха.

— Не греша. Том каза... — настъпи тишина. Не разбра как думите се изплъзнаха от устата ѝ. — Това няма значение, скъпа. Но днес не се нуждая от бавачка. Наистина. Можеш да си останеш в Сан Франциско, да поспиш още два часа и да отидеш спокойно на работа. Ако имам нужда от нещо, ще ти се обадя. Обещавам.

— Къде ли съм чувала това преди? — Фелиша се разсмя с мекия си дълбок и гърлен смях. — Ако чакам ти да ми се обадиш, така и ще си умра от старост, без да те чуя. Между другото, мога ли да дойда този уикенд?

— Отново? Ще можеш ли да издържиш?

През изминалите четири месеца я бе посещавала почти всеки уикенд. Кейт бе вече свикнала и очакваше посещенията ѝ; въпросът на Фелиша и отговорът ѝ бяха просто формалност.

— Какво да ти донеса?

— Нищо. Фелиша Норман, ако ми донесеш още едно-единствено нещо за бременни жени, без значение какво е, ще започна да крещя. Къде мислиш, че ще облека всички тези дрехи? В супермаркета? Госпожо, аз живея в малко фермерско градче. Нали знаеш, мъжете носят трикотажни фланели под ризите си, а жените — домашни престилки. Това е — Кейт изглеждаше развеселена.

Но не и Фелиша.

— Сама си си виновна, по дяволите! Казах ти...

— О, я млъквай! Тук съм много щастлива — Кейт се усмихна на себе си.

— Ти не си добре! Но това е само защото си бременна. Почакай само да се роди бебето. Тогава сигурно ще се вразумиш...

Фелиша разчиташе точно на това. Дори бе започнала да се оглежда за подходящ апартамент. Вече бе разгледала няколко прекрасни жилища на „Телеграф Хил“. Бяха истински бижута, а и се намираха близо до нейното жилище. Кейт бе луда да живее на онова място. Но всичко щеше да се оправи. Шумът, който се бе вдигнал около нея, постепенно заглъхваше. Още няколко месеца и тя спокойно щеше да се върне в града.

— Ей, Лиша — Кейт погледна към будилника, — по-добре е да тръгвам. Предстоят ми три часа шофиране — предпазливо се протегна,

като се надяваше, че този път краката ѝ няма да се схванат и да я принудят бързо да скочи от леглото.

— А пък и това шофиране. Би могла да преустановиш посещенията си през следващия месец. Поне докато се роди бебето. Няма смисъл...

— Лиша, обичам те! Довиждане — Кейт внимателно затвори телефона.

Всичко това го бе чувала и преди. Но тя знаеше какво прави. Точно това, което трябваше, това, което искаше да направи. А и освен това, имаше ли някакъв избор? Как би могла да преустанови посещенията си?

Бавно се надигна, седна на ръба на леглото и като въздъхна дълбоко, се загледа в планините, които се виждаха от прозореца ѝ. Мислите ѝ се носеха далеч — на хиляди мили разстояние от жилището ѝ, връщаха я години назад.

— *Том* — каза го тихо и нежно. Само една-единствена дума.

Дори не осъзна, че я произнесе на глас. Том... как е възможно той да не е при нея сега? Защо го нямаше в банята, защо не чуваше пеенето му изпод душа или веселите шегички, които подхвърляше от кухнята... наистина ли вече го нямаше?

Съвсем доскоро бе чувала гласа му, изричала бе името му. Той винаги е бил край нея. Винаги. Високият, рус, красив Том, преливащ от смях и веселие, притежаващ изключителния талант да ѝ създава безброй дребни, но незабравими радости. Том, когото бе срещнала още през първата си година в колежа.

Отборът му играеше в Сан Франциско и тя съвсем случайно отиде да гледа мача, а след това още по-случайно се озова на едно парти, където някой от приятелите ѝ познаваше някои от отбора... истинска лудост. И късмет. Никога преди това не бе вършила нещо подобно. Беше се влюбила в него веднага, а бе само на осемнадесет години. И — влюбена в някакъв футболист!

В началото самата мисъл за това ѝ се стори нелепа. *Футболист*. Но той беше нещо много повече. Бе твърде специален и необикновен. *Бе Том Харпър*. Нежен, сърдечен, грижовен. Той, чийто баща е бил миньор в Пенсилвания, а майка му е работила като сервитьорка, за да го издържа в училище. Том, който бе работил дни и нощи наред, лято след лято, за да може да постъпи в колеж, и който най-накрая бе

постигнал целта си, благодарение на стипендията за футбол, която бе спечелил. Беше станал звезда в колежа. После — професионалист. А най-накрая се бе утвърдил като истинска звезда. Нещо като национален герой. Том Харпър. И точно тогава тя го бе срещнала. Той беше звезда. Том...

— Здравей, Принцесо — погледът му се бе плъзнал по нея и ѝ се бе сторило, че я облива топъл летен дъжд.

— Здравей — почувствала се бе глупаво. *Здравей...* не можеше да измисли нищо повече. Не знаеше какво друго да му каже, но усети леко присвиване и трепет в стомаха. Отклони поглед от него. Блестящите му сини очи бяха прекалено изпитание за нея; смущаваше я втренченият в лицето ѝ поглед, начинът, по който се усмихваше. Да надникне в очите му бе все едно да се опита да погледне към яркото слънце.

— От Сан Франциско ли си? — гледаше надолу към нея и се усмихваше. Беше огромен, добре сложен мъж, с телосложение, което напълно съответстваше на професията му. Тя се бе зачудила какво ли си мисли за нея. Може би я намираще смешна. Смаяната почитателка на отбора, или просто хлапе.

— Да. От Сан Франциско съм. А ти?

И двамата се разсмяха, защото тя добре знаеше, че той не е от Сан Франциско. *Всеки* знаеше откъде е Том Харпър. И че играеше за отбора на Чикаго.

— Защо си толкова срамежлива?

— Аз... не... о, по дяволите!

Тогава отново се разсмяха и всичко се подреди. Измъкнаха се от партито и отидоха да ядат хамбургери.

— Приятелите ти няма ли да се тревожат?

— Може би — седеше на бара до него, полюляваше безгрижно крака си и щастливо му се усмихваше над мазния хамбургер.

Имаше уговорена среща там, на партито. Но това вече нямаше значение. Сега беше с Том Харпър. Трудно ѝ бе да свикне с тази мисъл. Но той никак не приличаше на звездата, за която се носеха легенди. Беше просто човек. И тя го харесваше. Но не защото беше популярен и известен. Просто защото бе симпатичен. Не... беше нещо повече от това... но не бе съвсем сигурна какво точно. Знаеше само, че всеки

път, когато го погледнеше, стомахът ѝ се свиваше от щастливо очакване. Чудеше се дали ѝ личеше.

— Често ли постъпваш така, Принцесо? Често ли зарязваш гаджетата си по средата на партитата? — изгледа я строго и отново се разсмяха и двамата.

— Никога. Честно!

— Съветвам те да не постъпваш така с мен.

— Да, сър.

Цялата вечер бе изпълнена с добродушни закачки и смях и тя бе усетила у него близката и сродна душа. И в същото време се чувстваше някак смирена и покорна. На моменти присъствието му я караше да се държи като малко момиченце, но знаеше, че с него е в безопасност. Струваше ѝ се, че го е чакала цял живот, за да дойде и да я закриля. Усецането бе ново и непознато, но ѝ харесваше.

След хамбургерите отидоха до Кармел. Разхождаха се край океана, но той не направи никакъв опит да я накара да се любят. Само се разхождаха хванати за ръце и разговаряха цялата нощ, докато най-накрая слънцето изгря. Разказваха си за детските и юношеските си години... прекъсваха се един друг с „чакай да ти кажа за...“

— Ти си много красиво момиче, Кейт? С какво смяташ да се занимаваш като пораснеш.

Тя се изсмя на въпроса му и изсипа пълна шепа пясък във врата му. Той ѝ отвърна със същото и Кейт се зачуди дали ще я целуне. Не го направи. А тя така отчаяно искаше да го целуне.

— Престани. Говоря сериозно. Какво искаш да правиш?

Само сви рамене:

— Не зная. Току-що започнах колежа. Мисля си, че може би ще специализирам държавно право или пък литература. Нали разбираш, нещо от този род. Но кой знае! Може би ще се дипломирам и ще получа работа като продавачка на козметика в „Сакс“. Или пък ще избягам от къщи, ще се поскитам без работа, ще преподавам в училище, ще стана медицинска зестра или пожарникар или... — по дяволите, как би могла да знае! Въпросът беше твърде странен и глупав.

Той отново ѝ се усмихна и тя усети как краката ѝ омекват под погледа на бистрите сини очи.

— На колко години си, Кейт?

Задаваше въпрос след въпрос, но се държеше така, сякаш винаги я е познавал. Въпросите бяха просто някаква формалност. И кой знае защо, тя си мислеше, че той вече знае всички отговори.

— Миналия месец станах на осемнадесет, а ти?

— Двадесет и осем, мила моя. С десет години съм по-стар от тебе. Почти съм готов за пенсия. Поне при моята професия — лицето му изведнъж помръкна и се изопна от напрежение.

— А когато се оттеглиш от футбола?

— Ще дойда при теб и ще продаваме заедно козметика в „Сакс“.

Кейт се разсмя само при мисълта за това. Той беше почти два метра и самата идея, че Том Харпър би могъл да продава нещо по-малко от бойни кораби й се струваше абсурдна.

— С какво се занимават оттеглилите се спортисти?

— Женят се. Имат деца. Пият бира. Напълняват. Занимават се със застрахователни полици. Все такива приятни неща — говореше полуиронично и шеговито, но бе напълно сериозен и в думите му се долавяха страх и смут.

— Звучи страхотно — тя се усмихна и се загледа във водата, а той леко я прегърна през раменете.

— Не съвсем — в този момент мислеше за застрахователните полици, а след това я погледна. — Наистина ли мислиш, че женитбата и децата са нещо страхотно, Кейт?

Тя сви рамене.

— Предполагам. Но всичко това ми се струва твърде далечно все още.

— Още си млада.

Каза го толкова мрачно, че тя се разсмя.

— Да, дядо.

— И какво все пак смяташ да правиш, след като се дипломираш?

— Честно? Да отида в Европа. Искам да прекарам там няколко години. Да се поогледам. Каквото намеря. Предполагам, че дотогава съвсем ще ми е писнало от дисциплината в училище.

Но до този момент й оставаха цели три години.

— Значи така го наричате. *Дисциплината* — усмихна се на себе си, като си спомни тълпата от леко пийнали богати хлапета, с които бе пристигнала на партито. Всички те учеха в Станфорд. Имаха пари и

скъпи дрехи, а на тротоара пред сградата бяха паркирали един „Морган“ и един чисто нов „Корвет“ — Къде в Европа?

— Виена или Милано. Може би Болоня. Може би Мюнхен. Все още не съм решила. Ще избира някое малко местенце.

— Аха!

— О, я млъкни!

Отново изпита почти непреодолимо желание да го целуне. Леко се усмихна в тъмнината. Ето я, седи си тук, в прегръдките на Том Харпър. Половината от жените на страната биха изпаднали във възторг само при мисълта за това. А те си седят един до друг, като две деца, и леко и непринудено разговарят. Родителите ѝ биха се разтреперили, ако знаеха. Почти се разсмя при мисълта за тях.

— Що за хора са родителите ти? — сякаш четеше мислите ѝ.

— Старомодни. Но мисля, че са добри. Аз съм единственото дете, а и съм се родила доста късно. Очакват много от мен.

— И ти изпълняваш?

— През повечето време. Макар че не би трябвало. Създадох им лоши навици. Сега очакват от мен постоянно да се придържам към правилата и изискванията им. Отчасти заради това искам да се махна за няколко години. Бих могла даже да изкарам последната година от колежа в чужбина. Или да замина още следващото лято.

— Финансирана от татенцето, разбира се... — гласът му прозвуча твърде самодоволно и тя се обърна и го изгледа с блеснали от ярост зелени очи.

— Не е задължително. Аз сама изкарвам част от парите си. В действителност бих предпочела сама да платя пътуването си. Ако успея да си намеря работа там.

— Извинявай, Принцесо! Просто си помислих, не зная... приятелите, с които се появи тази вечер, изглеждаха все паралии. Познавам този тип хлапета още от времето, когато бях в Мичиганския университет. Всички бяха от Грос Пойн или от Скотсдейл. Всъщност няма значение откъде са — винаги са еднакви.

Кейт кимна. Беше съгласна с него, но не ѝ харесваше да я поставя в общия куп при всички онези богати, глезени хлапета. При все това напълно го разбираше. Макар че никога не бе въставала открито срещу този начин на живот, и на нея не ѝ допадаше особено. Всички бяха задоволени и презадоволени. Живееха без сътресения, без

болки, без излишни въпроси и угризения. *Имаха всичко*. И Кейт не бе изключение. Но поне го осъзнаваше.

— Какво имаше предвид като каза, че сама изкарваш парите си?

Отново изглеждаше развеселен.

Тя го погледна с раздражение:

— Работя като модел.

— Така ли? За списание или какво?

Това вече бе изненада. Тя имаше изключителна външност, но той просто бе решил, че момиче като нея не може да работи. Работата на модела обаче бе много интересна. Беше почти впечатлен. Обърна се да я погледне и ядът изчезна от лицето ѝ.

— Най-различни неща. Миналото лято участвах в телевизионни реклами. Но най-често ме викат за модни ревюта в „Сакс“ и други подобни магазини. Малко досадно е да пътуваш до града само заради ревютата, но плащат добре и по този начин си осигурявам малко независимост. А понякога работата е наистина забавна.

Той почти си я представяше да пристъпва по подиума, висока и стройна, облечена в рокля за петстотин долара. Може пък да не ѝ предлагат да рекламира подобни дрехи. Макар че тя притежаваше стил и изисканост за този вид работа. Въпреки че Том малко разбираше от мода, той съвсем точно бе преценил възможностите ѝ.

— С това ли смяташ да се занимаваш в Европа, след като свършиш училище.

Изглеждаше заинтригуван. Не сваляше топлата си ръка от раменете ѝ и тя се чувстваше спокойна и защитена в прегръдката му.

— Само ако умирам от глад и нямам никаква друга работа. Искам да се занимавам с по-различни неща.

— Например? — придърпа я по-близо до себе си.

Беше по-възрастен от нея, но в същото време възрастта сякаш не му личеше. И за пръв път в живота си тя усети, че иска този мъж да я люби.

Но това беше налудничаво. Беше девствена и дори не го познаваше. Все още не го познаваше. Но той беше от типа мъже, за които момичетата мечтаят. Не можеше да си представи, че би могъл да е груб и непочтен.

— Хайде, Кейт, с какви *по-различни* неща би искала да се занимаваш в Европа?

Говореше закачливо, опитваше се да я подразни и тя се усмихна. Винаги бе мечтала за по-голям брат, който да разговаря с нея по този начин.

— Не зная. Ще работя за някой вестник, може би. Или за някое списание. Ще стана репортер. В Париж или в Рим — лицето ѝ светна и той разроши косата ѝ.

— Слушай, малката, защо не се захванеш сериозно с работата като модел и да си живееш като истинска дама! Защо ти е притрябвало да ходиш в чужбина да пишеш за пожари и убийства. За Бога, та ти би могла да го вършиш и тук! На английски при това.

— Баща ми ще получи апоплектичен удар — тя се изхили.

— Аз също — отново я притисна към себе си, сякаш се опитваше да я предпази от някаква невидима беда.

— Ти нищо не разбираш, Том Харпър! Аз пиша дяволски добре. От мен би излязъл добър репортер.

— Кой казва, че пишеш добре?

— Аз казвам. И един ден ще напиша книга!

По дяволите! Как можа да го изрече! Погледна настрана и млъкна.

— Сега говориш съвсем сериозно, нали, Кейт? — гласът му беше гальовен и нежен и тя мълчаливо кимна. — Тогава може би един ден наистина ще я напишеш — говореше бавно и предпазливо, опитваше се да не разруши мечтите и бляновете ѝ. — На времето и аз исках да напиша книга. Но се отказах.

— Защо го направи? — беше направо ужасена и той се опита да остане сериозен. Харесваше нейната искреност и импулсивност.

— Отказах се, защото разбрах, че не мога да пиша. Може би някой ден ще напишеш книга за мен.

Замълчаха загледани във водата, докато лекият нощен ветрец галеше нежно лицата им. Беше ѝ дал якето си и двамата седяха на брега, сгушени в него. Измина доста време, преди някой от тях да проговори отново.

— А родителите ти? Те с какво искат да се занимаваш?

— След като завърша? — той кимна. — О, с нещо *приятно*, разбира се. Биха искали да си намеря работа в някакъв музей в университет или училище. Но най-доволни биха били, ако си намеря подходящ съпруг. Пълна скука. Ами ти? Какво смяташ да правиш, след

като вестниците престанат да ни убеждават какъв фантастичен футболист си — лежеше на пясъка и приличаше на дете, но в погледа ѝ прозираше жената и Том Харпър не можеше да не го забележи.

— Казах ти вече. Ще се оттегля и двамата с теб ще напишем книга.

Тя не каза нищо повече. Отново потънаха в мълчание, загледани в изгряващото слънце, а след това поеха обратно към Сан Франциско.

— Искаш ли да закусим заедно, преди да те оставя у вас? — бяха в Пало Алто. Той караше малката спортна кола, която бе наел за престоя си в града, и почти бяха стигнали улицата, на която тя живееше.

— По-добре е веднага да се прибера — щеше да ѝ се наложи да измисля какви ли не обяснения, ако майка ѝ се обади и разбере, че не се е прибираща през цялата нощ. Надяваше се, че момичетата, с които живееше, ще успеят да я прикрият. Така както самата тя постъпваше с техните родители.

Две от четирите вече не бяха девствени, а третата с неизтощимо постоянство и настойчивост се опитваше да ги догони. За Кейт всичко това нямаше никакво значение — или не бе имало преди появата на Том.

— Какво ще кажеш за довечера?

Изглеждаше сломена.

— Не мога. Обещах на родителите си, че ще вечерям с тях. А освен това те са взели билети за някакъв симфоничен концерт. Може би след концерта?

По дяволите! По дяволите! *По дяволите!* А след това той ще напусне града и никога повече няма да го види.

Лицето ѝ внезапно се натъжи и помръкна и на него силно му се прииска да я целуне. Но не като дете. Като жена. Искаше да я притисне към себе си, да усети ударите на сърцето ѝ. Искаше... Насили се да изгони тези мисли от съзнанието си. Тя беше прекалено млада.

— Няма да мога толкова късно, Принцесо. Утре имаме мач. Тази вечер трябва да си легна най-късно в десет. Но не се натъжавай! Може би ще успеем да откраднем няколко минути за себе си утре, преди да отлетя. Искаш ли да дойдеш с мен на летището?

— Разбира се — отчаянието ѝ започна да намалява.

— Искаш ли билет за мача утре? — а след това се разсмя на изражението, което се изписа на лицето ѝ. — О, скъпа, признай си! Мразиш футбола, нали?

— Разбира се, че не! — но не можа да не се разсмее. Беше я хванал натясно. — Не го мразя.

— Но просто не го обичаш много, нали?

Тя поклати отрицателно глава и той се разсмя. Беше прекрасна. Хлапе, колежанка от някакво надуту богаташко семейство. Цялата ситуация беше налудничава. Абсолютно нелепа и налудничава.

— Добре, господин Харпър. И какво от това? Какво като не съм най-запаленият футболен запаляно на света? Има ли това някакво значение?

Той погледна надолу към нея широко усмихнат и поклати глава.

— Не. Никакво — всъщност нейното отношение го забавляваше. Беше му писнало от безкрайните тълпи запалянковци. И изведнъж се озоваха пред къщата ѝ и всичко свърши. — Добре, детко! Ще ти се обадя по-късно...

Искаше ѝ се да го накара да обещае, да го попита дали наистина ще ѝ се обади, да му каже, че ще отмени вечерята с родителите си. Но, дявол да го вземе, това беше Том Харпър, а тя само една от многобройните му почитателки.

Той никога повече няма да ѝ се обади.

Надяна на лицето си маска на абсолютно безразличие, кимна, усмихна се непринудено и се заизмъква от колата. Закова се на мястото си преди още краката ѝ да докоснат земята. Том Харпър се протегна и силно стисна ръката ѝ.

— Ей, Кейт. Не си тръгвай така! Казах ти, че ще ти се обадя. И наистина ще го направя.

Значи бе усетил какво изпитваше тя в този момент. Той разбираше всичко. Обърна се и го погледна с усмивка на облекчение.

— Добре. Само си помислих...

Бавно пусна ръката ѝ и нежно я погали по бузата.

— Зная какво си помисли, но грешиш.

— Така ли? — погледите им се срещнаха. Никой не отместваше очи.

— Да — това беше най-скъпата и нежна дума, която някога бе чувала. — А сега върви да поспиш. Ще ти се обадя по-късно.

И наистина го направи. Обади се два пъти сутринта и веднъж късно вечерта, след като вече се бе прибрала след срещата с родителите си. Каза ѝ, че си е легнал, но не е могъл да заспи.

Уговориха се да се срещнат след мача на следващия ден. Но този път всичко беше по-различно. Бяха прекалено забързани, твърде напрегнати. Отборът на Чикаго бе спечелил мача и Том бе обграден от многобройните си почитатели, а Кейт бе нервна и неспокойна. Вече не се намираха на плажа в Кармел, не се любуваха на изгрева. Беше попаднала във вихъра, в който постоянно живееше Том Харпър. Разговаряха в претъпкания бар на летището преди той да отлети за Далас за следващия мач. Негови колеги от отбора непрекъснато минаваха край тях, махаха с ръка и прекъсваха разговора им, две жени му поискаха автографи, барманът неотлъчно ги гледаше и намигаше заговорнически, останалите пътници постоянно се обръщаха към тях, шушукаха, кимаха... *Ей там... Том Харпър?... Да?*

— Искаш ли да дойдеш в Далас?

— А? — изглеждаше шокирана. — Кога?

— Сега.

— Сега?

Той се разсмя на изражението ѝ.

— Защо не?

— Ти си луд. Аз трябва... Имам изпити... — заприлича му на малко изплашено момиченце и той внезапно осъзна още нещо.

Отивайки с него в Кармел, тя се бе опитала да се изперчи, да се покаже по-голяма и уверена в себе си. Можеше да се справи с нощната разходка край океана. Но едно пътуване до Далас — това бе нещо съвсем различно. Добре. Сега всичко му бе ясно. Трябваше много да внимава. Не биваше да избързва и да насилва нещата. Тя беше много специално момиче.

— Успокой се, Принцесо. Просто се пошегувах. Но какво ще кажеш да се срещнем някъде другаде? След като приключиш с изпитите.

Говореше тихо и внимателно подбираше думите си, като непрекъснато се молеше да не се появи някой досадник за автограф или пък някой възторжен почитател, който да го поздрави с победата. За негов късмет никой не ги прекъсна. Дъхът му секна, когато тя вдигна очи и го погледна.

— Да. Това вече би могло да стане — цялата трепереше, но усещането бе прекрасно и неповторимо.

— Добре. Ще го обсъдим по-късно.

Повече не спомена за това. Изминаха разстоянието до изхода на терминала като весело се шегуваха и се смееха. За момент се изправиха един срещу друг и тя се зачуди дали ще я целуне. И тогава, нежно усмихнат, той се наведе и я целуна — съвсем леко в началото, а след това, когато тя го обгърна с ръце, я притисна силно към себе си и я зацелува ненаситно. Дъхът ѝ спря, главата ѝ се замая.

И изведнъж всичко свърши. Той си тръгна, а тя остана съвсем сама на терминала.

Телефонира ѝ още същата вечер. В продължение на един месец ѝ се обаждаше всяка вечер. Канеше я при себе си в различните градове, в които играеше, но тя все не можеше да се измъкне — или програмата ѝ беше прекалено претрупана, или трябваше да участва в някое ревю като модел, или пък бе ангажирана с родителите си, или... не беше съвсем сигурна дали иска „да го направи“. Смяташе, че е готова, но... Никога не бяха разговаряли за това, никога не се бе опитвала да му обясни какво чувства. Но той разбираше.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Принцесо? Че никога повече няма да те видя?

— Не, разбира се. Но така се случи, че все не мога да се измъкна оттук. Това е всичко...

— Глупости! Ако този уикенд сама не се качиш на самолета за Клийвлънд, ще дойда аз да те взема — в гласа му напираше познатият смях, усещаше се безкрайна нежност и доброта и тя разбираше, че с него ще е в пълна безопасност. Беше най-внимателният мъж, който някога бе срещала. Струваше ѝ се обаче, че е малко разглезен. Не спираше да настоява да се срещнат някъде.

Но той си имаше своите основания. Искаше да я отдели от естествената ѝ среда. Далеч от съквартирантките, родителите и чувството за вина. Искаше да ѝ подари не само една незабравима нощ, а цял меден месец.

— Да, скъпа. Клийвлънд! Не е Милано. Съжалявам.

— Има за какво.

Но тя все пак отлетя при него. Градът беше отвратителен, но Том беше божествен, неповторим.

Чакаше на изхода на терминала, а на лицето му грееше най-щастливата усмивка, която някога бе виждала. Стоеше неподвижен, наблюдаваше я как се приближава към него, а в ръката си държеше тъмнорозова роза с дълга дръжка.

Беше наел къщата на някакъв братовчед на един негов съотборник. Не беше луксозна и изискана, но бе уютна и приветлива — също като Том, който винаги бе естествен, нежен, любящ и внимателен. Точно така се бе държал и тази вечер.

Облада я толкова внимателно, че тя бе тази, която поиска да се любят още веднъж. Точно така го бе замислил: искаше тя да го обича и желае. И от този момент нататък тя бе негова. И двамата го знаеха.

— Обичам те, Принцесо.

— И аз те обичам — погледна го срамежливо. Дългата ѝ тъмна и влажна коса леко падаше върху едното ѝ рамо. С изненада установи колко свободно се държеше с него, без задръжки и излишен свян.

— Ще се омъжиш ли за мен, Кейт?

— Шегуваш ли се? — широко отвори очи.

Лежаха голи на леглото и гледаха догарящия в камината огън. Беше почти три часът сутринта, а той имаше мач на следващия ден. Но за пръв път в живота му имаше нещо далеч по-важно от футбола.

— Не, Кейт. Говоря сериозно.

— Не зная — но в очите ѝ проблесна интерес. Засега беше достатъчно. — Не съм мислила за това. Винаги ми се е струвало, че женитбата е нещо твърде далечно. Аз съм само на осемнадесет и... — погледна го. Очите ѝ бяха сериозни, но в погледа ѝ проблясваха закачливи пламъчета. — Родителите ми ще се побъркат.

— Заради мен или заради възрастта ти? — знаеше добре отговора на този въпрос. Тя се поколеба, като се опитваше да намери най-подходящите думи. — Добре, разбирам — усмихна се, но изглеждаше наранен и тя бързо го обгърна с ръце.

— Обичам те, Том. И ако се оженим, то ще е, защото те обичам. Обичам те такъв, какъвто си — искам да кажа, че те обичам, защото си Том, а не заради известността ти. И пет пари не давам какво мислят другите за теб. Въпросът е в това, че... ами, никога не съм мислила за женитба. Винаги съм смятала, че ще си поживея още известно време.

— Това са глупости, скъпа моя! Ти не си такъв човек.

И двамата знаеха, че е прав. Но цялата ситуация беше нелепа. Предполагаше се, че тя бе тая, която би се натискала да се омъжи, а ето сега той сам ѝ поднасяше предложението си. За един кратък миг Кейт усети неповторимото усещане за сила и власт.

Вече беше жена. И, което бе още по-важно, тя бе жената на Том Харпър.

— Знаете ли какво, сър? Страхотен сте — притисна се към него и се засмя със затворени очи. А той с усмивка погледна надолу към изящно изваяното ѝ лице.

— Вие също сте страхотна, госпожице Кейтлин.

Тя се намръщи:

— Мразя това име.

Но когато Том я целуна отново, бързо забрави за недоволството си.

Изведнъж той скочи от леглото и отиде в кухнята, за да си вземе една бира. Тя се загледа в широките рамене, тесните бедра и стройните крака, докато той прекосяваше стаята. Беше изключително красив мъж. Изведнъж той се обърна и се усмихна, а тя се изчерви и смутено отмести очи към огъня. Задържа поглед върху горящите пламъци, но бузите ѝ не преставаха да пламтят.

Том седна до нея на леглото и я целуна.

— Не бива да се срамуваш да ме гледаш, Принцесо. Няма нищо лошо в това.

Тя кимна и отпи от бирата му.

— Красив си — каза го много тихо и нежно, а той бавно я погали по раменете, загледан в гърдите ѝ.

— Ти си луда. А на мен току-що ми хрумна чудесна идея. Щом не искаш да се омъжваш все още, защо тогава да не поживеем заедно за известно време? — изглеждаше безкрайно доволен от идеята си, а Кейт, която в началото бе изненадана от предложението, изведнъж се усмихна.

— Знаеш ли какво? Ти си неповторим. Чувствам се така, сякаш току-що са ми предложили луната, завързана със синя атлазена панделка — прикова поглед в очите му.

— А ти предпочиташ панделка от червено кадифе?

Тя поклати отрицателно глава.

— Какво тогава?

— Не можем ли да почакаме малко?

— Защо? Кейт, ние притежаваме нещо рядко и неповторимо. И двамата го знаем. Познаваме се по-добре, отколкото познаваме кой да е друг. Прекарахме последния месец в телефонни разговори, споделяхме всяка своя мисъл и мечта, всяка надежда, всеки страх. Знаем един за друг всичко, което трябва да се знае. Нали?

Тя кимна и усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Ами ако нещата се променят? Какво ще стане, ако...

Той веднага разбра какво я безпокои.

— Родителите ти?

Тя кимна. Той скоро сам щеше да разбере всичко.

— Ще се справим, Принцесо! Не се безпокой за това. А ако искаш да свикнеш малко с тази мисъл, можем да почакаме известно време. Защо да не оставим нещата така, както са, докато не завършиш семестъра?

Нямаше да бъде трудно да изчакат. Оставаха само шест седмици до края на учебната година. А след това идваше лятото.

Той знаеше, че въпросът вече е решен. Тайно в себе си тя също го разбираше. А след това бавно и нежно той прокара устни по лицето и шията ѝ, зацелува зърната на гърдите ѝ, езикът му ги галеше, играеше си с тях, докато тя се заизвива в ръцете му.

Страхуваше се да я обладае за трети път тази нощ — не искаше да ѝ причини болка. Затова с цялата нежност, на която беше способен, той прекара език по вътрешната страна на бедрата ѝ и тя леко застена.

Тази нощ на безкрайна нежност и всеотдайност Кейт запомни за цял живот.

Тя плака по време на обратния полет за Сан Франциско. Далеч от него се чувстваше нещастна, струваше ѝ се, че са я изтръгнали от корените ѝ. Имаше нужда от него. Сега вече бе негова. А когато се прибра в жилището си на „Пало Алто“, там вече я чакаха розите, които Том ѝ бе изпратил. Грижеше се за нея така, както дори родителите ѝ никога не бяха го правили. Те бяха толкова сдържани и надменни, толкова равнодушни и безразлични към чувствата ѝ. Том бе съвсем различен. Обаждаше ѝ се по два, три пъти на ден и разговаряха с часове. Струваше ѝ се, че е постоянно с нея.

През следващия уикенд той долетя в Сан Франциско и нае апартамента на някакъв негов съотборник. Беше внимателен и дискретен. Опитваше се да предпази Кейт от репортерите и от любопитството на почитателите му. А когато учебната година свърши, тя със сигурност знаеше, че иска да е с него. В продължение на шест седмици бяха кръстосвали страната от град на град, но и двамата вече разбираха, че това е напълно безумен начин на живот.

Една седмица след края на семестъра той премина в отбора на Сан Франциско. Беше чудесно. Вече можеха да си наемат апартамент в Сан Франциско, а тя щеше да пътува с него през цялото време. Щяха винаги да са заедно. Беше сигурна в това. Той бе най-важното нещо в живота ѝ. Можеше да завърши училище и по-късно. По дяволите, може би след година или две щеше да се върне в колежа. Това прекъсване беше временно. Може би докато Том решише да се оттегли от футбола. А и училището не беше толкова важно.

Родителите ѝ обаче не разсъждаваха по същия начин.

— Да не си полудяла, Кейтлин? — баща ѝ седеше на обичайното си място до камината и я гледаше с невярващ поглед. Беше кръстосвал стаята безспир в продължение на няколко минути и най-накрая спря и я изгледа с отчаяние. — Да напуснеш училище и да направиш какво? Да живееш с този човек? Да родиш извънбрачно дете? А защо не и бебе от някой друг? Сигурен съм, че има още мъже в отбора и той с удоволствие би им услужил — с блеснали очи баща ѝ отново започна да крачи напред-назад, а Кейт усети напрежението на Том, който стоеше в другия край на стаята.

— Татко, ние говорим за нещо съвсем различно. Не нося ничие бебе — гласът ѝ трепереше.

— Не? Как можеш да си сигурна? Имаш ли някаква представа що за живот ще водиш с този мъж? Знаеш ли изобщо колко мизерен, долнопробен, окаян е животът на спортистите! Какво точно смяташ да правиш? Да висиш по баровете и да наблюдаваш футболните мачове по телевизията, а във вторник вечер да ходиш да играеш боулинг?

— За Бога, татко, всичко, което се опитвам да ти кажа, е, че напускам училище за един семестър и обичам Том. Как можеш...

— Много лесно! Ти просто не знаеш какво правиш — гласът му бе изпълнен с укор и майка ѝ, седнала с неподвижно изправен гръб на стола, мълчаливо кимна, за да изрази съгласието си с него.

— Мога ли да кажа една дума, сър? — Том проговаряше за пръв път от началото на срещата. Беше придружил Кейт само за да ѝ окаже морална подкрепа; съзнаваше, че проблемът трябва да бъде разрешен между Кейт и родителите ѝ. Искал бе да я подкрепи, без да се намесва, но в този момент просто не можеше да се въздържи. Бащата на Кейт бе започнал да прекалява и това сякаш му доставяше удоволствие. Личеше по очите му.

Том се обърна към баща ѝ, а на лицето му бе изписана загриженост и безпокойство.

— Мисля, че имате доста невярна представа за живота ми. Вярно е, аз не съм адвокат или брокер и футболната игра едва ли изисква кой знае какъв интелект. Но това е моят живот. Футболът е всепоглъщаща, тежка и изнурителна физическа работа, а хората, които се занимават с този спорт, са като всички останали — сред тях има добри и лоши, глупави и умни. Но Кейт няма да прекара живота си с отбора. Моят частен живот е твърде уединен и аз бих бил много изненадан, ако вие възразите...

Баща ѝ го прекъсна с блеснали от гняв очи.

— Аз възразявам срещу *вас*, господин Харпър! Толкова е просто. А що се отнася до теб, Кейтлин, ако ти направиш това, ако напуснеш училище, ако се осмелиш да ни унижиш по този начин, с теб е свършено. Не желая да те виждам повече в тази къща. Сега можеш да кажеш това, което смяташ за необходимо, а след това можеш да тръгваш. Не желая да имам с теб нищо общо отсега нататък. Майка ти също. Аз ѝ забранявам.

Кейт го погледна, а очите ѝ се напълниха със сълзи на болка и гняв.

— Разбираш ли? — кимна, без да сваля поглед от него. — И няма да промениш решението си?

— Не. Няма — пое дълбоко въздух. — Мисля, че грешиш. И смятам, че си много... груб — гласът ѝ заглъхна и тя се опита да преглътне зародилото се в гърлото ѝ ридание.

— Не е вярно. Прав съм. И много се лъжеш, ако смяташ, че съм преживял последните осемнадесет години, за да изгоня собствената си дъщеря от дома си, за да престана да виждам единственото си дете. Майка ти и аз направихме за теб всичко, което можахме. Искахме за теб само най-доброто, опитвахме се да ти дадем най-доброто,

стараехме се да те научим на всичко, което знаем и в което вярваме. А сега ти ни предаде. И аз разбирам, че през всичките тези осемнадесет години сред нас е живял един съвсем непознат човек, един предател. Чувствам се така, сякаш внезапно съм открил, че ти не си наше дете, а нечие друго — Том го слушаше с нарастващ ужас и отвращение и изведнъж се съгласи с него. Сега тя вече беше на някой друг. *Беше негова*. А след този ден той щеше да я обича и цени още повече. Какви мръсници бяха родителите й! — Ти вече не си наше дете, Кейтлин. Ние не искаме да имаме дъщеря, която може да постъпи по този начин — произнесе тези думи с надутото и сериозно изражение, а от свитото гърло на Кейт се изтръгна почти истеричен смях.

— Как да постъпя? Да прекъсна училище! Имаш ли някаква представа колко хора правят това всяка година? Толкова ли е страшно и непоправимо?

— Мисля, че и двамата съзнаваме, че не за *това* става дума — той с ярост погледна към Том. — След като веднъж се опетниш по начина, по който си решила да го сториш, вече няма да има никакво значение дали ходиш на училище или не. Училището е само част от проблема. Става дума за твоето отношение към живота, за твоите цели, твоите амбиции. За това накъде си поела... а там, закъдето си тръгнала, Кейтлин, това, което си решила да направиш, няма нищо общо с нас. Ние сме дотук. А сега — погледна към майка й, — ако искаш да вземеш някои от нещата си, моля те да го направиш колкото е възможно по-бързо. Майка ти вече преживя достатъчно.

Но тя не изглеждаше нито изтощена, нито разстроена. Седеше на стола и наблюдаваше дъщеря си с ледено безразличие. За момент Том си помисли, че може би е изпаднала в шок. Но тя се изправи и с непроницаемо лице отвори вратата на всекидневната, която преди това бе затворила много внимателно, така че прислужницата да не може да подслуша разговора. На прага се обърна да погледне Кейт, която бавно и мъчително се надигаше от стола си.

— Ще почакам докато опаковаш нещата си, Кейт. Искам да видя какво взимаш.

— Защо? Да не би да се боиш, че ще открадна сребърните прибори? — Кейт потресена изгледа майка си.

— Няма да можеш. Заключение са — излезе от стаята, а Кейт тръгна след нея, след това изведнъж спря, погледна Том, а след това и

баща си, и на лицето ѝ се изписа отвращение.

— Забрави за това.

— Да забравя какво? — за пръв път от началото на разговора баща ѝ изглеждаше объркан.

— Не искам нищо от вас. Тръгвам си. Можете да задържите всичко, което е в стаята ми.

— Колко щедро от твоя страна!

Без да каже нито повече дума, Кейтлин бавно излезе от стаята. Майка ѝ я чакаше в антрето. Лицето ѝ бе застинало в грозна, сърдита гримаса.

— Идваш ли?

— Не, майко. Мисля, че казаното до този момент ми е повече от достатъчно — известно време никой не проговори, а след това, като се спря за миг до входната врата, Кейт се обърна да ги погледне и каза само една дума: *Довиждане*. Излезе веднага заедно с Том, който вървеше до нея, обгърнал с една ръка раменете ѝ. Това, което истински му се искаше да направи, бе да се върне и да убие баща ѝ и да зашлеви майка ѝ толкова силно, че да я задави със зъбите ѝ. О, Боже, какви бяха тези хора! От какъв материал бяха направени! Как можеха да причинят толкова страдания на единственото си дете?

Спомни си за майка си и за безграничната любов, която тя изпитваше към него. Очите му се напълниха със сълзи при мисълта за Кейт и за всичко, което трябваше да преживее. Притисна я до себе си, когато стигнаха до колата му, и в продължение на няколко минути останаха неподвижни. Том я прегръщаше с всичка сила, сякаш искаше чрез ръцете и сърцето си, чрез топлината на тялото си да ѝ каже всичко, което не можеше да изрази с думи. Никога повече не би допуснал тя да премине през подобно изпитание.

— Всичко е наред, скъпа. Ти си чудесна, красива си и аз много те обичам.

Кейт не плачеше, само леко трепереше в прегръдките му, а когато вдигна към него сериозните си, тъжни очи, дори се опита да се усмихне.

— Съжалявам, че трябваше да видиш всичко това, Том...

— Аз съжалявам, че трябваше да го преживееш.

Тя мълчаливо кимна и бавно се измъкна от прегръдката му. Той отвори вратата на колата и тя влезе.

— Ами — заговори с треперлив гласец, когато той се намести на седалката до нея, — мисля, че това означава, че вече сме само двамата. Баща ми каза, че не иска да ме вижда повече. Каза, че съм ги предала.

Въздъхна дълбоко. Предала ги била! Как? Защото обича Том? Или защото напусна училище? Обучението „Станфорд“ бе закон и традиция за семейството ѝ. А също така и женитбата. Намерението ѝ да живее с Том, да е с него, както се изразяваше баща ѝ, беше позор. Тя обичаше един *никой*.

Един миньорски син. Забравила бе коя е, кои са родителите и предците ѝ... пренебрегнала бе всички подходящи училища и клубове, всички подходящи съпрузи. Майка ѝ беше президент на Джуниър Лийг^[1], а баща ѝ — старши съдружник в една адвокатска кантора.

И сега тя седеше в колата до Том, потресена и зашеметена от случилото се.

Той отново я погледна обезпокоен.

— Баща ти ще промени решението си.

Потупа я по ръката и запали колата.

— Той — може би. Но аз — едва ли!

Том нежно я целуна и я погали по косата.

— Хайде, мила. Да си ходим у дома.

Техен дом тази седмица бе апартаментът на един друг играч от новия отбор на Том. Но той ѝ бе подготвил изненада за следващия ден.

Цялата предишна седмица бе много зает, но бе успял да наеме апартамент в красива малка викторианска къщичка, разположена на един хълм с изглед към залива. Той закара Кейт до входната врата, сложи ключа в ръката ѝ, без никакви усилия я понесе нагоре по стълбите и през прага, а тя плачеше и се смееше от щастие. Жилището им приличаше на кукленска къщичка. Само че беше по-хубаво.

А Том бе много добър с нея, особено след като разбраха, че родителите ѝ никога повече няма да се обадят. Той наистина не можеше да разбере защо те постъпваха по този начин, какво се опитваха да ѝ причинят. За него семейството беше семейство. То означаваше любов, общи корени, които никога не можеха да бъдат изтръгнати, връзки, които не можеха да бъдат прекъснати, близки хора, които никога не те изоставяха независимо колко са сърдити и обидени.

Но Кейт разбираше всичко. Родителите ѝ бяха разчитали, че тя ще стане същата като тях, и, което бе още по-важно — че ще бъде *една*

от тях. Извършила бе непростимата грешка да се влюби в по-различен от тях човек, самата тя се осмеляваше да бъде по-различна. Осмеляваше се да предаде предците и законите им, не искаше да живее обвързана от многобройните им ограничения и дребни надеждици. Беше ги наранила, а сега те ѝ го връщаха.

Години наред щяха да оправдават постъпката си един пред друг, да ѝ придават тежест и достойнство, докато най-накрая щяха да успеят да убедят сами себе си, че греховете ѝ са непростими, щяха да престанат да признават, дори и само пред себе си, колко много ги бе наранила загубата на дъщеря им. И ако само за миг се усъмняха в правотата си, майка ѝ щеше да поговори с приятелките си на партия бридж, а баща ѝ — с партньорите си, и веднага щяха да получат така нужната им подкрепа и увереност. *Това е единственият начин... направили сте точно онова, което е било необходимо.* Кейт разбираше нещата. Сега Том бе всичко за нея — майка, баща, брат, приятел — и тя разцъфтяваше под грижите и ласките му.

Пътуваше с Том, работеше като модел, пишеше стихотворения, грижеше се за апартамента. От време на време се срещаше с някои от старите си приятели, макар че това ставаше все по-рядко и по-рядко, а с течение на времето започна да харесва някои от съотборниците на Том. Но през повечето време Кейт и Том бяха сами и целият ѝ живот бе съсредоточен около него.

Ожениха се около година след като заживяха заедно. Две второстепенни събития заплашваха да помрачат радостта от събитието, но в действителност нищо сякаш не можеше да наруши щастието им.

Първото беше, че родителите на Кейт отказаха да присъстват на сватбата, но всъщност никой не бе истински изненадан от това. А второто бе, че Том, въввлечен в някакъв разгорещен спор в любимия си бар, удари един от опонентите си и го просна в безсъзнание на земята.

По онова време Том живееше под огромно напрежение. Отборът на Сан Франциско бе по-различен от предишния и в него той бе един от *старите* играчи. Инцидентът в бара нямаше никакви сериозни последици, но вестниците раздухаха случката и я описаха като грозно и опасно сбиване. Кейт си помисли, че цялата ситуация е много глупава, Том отмина всичко със смях, а сватбата измести на заден план всичко останало.

Един от съотборниците на Том им стана шафер, а една от съквартирантките на Кейт от „Станфорд“ — шаферка. Церемонията в градския съвет беше скромна и непретенциозна, а „Спортс Илъстрейтид“^[2], отрази събитието. Сега Кейт беше наистина негова — напълно и завинаги. Изглеждаше изящна и ефирна в прекрасната рокля с няколко поли от тънък бял муселин, с фина бродерия, малко кръгло деколте и огромни, бухнали старомодни ръкави. Роклята беше подарък от Фелиша, която все повече се привързваше към това подобно на кошута младо момиче, което по такъв странен начин бе свързало живота си с един от героите на страната. За Кейт тя бе избрала най-хубавата рокля от пролетната колекция на магазина.

Кейт приличаше на сватбата на щастливо дете. Косата ѝ бе вдигната нагоре в класическа и елегантна викторианска прическа, а в нея бяха заплетени няколко момини сълзи. В ръцете си държеше букетче от същите изящни и ароматни цветя. В очите и на двамата имаше сълзи, когато си размениха златните халки и съдията ги обяви за мъж и жена.

Меденият си месец прекараха в Европа и тя му показва любимите си места. Той излизаше в чужбина за пръв път и това пътуване се оказва много важно и за двамата. Той придобиваше липсващата му преди изтънченост и увереност, а тя растеше и съзряваше покрай него.

Първата година след сватбата бе идилична. Кейт придружаваше Том навсякъде, а в свободното си време пишеше стихове и попълваше дневника си. Единственият ѝ проблем бе, че не ѝ харесваше финансовата ѝ зависимост от Том. Постът, който Фелиша заемаше в магазина, ѝ позволяваше често да предлага на Кейт ангажименти, но постоянните ѝ пътувания с Том затрудняваха изявите ѝ като модел, не ѝ позволяваха да работи толкова често, колкото би ѝ се искало. Разполагаше с малък доход от едно малко наследство, оставено ѝ от баба ѝ, но тези пари бяха крайно недостатъчни, за да се реваншира за скъпите и щедри подаръци, които Том ѝ правеше непрекъснато.

На първата годишнина от сватбата Кейт обяви, че е взела важно решение. Вече нямаше да пътува непрекъснато с него, а щеше да си седи вкъщи и да работи като модел. На нея решението ѝ се струваше разумно. Но не и на него. Пътуванията му с отбора, в който играеше, и

без друго бяха доста трудни, а сега трябваше да се справя сам. Нуждаеше се от Кейт до себе си. Но тя пък смяташе, че това, от което той действително има нужда, е финансово независима жена.

Том се опита да се бори, но изгуби. Тя бе непреклонна. А три месеца по-късно той счупи крака си по време на един мач.

— Е, Принцесо, струва ми се, че това е краят на сезона.

Беше в добро настроение, когато се прибра у дома. Но и двамата знаеха, че това счупване може да се окаже края на кариерата му. Вече минаваше тридесетте, съдбоносната възраст за всеки спортист. А и счупването бе лошо — целият му крак беше раздробен.

Така или иначе тази почивка бе добре дошла. Вече бе започнал да се уморява от многобройните мачове, или поне така казваше. Имаше други неща, които бяха по-важни за него — деца, финансова независимост, осигурено бъдеще. Преместването му в отбора на Сан Франциско се бе отразило на професионалната му увереност. Трудно му беше да се сработи с новите съотборници, а и мениджърът на отбора го изнервяше като постоянно го наричаше *старче*. Отношението му вбесяваше Том, но той не казваше нищо и го мразеше от цялата си душа. Освен това винаги, когато трябваше да оставя Кейт сама, изпитваше мрачни предчувствия и безпокойство. Тя беше на двадесет години и имаше нужда съпругът ѝ постоянно да е около нея. Сега, макар и заради крака, щеше да си остане вкъщи и да се грижи за нея.

Или поне така си мислеше. Показа се обаче, че той си беше у дома, но не и Кейт. Тя имаше твърде много ангажменти като модел, а и освен това се бе записала на един курс по литература, който посещаваше два пъти седмично.

— А следващия семестър ще има много интересен курс по творческо писане.

— Страхотно!

Когато заговореше за курсовете, Кейт изведнъж заприличваше на дете. А той се чувстваше точно така, както понякога го наричаха в отбора. Старец. Един много отегчен, изнервен, самотен старец.

Липсваха му мачовете. Кейт също му липсваше. Имаше усещането, че пропуска нещо в живота си. След около месец удари някакъв мъж в един бар, озова се в полицията и цялата история излезе във всички вестници.

Том не преставаше да говори за инцидента, ноцем го преследваха кошмари. Какво щеше да стане, ако го отстраняха от отбора? Не го направиха. Обвинението беше оттеглено и той изпрати на човека тлъст чек.

Кракът му обаче не заздравяваше, а Кейт продължаваше да работи от сутрин до вечер. Нищо не се бе променило. А след още един месец Том повали някакъв друг мъж в бара и му счупи челюстта.

Този път обаче бе повдигнато обвинение срещу него и той трябваше да плати глоба за нанесен побой. Мениджърът на отбора запази многозначително мълчание.

— Може би трябва да започнеш да се занимаваш с бокс вместо с футбол, скъпи...

Кейт все още намираще лудориите му за забавни.

— Виж, по дяволите, за теб цялата тая история може и да е смешна, но не и за мен! Побърквам се тук съвсем сам. Мотая се по цял ден и чакам тоя шибан крак най-сетне да оздравее.

Кейт разбра. Той беше отчаян. Безпокояха го твърде много неща, не само крака. На следващия ден тя се прибра вкъщи с подарък. Нали затова работеше, в края на краищата — за да може да му прави подаръци. Беше купила два билета за Париж.

Том се нуждаеше точно от подобно пътуване. Прекараха две седмици в Париж, една в Кан, пет дни в Дакар и един уикенд в Лондон. Том я глезеше непрекъснато, а тя се опияняваше от щастие при мисълта, че сама бе купила билетите за пътуването.

Върнаха се у дома отпочинали и възстановени, а кракът на Том най-после бе оздравял напълно. Животът им се струваше по-хубав отпреди. Нямаше повече сбивания из заведенията и Том отново започна да тренира с отбора. Кейт стана на двадесет и една години и за рождения ѝ ден той ѝ купи кола. „Мерцедес“.

По случай втората годишнина от сватбата Том я заведе в Хонолулу.

И всичко отново свърши с арестуването му след едно сбиване в бара на хотел „Хилтън“. Списание „Таим“ публикува неприятна статия, а в „Нюзуик“ коментарът беше направо убийствен. Инцидентът бе отразен във всички вестници в страната. Единствено в „Таим“ бяха посочили истинската причина за сбиването — упорито носещата се мъква, че договорът на Том няма да бъде подновен.

Беше на тридесет и две години и вече десет години играеше професионален футбол.

— Защо не си ми казал нищо? — Кейт изглеждаше наранена. — Заради сбиванията ли е всичко това?

Но той само поклати глава и извърна очи. Лицето му се изопна и около устата му се очертаха дълбоки бръчки.

— Това са глупости! Оня тъпак, мениджърът, е направо откачен на тема възраст. По-лош е от всеки друг в този бранш. Сбиванията не са чак толкова важни. Всички се бият. Размусен удря повече хора по улиците, отколкото по игрището. Джонас бе наказан заради наркотици миналата година. Хилбърт е хомосексуалист. Всеки си има по нещо. Но при мен това *нещо* е възрастта. Вече съм прекалено стар, Кейт. На тридесет и две години съм, а все още не съм решил какво, по дяволите, да правя със себе си, след като престана да играя. О, Боже, та футболът е единственото нещо, което мога — гласът му трепереше, в очите му се появиха сълзи.

— Защо да не можеш да се прехвърлиш в друг отбор?

Най-накрая я погледна. Лицето му бе мрачно и потиснато.

— Защото съм твърде стар, Кейт. Това е. За мен този отбор е последната спирка. И в клуба го знаят и затова се заяждат с мен през цялото време. Разбират, че са ме хванали натясно.

— Тогава се махни! Би могъл да вършиш толкова много други неща. Можеш да станеш футболен коментатор, треньор, мениджър...

Но той поклати отрицателно глава.

— От известно време правя подобни опити. Питам, проучвам, но отговорът отвсякъде е отрицателен.

— Добре, тогава ще намериш нещо друго. Не е необходимо веднага да започваш работа. Би могъл да идваш заедно с мен на курс.

Кейт се опитваше да изглежда безгрижна. Много искаше да е щастлив, но той само тъжно се усмихна на опитите ѝ да го ободри.

— О, скъпа, обичам те!...

Взе я в прегръдката си. Може би спортната му кариера вече нямаше значение. Може би единственото важно нещо бе любовта им, съвместният им живот.

Разбирането и подкрепата ѝ му помогнаха за известно време. Продължиха така около година. Но след третата годишнина от сватбата

им нещата сякаш се влошиха. Договорът на Том бе поставен на обсъждане и той отново започна да се бие по заведенията.

След два последователни побоя върху случайни хора той бе осъден на две седмици затвор и глоба от хиляда долара. От отбора му наложиха още една глоба от пет хиляди долара. Том заведе дело за отмяна на несправедливата, според него, парична глоба и загуби.

Договорът му бе прекратен.

А Кейт претърпя спонтанен аборт. Дори не бе разбрала, че е бременна. Том се поболя от мъка.

В болницата плака повече от нея. Чувстваше се така, сякаш самият той бе убил детето им. Кейт бе зашеметена и потресена от заредилите се едно след друго нещастия. Договорът на Том беше прекратен за една година и тя вече знаеше какво я очаква — сбивания по заведенията, глоби, затвор. И в същото време той бе толкова добър към нея. Толкова влюбен и нежен. Беше точно мъжът, за който си бе мечтала. Но въпреки това съзнаваше, че за в бъдеще ги очакват само неприятности.

— Защо не прекараме тази година в Европа?

Само бе свил рамене, без да прояви никакъв интерес към предложението ѝ. Унил и потиснат прекара следващите няколко седмици, изпълнен с угризения и съжаления за детето, което бяха загубили. Но това, което най-много го плашеше, бе неясното му професионално бъдеще. Това едногодишно прекъсване бе краят на кариерата му. Беше вече твърде стар, за да успее отново да влезе във форма.

— Тогава ще започнем някакъв бизнес! Кейт бе толкова млада и дяволски безгрижна. Постоянният ѝ оптимизъм го потискаше още повече. Тя не можеше дори да си представи какво изпитва той в този момент — ужасът, че отново ще се превърне в никой, че ще трябва да работи като шофьор на камион или дори да стане миньор като баща си.

Не бе инвестирал парите си добре и не можеше да разчита на сериозен доход от тях. С какво, по дяволите, да се залови! С реклами за бельо? Да стане посредник на Кейт в работата ѝ като модел? Да я накара да напише мемоарите му вместо него? Да се обеси?

Единствено любовта му към Кейт го откъсваше от мрачните перспективи и предчувствия. Но най-лошо от всичко бе, че единственото нещо, с което наистина искаше да се занимава, бе

футболът. Само че никой от колегите му не можеше да го приеме като треньор. Бе си извоювал доста незавидна репутация с всичките скандали и побои.

В края на краищата заминаха за Европа. Останаха там само една седмица. На Том не му хареса. Поеха за Мексико. Там се чувстваше също толкова нещастен и отчаян. Върнаха се вкъщи. Пак същото. Мразеше всичко и всички, но най-много самия себе си. Пиеше и се биеше, а репортерите го преследваха навсякъде.

Какво ли повече можеше да загуби? Договорът му вече бе прекратен, а те така или иначе може би изобщо нямаше да го подновят. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, бе, че иска син. И че за сина си би направил всичко.

Точно преди Коледа откриха, че Кейт отново е бременна. Този път и двамата бяха много внимателни. Преустановиха всичко — работата на Кейт като модел, пиенето, сбиванията в баровете. Стояха вкъщи заедно. Между тях цареше абсолютно разбирателство, отношенията им бяха нежни и искрени, като, разбира се, се изключат някои нейни незначителни пристъпи на раздразнение или яд. Но никой не се отнасяше към това сериозно. И двамата смятаха, че раздразнението и сълзите са част от бременността, а Том понякога искрено се забавляваше с настроенията ѝ.

Вече не даваше пет пари за прекратения договор. Да вървят по дяволите! Щеше да я изтърпи тази една година, а след това щеше да ги принуди да подновят договора му. Щеше да ги помоли да го направят. Сега искаше да поиграе само още една година, за да успее да спести достатъчно пари и да подсигури сина си.

Следващата година щеше да играе само заради бебето. А за Коледа купи на Кейт палто от норки.

— Том, ти си луд! Къде ще го нося? — облече го над нощницата си и се завъртя няколко пъти пред огледалото. Беше божествено. Но тя не преставаше да се чуди какво се опитва да скрие Том този път. Какво го измъчваше? Какво криеше от нея?

— Ще го облечеш, когато тръгнеш за болницата, за да родиш сина ми.

По-късно купи за бебето стара и красива люлка, английска количка за четиристотин долара, а за Кейт — пръстен със сапфир.

Беше безумно влюбен в нея, а и тя го обичаше не по-малко. Но дълбоко в себе си се боеше. Прекараха коледните празници сами в Сан Франциско и Том заговори за купуване на къща. Не нещо голямо и екстравагантно. Просто една хубава къща в квартал, подходящ за отглеждане на деца. Кейт се съгласи, но постоянно се питаше дали наистина могат да си позволят тази къща.

Няколко дни преди Нова година ѝ хрумна прекрасна идея. Да прекарат празниците в Кармел. И на двамата щеше да им се отрази добре.

— За Нова година? И защо искаш да отидем точно там, мила? Толкова е мъгливо и студено. Искаш пица, получаваш я. Тако — добре! Ягоди — защо не, по дяволите! Но Кармел през декември?

Захили ѝ се и погали с ръка все още плоския ѝ корем. Но скоро... скоро... само мисълта за това го сгря. Тяхното бебе... техният син.

— Искам да отидем в Кармел, защото това е първото място, което посетихме заедно. Ще отидем ли?

Отново му заприлича на малко момиченце, макар че съвсем скоро щеше да стане на двадесет и три. Познаваха се вече пет години. И той, разбира се, се предаде.

— Щом дамата иска да отидем в Кармел, така да бъде!

Наеха най-хубавия апартамент в най-люксовия хотел и дори времето, което се задържа ясно и слънчево, сякаш беше на тяхна страна и през трите дни, които прекараха там, Кейт се безпокоеше единствено от прекаленото разточителство на Том. Докато крачеха по главната улица, той купи всичко, което се изпречи пред погледа му за нея или за бебето. Но след това прекараха незабравими мигове в апартамента си, пийнаха шампанско и притесненията ѝ се стопиха.

— Казвала ли съм ти някога колко много те обичам, господин Харпър?

— Обичам да чувам тези думи, Принцесо! О, Кейт... — изведнъж я грабна в ръцете си и силно я притисна към себе си. — Съжалявам за всички неприятности напоследък. Обещавам, че ще се променя. Край на всички глупости и лудории.

— Значи сега си щастлив!

Изглеждаше така спокойна и доволна в ръцете му... Струваше му се, че никога не е била по-красива.

— По-щастлив отвсякога.

За пръв път от много време насам наистина изглеждаше щастлив.

— Тогава може би това е най-подходящият момент да се откажеш.

— Какво искаш да кажеш? — погледна я шокиран.

— Искам да кажа, че можеш да се откажеш от футбола, мили. Може би точно сега трябва да се отървем от всичко това. Никакви скандали повече, никакви глупави натяквания, че вече си *стар*. Ще си бъдем само ние — ти, аз и бебето.

— И гладуването.

— Хайде, скъпи! Много мрачно гледаш на нещата. Все още не сме застрашени от гладуване.

Но се стресна. Ако той наистина толкова се притесняваше за финансовото им положение, защо ѝ бе купил палтото? А пръстена?

— Не, но нямаме достатъчно спестени пари. Или поне не са достатъчни, за да се грижим за бебето както трябва. Още една успешна година в отбора и всичко ще се оправи.

— Можем да инвестираме парите, които получавам като модел.

— Те са си твои — гласът му беше студен и непреклонен. — Пожела да работиш и всичко, което печелиш, е твое. Аз ще се грижа за теб и детето. *Това е*. И не желая повече да разговаряме по този въпрос.

— Добре.

Лицето му бавно омекна и те се любиха в потъналата в полумрак стая. Кейт си спомни първия им меден месец в Клийвълнд.

Но този път Том заспа пръв. Лежеше спокоен и отпуснат в ръцете ѝ, а Кейт остана будна още няколко часа, загледана в него, изпълнена с надеждата, че настъпващата година ще е по-различна, че ръководителите на отбора ще постъпят честно с Том, че няма повече да го подлагат на толкова жесток натиск и напрежение.

Това бе всичко, което искаше в този момент. Наистина бе пораснала вече.

Един ден след като се върнаха в Сан Франциско, във вестниците се появи статия, в която се казваше, че Том Харпър е вече свършен като футболист. Материалът бе отпечатан във всички важни вестници в страната. *Свършен*. Том озверя като го прочете, а след известно внимателно проучване разбра, че тази информация е постъпила от отбора... от отбора... отбора... *Старият състезател...*

Без да каже нито дума на Кейт, затръшна вратата след себе си и тя не го видя до шест часа вечерта. В новините по телевизията.

Беше отишъл в дома на собственика на отбора. Заплашил го, а след това се сбил с мениджъра, който случайно се появил там. И двамата мъже разбрали, че Том е пиян и напълно обезумял. Според собственика на отбора Том се държал като побъркан, говорел несвързано за сина си и за всичко, което те му причиняват.

С равен и монотонен глас телевизионният говорител обясни, че Том Харпър няма син. Не бе дори необходимо да добави заключението, че Харпър очевидно е полудял. Кейт гледеше изумена и усети как сърцето ѝ започва бясно да бие в гърлото ѝ.

Говорителят продължи да обяснява, че двамата мъже се опитали да укротят Харпър, който не спирал да крещи и да ги заплашва. Неочаквано извадил пистолет от джоба си, прицелил се в собственика, след това се хвърлил към мениджъра и гръмнал. Като по чудо не уцелил никого. Преди още двамата мъже да се осъзнаят, той насочил пистолета към себе си и с несигурна ръка гръмнал два пъти. Но този път не пропуснал. Собственикът и мениджърът останали незасегнати, но Харпър бил откаран в болницата в критично състояние.

Говорителят погледна скръбно от телевизионния екран и мрачно додаде: *Истинска трагедия за американския футбол.*

За част от секундата Кейт изпита налудничавото чувство, че ако скочи и завърти копчето на телевизора, всичко ще изчезне. Струваше ѝ се, че единственото, което трябва да направи, е да смени канала и тогава някой друг говорител сигурно ще съобщи, че това не е истина. Не можеше да е истина. *Не Том... моля те.*

Плачеше тихичко, оглеждаше стаята и се чудеше какво да направи. Не бяха съобщили в коя болница са откарали Том. Кого да попита? Дали да се обади в полицията? В отбора? В телевизията? И защо никой не я бе потърсил? След това си спомни — бе изключила телефона за няколко часа, за да може да подремне. О, Боже... ами ако... ами ако вече е мъртъв? Ридаетйки, тя загаси телевизора и изтича към телефона. Фелиша... Фелиша щеше да знае... тя щеше да ѝ помогне. Без да се замисля повече, Кейт избра номера на Фелиша в магазина. Тя все още бе там.

Фелиша бе зашеметена от новината и нареди на Кейт да не мърда от къщи. Помоли помощничката си да ѝ поръча такси по единия телефон, а тя използва другия, за да се обади в полицията и да получи необходимата ѝ информация. Том бе настанен в „Сан Франциско Дженерал“. Все още бе жив — едва се крепеше, но бе жив.

Фелиша излетя от офиса си като за миг се зачуди защо Кейт се бе обадила точно на нея. Сигурно би могла да позвъни на някой друг. На майка си, на някоя близка приятелка. Двете с Кейт бяха добри приятелки в работата, но почти не се срещаха извън магазина. Кейт винаги бе толкова заета с Том. А сега той лежеше и може би умираше в „Сан Франциско Дженерал“.

Когато Фелиша пристигна в апартамента, Кейт беше неадекватна, говореше несвързано, но поне бе облечена. Таксито ги чакаше на улицата.

— Хайде, обуи си някакви обувки.

— Обувките ми? — Кейт я погледна с празен и безжизнен поглед. — Обувките ми?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, лицето ѝ бе посивяло от страх. Фелиша намери гардероба и измъкна оттам чифт черни обувки без токове.

— Ето.

Кейт ги нахлузи на краката си и излезе от апартамента без чанта и без палто, но Фелиша бързо наметна собственото си палто върху раменете ѝ. Нямаше нужда от дамска чанта, защото Кейт очевидно не бе в състояние да отиде където и да било сама.

Не ѝ се и наложи. Фелиша не се отдели от нея цели четири денонощия, а в края на четвъртия ден Том все още бе жив.

Бе свършил доста добра работа с последния си изстрел. Никога повече нямаше да може да върви, а все още никой не можеше да каже до каква степен е увреден мозъкът му.

След като Фелиша се върна на работа, Кейт остана сама.

Движеше се като автомат, неотлъчно стоеше край леглото му и излизаше само в коридора, за да поплаче сама. Фелиша се присъединяваше към това изнурително, убийствено бдение, винаги когато успееше, но по никакъв начин не можеше да убеди Кейт да си

тръгне от болницата. Тя скърбеше за Том. Просто седеше край него, гледаше го или плачеше, понякога пушеше, но в действителност сякаш не беше там. Лекарите не смееха да ѝ дадат никакви успокоителни, защото се страхуваха да не увредят бебето. Фелиша не преставаше да се удивлява, че бременността ѝ все още протичаше нормално.

Докато вестниците се занимаваха с Том и разнищваха целия му живот по страниците си, Кейт се разкъсваше от угризения. Защо не бе видяла симптомите на зараждащото се нещастие? Защо не се бе досетила! Може би е имало начин да му се помогне? Дали бе приемала страховете му за бъдещето и изтощителните му запои достатъчно сериозно? За всичко бе виновна тя. Потънала в скръб, Кейт се самоизмъчваше ден след ден. *Футболът*. С него бе свързан целият му живот и сега пак футболът го бе погубил. Мисълта, че Том едва не бе убил още двама човека, бе още по-ужасяваща, но тя просто не вярваше, че той би могъл да извърши убийство. *Не и Том!* Но и това, което бе направил, бе непоправимо. Беше се самоунищожил. Бедният Том! Докаран до умопомрачение от мисълта, че няма да може да осигури за сина си сигурността, за която мечтаеше.

Кейт изобщо не си позволяваше да мисли за бебето. Мислеше само за Том. Този кошмар продължи цели седем седмици. Кейт кръстосваше безспир болничната стая и плачеше, а репортерите непрекъснато я преследваха и измъчваха с въпроси.

И тогава той дойде в съзнание.

Беше слаб, измъчен и съсипан, но малко по малко силите му се възвръщаха. Вече бяха сигурни, че ще живее — това, което бе останало от него. Никога повече нямаше да ходи, но можеше да се движи. Можеше да говори. Можеше и да мисли. Само че мислеше и разсъждаваше като дете. Дългите седмици, които бе прекарал в кома, го бяха върнали назад във времето, но всичката му нежност, топлина и любвеобилност бяха останали непокътнати.

Беше се превърнал в едно малко, лъчезарно момче. Не си спомняше нищо за стрелбата, но веднага разпозна Кейт. Плачеше в прегръдките ѝ, а тя се опитваше да задуши риданията, които разтърсваха стройното ѝ; отчайващо отгняло тяло. Единственото нещо, което той наистина разбираше, бе, че ѝ принадлежи. Само че не беше сигурен как точно и защо. Понякога си мислеше, че му е майка, а понякога я възприемаше като своя приятелка. Наричаше я *Кейти*.

Никога повече нямаше да я нарече принцеса... Кейти... Сега тя беше просто Кейти.

— Нали няма да ме изоставиш?

Тя сериозно поклати глава.

— Не, Том.

— Никога?

— Никога. Обичам те страшно много и никога няма да те изоставя.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и с огромно усилие успя да си наложи да мисли за делнични и обикновени неща. Не можеше да си позволи да мисли за предишния Том, докато произнасяше тези думи. Просто нямаше да го понесе. Спомените щяха да я убият. Не можеше да си позволи да плаче. Не би могла да постъпи така с него.

— И аз те обичам. Много си хубава — обърна към нея ясните, блестящи очи на седемгодишно дете и изпитото, съсипано лице на един небръснат и безнадеждно болен мъж.

След няколко седмици изглеждаше вече съвсем добре, напълно здрав и възстановен.

Беше странно да го наблюдава. Струваше ѝ се, че истинският Том си е отишъл и е изпратил на свое място едно малко момче, което изглеждаше точно като него. И така щеше да си остане завинаги. Но здравословното състояние на Том напълно разреши юридическите проблеми. Нямаше да има никакъв процес. Том Харпър вече не съществуваше.

Три месеца след *злополуката*, както я наричаха Кейт и Фелиша, Том бе преместен в един санаториум край Кармел. Фотографите се втурнаха към линейката и обградиха количката на Том. Той се опита да им помахва с ръка, но Кейт успя да го разсее за момент и той здраво се вкопчи в ръката ѝ.

Тя вече бе свикнала с атаките на журналистите. Дори познаваше някои от тях по физиономия. В продължение на три дълги месеца бяха публикували статия след статия за нея, ровили се бяха в живота и душата ѝ, бяха я пресрещали с фотоапаратите си, с безбройните светкавици, които избухваха пред очите ѝ, бяха лазили по корем по покрива на къщата им, за да могат да снимат апартамента им под по-

добър ъгъл. А тя нямаше към кого да се обърне, за да я защити. Нямаше нито семейство, нито съпруг. И те го знаеха.

Бяха публикували дори статии за родителите ѝ, за това, как се бяха отказали от нея преди години и я считаха за мъртва. А тя лежеше нощем в леглото си, плачеше и се молеше журналистите най-после да си идат и да я оставят на мира.

Но те не си отиваха. Дори и за един ден. Докато най-сетне Том бе преместен в Кармел. И тогава, като по чудо, те сякаш го забравиха. Сякаш престана да съществува за тях. Тя също. И двамата бяха успели да се отскубнат. Най-накрая.

Кейт напусна Сан Франциско заедно с Том. Къщата вече я очакваше. Фелиша бе отговорила на една обява и мястото се оказа очарователно. Собственикът живееше на изток. Майка му бе починала и той бе получил в наследство къщата, от която в момента нямаше нужда, но не искаше да продава. Някой ден сигурно щеше да се оттегли от бизнеса и да се върне в нея, а междувременно тя щеше да бъде спокойно убежище за Кейт — малка уютна къщичка, сгушена в планините на север от Санта Барбара. Намираше се на три часа път от санаториума на Том в Кармел, но Фелиша предполагаше, че Кейт ще се върне в Сан Франциско веднага щом нещата се поуталожат, веднага след раждането на бебето.

Къщата бе обградена от обширни поля и много дървета, а по хълма надолу се спускаше малко поточе. Беше чудесно място за възстановяване след преживените изпитания. Щеше да бъде прекрасно, ако можеха двамата с Том да се установят по тези места. Кейт се опита да не мисли за това докато подписваше договора за къщата.

Четири месеца по-късно тя вече напълно бе свикнала с новата обстановка, това беше новият ѝ дом. Будеше се още на зазоряване, когато бебето започваше да рита и да се обръща сякаш искаше да си осигури повече пространство. Тя лежеше мълчаливо, усещаше крачетата и юмручетата му по корема си и се чудеше какво точно щеше да му каже един ден, когато то порасне и почне да задава въпроси. Беше се замислила дали да не смени името си, но се отказа. Тя беше Кейт Харпър. Никоя друга. Не искаше никога повече да носи името на баща си. А бебето на Том също щеше да е Харпър.

Той не обръщаше никакво внимание на големия ѝ корем, не разбираше какво означава това или пък просто не проявяваше никакъв интерес. Децата не се интересуват от тези неща, припомни си Кейт, стига те да не променят по някакъв начин живота им. Нищо в новия живот на Том не бе променено. Тя продължаваше да го посещава — в началото по-често, а след това, с напредването на бременността, малко по-рядко. Напоследък беше свела посещенията си до две седмично. Никога не пропускаше срещите с него. Щеше *винаги* да бъде около него така, както той беше до нея в трудните мигове от живота ѝ. Това не подлежеше на съмнение и обсъждане. Такъв щеше да бъде животът ѝ отсега нататък.

И тя се бе примирила. Приела бе думите *винаги и завинаги*, каквото и да означаваха те за нея. Знаеше по-добре от всеки друг, че Том няма да се промени, че всеки път, когато го види, той ще си бъде все същото дете. И така до деня, в който животът му бавно ще угасне.

Никой не знаеше кога ще дойде този ден. Лекарят бе споменал, че Том може да стане *значително по-стар*, макар и не чак толкова, колкото един нормален човек. А можеше да не доживее и до края на годината. В един момент тялото му просто щеше да се изтощи и да умре. Той просто щеше да си иде. Без да го осъзнава дори. И Кейт щеше да е с него, щеше да е край него през цялото време, щеше да го обича и закриля.

Той все още изглеждаше като предишния Том и от време на време в очите му проблясваха онези незабравими магически пламъчета. В такива случаи Кейт можеше да се престори, че... но това бе една напълно безсмислена игра. Сега се грижеше за него така, както той навремето се бе грижил за нея. Дори бе престанала да плаче.

След разговора с Фелиша Кейт се изправи, отвори прозореца и вдиша дълбокия, ароматен летен въздух. Усмихна се на себе си. В градината имаше цветя. Ще му занесе хубав букет. Тя все още го обичаше. И винаги щеше да го обича. Нищо не можеше да промени това.

Часовникът върху нощното шкафче показваше шест и двадесет и пет. Трябваше да тръгне най-късно след половин час, ако искаше да пристигне при Том преди десет. Шофирането беше дяволски

уморително. Какъв шибан начин да порасне и да започне да се справя с живота сама! Но тя го бе направила. Кейтлин Харпър вече не беше дете. Бебето се размърда в корема ѝ, тя съблече нощницата си и застана под душа. Предстоеше ѝ дълъг ден.

[1] Местен клон на Асоциацията на младежките лиги в САЩ. Включва млади жени, заети с доброволна благотворителна дейност — Б.пр. ↑

[2] Известен спортен вестник в САЩ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Кейт включи тъмносиньото комби на скорост и бързо зави по покритата с чакъл алея. Беше се разделила с малкия „Мерцедес“, който Том ѝ бе подарил. Вече нямаше нужда от него. Тази голяма, непретенциозна кола ѝ бе напълно достатъчна.

Напред към хоризонта се извисяваха красиви хълмове. Все още бяха покрити с тучна трева, макар че вече приближаваше края на лятото. Тук-там се виждаха участъци с покафеняла, изсъхнала трева, но дъждът, паднал през лятото, бе достатъчен, за да поддържа зеленината в непоносимо горещите дни.

Дъхът ѝ винаги спираше при красотата и величието на ширналата се пред очите ѝ гледка — планините се извисяваха зад гърба ѝ, а пред нея се простираха неописуемо красиви хълмове, покрити с пъстър килим от диви цветя и осеяни тук-там с храсталаци и дървета. В далечината се виждаха животни, изкарани на паша. Подобни пасторални картини бе срещала само в детските книжки с приказки.

Смяташе, че това е идеалното място, за да отгледа детето си. Тук той щеше да израсте здрав и силен, щеше да се чувства свободен, щеше да играе на воля с децата на фермерите от съседните къщи. Щеше да бъде здрав и жизнен, щеше да расте без предразсъдъците на родителите ѝ и терзанията на Том. Щеше да тича бос по ливадата край къщата и да си почива потопил крачета в близкия поток. Тя щеше да му направи люлка, щеше да му купи няколко животинчета, един ден може би щеше да му купи и кон. Знаеше, че Том би искал точно такъв живот за сина си. А ако детето се окаже момиче, и тя ще израсте по същия начин. А когато порасне достатъчно голяма, ще може да опита от живота в големия град. Ако желае, разбира се.

Но Кейт никога няма да се върне обратно. Нека я забравят. Никога повече няма да могат да я наранят. Нито пресата, нито родителите ѝ. *Никой*. Сега това бе нейният дом.

Беше си намерила местенце, в което да прекара дните си, бе избрала вече ролята си в живота. *Вдовицата Харпър*. Прозвуча ѝ като

реплика от долнопробен уестърн. Разсмя се, пусна радиото и извади една цигара.

Утрото беше чудесно и тя се чувстваше изненадващо добре. Бременността не се бе оказала чак толкова тежка, но това бе, защото твърде много неща се бяха струпали на главата ѝ, твърде много решения трябваше да взема сама, твърде много промени настъпиха в живота ѝ. Не ѝ бе останало време да се безпокои от киселините в стомаха и от болките в краката. Макар че наистина рядко имаше и киселини, и болки. Може би това се дължеше на спокойния и здравословен живот, който водеше в провинцията. Тук всичко бе лесно, освен разбира се, дългото шофиране до санаториума на Том. И душевната болка, която изпитваше след това.

По радиото се редуваха лирични балади и рок, сутрешният коментатор от време на време прекъсваше музиката, за да събщи някои незначителни сведения или новини. Беше лято. Всички бяха във ваканция, пътуваха, посещаваха приятели, летуваха на море.

Трудно ѝ бе дори да си спомни за предишния си начин на живот. Сега цялото ѝ съществуване бе съсредоточено около посещенията при Том и писането. Понякога влизаше в детската стая, седнаше на люлеещия се стол и се опитваше да си представи как ли ще се чувства, когато поеме бебето в ръцете си. Дали ще ѝ се стори чуждо и непознато, или веднага ще го заобича?

Трудно ѝ беше да си представи какво точно означава майчинството, макар че постоянно усещаше бебето в себе си. С това бе свикнала, но когато го види, всичко щеше да е по-различно... Когато го вземе в ръцете си... чудеше се дали ще прилича на Том. Искаше ѝ се да е така. Щеше да се казва Тайг, ако е момче и Блер, ако е момиче. Искаше необикновено име за детето си. Искаше да избере нещо приятно, нещо специално. Том щеше да...

Въздъхна леко, загаси цигарата си и увеличи радиото. Стига вече с тия мисли! Свали прозореца и лекият сутрешен ветреца разроши косата ѝ. Днес не си беше направила труда да я сплете на плитки. Том винаги бе харесвал косата ѝ свободно разпусната. Леката рокля, която бе облякла вече, ѝ бе прекалено тясна, но Том едва ли щеше да забележи. Шевовете се бяха опънали докрай, подобно на собствената ѝ кожа. Но просто нямаше как да бъдат отпуснати — нито кожата, нито роклята ѝ.

Нежно потупа с ръка изпъкналия си корем, излезе на магистралата и натисна педала на газта. Бебето отново се размърда; струваше ѝ се, че в скута ѝ се е сгушило малко и беззащитно кученце. Усмихна се и отново настъпи педала. Искаше пътуването да свърши по-бързо. Искаше да го види час по-скоро.

След два и половина часа пътуване по магистралата тя разбра, че отклонението на пътя приближава. Вече познаваше всички знаци и указания. Големият зелен плакат, на който рекламираха ресторанта, разположен на десет мили надолу по пътя. Бялата дъсчена къща със сини капаци по прозорците. Невзрачният малък мотел и след него идваше отклонението.

Тя автоматично се престрой в съответното платно и намали скоростта. Нервно загаси радиото, запали още една цигара и зачака на кръстовището, за да завие. След още петнадесет мили щеше да бъде в Кармел. Тази околност бе по-провинциална, но красива по свой собствен начин. Беше по-навътре в сушата, но високо в небето се виждаха чайки, които кръжаха безспир и непрекъснато търсеха храна.

Кейт отново увеличи скоростта и зави надясно по един тесен, неравен път. Той я отведе до друг, още по-тесен път, който повече приличаше на алея. От двете страни беше обрасъл с храсти и малки дръвчета. Тук-там по храстите се виждаха узрели малини и на Кейт ѝ се прииска да спре колата и да си набере. Беше го правила като дете. Но сега нямаше време, трябваше да стигне при Том.

Погледна часовника си. Беше девет и тридесет. Той сигурно вече бе излязъл навън, или пък се излежаваше в хамака си, замислен за нещо свое.

Често го правеше и тя се чудеше за какво ли си мисли. Никога не ѝ казваше. Само се усмихваше и понякога отново ѝ заприличваше на предишния Том — сякаш все още обмисляше нещо, кроеше планове, мислеше за бъдещето. Странно ѝ беше да го наблюдава в това състояние. Струваше ѝ се, че той само я дразни, че всеки момент ще прекрати тази глупава игра. Това я караше да го обича още повече. Очите му бяха изпълнени с толкова светлина, на лицето му бе изписана неопишуема радост и щастие. Беше много красиво момче.

Административната сграда на санаториума приличаше на голяма, добре поддържана къща. Беше боядисана в снежнобяло с наскоро подновени жълти орнаменти. Почти на всички прозорци

имаше сандъчета с цветя, красиви цветни лехи обграждаха цялата морава. Тясна, криволичеща алея отвеждаше към входната врата на оградата, върху която имаше малка месингова табела с гравирани букви:

„Мед Хоум“

Само две думи. Нямаше нужда от повече. Всички, които идваха тук, знаеха за какво заведение става дума. Наблизо се виждаха още няколко по-ниски къщички — всичките боядисани в бяло и жълто. Малко по-надалеч от тях бяха разположени дузина малки, уютни на вид вилнички, заобиколени с цветя и украсени с бели орнаменти. Вилите бяха доста скъпи, но предлагаха първокласни условия. В някои имаше по двама, а в други само по един обитател. Във всяка вилничка живееше и по един санитар или санитарка, които се грижеха само за поверените им болни.

Том живееше в една от вилничките с един тих, възрастен санитар — господин Ерхард, който винаги дискретно изчезваше щом Кейт пристигнеше на посещение. За щастие огромната застраховка, която Том бе получил като член на отбора, бе достатъчна да покрие разходите по престоя му в „Мед“ през следващите дванадесет години. След това Кейт щеше да измисли нещо друго, но дотогава... кой знае... докторите казваха, че той може да живее още доста години в това си състояние.

Докато вървеше към вилничката на Том, усещаше мократа трева по обутите си в сандали боси крака. Вече не бе необходимо да обявява посещението си в главната административна сграда. В това заведение се полагаха изключителни грижи за охраняване и защита на пациентите, но нея вече я познаваха добре. Можеше да идва и да си тръгва, когато пожелае. Просто влизаше и се отправяше да търси Том. Не бе никак трудно да го намери.

Но днес той не беше във вилата, когато тя пристигна.

— Том? — никой не отговори на почукването й. — Г-н Ерхард?

Санитарят сякаш също го нямаше. Тя отвори внимателно вратата в се огледа наоколо. Стаята беше идеално поддържана. Беше слънчева и красива, както всичко останало в това заведение.

Точно за това тя бе избрала „Мед Хоум“ за Том. Беше посетила няколко подобни заведения, намиращи се в близост до Сан Франциско, но всичките ѝ се сториха мрачни и потискащи, изпълнени с мъка и отчаяние. Докато „Мед“ бе окъпан в слънце, атмосферата тук сякаш бе пропита с надежди и щастливо очакване. Струваше ѝ се, че това място ще остане незасегнато от времето така, както Том щеше да си остане непроменен. Беше закътано и защитено от хорското любопитство. Приличаше повече на училище, отколкото на санаториум. Кейт постоянно очакваше да чуе отнякъде детски песни или да се сблъска с деца, хукнали към игрището да играят футбол.

— Том?

Зачуди се къде ли е отишъл и се отпусна за миг в един фотьойл, за да си поеме дъх. Днес се беше задъхала повече от всеки друг път. Бебето тежеше все повече и повече. А и днес за пореден път бе пренебрегнала съветите на лекаря и бе карала цели три часа, без да спре. Но всяко спиране ѝ отнемаше прекалено много време. Всеки път се успокояваше, че като пристигне в „Мед“, ще пораздвижи изтръпналия си гръб.

Протегна краката си напред като се наслаждаваше на уютния люлеещ се стол. Беше тапициран с весела дамаска, изпъстрена с малки червени розички, а покривките на двете легла бяха със същия десен. Пердетата бяха от бял, ефирен муселин, а на масата до прозореца имаше малка ваза, претъпкана с ярки жълти цветя.

Знаеше, че ги е набрал Том. Някои от рисунките му бяха закачени с габъри по стената. Ръката му все още притежаваше зрелостта, която разсъдъкът му за съжаление вече нямаше. Нарисуваните с водни бои цветя и птици бяха наистина много красиви и изящни. До идването му в „Мед“ Кейт дори не знаеше, че той може да рисува. Никога преди това не бе се занимавал с нещо подобно. Само футбол. Сега дори не си спомня, че някога е играл. Сякаш трябваше да измине целия дълъг път към детството си, за да се отърве най-после от този спорт. Но най-накрая бе успял.

Всъщност виличката беше идеалното място за живот за когото и да било — здрав или болен, възрастен или дете, и Кейт бе доволна, защото знаеше, че той е щастлив в нея. А и освен това можеше лесно да се движи из нея с инвалидната си количка. Отвън бе вързан хамакът му и господин Ерхард му помагаше да легне в него винаги, когато Том

беше в настроение просто да полежи и да погледа птиците. Понякога дори му позволяваше да полежи там нощем, завит в одеяло и загледан в ярките звезди.

Господин Ерхард беше много добър с Том. В продължение на много години негов привърженик, той бе много доволен от специалното си назначение след пристигането на Том в „Мед“.

Навън нещо прошумоля, Кейт се изправи и в този момент чу плътния баритон на господин Ерхард, който разказваше приказка на Том. За момент спря да говори — сигурно бе забелязал, че вратата на вилата е леко открехната. Кейт чу стъпките му по тясната, застлана с плочи пътечка и след миг побелялата глава на санитаря се показа на вратата.

— Да? — гласът му прозвуча сурово. Приличаше на човек, който не би търпял никакви досадни натрапници и посетители. Но лицето му веднага омекна щом видя Кейт. — Ей, здравей! Как се чувстваш?

— Добре. Дебела — и двамата се разсмяха. — Как е нашият приятел?

Господин Ерхард кимна със задоволство.

— Справя се чудесно. Вчера нарисова няколко нови рисунки, а днес сутринта брахме цветя. Той сам ще ти разкаже за...

— Ей, Анди! — отвън долетя гласът на Том. Инвалидният му стол бе заседнал в тревата. — Ей!

— Идвам, синко — Ерхард бързо излезе от вилата, а Кейт веднага го последва.

Това беше нелепо и налудничаво — тая широка усмивка, озарила лицето ѝ, изпълнила очите ѝ с радост. Защо продължаваше да се чувства по този начин? Сякаш той все още си беше предишният Том, сякаш... Тя винаги изпитваше същата възбуда, същото вълнение, същото удоволствие. Стигаше ѝ само да го гледа, да го докосва, да го прегръща, стигаше ѝ просто да знае, че той е добре и е все още неин.

— Кейти! — Том възторжено извика името ѝ, когато я видя да се приближава към него. Очите му затанцуваха от радост, усмихна се широко и протегна ръце към нея.

— Здравей, скъпи! Как се чувстваш днес?

— Страхотно! Почакай само да видиш какво намерихме.

Добрите и мъдри очи на господин Ерхард заблестяха и той бавно подкара стола на Том към вилата, а след това влязоха вътре.

Когато Кейт се обърна, вече си бе тръгнал.

— Новите ти рисунки са много красиви, скъпи — но тя не гледаше рисунките, гледаше него. Беше загорял от слънцето, изглеждаше здрав, силен и щастлив. Том Сойер от „Мед Хоум“. А след това той приближи стола си към нея, а тя бързо се наведе и го взе в прегръдките си. Том се чувстваше уютно в топлите ѝ, ухаещи на чисто ръце. И това бе всичко, което разбираше, всичко, което имаше значение за него в този момент. А Кейт, Кейт влагаше в тази прегръдка всичко, което изпитваше към него.

— Изглеждаш много хубава, Кейти — леко смутен и объркан, той бързо се отпрати към масата. Взе вазата с жълтите цветя и веднага се върна при нея. — Набрах ги за теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя му се усмихна и взе вазата. Това бяха сълзи на щастие и радост, а не на мъка и отчаяние.

— Красиви са — искаше ѝ се пак да го прегърне, но знаеше, че трябва да поизчака. Щеше да го накара да се чувства неловко, ако прекалеше с ласките. Той сам щеше да дойде при нея, когато реши. — Искаш ли да отидем да се поразходим?

— Добре.

Тя захвърли чантата си настрана и започна да бута инвалидния стол. Беше по-тежък отколкото очакваше или може би тя просто беше прекалено уморена. Струваше ѝ се, че този ден бебето е необикновено тежко. Но когато излязоха на алеята, Том взе да ѝ помага. Направляваше колелата с двете си ръце и бързо намери една сравнително по-равна пътека.

— Искаш ли да седнем край езерото? — обърна се да я погледне и кимна щастливо, а след това започна да си подсвирква.

Езерото беше мъничко, но много красиво, както всичко останало в „Мед“. Кейт му бе донесла един модел на платноходка, който можеше да се пуска във водата, и той често си играеше с нея. Господин Ерхард казваше, че това е едно от любимите му занимания. Но сега я бяха оставили във вилата. Кейт внимателно обърна стола към нея и тежко се отпусна на тревата.

— С какво се занимава цяла седмица?

— А ти защо не дойде да ме видиш през тази седмица?

— Защото бях твърде заета. Нали съм толкова дебела — все още изпитваше този глупав импулс да говори с него за бременността си,

сякаш се надяваше по някакъв начин да задейства паметта му, сякаш се опитваше да го накара да разбере, че това бебе е негово или поне да разбере, че тя очаква бебе.

— Обзалагам се, че ти е много трудно да тичаш — широко се захили, като едва успя да сподави напирания в гърлото му смях.

Тя също се разсмя. Протегна ръка към неговата, а ясният ѝ смях прокълтя над малкото езерце.

— Разбира се, че е трудно. Приличам на стара квачка, която едва се движи, поклащайки се насам-натам.

Той също се разсмя, без да пуска ръката ѝ. Постояха известно време като се гледаха усмихнато и той изведнъж се напрегна и я погледна сериозно.

— Защо не мога да си отида вкъщи с теб, Кейти? Аз сам мога да се справям със стола. Или пък ще вземем и господин Ерхард с нас? А?

Отново същото! По дяволите!

Кейт бавно поклати глава, но продължи да държи голямата му ръка.

— Не ти ли харесва тук, Том?

— Искам да си ида у дома с теб! — изглеждаше толкова тъжен и изпълнен с копнеж, че тя едва успя да преглътне напирания в гърлото ѝ ридания. Не можеше да обсъжда този въпрос с него. Не искаше пак да говорят за това. Той не разбираше. Караше я да се чувства така, сякаш го е изоставила и избягала от него.

— Това не може да стане точно в този момент. Защо за известно време не оставим нещата така, както са, а по-късно отново да поговорим...

— Ти и тогава няма да ми позволиш да дойда с теб. Обещавам, че ще бъда добър и послушен.

Очите му плуваха в сълзи и тя се надигна на колене, обгърна го с ръце и го притисна към себе си. Нищо повече не можеше да му предложи.

— Ти си добър и аз те обичам. И ти обещавам, скъпи, ако това изобщо е възможно, че един ден ще си те взема у дома — настъпи дълго, тъжно мълчание. И двамата останаха неподвижни, потънали в собствените си мисли — толкова различни и в същото време толкова близки, близки както никога преди. — А междувременно ще те посещавам редовно, ще играем, а господин Ерхард ще се грижи добре

за теб и... — не можа да продължи, защото сякаш се задушаваше от напирашите в гърлото ѝ сълзи. Но Том вече беше загубил интерес към разговора.

— Добре. О, виж! — развълнуван той посочи нагоре и тя се облегна назад, за да погледне към слънцето, докато изтриваше сълзите от очите си. — Не е ли красива? Забравих как се казваше. Господин Ерхард ми каза вчера.

Беше малка птичка, обагнена в синьо и зелено, с жълта опашка и бляскави крилца. Кейт бавно се усмихна и отново седна на тревата.

— Донесох храна, за да си направим пикник. Какво ще кажеш за това?

— Истински пикник?

Тя тържествено вдигна ръка.

— Истински. Обещавам.

Доставяше ѝ истинско удоволствие да му приготвя най-различни неща, дори и толкова обикновени като храна за пикник. Донесла му беше сандвичи със салам, чипс, спагети, вкусни праскови и цяла кошничка с череша. Освен това имаше термос с лимонада и дебело парче шоколадова торта. Той не само мислеше, но и се хранеше като дете.

— Какво ми носиш? — очите му отново весело затанцуваха.

Вече бе забравил за молбите си да си отиде вкъщи с Кейти. Поне за момента.

— Ще разбереш, когато огладнееш достатъчно и стане време за обяд.

Тя размаха пръст под носа му и той го хвана. Играеха тази игра откакто се познаваха. И продължаваха да я играят. Това бе едно от нещата, които ѝ позволяваха за минута, за секунда само да се престори, че всичко е както преди.

— Гладен съм.

— Не си. Искаше само да видиш какво има в кошницата — тя лежеше на земята, чувстваше се като безпомощен, изваден на сушата кит, и му се усмихваше.

— Наистина съм гладен. Честно! — но този път и двамата се разсмяха.

— Как може да си гладен? Сега е едва десет и тридесет сутринта.

— Господин Ерхард не ми даде никаква закуска.

Но смехът напираше в очите му и той не можа да запази сериозното си изражение.

— Глупости! Лъжец такъв!

— Хайде, Кейти. Умирам от глад...

— Невъзможен си — но тя се поизправи, седна на тревата и се позамисли дали да не отиде да вземе кошницата. Ако е гладен, защо не? — Между другото донесла съм ти един подарък.

— Така ли? Какъв?

— Ще видиш.

— О, толкова си лоша! — беше по детски разярен и изгаряше от нетърпение да види както кошницата за пикник, така и подаръка. Кейт му се усмихна отново, изправи се на крака, а след това бавно се наведе и го целуна по върха на носа. — Не искам да ме целуваш! — леко я отблъсна от себе си.

— Защо?

— Защото си лоша, затова!

Но той вдигна ръка и я прегърна през кръста и за момент останаха неподвижни — той седнал в стола си, а тя надвесена над него. Този път тя се отдръпна първа.

— Ще отида да взема нещата — гласът и бе спокоен, все още имаха целия ден пред себе си.

— Искаш ли да ти помогна?

— Добре. Ти ще носиш кошницата за пикник.

Той затъркаля стола си към колата, а тя бавно тръгна до него по окъпаната от слънце алея. Той започна да ѝ разказва за заниманията си през миналата седмица, за рисунките си, за новата игра, която му бе подарила преди две седмици, за една от сестрите, която мразеше, и за *най-хубавата вечеря, която някога съм ял*. Кейт внимателно го слушаше, сякаш всичко, което ѝ казваше, беше истинско, сякаш наистина всичко това имаше някакво значение.

Когато стигнаха при колата, тя взе кошницата с храната и внимателно я постави в скута му, а след това се присегна за един пакет, обвит с хартия на бели и червени райета и привързан с голяма панделка.

— Това е за теб, мили.

След това затвори колата и бавно забута количката обратно по алеята.

— Побързай!

— Проблем ли имаш? — щеше да се наложи да извика господин Ерхард. Том беше прекалено тежък и тя не можеше да се справи сама, когато той поискаше да отиде в тоалетната.

— Не, глупаче, искам да отворя подаръка си — притискаше пакета към себе си с една ръка, а с другата вече ровеше в кошницата и извади оттам цяла шепа череша и малко парченце от тортата.

— Не бъркай в кошницата, Том Харпър, или ще те...

— Не, няма, Кейти. Ти ме обичаш толкова много!

— Прав си.

И двамата се разсмяха, а Кейт спря стола под едно дърво близо до вилата. Градинката пред сградата беше свежа и изпъстрена с безброй цветове. След време може би щеше да му омръзне. Но сега я гледаше с наслада и възторг.

— Мога ли да го отворя сега? — погледна я с очакване, тя кимна и той бързо разкъса опаковката. Беше глупаво от нейна страна да му купи точно такъв подарък, но просто не можа да се въздържа, когато го видя. Беше купила същата играчка и за нероденото още бебе. — О, прекрасен е! Как се казва? — Том държеше голямото плюшено кафяво мече и силно го притискаше към себе си.

Кейт бе изненадана и очарована от искрената му радост.

— Не зная. Ти кажи. На мен ми прилича на Джордж.

— Даа. Може би — Том замислено погледна към мечето.

— Лушъс? — Кейт отново се усмихваше. Радваше се, че бе купила играчката. Какво като беше глупаво? Какво значение имаше щом го правеше щастлив?

— Не Лушъс. Това име е ужасно. Сетих се. Уили.

— Уили?

— Уили! — наведе се напред с протегнати ръце и Кейт го прегърна и целуна по челото. — Благодаря ти, Кейти. Много е красив.

— Прилича на теб.

Той замахна с мечето към нея и двамата се разсмяха.

— Искаш ли да поседнеш в хамака си? Ще извикам господин Ерхард да ти помогне.

— Не. Тук е хубаво — вече беше заровил ръце в кошницата и остана така през следващия половин час, а Уили кротко лежеше в скута му.

След обяд починаха малко, потънали в мълчание, и Кейт почти задряма на топлото лятно слънце. Лек ветреца галеше косата ѝ, докато лежеше край стола на Том, а бебето най-сетне се бе укротило — за пръв път през този ден. Подаваха си кошницата с черешите един на друг, хвърляха костилките към дърветата и се смееха.

— Един ден тук ще поникне цяла черешова градина и никой няма да знае откъде се е взела.

— Но ние ще знаем, нали, Кейти?

— Точно така.

Гласът му беше толкова мек, почти тъжен и тя си помисли, че той трябва да разбере какво се е случило с него. Но имаше ли изобщо смисъл да се опитва? Имаше нещо, което винаги я възпираше, не ѝ позволяваше да се опита да го разтърси, да го накара да си спомни. Ако някога изобщо възстановеше паметта си, той ще трябва да бъде съден за въоръжено нападение или опит за убийство. За него беше по-добре да си остане в „Мед Хоум“ в състоянието, в което бе, отколкото да бъде натикан в много по-различен затвор. Но така или иначе според лекарите не съществуваше начин за възвръщане на паметта му. Бяха ѝ го обяснявали достатъчно често. Но изкушението поне да опита беше непреодолимо. Понякога, за секунда само, той толкова заприличваше на себе си, толкова ѝ напомняше за предишния Том, че ѝ бе трудно да повярва, че куршумът е нанесъл такива непоправими поражения. Трудно ѝ беше да спре да се опитва, да се откаже от всичките си надежди.

— Кейти?

— А? — тя погледна нагоре към него, стиснала клонче череша в ръката си. За момент беше забравила за тях.

— За какво мислиш?

— О, нищо важно. Приятно ми е да си лежа тук и да мързелувам.

— Изглеждаш много красива, когато си замислена — след това бавно сведе очи към корема ѝ. Съжаляваше я, че е толкова дебела, но това нямаше никакво значение за него. Обичаше я без значение как изглежда.

— Благодаря ти, Том — наля му чаша лимонада и отново легна на тревата. Над тях се извисяваше високо дърво, което ги пазеше от яркото слънце, въздухът беше кристалночист, всичко беше потънало в тишината и спокойствието на ранния летен следобед. Единственото

нещо, което липсваше, беше тихото поскърцване на летяща врата някъде в далечината и след това забързаните стъпки на дете, тръгнало да си вземе от къщата чаша студена вода. — Тук е много хубаво, нали?

Той кимна с щастлива усмивка и хвърли още една костилка по посока на къщата.

— Имам нужда от прашка.

— Как пък не!

— Не я искам, за да нараня някого — изглеждаше обиден, — просто да си хвърлям с нея разни неща. Например черешови костилки. Или кламери. Нали разбираш — да стрелям по дърветата.

Отново се усмихваше, а очите му бяха закачливи и немирни.

— Откъде изобщо знаеш за прашките? Децата не играят с подобни неща от години.

— Видях една по телевизията.

— Страхотно!

— Може би ще мога сам да си направя.

Но тя не го слушаше. Бебето току-що ѝ бе нанесло неочаквано силен удар. Пое дълбоко въздух, изпусна го бавно и се зачуди дали вече не е време да тръгва обратно. Предстоеше ѝ дългото шофиране до дома, а вече бе почти два часа. Прекарала бе с него четири часа. Не беше много, но точно в този момент това бе всичко, което можеше да направи за него. Погледна към Том, който държеше една костилка и внимателно се целеше в отсрещното дърво. По бузата му имаше размазан шоколад от тортата. Тя седна, внимателно го избърса и погледна към вилата. Беше забелязала господин Ерхард да влиза преди около час.

— Ще вляза за малко вътре, скъпи. Искаш ли нещо?

Той щастливо поклати глава.

— Нищо.

Господин Ерхард я чакаше, четеше вестник и пушеше лула. Стори ѝ се твърде странно в такъв топъл, слънчев ден човек да прекарва времето си в такива типично зимни занимания.

— Ще тръгваш ли вече?

— Мисля, че е време.

— Изненадан съм, че лекарят ти изобщо ти позволява да пътуваш дотук — след това я погледна и бащински се усмихна. — А може би не си го питала?

— Е, нека да кажем, че сме постигнали компромис по въпроса.

— Знаеш ли, мисля, че наистина трябва да пропуснеш няколко седмици. Аз ще го занимавам. Може би ще се оплаче и ще похленчи, когато те види отново, но съм сигурен, че едва ли ще се разстрои много докато те няма.

Подтискащо беше да осъзнае, че господин Ерхард е напълно прав.

— Не зная. Ще видя как ще се чувствам следващата седмица.

— Надявам се, че ще си добре.

Кейт отиде набързо до банята и след няколко минути отново излезе в градината. Господин Ерхард я последва като размахваше лулата си срещу Том.

— Значи ти си този, който цял ден замърсява градината с черешови костилки, а? — но по лицето му играеше широка усмивка и Том весело и щастливо се разсмя. — Обзалагам се, че не можеш да улучиш онова дърво.

Но сгреси. Том замахна и костилката попадна точно в целта.

— Добре е да внимавате повече, господин Ерхард. Той иска прашка.

— Спомняш ли си? Като онази, която видяхме в шоуто миналата вечер? Когато момчето...

Разказът му беше дълъг и не съвсем свързан, но господин Ерхард с лекота се включи в разговора. Кейт стоеше настрана и ги наблюдаваше. Мразеше да си тръгва и да го оставя сам. Човек би си помислил, че тя изпитва облекчение в момента, в който напуска санаториума, но не беше така. С радост го посещаваше, беше щастлива, когато можеше да прекара няколко часа с него, но винаги, когато си тръгваше, сърцето ѝ се късаше от мъка.

— Добре, скъпи. Вече трябва да вървя, но скоро ще се върна.

— Добре, Кейти. Довиждане.

Махна ѝ с ръка безгрижно. Отдавна вече бе забравил за мъчителния им разговор сутринта. Тази вила за него бе истинския му дом. Изобщо не се натъжи, не трепна дори при заминаването ѝ. Тя се наведе, целуна го по бузата и го стисна за раменете.

— Грижи се добре за Уили, скъпи — усмихна се, махна му с ръка и с натежало като камък сърце се отдалечи.

Той остана да седи в инвалидния си стол, хванал в ръка кафявото мече.

Все още го виждаше, докато изкарваше колата на главната алея. Свали стъклото на прозореца, за да му махне за последен път, но той вече бе изцяло погълнат от разговора си с господин Ерхард.

— Довиждане, Том. Обичам те.

Тихичко прошепна тези думи, докато бавно се отдалечаваше от санаториума.

ГЛАВА ТРЕТА

Пътуването към къщи ѝ се стори по-дълго отвсякога. Непрекъснато си представяше Том, стиснал мечето си, не преставаше да мисли за това, което бе казал или направил. Най-накрая се насили да изхвърли тези мисли от главата си и пусна радиото.

Краката ѝ бяха подути и схванати и внезапно осъзна, че единственото нещо, което вече имаше значение за нея, бе да се прибере час по-скоро у дома. Денят бе твърде дълъг и изтощителен и умората я налегна така изведнъж, че в един момент ѝ се стори, че няма сили да продължи пътуването. Може би господин Ерхард беше прав. Може би ще трябва да преустанови посещенията си през следващите няколко седмици.

Оставаха още само три седмици до раждането. Дори не си позволи да помечтае за това. Не можеше да мисли нито за бебето, нито за Том. Единственото, което искаше, бе да си легне и да съблече тези дрехи, които я стискаха и сякаш задушаваша цялото ѝ тяло. Стори ѝ се, че изминаха хиляди години, преди най-сетне да спре пред дома си.

Беше толкова уморена, че не забеляза малката червена „Алфа Ромео“, паркирана до къщата. Измъкна се от комбито, застана за момент до него, като се опитваше да се раздвижи и разтриваше с ръка прасците си, а след това бавно и вдървено се отправи към входната врата.

— Изглеждаш в превъзходна форма — Кейт се стресна от ненадейно прозвучалия дълбок, леко циничен глас на Фелиша Норман. — Ей, момиче, успокой се! Аз съм само една най-обикновена акушерка — Кейт погледна нагоре и се разсмя.

— Изкара ми акъла, Лиша!

— Изненадана съм, че изобщо ти е останала силица да се изплашиш. Какво си мислиш, че правиш, като се съсипваш по този начин?

Измъкна кошницата от ръцете ѝ и двете бавно тръгнаха към къщата.

— Няма значение. А ти какво правиш тук толкова рано?

— Реших, че имам нужда от ваканция, а пък ти обичаш да имаш гости.

— Ваканция?

— Ами, да кажем един дълъг уикенд. Взех си четири свободни дни.

Радваше се, че бе дошла. Кейт изглеждаше изцедена от умора и ако посещенията при Том ѝ се отразяваха по този начин, може би щеше да успее да я убеди да ги прекрати за известно време. Или поне да ѝ позволи тя да шофира дотам. Но това, което Кейт вършеше със себе си, си беше чиста лудост.

— Разбираш ли, че е истинско чудо, че все още не са те уволнили заради мен?

Но Кейт се усмихваше. Радваше се да я види отново.

— Те са дяволски късметлии, че още не съм решила да ги напусна. Ако направим само още едно ревю този месец, сигурно ще получа нервна криза — помощничката ѝ също. За да може да прекара няколко дни с Кейт, Фелиша отново ѝ бе прехвърлила всичката работа за седмицата. Това щеше да ѝ струва още една скъпа чанта от „Гучи“ и солиден обяд в „Трейдър Викс“, но просто не можа да се пребори с това предчувствие... трябваше да дойде да види Кейт. А сега се радваше, че постъпи така. Остави кошницата върху кухненската маса и се огледа. Къщата наистина беше много приятна. Бяха направили сполучлив избор. — Е, как е Том?

— Чудесно. Щастлив е. Нищо ново.

Фелиша тъжно кимна и се отпусна на един стол. Кейт я последва веднага.

— Знаеш ли, Лиша, изглеждаш по-зле и от мен, но то е защото си пропътувала по-голямо разстояние от мен. Искаш ли малко лимонада?

Фелиша я погледна изразително и на лицето ѝ се появи гримаса на отвращение.

— Скъпа, много те обичам, но лимонадата просто не е любимото ми питие. Господи, как можа да ти хрумне такава ужасна мисъл?

Кейт се усмихна и я погледна, сякаш се оправдаваше и молеше за извинение.

— Боя се, че нямам какво друго да ти предложа.

— Ами, нямаш! — Фелиша се захили дяволито и бързо се отправи към един кухненски шкаф. — Миналата седмица оставих тук

малко вермут и джин. А сега донесох малко лук и маслини — извади малките бурканчета от чантата си и широко се усмихна.

— От теб би излязъл фантастичен член на скаутската организация.

— Нали? — извади двете бутилки и съвсем професионално си приготви едно мартини. Кейт неспокойно се размърда на стола си. — Пак ли имаш киселини?

Познаваше добре изражението на лицето ѝ. Посещаваше я достатъчно често, за да може вече добре да разпознава признаците на настъпващото неразположение. По-добре от самата Кейт дори. Разпознаваше всичко — от киселините до истерията. Този път приличаше на киселини.

— Мисля, че ядох твърде много череша на обяд. Струва ми се, че по-скоро е лошо храносмилане — и спазми. Исусе, само това ѝ трябваше. Горкото бебе, как можа да постъпи така с него? А и със себе си. Изхили се при мисълта за повредения си стомах. — Може би просто имам нужда от едно мартини.

Но и двете знаеха, че не говори сериозно. Вече месеци наред не бе пила никакъв алкохол.

— Защо не отидеш да си полегнеш? Аз ще си взема един душ, а след това набързо ще спретна нещо за вечеря — Фелиша говореше съвсем делово и се чувстваше като у дома си.

— Дойде чак дотук, за да ми сготвиш, така ли?

— Точно така. А сега свали тая рокля от себе си и иди да полегнеш.

— Да, мамо.

Полежа малко и наистина се почувства по-добре. А след душа се почувства направо превъзходно. Чуваше Фелиша, която вече потропваше със съдовете в кухнята, и за момент се поспря в детската стая и го видя. *Уили*. Същото мече като на Том. Зачуди се какво ли прави неговият Уили сега, дали Том все още го прегръща и му се радва или вече го бе забравил. Кейт нежно погали мечето и излезе от стаята.

— Какво си намислила да готвиш?

— Какво ще кажеш за спагети?

Спагетите бяха едно от трите неща, които Фелиша можеше да сготви. Другите две бяха пържени яйца и пържола.

Кейт кимна.

— Чудесно. Сигурно ще сложа още няколко килограма от тях, но това май вече няма никакво значение.

Вечеряха на свещи, любуваха се на гледката, която се откриваше от прозореца, и Кейт бе щастлива, че има с кого да си поговори. Напоследък сякаш бе започнала да свиква с тишината и с пълното си уединение. Виждаше се само с Том и имаше нужда от Фелиша, която внасяше известно оживление в еднообразното ѝ и монотонно ежедневие. А Фелиша наистина я разтоварваше. Беше ненадмината в това отношение. Цяла вечер я угощаваше с най-пикантните клюки, които се носеха из магазина — кой с кого се чука, кой ще бъде повишен и кой изритан от работа, кой в края на краищата се бе оказал истински педераст. Но Кейт не я слушаше така внимателно и не се смееше така искрено както друг път.

— Какво има, скъпа? Изглеждаш ми нещо пребледняла. Да не е от спагетите?

— Не. Мисля, че е от онези проклети череша, които ядох на обяд.

Отново я измъчваше онази стържеца, остра болка, която бе усетила преди вечеря, само че сега бе малко по-силна.

— Ами, черешите са ти виновни! Ти просто си съсипана от умора. Защо не полегнеш на канапето? Или може би искаш да си лягаш вече?

— Не съм толкова уморена — всъщност се чувстваше малко нервна и неспокойна, но това се бе случвало и преди след посещенията ѝ при Том. Излегна се на канапето и отново започна да се шегува с Фелиша. — Може би все пак това е от твоите скапани спагети.

— О, я се разкарай. Ако искаш да знаеш, аз правя най-хубавите спагети в тази част на страната.

— Мама Фелиша.

Фелиша си приготви още едно мартини и двете жени продължиха да се шегуват и да се смеят. Но вместо да се оправя, неразположението на Кейт се засилваше.

— Може би аз все пак ще трябва да си легна.

— Добре. До утре — Фелиша се усмихна и Кейт се отправи към стаята си. Чиниите вече бяха измити и прибрани. Кейт искаше да каже на приятелката си колко се радва, че тя е при нея, но вече толкова

много пъти ѝ го бе повтаряла, че направо не знаеше какви думи да подбере, за да изрази това, което чувстваше в момента.

Кейт заспа още преди девет часа, а Фелиша се настани на канапето с книга в ръка. Работната ѝ седмица бе доста напрегната, но тя не бе уморена. Искаше просто да поседи и да се поразтовари, да се откъсне за няколко дни от служебните ангажименти. Зачете се в романа и когато вдигна поглед от книгата, видя, че приближава един часът. Изведнъж чу Кейт да се движи из спалнята си. Ослуша се за момент, за да се увери, че не греша и тогава зърна светлината, която се процеждаше под вратата на стаята.

— Добре ли си? — Фелиша се намръщи и напрегнато погледна към затворената врата. Но отговорът дойде веднага.

— Да — гласът ѝ звучеше нормално.

— Още ли те боли стомахът?

— Аха.

Две минути по-късно Кейт излезе от стаята си и застана на прага облечена в дълга нощница в розово и бяло. Приличаше на дете с необикновено подут корем, а на лицето ѝ грееше щастлива усмивка.

— Фелиша... — усмихна се още по-широко.

— Да? Какво има? — Фелиша не можеше да си обясни странното ѝ изражение. Изглеждаше необикновено щастлива. Фелиша никога не бе виждала тази ефирна, сякаш неземна усмивка, озарила лицето ѝ.

— Не мисля, че става дума за стомашно неразположение. Струва ми се, че може би... това е бебето.

Кейт почти се разсмя. Чувстваше се опиянена и радостно възбудена. Беше налудничаво наистина — ужасно се боеше, а и освен това беше още твърде рано. Но въпреки всичко нещо в нея ликуваше. *Бебето!* Най-сетне щеше да се появи на бял свят!

— Искаш да кажеш, че ще раждаш? — Фелиша изведнъж пребледня.

Кейт кимна.

— Може би. Не съм сигурна.

— Не е ли рано?

Кейт отново кимна, но не изглеждаше обезпокоена.

— Мисля, че няма опасност. То е почти на осем месеца и половина.

— Обади ли се на лекаря?

Кейт кимна сериозно и я изгледа с победоносен поглед. Тя щеше да го *направи*. Щеше да роди бебето. Може би още тази нощ. Нямаше да чака повече. Чакането свърши. *Другото* сега започваше!

— Каза да му се обадя след час или ако болките се усилят.

— Ти имаш болки? — Фелиша сграбчи книгата, която лежеше в скута ѝ, и се втренчи в приятелката си.

— Така изглежда. В началото мислех, че просто, ме боли стомах, но болката се засилваше, а след това... — и тогава, сякаш вече не ѝ се говореше, тя внезапно седна и хвана ръката на Фелиша. — Ето, можеш да се увериш сама.

Без да помисли, Фелиша позволи на Кейт да постави ръката ѝ върху подутия си корем. Усети колко е стегнат и твърд. Вече даже не приличаше на корем. Фелиша имаше чувството, че докосва стена, или бетонен под, нещо, което не би се поддавало и на най-силен натиск.

— О, Боже, ужасно е. Боли ли?

Кейт отрицателно поклати глава. В очите ѝ все още напираше възбуда и въодушевление, но по челото ѝ бяха избили ситни капчици пот.

— Не, не боли. Само е много, много твърд.

— Да ти донеса ли нещо, скъпа? — ръцете на Фелиша трепереха и Кейт се разсмя.

— Не. И ако сега се паникьосаш, ще те набия. Радвам се, че си тук.

— Аз също.

Видът ѝ обаче казваше друго и Кейт отново се разсмя.

— Отпусни се.

— Да — Фелиша въздъхна дълбоко и се облегна на канапето. — Мога да се справя с почти всяка криза или неприятност. Но ражданията никога не са били по моята част. Всъщност никога дори не съм присъствала на раждане. Искам да кажа... о, по дяволите, имам нужда от питие!

Невъзмутимата Фелиша Норман бе невероятно смутена и притеснена, но Кейт продължаваше да бъде необикновено спокойна. Нали точно този момент бе очаквала почти девет месеца!...

— Нямах нужда от питие, Лиша. Но аз имам нужда от теб — Фелиша малко се стегна от думите ѝ и я погледна. Кейт не приличаше на човек, който се нуждае от когото и да било.

— Наистина ли?

— Да — този път гласът ѝ беше напрегнат и Фелиша я погледна. Сега вече знаеше какво ѝ е.

— Друга болка?

Кейт кимна, погледна я разсеяно, сякаш мислеше за нещо съвсем различно, а Фелиша мълчаливо ѝ подаде ръката си.

Кейт я хвана и я стисна здраво.

Болките бяха станали доста по-силни.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Болките вече бяха станали нетърпими и следваха толкова бързо една след друга, че не ѝ оставяха нито миг, за да си поеме дъх. Фелиша седеше напрегната и изнервена на един стол до леглото ѝ в малката мрачна болнична стая. Държеше ръката на Кейт. Слънцето току-що се бе показало иззад хълмовете и от прозореца на стаята се виждаше златният му ореол.

— Искаш ли още едно парче лед? — гласът на Фелиша прозвуча рязко в притихналата стая, но Кейт само поклати глава. Вече не можеше и да говори. Само лежеше по гръб, като се опитваше да диша дълбоко — както я бяха учили в курса, който бе посещавала преди два месеца. — Не се ли умори от това? — Кейт отново поклати глава, затвори очи и за около десет секунди задъханото ѝ дишане спря.

Едва успя да си поеме дъх и следващата болка я разряза като с нож. Косата ѝ лежеше мокра и сплъстена около лицето ѝ. Фелиша се изправи и може би за хиляден път през тази нощ избърса челото ѝ с влажна кърпа. Кейт отдавна бе изгубила въодушевеното си изражение. На лицето ѝ сега се четеше само болка и страдание.

— Дръж се, скъпа, едва ли ще продължи още дълго...

Кейт с нищо не показва, че я е чула. Отново дишаше дълбоко, а след това внезапно спря, простена леко и стонът изведнъж прерасна в пронизителен писък. Фелиша подскочи от изненада, а Кейт започна да се удря в леглото и бясно да върти глава ту на едната, ту на другата страна.

— Лиша... не мога... не мога... повече — но така и не можа да се доизкаже. Новата болка вече я раздираше и тя отново изстена и веднага след това изпищя.

— Кейт... ей, скъпа, хайде...

Исусе! Не беше *подготвена* за това. Беше много по-страшно от всичко, което бе гледала по филмите.

Обезумяла, Фелиша позвъни на сестрата, а Кейт започна да плаче.

След по-малко от минута сестрата отвори вратата и надникна в стаята.

— Как върви, момичета?

Фелиша я изгледа с леден поглед. Едва сдържаше обхваналата я ярост.

— На вас как ви се струва!

Искаше ѝ се да я убие. Защо, по дяволите, не направи нещо за Кейт! Момичето агонизираше, за Бога. Понякога жените умираха при раждане, нали?

— Струва ми се, че всичко се развива нормално — очите на сестрата мятаха мълнии, когато погледна към Фелиша. Бързо се приближи към леглото на Кейт и взе ръката ѝ. — Още малко остава, Кейт. Сега е най-трудно. Бебето си пробива път. След това ще стане много по-лесно и съвсем скоро ще получиш напъни.

Кейт отново започна да мята главата си насам-натам, а сълзите се смесиха с потта, която се стичаше от косата ѝ.

— Не мога... не мога.

Повдигна ѝ се. Сякаш се опитваше да повърне, но нищо не се получи.

— Можеш, разбира се. Хайде. Ще дишам с теб — сестрата започна да диша бързо и дълбоко като здраво стискаше ръката на Кейт. — Хайде, сега, Кейт... сега... — по лицето на Кейт се виждаше, че новата болка бе започнала да я раздира. — Сега... ето...

Това забързано, задъхано дишане подлудяваше Фелиша, но Кейт вече не изглеждаше толкова паникьосана. Може би тя все пак щеше да се справи. Господи, каква ужасна мисъл! Исусе, защо са необходими всички тези мъки?

Лек стон, а след това остър, пронизителен писък прекъсна мислите ѝ. Сестрата продължаваше равномерно дишане. Фелиша се чудеше как Кейт понася всичко това. Винаги бе изглеждала толкова крехка. Нито едно дете не заслужава това. Нито един мъж. *Никой*.

Фелиша усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи и се обърна с гръб, загледана в изгряващото слънце. Не можеше повече да понесе страданията на приятелката си. Кейт вече беше преживяла толкова много. А сега и това...

Фелиша отново се обърна и срещна очите на сестрата, която този път я погледна по-топло и с разбиране.

— Защо не отидете да изпиете едно кафе? Кафенето сигурно вече е отворено.

— Не, благодаря.

— Вървете. Тя се справя добре.

Беше права. Кейт изглеждаше малко по-добре. Очите ѝ все още бяха пълни със страдание и болка, но отново бе започнала да се бори. Беше толкова измъчена и погълната от дишането, че едва ли би забелязала отсъствието на Фелиша.

— Добре. Ще се върна бързо.

— Ние ще сме тук.

Сестрата се усмихна окуражително и продължи да диша заедно с Кейт като едновременно с това засичаше честотата на контракциите.

За пръв път Фелиша се почувства изоставена, изключена от това, което става. Чудеше се дали и бащите изпитват същото, докато наблюдават съпругите си да се гърчат от болка, за да достигнат до оня велик момент, който един мъж може да наблюдава, но никога не може да почувства истински. Фелиша знаеше, че никога няма да изпита подобни страдания. Никога няма да обича някого толкова много, че да изтърпи всичко това. Никога няма да обича някого така, както Кейт обича Том. Замислена за Кейт, отново изпита непоносима болка и състрадание. Мрачно се отправи към кафенето, но вече нищо не ѝ се пиеше. Искаше само да знае, че раждането е свършило, да се прибере вкъщи, да се изкъпе и да се наспи. Чувстваше се изтощена и съсипана от продължителното шофиране предишния ден и дългата безсънна нощ.

— Как се справя госпожа Харпър?

Една пълна, добродушна сестра, която седеше на регистратурата, вдигна поглед към Фелиша. Градчето наистина беше много малко. Фелиша се чудеше дали тази жена знае имената на всичките му жители.

— Не зная. На мен ми се струва ужасно.

— Имате ли деца? — Фелиша отрицателно поклати глава. Учуди се, че отговори на подобен въпрос и то пред тази напълно непозната жена. — Тя ще забрави родилните мъки след няколко дни. Може да поговори малко за това, но ще забрави. Вие ще помните страданията ѝ по-дълго от нея самата.

— Може и така да е — без да може да си обясни, защо тя спря за момент пред бюрото, сякаш очакваше сестрата да каже още нещо. Самият факт, че разговаряше с някого, я разтоварваше и успокояваше. — Надявам се, че няма да продължи още дълго.

— Кой знае. Трудно е да се каже. Това е първото ѝ раждане, нали? — Фелиша кимна. Това означава още по-страшни болки, нали? Първото раждане. И може би последното. Бедната Кейт... — Не се страхувайте толкова. Всичко ще бъде наред. Ще видите. Веднага щом се роди бебето, тя ще започне да се смее и да плаче едновременно, ще помоли да извикаме всичките ѝ близки, за да се похвали на всеки, когото познава — лицето на жената изведнъж помръкна и тя погледна към Фелиша. — Тя е вдовица, нали?

— Да.

— Но това е такъв срам. Във времена като нашите! И от какво е умрял?

— Беше... злополука — Фелиша изведнъж се затвори в себе си. Лицето ѝ се превърна в безизразна маска. Бяха поговорили достатъчно.

— Съжалявам — сестрата усети промяната и не каза нищо повече. Фелиша мълчаливо ѝ се усмихна и продължи пътя си. Кафето щеше да ѝ се отрази добре.

Постоя само пет минути в кафенето. Можеше да остане там с дни, ако беше възможно, но не искаше да оставя Кейт сама. Изгълта набързо горещото питие и се замисли дали да не си поръча и препечена филия. Но това ѝ се стори прекалено. Кейт агонизира, а тя възнамерява да яде. Почувства, че ѝ се повдига само при мисълта за храна. И тогава, докато чакаше за сметката, тя внезапно се улови, че мисли за Том. Зачуди се дали и Кейт мисли за него в този момент или съзнанието ѝ е заето само с непоносимите болки. Той трябваше да е тук за това раждане. Мисълта, че Том никога няма да види детето си ѝ се струваше невероятна и неправдоподобна. Никога нямаше изобщо да разбере, че е станал баща.

Момичето на бара постави сметката под празната чаша на Фелиша, тя я погледна разсеяно и остави няколко монети. Трябваше да се върне при Кейт. Нямаше време за повече разговори и размишления.

Пристъпваше съвсем безшумно по коридора с черните еспадрили, които бе обула предишния ден. Дрехите ѝ бяха раздърпани и изпомачкани. Черният памучен костюм с удобен и елегантен

панталон, който си бе купила в началото на седмицата, изглеждаше така, сякаш е спала с него, а тежката сребърна гривна бе оставила червен отпечатък на ръката ѝ. Чудеше се колко ли още ще продължи това чакане и дали Кейт ще издържи още дълго. Родилните ѝ болки бяха започнали малко след полунощ, а сега вече минаваше седем сутринта. Но когато Фелиша внимателно отвори вратата на болничната стая, забеляза, че нещата са се променили. Лицето на Кейт не бе просто влажно, то бе цялото мокро от пот. Изглеждаше така, сякаш току-що е излязла изпод душа. Синята болнична нощница бе усукана около тялото ѝ, а пръстите ѝ, вкопчени в ръката на сестрата, бяха побелели от усилието. Очите ѝ обаче вече странно блестяха, лицето ѝ бе оживено, целият ритъм на движенията, които извършваше, сякаш бе променен. Трудно беше да се каже дали болката е понамаляла, дори и сестрата вече нямаше време да поговори с Фелиша. Обясняваше на Кейт как да диша, даваше ѝ точни и прецизни нареждания. Кейт сякаш бе изцяло погълната от това, което ѝ казваха. Фелиша забеляза, че със свободната си ръка сестрата посегна към бутона и позвъни три пъти.

Фелиша стоеше край тях и се чувстваше напълно излишна. Не знаеше дали нещата се развиват добре или зле, но се боеше да не наруши концентрацията на Кейт с въпросите си. Но нещо се бе променило. Всичко бе по-различно. Лицето на Кейт бе озарено от светлина, която Фелиша не бе виждала никога преди. Прииска ѝ се да се включи по някакъв начин и тя да помогне, да измине целия тежък път заедно с приятелката си, да почувства с гърдите си лентата на победителя, когато пресича финиша.

Защото Кейт вече бе започнала последния си победен устрем. Усещаше се по настроението в стаята. Дори се усмихна веднъж — мимолетна усмивка между две разтърсващи болки. Усмивката бързо изчезна от лицето ѝ, но настроението от появата ѝ остана.

Сестрата позвъни отново и този път в стаята забързани влетяха две сестри, облечени в нещо като сини пижами.

— Лекарят ни очаква в зала номер две. Как е тя?

Изглеждаха спокойни и безразлични и за момент тяхното отношение поуспокои Фелиша, но Кейт сякаш изобщо не ги забеляза. Сестрата, която седеше край леглото ѝ, изчака да мине последната болка, след това погледна към другите две сестри и широко се усмихна.

— Ние сме готови. Напълно готови. Нали, Кейт?

Кейт кимна и за пръв път от няколко часа насам очите ѝ потърсиха Фелиша. Бързо я откри сред другите и започна да говори. Но трябваше да изчака следващата болка, преди да може да продължи, а след това двете сестри използваха няколкото секунди между двете болки, за да я преместят върху носилката. Но Кейт разтревожено се вглеждаше във Фелиша, която бързо застана до нея.

— Ела с мен... моля те, Лиша...

— Сега?

— Искам да дойдеш... — говореше бавно, на пресекулки, сякаш последната болка бе отнела всичкия въздух в дробовете ѝ. По лицето ѝ отново изби ситна пот и започна да се стича надолу по шията ѝ, но тя не пускаше Фелиша. — Моля те... Когато бебето се роди... ти също...

Фелиша разбра. Но, Боже, защо точно тя! Сестрите бяха край Кейт, те знаеха какво трябва да се направи. Можеха да ѝ помогнат много повече от нея. Но не можеше по никакъв начин да ѝ откаже, не можеше да устои на настойчивия поглед в очите ѝ.

— Разбира се, скъпа. Ти само продължавай да се бориш, а аз ще бъда точно до теб. Няма да пускам ръката ти.

Вече вървеше редом с количката. Сестрата, която бързо крачеше от другата страна на Кейт, въпросително вдигна вежди и погледна към Фелиша.

— Смятате ли да присъствате на раждането?

За част от секундата тя се поколеба, а след това твърдо отговори:

— Да.

О, Исусе! Стомахът ѝ се сви от ужас, но знаеше, че не може да подведе Кейт.

— Тогава ще трябва да се измиете и да се преоблечете.

— Къде?

— Ей там — сестрата посочи една врата. — Дежурната сестра ще ви помогне. Ще се видим в родилна зала номер две.

— Две?

Сестрата разсеяно кимна, а Кейт се сгърчи от болка и напълно забрави за Фелиша.

— Дръж се, скъпа, почти стигнахме. *Не още.* Не още. Изчакай да те качим на родилната маса.

Отдалечиха се по коридора, а Фелиша влезе в посочената ѝ стая, за да се измие и преоблече.

Излезе след по-малко от три минути, облечена в стерилна сестринска униформа и обувки с гумена подметка и се затича надолу по коридора към родилна зала номер две. Сестрата в подготвителната зала ѝ бе обяснила как да я намери. Фелиша натисна бутона на пода и вратата автоматично се отвори. Изпълняваше стриктно указанията на сестрата и внимаваше да не докосва нищо с ръцете си.

След като влезе в родилната зала, щяха да ѝ позволят да хване ръката на Кейт, но преди това не биваше да пипа нищо. В противен случай щеше да ѝ се наложи да се мие отново, а тя не искаше да кара Кейт да я чака толкова дълго. И без друго ѝ се струваше, че са изминали часове, откакто я остави в коридора.

Случайно мерна отражението си в едно тясно огледало и едва не се разсмя. Приличаше на героиня в някой от сериалите на медицинска тема, които вървяха по телевизията. Косата ѝ бе вдигната нагоре в здрав и стегнат кок, а върху него бе нахлупила синя шапка, която много приличаше на шапка за баня. Носеше дори и маска през устата си. Исусе, ами ако някой я помисли за сестра? С тази ужасяваща мисъл влезе в родилната зала и веднага разбра, че няма начин да не разберат, че тя е напълно страничен и външен човек.

Сестрите бяха изцяло погълнати от работата си, а Кейт вече бе завита с голям, бял чаршаф. Краката ѝ бяха повдигнати нагоре и здраво завързани. На Фелиша всичко това ѝ се стори отчайващо примитивно и жестоко, но Кейт изглежда нищо не забелязваше. Постоянно надигаше глава и се оглеждаше, сякаш търсеше някого или нещо. И в този миг Фелиша с вълнение осъзна, че наистина се случваше нещо велико. Това вече не бе просто изпитание за Кейт. Това беше събитие, беше раждане. След няколко минути ще се роди бебето и целият този ужас ще приключи. За пръв път от няколко часа насам Кейт обърна главата си към нея и очите ѝ сякаш отново бяха изпълнени с радостно очакване.

— Здравей, мила — Фелиша се опита гласът ѝ да прозвучи далеч по-спокойно, отколкото се чувстваше в момента.

— Много си смешна, Лиша.

Отново можеше да говори. Фелиша почувства такова облекчение, че ѝ се прииска да я прегърне, но знаеше, че не бива. Вместо това

понечи да хване ръката ѝ и едва тогава разбра, че и двете ръце на Кейт са заети — тя с всички сили се бе вкопчила в два ремъка, които дърпаше, за да си осигури необходимата опора при напъните. Лекарят беше в долния край на родилната маса, облечен в специален костюм, с покрито с маска лице, а иззад очилата с дебели рогови рамки надничаха добрите му и благи очи.

— Добре, Кейт. Един хубав, голям напън сега... задръж... ето... това е... още малко... Хайде, момиче, по-силно... ето... добре. Сега почини малко — лицето на Кейт се бе изкривило от напрежение и само за миг преbledнялото ѝ лице се покри с гъста червенина. Беше задъхана от усилието, бързо отпусна глава на възглавницата и погледна приятелката си.

— О, Лиша, не мога... помогни ми.

Фелиша изглеждаше уплашена и безпомощна и в този миг една сестра бързо се приближи към нея.

— Ако поддържате раменете ѝ докато напъва, ще ѝ помогнете много.

— Аз? — това бе единствената дума, която ѝ дойде наум, но Кейт отново бе заприличала на уморено дете — вълнението и радостното очакване бяха изчезнали от очите ѝ. Беше изтощена. В този момент друга болка разтърси цялото ѝ тяло и всички се напрегнаха, докато лекарят правеше нещо между краката ѝ.

— Лиша... — без да мисли повече, Фелиша нежно я прихвана през раменете и я стисна здраво, докато тя цялата се тресеше от усилие. Никога преди не се бе напъгала така, никога и за нищо в досегашния си живот.

— Не мога... няма да...

— По-силно, Кейт! Хайде, сега!

Гласът на доктора беше строг и настоятелен, сестрите непрекъснато се суетяха насам-натам, потропваха с различните инструменти, а Кейт отново започна да плаче.

— Не мога... Аз...

Фелиша усети, че по лицето ѝ започна да се стича пот, но не преставаше да поддържа раменете на Кейт.

Дори това ѝ се струваше прекалено тежко, макар да знаеше, че нейните усилия са нищо в сравнение с това, което Кейт сигурно чувства в този момент. Защо, по дяволите, не ѝ дадат *нещо*, за да

ускорят раждането! Защо не използват форцепс! Защо не използват нещо, дявол да го вземе?

— Напъвай! По-силно!

Лекарят сякаш не изпитваше капка милост или състрадание и Фелиша веднага го намрази като видя изкривеното лице на Кейт. Не толкова болката, колкото усилието и напрежението бяха разкривили чертите ѝ, но Фелиша нямаше как да го знае. И тогава изведнъж сестрите отново се скупчиха около тях.

— Хайде, Кейт. Можеш да го направиш. Само още един силен напън. Това е... хайде...

Вече не ѝ оставаше време, за да отдъхне и Фелиша внезапно разбра, че напрежението в стаята се е покачило. Погледна към лекаря и видя, че нямаше и помен от спокойното му и благо изражение. Една от сестрите проверяваше монитора на системата, свързана с Кейт. И тогава Фелиша чу тихия ѝ глас от другата страна на масата. Надяваше се, молеше се Кейт да не е чула нищо.

— Сърдечната дейност на плода, докторе.

— Забавена ли е?

— Неравномерна.

Той кимна в отговор и в този миг Кейт се сгърчи от поредната болка.

— Добре, Кейт, това е. Сега искам от теб един голям и силен напън. Сега!

Но този път тя само потрепери и се блъсна назад в ръцете на Фелиша. Отметна назад глава и от гърлото ѝ се изтръгна протяжно и измъчено ридание.

— О, Лиша... Том... Том! О, Том! Моля те...

— Кейт, моля те, скъпа. Моля те, направи го заради нас. Заради Том. Опитай още веднъж — по лицето на Фелиша се затъркаляха едри сълзи. Заслепена от тях, тя държеше крехките рамена в треперещите си ръце и се молеше този кошмар най-сетне да свърши. Кейт нямаше да издържи повече. Фелиша знаеше това. Но може би зарази Том...

— Моля те, скъпа. Зная, че можеш да го направиш. Напъни с всичка сила!

А след това всичко стана толкова бързо — потрепването на инструментите, сумтенето на лекаря, веселия възглас на една от

сестрите. Кейт за миг замълча и след това стаята се изпълни с непрекъснат, немощен плач.

— Момче е — лекарят силно го тупна по дупето, а Кейт разплакана се отпусна на възглавницата и се усмихна на приятелката си.

— Направихме го.

— Ти го направи, шампионке — Фелиша също плачеше. — О, а той е толкова красив! — беше малък и топчест, лицето му беше зачервено от рев. Изведнъж той напъха малкия си палец в устата си и престана да плаче.

Кейт се разсмя, загледана в сина си. Фелиша никога преди не бе виждала по-прекрасна гледка. Не можеше да спре да плаче, а Кейт само се усмихваше, преливаща от щастие и гордост. Без да кажат нито дума повече, сестрите моментално го повиха и го подадоха на майка му. Пъпната връв бе прекъсната. Той вече беше свободен.

И беше неин.

Кейт продължаваше да плаче, стиснала сина си в ръцете си и изведнъж отново погледна към Фелиша. И Фелиша разбра. И тя го бе забелязала. Макар че беше още толкова мъничко, бебето приличаше на Том.

— Как ще се казва? — сестрата, която беше прекарала най-много време около Кейт, се приближи и погледна малкото розово личице, сгушено в прегръдките на майка си. Беше едро бебе, почти четири килограма.

— Името му е Тайг — успокоена и отпусната, Кейт се изсмя високо и щастливо. Отново приличаше на момиче, надигна глава и се огледа. — Ей, хора, аз съм майка — всички се разсмяха заедно с нея, а Фелиша дълго не можа да спре радостния си смях, независимо от сълзите, които продължаваха да се стичат от очите ѝ.

ГЛАВА ПЕТА

Сигурна ли си, че ще се справиш?

Кейт се усмихна на приятелката си от другия край на стаята.

— Не. Веднага ще се паникьосам и още преди обяд ще извикам хората от Червения кръст на помощ.

— Умница — Фелиша се захили и допи кафето си. Беше спокойна неделна утрин, а Тайг беше почти на девет дни. Фелиша бе прекарала няколко дни в Сан Франциско, но се бе върнала при Кейт за уикенда. Сега с интерес наблюдаваше как Кейт кърми бебето. — Не те ли боли?

Кейт бавно се усмихна и отрицателно поклати глава, а след това погледна надолу към сина си — розов, чистичък и спокойно отпуснат.

— Не, не боли. Може да ти прозвучи глупаво и сантиментално, но сега ми се струва, че точно затова съм била създадена. Макар че преди да родя, смятах, че няма да ми хареса.

— Аз също никога не съм си помисляла, че нещо подобно може да ми достави удоволствие. Но, както знаеш, напоследък ме караш да се замисля върху твърде много неща. Винаги съм смятала, че отглеждането на едно бебе е истински ужас. Докато изведнъж се появи Пипскуийк^[1] — Фелиша нежно му се усмихна; все още не бе се съвзела напълно от красотата на преживяното. — Много ще ми липсват вие двамата.

— Пътуването ще ти се отрази добре. От толкова дълго не съм била в Европа, че вече забравих как изглежда.

Фелиша заминаваше по работа за един месец.

— Искаш ли да дойдеш с мен следващия път?

— С Тайг? — Кейт изглеждаше изненадана и Фелиша се усмихна.

— Както решиш. Ще бъде забавно.

— Може би — но тя погледна настрана, а лицето ѝ беше затворено и непроницаемо.

— Кейт, ти не говориш сериозно за оставането ви тук, нали? — беше започнала да се притеснява от това.

— Напротив. Току-що поднових договора за къщата.

— За колко време?

— Пет години.

Фелиша изглеждаше ужасена. Няма ли начин да го промениш?

— Нямам представа, скъпа. Но нямам подобни намерения. Фелиша, зная, че не можеш да го разбереш, но това е моят дом. Струва ми се, че никога няма да пожелаея да се върна обратно в Сан Франциско. С Тайг съм готова да започна нов живот. Все трябва да се установя някъде и точно това е мястото, където искам да живея. Има чудесни условия за детето. Тук той ще води съвсем обикновен, но здравословен живот. Аз ще мога да посещавам Том. А и в град като този, Тайг може никога да не разбере какво точно се е случило с Том. Харпър е съвсем обикновено име. Никой няма да задава неудобни въпроси. Ако се върна в Сан Франциско, един ден всичко ще излезе наяве — въздъхна дълбоко и погледна Фелиша в очите. — Трябва да съм луда, за да се върна — само мисълта за журналистите я караше да потръпва от ужас.

— Добре. Защо тогава не отидеш в Лос Анджелис? На някое цивилизовано място, за Бога.

Кейт се засмя на разпалеността на Фелиша, но знаеше, че тя го прави с най-искрени намерения, че ѝ мисли само доброто. Сега, след раждането на Тайг, приятелството им беше станало още по-силно. Те заедно бяха преживели най-скъпоценните мигове в живота на един човек.

— Защо Лос Анджелис, Лиша? Никого не познавам там. Той е просто един град. Като всички останали. Виж, мила, аз нямам семейство, нямам друг дом, нито пък важна работа. Имам само едно малко момче, което тук ще се чувства добре. А и освен това в тази къща мога да пиша спокойно. Щастлива съм тук, Лиша.

— Но все пак смяташ от време на време да идваш в града, нали? — настъпи неловко мълчание и Фелиша започна най-накрая да разбира. — Не? — гласът ѝ бе тих и много тъжен. Болеше я за Кейт, която се отказваше от живота си завинаги. Това място не бе за нея, но когато го осъзнае, вече ще е прекалено късно. А и едва ли ще го разбере, преди момчето да порасне и да си тръгне. — Ти ще идваш в града, нали? — продължаваше да настоява, но Кейт само вдигна поглед от спящото лице на Тайг и започна да закопчава блузата си.

— Ще видим, Лиша. Не зная...

— Но доколкото разбирам, нямаш такива намерения, така ли?

По дяволите! Как може да постъпва така със себе си!

— Добре. Не смятам да идвам. Сега, като знаеш, по-добре ли се чувстваш?

— Не, магаре такава! Чувствам се ужасно. Кейт, не можеш да постъпиш така със себе си, не можеш да се погребеш тук, сред тия треви и поля. Това са глупости! Ти си красива, млада си. Не постъпвай така!

— Аз си нямам никого в Сан Франциско, Лиша. Вече нямам никого. Нямам семейство, нямам спомени, които бих искала да съхраня. Нищо. Никой, освен теб, но аз ще те виждам тук, когато можеш да се измъкнеш, за да ни посетиш.

— Ами животът ти? Ами нещата, с които си свикнала? Театър, опера, балет, партита, работата ти като модел? За Бога, Кейт, не виждаш ли колко много неща изхвърляш от живота си!

— Не ги изхвърлям. Просто ги загърбвам. Всички те ще са на мое разположение, ако някога променя решението си.

— Но ти си само на двадесет и три! Точно сега трябва да се насладиш на младостта, да вземеш от живота всичко, което ти предлага.

Кейт се усмихна на думите ѝ и отново погледна надолу към сина си, а след това вдигна очи и упорито погледна Фелиша.

Нямаше какво повече да си кажат. Фелиша беше загубила.

За момент Фелиша затвори очи, а след това се изправи.

— Не зная какво да кажа...

— Кажи ми просто, че ще идваш да ни виждаш, когато имаш време и че добре ще се забавляваш в Европа.

Кейт се усмихваше, но лицето ѝ бе твърдо и непреклонно и ясно даваше да се разбере, че не желае повече да спорят по въпроса.

— А ти какво ще правиш?

— Ще започна да пиша книга.

— Книга?

О, Боже, сякаш сега навлизаше в пубертета. Кейт се отказваше от целия си шибан живот само защото съпругът ѝ бе неизлечимо болен и щеше да прекара остатъка от живота си в санаториум. Но тя не е

виновна за състоянието му! Защо трябва да погребва и себе си заради него?

Фелиша нервно остави празната чаша в мивката и гривните по ръката ѝ изтракаха. Искаше ѝ се да вразуми това момиче, но разбираше, че просто ще трябва да се откаже за момента и да опита отново като се върне от Европа. Нещо обаче ѝ подсказваше, че никога няма да успее да я убеди. Кейт се бе променила твърде много през тези няколко дни след раждането на бебето. Беше станала по-сигурна ѝ уверена в себе си. И дяволски упорита.

— Защо си толкова изненадана от това, че искам да напиша книга?

— Просто ми се струва, че това е много странно занимание. И дяволски самотно. Честно.

— Ще видим. Пък и Тайг е тук. Ще ми прави компания.

— Е, да. До известна степен — Фелиша изглеждаше мрачна и натъжена. — И какво ще правиш с него, когато ходиш при Том?

— Не зная още. Една от сестрите в болницата спомена, че познава една много надеждна бавачка — възрастна жена, която превъзходно се грижи за поверените ѝ бебета. Бих могла да го взимам и със себе си. Но пътят наистина е много дълъг и... ами, не съм сигурна...

Том нямаше да разбере. По-добре щеше да бъде да оставя Тайг при бавачката.

— Предложението на сестрата за бавачката ми изглежда разумно.

— Да, мамо.

— О, я се разкарай, госпожо Харпър. Знаеш ли, от теб напълно ще ми побелее косата. Дори и в магазина нямам такива проблеми.

— О, ще изглеждаш очарователно с посребрена коса.

— Виждам, че просто се съсипваш от угризения — но Фелиша отново се усмихваше. — И не забравяй да ме споменеш в някоя от книгите си.

Кейт се разсмя и остави бебето в красивото детско кошче, оцветено в бяло и синьо, което Фелиша беше донесла. След още един месец щеше да започне да използва люлката, която баща му беше купил, но засега беше още голяма. Тайг съвсем щеше да се изгуби в нея.

Фелиша се приближи и дълго остана неподвижна, загледана в него.

— Хубаво ли е, Кейт? — очите ѝ бяха необикновено топли и добри.

— По-хубаво е, отколкото някога съм си представяла. Прекрасно е. Ако изключим кърменето в четири часа сутринта — усмихна се на Фелиша. — Тогавя започвам да се съмнявам дали наистина е чак толкова хубаво.

— Недей. Просто му се наслаждавай — Фелиша не можеше да се отърси от сериозното, почти тържествено настроение, което я беше обхванало. Струваше ѝ се, че се разделя с Кейт завинаги. А Кейт вече бе прочела чувствата, изписани на лицето ѝ.

— Не го приемай толкова трагично, скъпа!

— Аз продължавам да мисля, че постъпваш като глупачка, погребвайки се тук. Ще дойда да ви видя още първия уикенд след завръщането си. И винаги, когато мога след това — но и двете знаеха, че едва ли ще може да идва всеки уикенд, както досега. Тя също си имаше свой собствен живот. Нещата никога повече няма да са както преди.

Очите на Фелиша бяха пълни със сълзи, когато се наведе да вземе чантата си, а Кейт с тъга ѝ отвори вратата. Бавно се приближиха към малката червена кола на Фелиша и без да каже нито дума, Кейт силно я прегърна.

— Съжалявам, Лиша — и нейните очи вече плуваха в сълзи. — Просто не мога да се върна.

— Зная. Няма нищо — усмихна се през сълзи и още веднъж силно притисна Кейт към себе си. — Грижи се добре за моя кръщелник, малката.

— А ти се грижи добре за себе си.

Фелиша вдигна ръка за сбогом, метна чантата си в колата и с усмивка седна зад волана. Обърна се назад и погледна Кейт.

И двете се усмихнаха — усмивките им преливаха от обич и разбиране. Всяка поемаше по своя път. Махаха си с ръце, докато колата на Фелиша напълно изчезна в далечината.

Кейт погледна часовника си и влезе в кухнята. Разполагаше с цели два часа и половина преди Тайг да се събуди за следващото си хранене. А това беше достатъчно време, за да поработи върху книгата.

Вече бе написала тридесет страници, но още не бе готова да разкаже на Фелиша за нея. Книгата беше нейната тайна.

А един ден... усмихна се при мисълта за това. Един ден... Тя вече знаеше.

[1] Pipsqueak (англ.) — малко, дребно човече — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

— Кейт? Кейт!

Кейт изненадано подскочи, като чу името си. Седеше пред писалището си боса, облечена в стара риза и чифт износени джинси.

— Ей, госпожо, да не си оглушала!

— Лиша! — тя стоеше на вратата, стройна и елегантна, както винаги, облечена в красив виненочервен костюм. — Не каза, че смяташ да идваш насам.

— Искях да поразгледам магазина в Санта Барбара и си помислих, че мога да прескоча дотук и да те изненадам. Какво е това, което си навлякла? Толкова ли са зле нещата при теб?

Кейт се изчерви от смущение и закопча ципа си.

— Извинявай. Работех. Не очаквах гости.

— Как е? Напредваш ли? — Фелиша я прегърна и хвърли един поглед към пишещата машина.

— Струва ми се, че да. Трудно е да се каже.

Сви рамене и последва Фелиша във всекидневната. Не беше я виждала от Коледа, а това беше преди два месеца. Фелиша бе прекарала една седмица с тях и бе успяла ужасно да разглези Тайг.

— Не бъди толкова строга към себе си. Щом можа да продадеш първата книга, ще можеш да продадеш и тази.

— Това го кажи на издателите ми, Лиша.

— С удоволствие. Искаш ли едно мартини?

Кейт се усмихна и поклати глава отрицателно. Фелиша никога нямаше да се промени. Винаги бе облечена по последна мода, в живота ѝ имаше безброй мъже, които идваха и си отиваха един след друг, през няколко години сменяше апартаментите си, като всеки следващ бе по-голям и по-скъп от предишния, но всъщност самата тя изобщо не се бе променила през изминалите години. Мартинитата, дрезгавият глас, стилът, лоялността, отзивчивостта, стройните крака — нищо важно не се бе променило.

— Не зная, Лиша. Говоря сериозно. Първата книга беше скапана, макар че в крайна сметка я публикувах. А последната дори не

пожелаха да я погледнат. Започвам да се изнервям.

— Недей! Три е магическо число. И освен това първата ти книга изобщо не беше *скапана*. Продаваше се много добре, доколкото си спомням.

— Глупости — Кейт бе мрачна и неспокойна.

— Недей да си толкова неуверена в себе си. Колко са жените на твоята възраст, написали по две книги?

— Стотици, предполагам — но Кейт се почувства по-добре. Нямахте кой друг да ѝ вдъхне увереност.

Всъщност нямаше с кой друг да разговаря дори. Внимателно избягваше всякакви случайни срещи и запознанства в града. Имаше си Тайг и Фелиша, и работата си, и посещенията при Том. Нямахте време и желание за нищо повече.

— Вече започвам да се чудя дали наистина притежавам таланта да напиша хубав роман.

— Може би не искаш да го направиш — Фелиша погледна през рамо, докато си сипваше мартини от една кана, която държеше в кухненския шкаф на Кейт. По което и време да пристигнеше Фелиша, и на двете им се струваше, че е била тук и предишния ден. Кейт много обичаше това усещане за близост, което приятелството на Фелиша ѝ даваше. — Може би ти просто не искаш да успееш. Та нали славата ще те принуди да вземеш някои решения, да направиш своя избор в определен момент, ще ти наложи много промени, които не желаеш.

Фелиша от доста време насам размишляваше по този въпрос.

— Какви решения! Какъв избор?! Дали Тайг ще може да отиде в колеж или не?

— Това не е избор, скъпа. Говоря за всичко, което ще се случи с *теб*, ако книгата ти постигне страхотен успех. Дали ще можеш да продължиш да живееш тук? Дали ще си готова да се покажеш пред света? Дали ще благоволиш да посетиш *големия град*, за да дадеш интервюта пред журналистите?

— Ще се справя с всичко това, когато ми се наложи.

— Дано да е по-скоро — Фелиша вдигна чашата си с мартини и Кейт се разсмя.

— Никога не се отказваш.

— Разбира се, че не.

Бяха изминали три години и половина, а тя все още настояваше Кейт да се върне в града. Признаваше, че Тайг расте здрав и щастлив — красиво дете с розови бузки и метличеносини очи, които бе наследил от баща си. Той все още не усещаше липсата на културни развлечения, все още не страдаше от ограничения начин на живот, наложен му от майка му, но след време и това щеше да стане. Такива бяха последните аргументи на Фелиша, но и те се оказаха не по-успешни от всички останали.

— Ти си най-упоритата жена, която познавам.

— Благодаря — Кейт изглеждаше доволна.

— А къде е моят кръщелник, между другото? Донесла съм му подарък.

— Ако не беше ти, Лиша, детето нямаше да има с какво да си играе. Но благодарение на теб — Кейт се захили, — той има повече играчки от всички деца в този град, взети заедно. Получихме влакчето миналата седмица.

— О, така ли? — Фелиша се правеше на изненадана. Може би той наистина бе още малък за такава играчка, но тя реши, че на всяка цена трябва да му я купи. — Ами след като си го заточила в тая пустош, бедното дете има нужда от играчки, за да се забавлява с нещо все пак. И така, къде е той?

— На детска градина.

— Вече? Още е толкова малък.

— Започна да я посещава веднага след Коледа и много му харесва.

— Но там може да се зарази от нещо.

Кейт весело се разсмя и погледна Фелиша, която тъкмо довършваше питието си. Беше слънчев следобед от втората половина на февруари и в тази част на страната вече се усещаше приближаването на пролетта.

— Ще се върне вкъщи след около един час. Ходи на градина от два до пет — след следобедния сън. Искаш ли да хвърлиш един поглед на новия ръкопис, докато го чакаш? — Фелиша кимна утвърдително и бавно се усмихна. — За какво си се замислила?

— Просто се опитвах да си спомня дали изглеждах толкова добре на двадесет и шест години. Но вече си спомних. И отговорът е не.

— Това е, защото аз живея тук, а не в някой отвратителен град.

— Глупости!

А може би бе истина! Във всеки случай, Кейт изглеждаше добре. Дори посещенията при Том вече не я съсипваха така, както преди. При него нищо не беше се променило и тя просто се бе приспособила и примирила със ситуацията.

Том все още беше в „Мед“, а господин Ерхард все още полагаше изключителни грижи за него. Том продължаваше да играе все същите игри, да чете все същите книжки, да решава все същите ребуси — всичко около него изглеждаше вечно и непроменливо. Сега, когато имаше възможност да го сравнява с Тайг, Кейт много по-ясно забелязваше упадъка у Том. Но въпреки всичко той си оставаше все така нежен и обичлив и тя продължаваше да го посещава два пъти седмично.

Тайг си мислеше, че тя просто отива на работа. Това беше само още едно от нещата, които майка му вършеше.

Кейт подаде ръкописа на Фелиша и погледна часовника си. Имаше още малко време до завръщането на Тайг, а тя изгаряше от нетърпение да разбере мнението на Фелиша за новата ѝ книга. Лиша правеше изненадващо уместни и полезни забележки върху работата ѝ.

Бяха изминали почти двадесет минути, когато Фелиша най-накрая вдигна глава и я погледна с изненада.

— Как се справи с любовната сцена?

— Какво имаш предвид?

— Ти май се забавляваш тук много по-добре, отколкото си мислех.

Фелиша я изгледа с лукава и закачлива усмивка и Кейт моментално се вбеси.

— Не ставай смешна! Просто я написах. Това е всичко. Цялата сцена е измислена.

— Удивително.

Фелиша изглеждаше впечатлена, но очите ѝ продължаваха палаво да блестят.

— Защо? Противна ли е? — Кейт очевидно бе притеснена.

— Не. Изненадващо добра. Невероятно е, че можеш да си припомниш неща, които са се случили толкова отдавна. Нали разбираш — имам предвид чудесния, нормален, здравословен живот, който водиш тук, всичките мъже, с които се срещаш...

— Фелиша Норман, що не си го завреш... — но бързо се разсмя, а Фелиша отново се задълбочи в книгата.

Беше успяла обаче да я притесни. Фелиша постоянно ѝ досаждаше и я тормозеше за сексуалния ѝ живот, или по-скоро за липсата на такъв. Фелиша може никога в живота си да не бе изпитвала влудяваща страст, но около нея винаги имаше някой мъж, който да я поддържа в добра форма.

Кейт не се бе любила с мъж вече четири години. Напоследък дори не си позволяваше да мисли за това. Сексът не беше част от сегашния ѝ живот. Цялата си енергия влагаше в отглеждането на Тайг и в книгите, които пишеше. А може би точно заради това книгите ѝ ставаха по-добри? Често си задаваше този въпрос напоследък. Книгите бяха нейните любовници. А Том и Тайг бяха децата ѝ.

Един час по-късно Фелиша остави ръкописа настрана. Лицето ѝ беше сериозно и замислено. Кейт я погледна разтревожена.

— Не ти хареса, нали?

В първия момент Фелиша само поклати глава.

— Напротив. Много ми харесва. Но, детенце, ти си направила точно това, което така старателно отбягваш и отказваш да приемеш.

— Какво? — вероятно някакво несъответствие в развитието на действието. По дяволите, толкова внимаваше да не допуска подобни грешки.

— Точно това, за което те предупреждавах. Написала си книга, която ще има огромен успех — лицето на Фелиша остана напълно сериозно и Кейт се захили.

— Сериозно ли говориш?

— Аз да. Но дали *ти* гледаш сериозно на това?

— О, престани да се тревожиш толкова! Ще мисля за това, когато ми се наложи.

— Надявам се.

А след това разговорът им бе прекъснат от Тайг, който пристигна с училищния автобус. Подскачайки, той влезе в стаята. Облечен бе в сини дънки и червена ризка от трико, малки каубойски ботушки и яркожълто яке.

— Леля Лиша! Леля Лиша! — скочи в скута ѝ, без да свали нито якето, нито ботушите си и Кейт потръпна, като си представи какво

може да се случи с елегантния костюм, но Фелиша сякаш нямаше нищо против.

— Почакай само да видиш какво съм ти донесла!

— Още един влак? — личицето му светна от вълнение и двете жени се разсмяха.

— Не. Иди да видиш. В колата има една голяма кутия. Можеш ли да я донесеш сам?

— Разбира се, лельо Лиша!

С трясък изхвърча навън, а Кейт, загледана в него, си помисли, че той расте толкова бързо, че... и тогава изведнъж забеляза странния израз, изписан върху лицето на приятелката си.

— Добре, кажи ми сега, какво си му донесла. Жива кобра? Бяла мишка? Кажи ми истината.

— Нищо подобно, Кейт. Наистина.

Но тя вече чуваше квиченето, което долиташе отвън. Откакто бе пристигнала, Фелиша се притесняваше за животинчето. Веднъж дори успя да се промъкне до колата, за да му занесе малко водичка. Но то спеше. Сега обаче не спеше, защото господарят Тайг силно го притискаше към себе си.

— Но това е куче!

— Разбира се, че е куче — Фелиша се засмя като видя възбуденото детско личице. Кейт изразително я погледна, завъртя очи и също се усмихна. — Твое ли е, лельо Лиша?

Това беше най-тъжното на вид кутре, с най-клюмналите и увиснали уши, което Кейт някога бе виждала. Човек не можеше да не се разсмее само като го погледне. Тайг го остави на пода и крачетата му сякаш се плъзнаха изпод тялото му. Разпери уши, погледна с тъжните си очи нагоре към малкото момче и помахна с опашка.

— Харесваш ли го, Тайг?

Тайг закима енергично, а след това седна на пода до малкото черно-бяло кутренце.

— Толкова е хубаво! Така ми се иска и ние да си имаме едно. И аз искам такова кученце, мамо!

— Ти вече си имаш куче, Тайг — Лиша бе коленичила на пода, прегърнала с две ръце момчето и кучето.

— Имам ли? — Тайг изглеждаше объркан и смутен.

— Това е твое. Само за теб — нежно го целуна по върха на малката руса главица.

— За мен?

— За теб.

— О! О! — това беше единственото, което можа да каже през следващите няколко минути, а след това се хвърли към кучето преизпълнен от щастие и възторг. — Как се казва?

— Ти ще решиш.

— Ще трябва да попитам Уили.

Уили, любимото мече играчка, бе станал най-добрият му приятел. Том също пазеше мечето си и Кейт трудно можеше да прецени коя играчка бе по-обичана и по-оръфана — на Тайг или на баща му. Тайг изхвърча от стаята, а Кейт се наведе, за да погали малкото кученце.

— Бясна ли си, Кейт? — Фелиша изглеждаше леко смутена и изпълнена с разкаяние.

— Как бих могла, глупачке такава! Само че, моля те, не му купувай кола при следващото си посещение. Изчакай поне да стане на шест години.

Кучето обаче бе неотразимо и тя с удоволствие го взе в скута си. Само след минута Тайг се върна, хванал Уили в ръка.

— Уили казва, че името му е Бърт.

— Нека да бъде Бърт тогава.

Тайг отново го притисна към себе си и Бърт весело размаха опашка.

Семейството им вече бе пълно. А Фелиша дори бе харесала началото на новата ѝ книга. Кейт изпита усещането, че ѝ предстоят много хубави неща. А Лиша просто прекаляваше с тези глупости за голям успех и слава.

По дяволите, та тя щеше да е доволна, ако издателите просто приемеха книгата за печат. Не беше необходимо да става бестселър. Това се случваше веднъж на един милион, но тя знаеше, че такъв успех и слава не са за нея. Чувстваше го. Убедена бе.

Това тук бе истинският ѝ живот.

ГЛАВА ВТОРА

— На работа ли отиваш, мамо? — Кейт кимна и подаде на Тайг още една препечена филийка. — И аз така си помислих. Винаги познавам кога ще ходиш някъде.

Изглеждаше страшно доволен от себе си и Кейт го погледна с много обич и топлота. Изящен и милвиден, но як и здрав, деликатен и духовит и толкова хубав по някакъв си свой, момчешки начин. Вече много по-малко приличаше на Том. И бе почти шестгодишен.

— И по какво познаваш кога ще ходя да преподавам?

От години бяха свикнали да разговарят по време на закуската, а в този красив пролетен ден тя бе в чудесно настроение за шегички и закачки. Тайг беше човекът, с когото разговаряше най-много. Понякога си позволяваше да общува с него съвсем по детски, използваше думи и изрази от неговия речник, но в повечето случаи успяваше да намерят взаимно приемливи и интересни и за двамата теми на разговор.

— Познавам, защото тогава обличаш убави дрехи.

— Така ли? — усмихна му се и забеляза палавото пламъче, което проблясваше в закачливите му очички. — И между другото, думата е *хубави*.

— Да. И освен това си слагаш от онова мазно нещо по лицето.

— Какво мазно нещо? — весело се разсмя с пълна уста.

— Ти знаеш. Онова, зеленото.

— Не е зелено, а е синьо. И се нарича грим. Леля Лиша също си слага грим на лицето — сякаш с това щеше да го убеди, че така трябва.

— Да, но тя го носи постоянно и нейният е кафяв — погледна я и се захили широко. — А ти го слагаш само когато отиваш да преподаваш. Защо не носиш грим и у дома?

— Защото не си достатъчно възрастен, за да го оцениш, глупачето ми.

Но същото важеше и за Том. Тя си слагаше грим и *по-убави дрехи*, както ги наричаше Тайг, просто защото смяташе, че така трябва. Изглеждаха подходящи за посещенията ѝ при Том в „Мед“. Там тя

беше *госпожа Харпър*. А тук беше само *мама* и от време на време *мадам* в супермаркета.

Преди доста време бе обяснила на Тайг, че преподава писане в Кармел в училището за умствено изостанали деца. Това ѝ позволяваше от време на време да му говори за Том или за някои от другите пациенти, които срещаше в „Мед“. Често му бе разказвала за Том, за рисунките му, за господин Ерхард — изпитваше известно облекчение винаги, когато можеше да поговори за Том. Понякога, когато той бе постигнал голяма победа, нарисувал бе прекрасна рисунка, научил нова игра или пък подредил картинната мозайка, която му бе изглеждала толкова трудна в началото — в такива моменти тя си позволяваше да сподели радостта си с Тайг, макар и да чувстваше, че не би трябвало да го прави.

Често измислената ѝ работа в училището за умствено изостанали деца ѝ служеше като удобен повод да се затвори сама в стаята си след някой особено тежък ден. Тайг я разбираше в такива моменти. Изпитваше състрадание към децата, за които му разказваше. И смяташе, че майка му е много добра щом се занимава с това.

Понякога тя се чудеше дали не бе измислила цялата история точно заради това... *бедната мама... добрата... изминава целия този път, за да преподава на онези нещастни дечица*. После бързо отпъждаше тези мисли. Налудничаво беше от нейна страна да търси одобрението му, да се стреми да впечатли едно шестгодишно дете.

— Защо те никога нямат ваканция?

Той шумно сърбаше овесената си каша, а съзнанието на Кейт вече изцяло бе заето с мисълта за Том.

— А?

— Защо нямат ваканция?

— Просто нямат. Защо не доведеш Джоуи след училище у нас? Тили ще бъде тук, когато се прибереш — нямаше нужда да му го казва. Той го знаеше. — Ако искате, тя би могла да ви закара да видите малките кончета в ранчото на Адамс.

— Не.

— Не? — Кейт го погледна с изненада, но той продължи да рови кашата си. Лицето му бе безизразно, но в очите му проблясваха познатите дяволити пламъчета.

Беше намислил нещо.

— Какво има? Други планове ли имаш?

Той я погледна, усмихна се и леко се изчерви, но бързо и енергично поклати глава.

— Не.

— Слушай, искам да си много послушен днес и да не създаваш проблеми на Тили. Обещавах ли? — Тили имаше телефонния номер в „Мед“, но Кейт прекарваше твърде много време в пътуване и след всичките тези години все още малко се притесняваше. — Недей да правиш нищо необмислено и рисковано, докато ме няма. Говоря сериозно, Тайг.

Гласът ѝ внезапно прозвуча твърде строго и той послушно я погледна.

— Добре, мамо. Всичко ще бъде наред.

Сякаш беше поне на хиляда години. А след това чуха клаксона на училищната кола и тя видя през прозореца големия жълт автобус, който бе спрял на алеята.

— Вече са тук.

— Трябва да тръгвам. Ще се видим довечера.

Захвърли лъжицата, отхапа за последен път от препечената филия, грабна любимата си каубойска шапка и една книга от масата, махна ѝ с ръка, а тя му изпрати въздушна целувка, и той излезе. Докато допиваше кафето си, Кейт не преставаше да се чуди какво ли е намислил, но бе сигурно, че Тили ще се справи с всичко. Тя беше възрастна, едра и добродушна жена, но бе вдовица от твърде много години и не би търпяла никакви глупости и своеволия от страна на Тайг. Беше отгледала пет сина и една дъщеря, години наред сама бе управлявала ранчото си, преди да го прехвърли на най-големия си син, и от раждането на Тайг се грижеше за него в отсъствието на майка му. Беше обикновена, но безкрайно изобретателна и находчива жена и те двамата чудесно се разбираха. Беше истинска селска жена, а не пришълка като Кейт.

Имаше разлика между тях двете и тя вероятно никога нямаше да изчезне напълно. Освен това, Кейт беше писателка, а не домакиня, която да се грижи само за кухнята и градината. Обичаше мястото, в което се бе установила, харесваше околността, но знаеше твърде малко за нея и за хората, които я населяваха.

Огледа за момент празната кухня, а след това грабна сакото и чантата си, като непрекъснато се питаше дали не е забравила нещо.

Тази сутрин имаше странно и необяснимо предчувствие, нещо сякаш ѝ подсказваше да не тръгва. Но и с това бе свикнала. Не се вслушваше вече в подобни предчувствия. И сега се стегна и се приготви за път. Тили без съмнение бе напълно надеждна.

Облече сакото си и погледна надолу към панталона си. Все още ѝ стоеше добре. Беше го купила преди осем години след като го бе показала на едно модно ревю. Навремето беше много красив. И сега, осем години по-късно, не изглеждаше зле. Кремавият габардин добре се съчетаваше със сакото от туид, с което преди много години ходеше на езда. Единствената нова дреха на гърба ѝ бе светлосиният пуловер, който си беше купила в града.

Отново се усмихна, като си припомни думите на Тайг за дрехите, които обличаше за тези пътувания. Обичаше да изглежда добре, когато се среща с Том. Понякога се питаше дали не трябва да се постарее малко повече и за Тайг. Но той бе едва шестгодишен. Какво ли разбираше той? Или може би тя грешеше в преценките си? Мисълта, че трябва да започне да се облича по-добре заради едно шестгодишно дете я развесели.

Тя се разсмя и се отправи към колата.

Измина целия път до Кармел като автомат, но впоследствие се оказа, че целият ѝ ден премина скучно и еднообразно. Съзнанието ѝ механично отразяваше всичко, което ставаше около нея, но тя сякаш не взимаше никакво участие в това.

Пътят беше отегчителен и до болка познат.

Том беше унил и апатичен, а и денят беше мъглив и неприятен.

Дори и обядът беше същия до болка познат обяд, който бе споделяла с Том стотици пъти преди това.

Някои от дните, прекарани с Том, оставаха завинаги запечатани в съзнанието ѝ; бяха като редки скъпоценни камъни, майсторски шлифовани и ярко обагрени, които разпръскваха около себе си многоцветни отблясъци. А имаше и мрачни и студени дни, които я потискаха със съзнанието за преходността и необратимостта на живота. Други дни пък бяха съвсем безлични и сиви. Като днешния. Днес тя не чувстваше нищо, освен безкрайна умора и изтощение. Беше нетърпелива час по-скоро да излезе на магистралата и да се върне в

малката къщичка, сгушена сред хълмовете, да се върне при Тайг и при глуповатото кутре с големите тъжни очи, което вече бе станало член на семейството. През целия ден остро усещаше липсата им.

Може би наистина трябваше да си остане у дома. През целия път на връщане караше с над деветдесет мили в час. Често го правеше, но рядко я хващаха. Само два пъти за шест години.

Пътуването беше толкова отегчително, че тя се опитваше да го направи малко по-поносимо с високата скорост, която ѝ доставяше удоволствие. Понякога изпитваше угризения и чувство на вина пред Тайг и бързо намаляваше скоростта, но и това не се случваше твърде често. Непоносимо ѝ се струваше да пътува поне с петдесет и пет мили в час и през повечето време се движеше с осемдесет и пет мили в час.

Беше почти пет часът, когато тя пое, все още с доста висока скорост, по страничния тесен път, който водеше към къщата. Защо през целия ден се бе чувствала така дяволски притеснена?

Навлезе по засипаната с чакъл алея, като се оглеждаше за кучето, а очите ѝ трескаво претърсваха околността за Тайг. И тогава го видя, засмя се, натисна спирачката и плавно спря.

Той беше много мръсен, но се усмихваше и беше здрав и щастлив и тя се наруга наум заради тревогите, които я преследваха през целия ден. Какво, по дяволите, ѝ ставаше? Та тя посещаваше Том вече години наред. Защо бе решила, че точно днес ще се случи нещо лошо, нещо, с което Тили няма да се справи?

Всъщност Тили изглеждаше почти толкова мръсна, колкото Тайг и дори Бърт сякаш имаше нужда от едно хубаво къпане. И тримата бяха целите покрити с кал. Тили имаше едно голямо кално петно на бузата си, косата на Тайг бе цялата наплескана с мръсотия, но и двамата изглеждаха безкрайно доволни от себе си.

Тайг възторжено ръкомахаше и крещеше нещо неразбираемо.

Време беше да се размърда. Да излезе от колата. Отново да стане мама.

Тили бе започнала да съблича работните дрехи, които бе навлякла, макар че и тези, които носеше за *официални*, не бяха много по-елегантни. Винаги когато се връщаше от Кармел, Кейт се чувстваше прекалено претенциозно облечена.

Грабна чантата си и излезе от колата. Денят, посветен на Том, бе свършил. Сега беше ред на Тайг. Дълбоко пое глътка чист въздух, а след това въздъхна и се наведе да потупа Бърт, който весело душеше крачолите на панталона ѝ.

— Здравейте, приятелчета! Какво правихте цял ден?

— Почакай само да видиш, мамо. Страхотно е. Аз го направих! *Аз го направих!* Тили не направи нещо!

Нищо. Няма значение, по дяволите. И *нещо* ставаше. Беше прекалено уморена, за да го поправа и безкрайно щастлива, че го вижда здрав и в безопасност.

— Нищо, така ли? — вече го бе грабнала в прегръдките си, така както си беше с калта по него, но той се задърпа и заизвива, за да се отскубне от нея.

— Хайде, мамо, трябва да го видиш.

— Може ли първо да получи една целувка?

Тя вече го бе целунала и не го пускаше от ръцете си, а той погледна нагоре към нея и се усмихна с очарователната, неподражаема усмивка на шестгодишно дете.

— И след това ще дойдеш да видиш?

— След това ще дойда да видя.

Небрежно я целуна по бузата и я задърпа за ръката.

— Чакай малко, какво трябва да видя? Надявам се, че не става дума за змии отново... нали, Тайг?

Бързо погледна към възрастната жена. Тили все още не бе казала нито дума. Тя говореше твърде малко, особено с другите жени; винаги говореше повече с Тайг, отколкото с Кейт. Но и двете изпитваха една към друга привързаност и уважение.

Тили не разбираше съвсем добре какво прави Кейт с пишещата си машина, но бе много развълнувана и горда от първата ѝ публикувана книга. Не че беше кой знае каква книга — някакъв глупав роман за измислени хора в Сан Франциско, но книгата беше отпечатана и това вече бе нещо, за което Тили можеше да разкаже на приятелите си. А Кейт бе казала, че след месец предстои излизането на още една нейна книга. Може би един ден щеше да стане известна. Но така или иначе, беше много добра майка. И вдовица на всичкото отгоре. По това си приличаха.

Но у Кейт имаше и нещо различно и непознато и затова никога не успяха да стопят дистанцията помежду си. Не че беше сноб. Нито пък притежаваше нещо повече от съседите си. Но хората усещаха, че у нея има нещо по-различно. Трудно беше да се обясни. Беше поизискана. Може би точно това беше думата. Майката на Тили бе казала, че Кейт е изтънчена. И умна. И хубава, може би, макар че беше прекалено слаба. И очите ѝ винаги бяха тъжни, а погледът — безжизнен. Но Тили добре познаваше тази тъга — години наред след смъртта на мъжа си винаги, когато застанеше пред огледалото, я виждаше в собствените си очи. Но тя бе преодоляла мъката и тъгата си много по-бързо. Погледът на Кейт си оставаше все така далечен и помръкнал, както през оня ден, в който се бяха видели за първи път след раждането на Тайг.

Понякога Тили се чудеше дали причината за тази постоянна тъга е писането, което не ѝ позволяваше да забрави болката си. А може би тя точно заради това пишеше книгите си.

Тили се загледа в Кейт, която тъкмо завиваше зад къщата, а синът ѝ нетърпеливо я дърпаше за ръката. Изведнъж и двамата спряха, Тайг се засмя широко и здраво стисна майка си за ръката. Беше още толкова мъничък, а понякога се държеше като зрял и разумен човек. Може би защото майка му често разговаряше с него като с голям. Но това нямаше да му навреди.

И Тили бе разговаряла така със синовете си след смъртта на баща им. Много спомени нахлуха в главата ѝ при вида на малкото момченце, вперило в майка си изпълнен с очакване поглед, докато развълнувано ѝ показваше малката градинка, върху която се бе трудило през целия ден.

— Направихме я за теб. В едната половина сме посели цветя, а в другата — зеленчуци. Тили каза, че трябва да посадим зеленчуци, за да има с какво да правим салата. Нали знаеш, чушки и разни други. А следващата година ще посадим и най-различни подправки. Обичаш ли подправки? — в един момент бе обхванат от съмнения. Подправките му звучаха някак си несериозно. — А аз искам да засея тикви. И кокосови орехи.

Кейт се засмя и отново се наведе да го целуне.

— Много е красива, Тайг.

— Не, не е. Но ще стане. Посяхме най-различни цветя. Семената купихме миналата седмица. А аз ги скрих.

Ето защо бе изглеждал толкова потаен и загадъчен сутринта. Това бе първата му градина.

— Освен това той свърши най-тежката работа — Тили се приближи към него и го потупа по раменете. — Ще бъде много горд, когато види каква красива градина е посадил. А това ще е съвсем скоро.

— Има и домати.

В продължение на няколко секунди Кейт отчаяно се бореше с напиралците сълзи, а след това внезапно ѝ се прииска да се разсмее. Цял ден се бе притеснявала за него, а той ѝ бе приготвил изненада. Колко красив бе понякога светът! Независимо от всички притеснения. Независимо от високата скорост, с която се движеше по магистралата.

— Знаеш ли какво, Тайг? Това е най-красивият подарък, който някой някога ми е подарявал.

— Наистина ли! И защо?

— Защото си работил упорито върху тази градина, и защото е нещо живо и истинско. И защото ще я гледаме как расте, ще си имаме красиви цветя и вкусни неща за ядене. Това е страхотен подарък, скъпи!

— Да.

Той се огледа наоколо, двойно по-доволен от себе си, а след това тържествено се ръкува с Тили, която, подобно на майка му, полагаше всички усилия, за да не се разсмее.

Моментът беше незабравим, но Тили внезапно я погледна, сякаш току-що си бе спомнила нещо важно.

— Имаше телефонно обаждане за теб — очевидно Фелиша. Кейт кимна. Беше доволна, но не прояви кой знае какъв интерес. — От Ню Йорк.

— Ню Йорк? — сърцето ѝ подскочи от изненада. *Ню Йорк!* Не можеше да бъде! Сигурно ставаше дума за някаква глупава справка от застрахователната ѝ компания. Или нещо подобно. Няколко пъти преди вече бе изпадала в трескаво опиянение при подобни позвънявания. Но не и сега. Вече си бе научила урока. След шест години го знаеше добре.

— Искат да им се обадиш.

— Вече е твърде късно — минаваше пет и половина, а в източната част на страната бе три часа по-късно. Кейт не изглеждаше

особено разтревожена.

Тили кимна и непринудено продължи.

— Да. Той каза, че може да стане твърде късно. Остави един номер, на който да се обадиш в Лос Анджелис.

Сърцето ѝ отново подскочи. Този път по-силно. Странно. Опитваше се да играе игрички със самата себе си. Защо беше така дяволски нервна днес?

— Записах го, но е вътре.

— По-добре да отида и да видя.

След това погледна надолу към Тайг, усмихна му се нежно и гласът ѝ отново омекна.

— Благодаря ти за красивата градина, скъпи. Прекрасна е. Много я харесвам, а теб много те обичам — наведе се и силно го притисна към себе си, а след това, хванати за ръце, се отправиха към къщата. Бърт се опитваше да върви редом с тях като подскачаше весело на късичките си криви крачета. — Искаш ли чаша кафе, Тили? — но възрастната жена само отрицателно поклати глава.

— Трябва да се прибирам. Децата на Джейк ще дойдат тази вечер на вечеря и трябва да приготвя някои неща. Каза го съвсем спокойно, а всъщност Джейк имаше девет деца. Което значеше вечеря за дванадесет, а може и повече, ако вземеха със себе си приятелите и приятелките си. Често го правеха, но Тили винаги беше подготвена.

Качи се в камиона си, махна с ръка, а след това свали прозореца.

— Ще ходиш ли да преподаваш още един път тази седмица?

Въпросът беше твърде странен и неочакван и Кейт леко се намръщи. Винаги ходеше два пъти седмично, но кой знае защо и тя си бе задала същия въпрос на връщане. Просто тази седмица не ѝ се ходеше още веднъж.

— Мога ли да те уведомя утре?

Това щеше да промени заплащането на Тили. Плащаше ѝ веднъж месечно, за да се грижи за Тайг два пъти седмично. Беше ѝ по-лесно да пише само по един чек на месец, а и този начин на плащане напълно удовлетворяваше Тили. Ако някоя вечер Кейт решише да отиде на кино, тя взимаше Тайг и го оставяше при Тили, а на връщане си го прибираще. Тили не ѝ взимаше пари за това — той беше само още едно от многобройните внучета. Но всъщност Кейт много рядко си

позволяваше подобни развлечения. Обикновено прекарваше вечерите си над пишещата машина.

А и излизанията вечер болезнено ѝ напомняха за Том, засилваха копнежа по него. По-лесно ѝ бе да си стои у дома.

— Разбира се. Обади ми се утре, или дори вдругиден ако искаш, Кейт. Този ден така или иначе е посветен на вас с Тайг.

— Благодаря.

Кейт се усмихна, махна с ръка, а след това леко побутна Тайг към къщата. Може би наистина трябва да си вземе един почивен ден и да пропусне посещението при Том. Ще поработи с Тайг в градината и ще посадят още растения. Как хубаво го бе измислила Тили! Защо на нея никога не ѝ хрумваха подобни идеи.

— Какво има за вечеря? — двамата с Бърт се тръшнаха на пода на кухнята и майка му се намръщи като видя разхвърчалата се наоколо кал.

— Ще те накарам да ядеш питки от кал, детенце, ако веднага не влезеш в банята, за да се измиеш! И вземи Бърт със себе си.

— Хайде, мамо... искам да гледам...

— По-добре веднага се захващай със сапуна и водата, господинчо! Говоря напълно сериозно! — решително му посочи вратата на банята и в този момент бележката на Тили привлече погледа ѝ и тя си спомни за обаждането от Ню Йорк.

Оказа се, че е от нюйоркския офис на литературната агенция, към която тя обикновено се обръщаше в Лос Анджелис. Всички издатели бяха в Ню Йорк и затова литературният ѝ агент просто препращаше ръкописите ѝ и ги оставяше в ръцете на колегите си там.

Литературният ѝ агент в Лос Анджелис много ѝ помагаше и щеше да го прави с още по-голяма охота и старание, ако тя успееше да продаде някоя книга за сценарий на филм. Но самата мисъл за това я караше да се смее. Това беше част от мечтите на всички писатели. Но само новациите вярваха, че наистина могат да получат подобен шанс. Тя вече знаеше колко трудно е това и бе дяволски благодарна, че успяваше от време на време да продаде някоя книга. Дори и когато ставаше дума за някакви си две хиляди долара на всеки три години. Тези пари ѝ помагаша да допълни малкия доход, който все още получаваше от инвестициите на Том.

Така че тя пишеше книгата си, изпращаше я на агента си в Лос Анджелис, който пък я изпращаше в Ню Йорк. А после минаваха поне по два месеца, докато от Ню Йорк благоволяха да ѝ се обадят, че са я получили и след това — ако има късмет — я издаваха. Малко по-късно ѝ изпращаха чека, а два пъти годишно получаваше от издателите малки хонорари — нейният процент от печалбата.

И това беше всичко.

Първия път им бе необходима почти цяла година, за да издадат книгата ѝ, а втория път им трябваше почти толкова време, за да ѝ отговорят, че втората ѝ книга е слаба и не могат да я издадат. Последния път ѝ бяха казали, че книгата е обещаваща. Но минаха почти две години, докато я издадат. Бяха разговаряли с нея още миналата година, а се очакваше книгата да излезе едва сега, след около месец.

Цялата тази процедура била съвсем нормална и приемлива от гледна точка на издателите. Знаеше, че има случаи, в които задържат книгите по две-три години, преди да ги издадат. Беше вече получила аванса си от три хиляди долара и в крайна сметка можеше да се окаже, че това ще бъде цялата ѝ печалба. Но вече не изпитваше разочарование. Книгата щеше да излезе в съвсем малък тираж — около пет хиляди екземпляра и най-накрая сигурно щеше да я види в местната книжарница, ако изобщо си направеше труда да отиде до града, за да я потърси. А след година щеше да изчезне точно така тихо и незабележимо, както се бе появила. За нея оставаше утехата, че я е написала. А с тази последната, наистина се гордееше.

Малко се притесняваше от мисълта, че книгата в крайна сметка ще бъде отпечатана. Съдържанието ѝ твърде много напомняше собствения ѝ живот. Тайничко се бе надявала, че книгата няма да излезе. Боеше се, че някой може да я разпознае. Но как биха могли? Издателите не рекламираха книгите на неизвестни писатели. А и коя беше Кейтлин Харпър? Никоя. Беше в безопасност. Наистина.

Книгата беше измислен роман, но в нея твърде много се говореше за професионалния футбол и за напрежението и постоянния стрес, на който са изложени състезателите и съпругите им. Писането на тази книга ѝ бе повлияло благотворно. Бе успяла да се отърве от старите духове, които я преследваха години наред. Голяма част от

романа бе посветена на Том, на онзи Том, когото бе обичала, а не на този, който прекарваше дните си в „Мед“.

— Мамо, започна ли да приготвяш вечерята?

Гласът му я изтръгна от мислите ѝ. Вече почти пет минути стоеше до телефона, мислеше за книгата и се чудеше защо са се обадили от агенцията. Може би нещо не бе наред. Може би щяха да я забавят още. Може би в края на краищата книгата нямаше да излезе и през следващия месец. Щяха да я накарат да чака още една година. И какво от това? Нали бе получила аванса си? А и вече обмисляше идеята за нов роман. Освен това истинският живот бе свързан с Тайг и калта по кухненския под. Работата ѝ като писател едва ли имаше някакво значение за някого. Освен за нея самата, разбира се.

— Не, не съм.

— Но аз съм гладен.

Внезапно започна да хленчи и да се оплаква — приличаше на малко уморено котенце. Беше работил упорито през целия ден и вече започваше да му личи. А и тя беше доста уморена.

— Тайг — въздъхна леко, докато произнасяше името му, — хайде първо да се изкъпеш, а след това аз ще приготвя вечерята. Но най-напред трябва да се обади по телефона.

— Защо? — само част от минутата го бе превърнала от невинно дете в досадник. Но той беше само на шест години! Понякога ѝ бе необходимо да си го припомня, за да потисне обхваналото я раздражение.

— Става дума за бизнес. Хайде, скъпи. Бъди послушен.

— О... добре... — тръгна към банята като мърмореше, а Бърт бавно се влачеше след него. — Но аз съм гладен!

— Зная! Аз също съм гладна!

По дяволите! Не искаше да му крещи. Беше шест без двадесет. Избра номера на агенцията в Лос Анджелис, като се чудеше дали изобщо ще намери някого там. Ако не, ще трябва да се обади в Ню Йорк утре сутринта.

Но отсреща веднага вдигнаха телефона и телефонистката я свърза с човека, с когото тя обикновено контактуваше — Стюарт Уейнбърг. Никога не го бе виждала. Но след като си бяха говорили по телефона години наред, вече се чувстваха като стари приятели.

— Стю? Обажда се Кейт Харпър. Как си?

— Чудесно — винаги, когато разговаряше с него Кейт се опитваше да си го представи — млад, нисък, слаб, изнервен и вероятно симпатичен, с много тъмна коса и скъпи дрехи. А тази вечер определено беше в добро настроение — познаваше го по гласа му. — Как я караш там в пущинака?

— Не сме чак толкова далеч от Лос Анджелис. Е, хайде, чак пък пущинак. Как можа да го кажеш!

Но и двамата се разсмяха. Това беше нещо като игра, която винаги играеха, когато разговаряха по телефона.

— Слушай — тя продължи веднага, — обаждал се е Бил Парсънс от Ню Йорк. Съобщението, което е оставил, е малко неясно, но е поръчал да му се обадя. Или пък да се обадя на теб, ако се върна прекалено късно. Така и направих, макар да си мислех, че едва ли ще те намеря по това време.

— Виждаш ли колко упорито работим за теб, мадам! Не спим по цяла нощ, скъсваме си задниците от бачкане...

— Стига вече. Ставаш досаден.

— Извинявай. Само си помислих, че заслужавам малко съчувствие.

— Мамо! Гладен съм! — от банята долетя първо гласчето му, а след това се чу силно пляскане във водата и Бърт се разляя. Исусе!

— Ей, спрете с тия лудории!

— Какво? — гласът му бе несигурен и объркан и Кейт се разсмяха.

— Боя се, че около мен е малко шумничко. Струва ми се, че синът ми се опитва да удави кучето.

— Чудесна идея — той се изхили и Кейт затършува из джобовете си за цигара. Необяснимо защо, но телефонният разговор я изнервяше.

— Стю?

— Да, мадам — в гласа му прозвучаха непознати, някак си загадъчни нотки. По същия начин Тайг бе разговарял с нея сутринта, преди да засади градината си.

— Знаеш ли защо Парсънс е поръчал да ти се обадя?

— Да, зная.

— Е? Какво иска? — тази неизвестност щеше да я умори.

— Седнала ли си?

— Няма да издадат книгата, нали?

Сърцето ѝ сякаш замря. Усещаше, че очите ѝ се наливат със сълзи. Още един удар. Отново се бе провалила. Никога повече няма да успее да издаде своя книга. А тази беше толкова добра.

— Кейт — настъпи безкрайно дълга пауза. Тя затвори очи и се опита да се съсредоточи върху думите му. — Днешният ден беше просто невероятен, скъпа! Парсънс е сключил сделка в Ню Йорк. Аз също успях да сключа добра сделка тук. Издателят ти е продал правата за издаване на книгата ти с меки корици, а аз продадох правата за сценарий на филм.

Очите ѝ плувнаха в сълзи, отвори уста, но не можа да отрони и звук. И изведнъж всичко се завъртя около нея — сълзи, думи, тотално объркване, истински хаос. Сърцето ѝ биеше до пръсване, главата ѝ непрекъснато бучеше.

— Кейт, няма да запомниш нищо от това, което ще ти кажа, но утре ще говорим отново. Всъщност предстоят ни безкрайни разговори през следващите седмици и месеци. Договори, планове, реклами. И мисля, че трябва да дойдеш до Лос Анджелис, за да го отпразнуваме.

— Не можем ли да го направим по телефона? — в гласа ѝ се прокрадна паника и страх. Въодушевлението ѝ сякаш понамаля. Какво ставаше?

— Ще обсъдим всичко по-късно. Но така или иначе правата за издаване на книгите с меки корици са продадени за четиристотин и петдесет хиляди долара. А — паузата и този път се проточи непоносимо дълго — аз продадох правата за филма за сто двадесет и пет хиляди. С нийоркския издател ще трябва да разделите парите наполовина, но това е една дяволски тлъста сумичка.

— О, Боже, Стю. Това прави двеста двадесет и пет хиляди долара! — беше втрещена от изумление. Какво означаваше всичко това?

— Като съберем всичко, излиза, че ще получиш триста хиляди. Да не говорим за процента върху печалбата, за известността и за перспективите, които се откриват пред теб за в бъдеще. Скъпа, това може да се окаже най-прекият път към успеха и славата! Всъщност, бих казал, че вече си ги постигнала. Парсънс днес разговаря с директора на изданията с твърди корици и те увеличават тиража на второто издание на двеста и петдесет хиляди броя. За книга с твърди корици това е наистина страхотно.

— Наистина ли?

— Мамо, искам една хавлия!

— Млъквай!

— Успокой се, Кейт!

— Да, просто не зная какво да кажа. Никога не съм си помисляла, че нещо подобно може да се случи.

— Това е само началото.

О, Боже, ами ако някой си спомни за Том! Ами ако някой се сети за случилото се преди шест години и половина? Ами ако...

— Кейт?

— Съжалявам, Стю. Просто си седя тук и се опитвам да осъзная всичко, което ми каза.

— Няма да можеш така изведнъж. Сега се опитай да се отпуснеш и поразговориш, а утре ще разговаряме пак. Става ли?

— Добре. И Стю... не зная какво да кажа. Аз... това просто ме довърши... ти...

— Поздравления, Кейт!

Тя въздъхна дълбоко и се усмихна.

— Благодаря.

Затвори телефона, но ѝ трябваше известно време, за да събере мислите си. Триста и петдесет хиляди долара! Исусе! Ами всичко останало? И какво имаше Стю предвид като каза, че това било само началото? Какво...

— Мамо!

О, Боже!

— Идвам.

А там, в банята, беше истинският ѝ живот. Тайг Харпър седеше с кучето си във ваната, на главата си носеше каубойска шапка, а всичко около него бе мокро и покрито със сапунена пяна, която се стичаше чак навън в коридора.

— Какво, по дяволите, си направил! — едва се задържа права сред сапунената вода, която шуртеше изпод краката ѝ. — За Бога, Тайг! — очите ѝ гневно заблестяха и детето изведнъж се почувства обидено и наранено.

— Но аз ти направих градина!

— А аз продадох правата на книгата си за филм. Аз... О, Тайг... — седна на пода на банята, направо в реката от сапунена пяна, която се

изливаше в коридора, усмихна се на сина си, а от очите ѝ закапаха едри сълзи. — Аз продадох правата. За филм!

— Така ли? — изгледа я сериозно, а тя му се усмихна през сълзи и кимна. — Защо?

ГЛАВА ТРЕТА

— Какво имаш предвид, като казваш, че предложението му е разумно?

Бяха изминали три дни от зашеметяващото събитие и тя разговаряше с Фелиша по телефона поне за седемнадесети път.

— За Бога, Кейт, тук става дума за цяло състояние! Той не може просто ей така да ти изпрати договорите по пощата. Иска да ти ги покаже и да ти обясни подробностите — Фелиша се опитваше да говори спокойно, но никак не се получаваше. Беше прекалено развълнувана, за да се преструва, в думите ѝ се долавяше въодушевление и радостна възбуда.

— Но защо тук? През всичките тези години се разбирахме чудесно и от разстояние. И... о, по дяволите, Лиша! Не трябваше изобщо да пиша тая шибана книга — беше паникьосана и уплашена до смърт.

— Да не си се побъркала?

— Ами ако някой открие истината? Какво ще стане, ако се повтори цялата тая диващина, която едва не ме подлуди преди шест години! Можеш ли изобщо да си представиш какво означава да си постоянно преследван от журналистите? Та те се бяха настанили да живеят пред къщата ми, бутаха се в колата ми и влизаха вътре заедно с мен. Исусе, веднъж едва не ме събориха по стълбите. Защо, по дяволите, мислиш, че дойдох да живея тук?

— Всичко това ми е известно, Кейт. Но то се случи преди много време. Хората отдавна вече са престанали да се интересуват от теб.

— Откъде знаеш! Никой не може да е сигурен в това. Може би онези манияци ще си припомнят всичко. Ами ако открият къде се намира Том? Какво ще стане с Тайг тогава? Само си помисли за това, Лиша!

Пребледня само при мисълта за всичко, което можеха да причинят на Тайг, но Фелиша, разположила се в офиса си в Сан Франциско, неотстъпчиво поклати глава и продължи без капка милост и съчувствие.

— Трябваше да помислиш за това, преди да напишеш книгата. Истината е, че това е една дяволски добра книга. Това е чудесен роман, Кейт. Роман. Никой няма да разбере, че част от описаните в него събития са истина. За Бога, Кейт, ще се успокоиш ли най-сетне! Опънала си си нервите до скъсване за нищо.

— Няма да се срещна с Уейнбърг.

— Ти си невъзможна, по дяволите! — но Кейт вече бе затворила телефона и нетърпеливо избираше номера на агенцията в Лос Анджелис. Може още да не е тръгнал. Беше казал, че ще пристигне около три. А сега още не беше обяд. Но секретарката му й каза, че е излязъл преди час.

— По дяволите!

— Моля?

— Нищо.

Отново позвъни на Фелиша в Сан Франциско. Приятелката й беше сурова и непреклонна.

— Крайно време е да се стегнеш, Кейт. Започваш да изпадаш в истерия. Казах ти, че това ще се случи още когато прочетох книгата за пръв път.

— Тогава си мислех, че просто ей така си говориш. А и колко човека познаваш, които са станали известни с книгите си, по дяволите! Колко писатели продават книгите си за сценарии на филми? Господи, има толкова много книги, които завинаги си остават по задните рафтове на долнопробните книжарнички.

— Да не би да се оплакваш, че не си автор на една от тези книги? Фелиша беше бясна и Кейт отново въздъхна.

— Не, не се оплаквам. Просто не зная какво да правя, Лиша. През изминалите шест години не съм се срещала почти с никого, а този сега пристига от Лос Анджелис, за да обсъжда с мен договори за стотици хиляди долари. А аз съм така дяволски уплашена, че дори не мога да разсъждавам нормално.

— Хайде, скъпа, престани! Можеш да се справиш с това.

Гласът й омекна като си представи Кейт беззащитна и толкова притеснена.

— Та ти си професионалист. А освен това си дяволски добра писателка, красива си, на двадесет и девет години си и само една

крачка те дели от големия успех. За Бога, можеш да го посрещнеш облечена с работните си дрехи и пак ще се справиш блестящо.

— Сега, като си помисля, аз май нямам какво друго да облека.

— Е, за това сама си си виновна! От години вече не ми позволяваш да ти изпратя една святна дреха.

— Нямах нужда от такива дрехи. Както и да е, проблемът не е в дрехите. Какво да му кажа... какво да направя... Той иска да разговаряме за рекламната кампания. За Бога, Лиша, не мога да се справя с това.

Беше готова да се разплаче и нервно пушеше цигара след цигара.

— Какво точно спомена той за рекламната кампания?

Фелиша сякаш бе заинтригувана.

— Нищо конкретно. Просто я спомена мимоходом. Но не уточни подробностите.

— Разбира се, че няма да го направи — дълбокият ѝ, дрезгав смях долетя по телефона. — Идвало ли ти е наум, че той дори не знае как изглеждаш? Ами може да си мисли, че си от ония жени, които ходят на църква с ролки на главата и с розови гуменки на краката.

— Коеето означава, че разполагам с два часа и половина, за да се снабдя с ролки за коса и розови гуменки. Чакай малко, хрумна ми нещо — сега вече и Кейт се смееше. — Ще накарам Тили да се представи вместо мен.

Фелиша се разсмя.

— Глупости. Ти трябва да се срещнеш с него. Той е твоят агент в края на краищата. Не идва при теб, за да те хвърли на лъвовете, а и едва ли е в състояние да те принуди да направиш нещо, което ти не желает.

— Какво да му кажа?

През последните шест и половина години никога не бе оставала сама с мъж.

— Той няма да те изнасили, Кейт! Освен ако наистина не извадиш невероятен късмет.

— Страхотна си! По дяволите! Как успях да се забъркам във всичко това?

— Благодарение на усета към езика, острия ум и пишещата ти машина. Оказва се, че това е дяволски добра комбинация.

Кейт само въздъхна в отговор и Фелиша с усмивка поклати глава. Земересението едва започваше. А последиците щяха да проличат през следващите месеци. Или може би дори години.

— В такъв случай най-добре е да се махам от телефона и да помисля какво да облека.

— Да. И... Кейт?

— Да? Какво?

— Да не забравиш да си закопчееш ципа.

— О, я млъквай!

Затвори телефона с усмивка, но дланите на ръцете ѝ бяха мокри от пот. Ами ако той се окажеше някой нахален мръсник? Ами ако...

Седна навън и поседя половин час на слънце, като се опитваше да се успокои. Мислеше за книгата, за Том, за Фелиша, за Тайг. Защо я беше написала? Защото така трябваше. Защото случилото се я измъчваше години наред, късаше душата ѝ и тя трябваше да се освободи от него по някакъв начин.

Книгата беше чудесна и тя го знаеше. Но не бе очаквала чак това. Единственото, за което бе мечтала, бе книгата да се продава добре. И през ум не ѝ бе минало, че тя може да повлияе върху живота ѝ по някакъв начин.

А сега какво? Рекламната кампания щеше да бъде краят на усамотения ѝ живот, всичките ѝ усилия да закриля и пази Тайг щяха да се окажат напразни.

Но вече бе прекалено късно за промени и тя го знаеше.

Тъкмо бе приключила с обличането, когато Стю Уейнбърг позвъни. Тя пое дълбоко въздух, загаси цигарата си, огледа още веднъж всекидневната и се отправи към вратата.

Облечена бе в черен панталон и черен пуловер. На краката си носеше чифт скъпи италиански мокасини, които бяха оцелели, забравени и неизползвани през годините. Изглеждаше много висока и много слаба.

Отвори вратата със сериозно и напрегнато изражение.

— Кейт Харпър?

Изглеждаше малко неуверен и нямаше нищо общо с представата, която си бе изградила за него. Беше висок почти колкото нея и имаше светла червеникава коса. Носеше дънки и бежов кашмирен пуловер. Но обувките му бяха от Гучи^[1], куфарчето — от Вютон^[2], часовникът

— от Картие^[3], а праметнатото през рамо сако — класическо Бил Блас. Беше типичен представител на Лос Анджелис. Но лицето му бе искрено и детинско, осеяно с поне десет хиляди лунички.

Кейт се усмихна, макар че ѝ идеше да се разсмее на глас при мисълта, че точно на този човек бе поверила кариерата си през изминалите шест години. Може би нямаше да го направи, ако го бе видяла предварително. Изглеждаше на около двадесет и две години. Но беше на четиридесет и една, точно колкото Фелиша.

— Стю? — тя му се усмихна, но не помръдна от вратата.

— Зная, зная. Искаш да видиш шофьорската ми книжка и ако е възможно, веднага да скъсаш договора, който сключи с мен, нали?

— Нищо подобно. Влизай.

Покани го вътре, като не преставаше да се чуди какво ли си мисли за къщата ѝ. Дали я намираше бедна и запусната, или пък я смяташе за удобна? Забеляза го как бързо и преценяващо огледа стаята. Изглеждаше заинтригуван.

— Кафе?

Той кимна, остави сакото и куфарчето си на един стол и погледна през прозореца.

— Гледката е превъзходна.

Тя замълча за момент, изненадана от собственото си спокойствие. Той не беше враг. Беше просто един човек, който искаше да ѝ помогне да спечели пари. А и освен това ѝ изглеждаше доста свестен.

— Да, хубава е. Радвам се, че измина целия този път, за да ме видиш.

— Аз също.

Наля му кафе и двамата седнаха край масата.

— Кейт, мога ли да ти задам един малко налудничав въпрос?

Начинът, по който ѝ се усмихна, я накара да го хареса още повече. По-скоро ѝ приличаше на едно от приятелчетата на Тайг, отколкото на литературен агент.

— Разбира се. Какъв е този въпрос?

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Ти сам си отговори на този въпрос, когато погледна през прозореца. Тук е красиво. И спокойно. Добро място, за да отгледа човек детето си.

— Глупости!

Тя се разсмя на откровеността му и отпи от кафето си.

— Няма нищо.

— Ще ми кажеш ли още нещо? Щеше ли да дойдеш в Лос Анджелис, ако аз не бях дошъл тук? — тя леко се усмихна и отрицателно поклати глава. — Така си и знаех. Защо?

— Защото живея отшелнически живот и това ми харесва. Когато изгубих съпруга си, аз просто... просто спрях да ходя където и да било.

— Защо?

— Тук имам много работа.

Той задаваше твърде много въпроси. Внезапно тя отново се изплаши.

— С какво се занимаваш?

Очите му бяха живи, остри и проникателни, но добри.

— Пиша. Грижа се за сина си. Преподавам. Заета съм. Това е всичко.

И уплашена. О, Боже, колко бе уплашена! Но от какво? Той просто не можеше да разбере. Може би от мъжете? От хората? От живота? Имаше нещо, което я плашеше. Не знаеше какво точно бе то, но го виждаше в очите ѝ.

— Не ми приличаш на такъв човек. Някога работила ли си като модел? Или може би си била актриса?

— Не.

Тя нервно поклати глава, усмихна се и запали друга цигара.

По дяволите, в нея имаше нещо загадъчно. Сигурен бе, че го лъже. Начинът, по който седаше, по който се движеше, я издаваше, противоречеше на всичко, което му бе казала до този момент. У нея личеше доброто възпитание. Изтънченост. Грациозност. Дали е работила като модел? А може би е била стюардеса? Но в никакъв случай не е прекарала целия си живот в този забутан градец.

А освен това бе забелязал обувките ѝ. Обувки за осемдесет долара. В този скапан град. Но която и да беше, тя със сигурност щеше да подлуди издателите. Само ако можеше да я измъкне от черупката ѝ. Точно затова бе дошъл да я види. Искаше да разбере, доколко би имала успех сред публиката. И сега знаеше отговора.

Беше страхотна.

Ако се съгласеше да му сътрудничи.

Усмихна се леко и отпи от кафето си, като непрекъснато си представяше колко добре би изглеждала на телевизионния екран.

— Колко деца имаш?

— Девет — отново се разсмя, но беше твърде нервна и й личеше.

— Не, сериозно. Едно. Но прави пакости за девет.

— Как се казва?

— Тайг.

— И какво мисли той за огромния успех на майка си?

— Струва ми се, че той все още не е проумял какво точно се случи. Всъщност — тя въздъхна и за миг отпусна рамене — мисля, че и аз не съм.

— За известно време няма за какво да се притесняваш, Кейт. Всъщност няма за какво да се притесняваш изобщо. Ние ще се оправим с всичко. *Вместо теб*. Всичко, което се иска от теб, е да прегледаш договорите, а след това да прекараш следващия месец в пазаруване. Нали знаеш — нова топка за детето, нови пердета, кокали за кучето...

Огледа се около себе си с невинно изражение и тя се разсмя. Бе разбрал какво се опитва да му внуши — че харесва простия и непретенциозен начин на живот.

Но веднага ѝ стана ясно, че той отказва да приеме твърденията ѝ на сериозно.

— Какво ще се случи, след като излезе книгата?

— През първите няколко седмици — нищо.

Опитваше се да шикалкави.

— А след това?

— След това ще трябва да дадеш няколко интервюта, да се появиш на няколко срещи с читатели. Нищо, с което да не можеш да се справиш.

— А ако не го направя?

— Книгата ще има много по-малък успех. Толкова е просто. И е доказано статистически.

Говореше напълно сериозно и професионално.

— В договора записано ли е, че съм длъжна да направя всичко това?

Той поклати глава със съжаление.

— Не. Никой не може да те застави насила. Но ще бъде голяма грешка от твоя страна, ако откажеш, Кейт. Ако имаше криви зъби, голям нос или пък ако беше кривогледа, аз сам щях да те посъветвам да избягваш публичните изяви, но при сегашните обстоятелства — погледна я и мрачно се усмихна — ти би могла да свършиш дяволски добра работа, Кейт.

Изобщо не искаше повече да я слуша какво му говори. Докато я гледаше да пресича стаята, той вече бе убеден, че е работила като модел. Но това, което най-много го интригуваше, беше непристъпната защитна стена, която бе издигнала около себе си. Никога не бе помислял за това по време на многобройните им телефонни разговори. Сега се питаше защо не бе проявил никакъв интерес към нея. Трябваше да си признае, че изобщо не бе допускал, че от нея ще излезе нещо. Не и преди последната ѝ книга. *Последният сезон*. Не бе очаквал, че е способна да напише такъв роман.

— Можем да поговорим за рекламата по-късно. Предлагам първо да обсъдим някои от клаузите, които задължително трябва да бъдат включени в договора.

— Добре. Още кафе?

— Благодаря — през двата часа, които им бяха необходими, за да доуточнят всичко в договорите, той изпи пет кафета. И сега тя по-добре отвсякога знаеше защо толкова много го харесва като литературен агент. Внезапно той се превърна в същия онзи човек, с който от години разговаряше по телефона.

Обясни ѝ всички възможни спънки, становища, преимущества и недостатъци. Обърна внимание на всеки ред, всяка дума, всеки нюанс. Свърши дяволски добра работа.

— Исусе, трябвало е да станеш адвокат!

— Бях. Една година.

С детинската си физиономия? С всичките тези лунички? Адвокат? Кога? Усмихна се на мисълта си.

— Не ми хареса. Сегашната ми работа е много по-вълнуваща, в нея има повече живот.

— Моята също се оказа вълнуваща. И доста доходна — отново си помисли за триста и петдесетте хиляди долара.

— Ти изглеждаш прекрасно, Кейт! Очарователна си. Но не позволявай този успех да ти завърти главата.

— Няма начин, Стю. *Няма начин* — каза го с непоколебима увереност и изпълнена с лека горчивина усмивка. — Ще си позволя само нови пердета и кокали за кучето. Нищо повече.

— Радвам се да го чуя. Но в случай че след, нека да кажем три месеца, спреш пред офиса ми с нов „Ролс“, какво ще получи за това, че съм бил прав като съм те предупреждавал?

— Ритник в задника?

— Ще видим.

Ухили се широко.

Кейт чу училищния автобус да спира пред къщата. Беше вече пет и петнадесет. Бяха поработили добре.

— Искаш ли да останеш за вечеря?

Вечеря. Малко месо, спагети със сирене, моркови и плодов желатинов крем. Идеше ѝ да се разсмее на глас, но той поклати отрицателно глава и погледна големия си часовник с римски цифри, който приличаше на рисунка на Дали, поставена върху китката му.

— С удоволствие, Кейт, но имам уговорена среща за вечеря в осем часа в Лос Анджелис.

— Бевърли хилс, надявам се.

— Че къде другаде? — и двамата се разсмяха, а Кейт се отправи към вратата, за да поздрави Тайг.

Детето влезе в стаята, бързо прегърна майка си и изведнъж се закова на място, като видя Стю Уейнбърг, който внимателно го наблюдаваше.

— Здравей, Тайг. Казвам се Стю — подаде ръка, но момчето не се помръдна.

— Кой е той? — изглеждаше почти стреснат.

— Това е моят литературен агент от Лос Анджелис, скъпи! Не можеш ли да го поздравиш малко по-учтиво? — Тайг изглеждаше уплашен почти колкото майка си и Стю веднага го съжали. Изглежда и той, като майка си, не бе свикнал в дома им да влизат непознати.

Тайг с нежелание се приближи и подаде ръка.

— Здравсти — майка му го изгледа сърдито, а Стю бавно започна да прибира договорите в куфарчето си.

— Е, Кейт, не ти остава нищо друго, освен да се отпуснеш и да се насладиш на успеха и заслужената почивка.

Бе подписала всичко.

— Ами другият въпрос?

— Кой?

Чудесно разбираше за какво става дума, но искаше тя да го каже. Поне да се опита.

— Рекламата.

— Не се безпокой за това.

— Стю... Не мога да направя това.

— Не можеш или няма да го направиш?

Очите му бяха сурови и неотстъпчиви.

— Няма.

— Добре — гласът му прозвуча спокойно. Прекалено спокойно.

А Тайг стоеше, без да каже нито дума и не сваляше поглед от тях.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Вече ти казах. Никой не може да те накара да го направиш. Ще бъдеш истинска глупачка, ако откажеш. Но в края на краищата става дума за твоята книга, за твоето право на избор, за твоите хонорари върху печалбата, за твоята кариера. Това си е твой проблем, скъпа! Аз само работя за теб.

Кой знае защо думите му я накараха да се чувства някак си дребна и незначителна, глупава и страхлива. Стю щеше да е безкрайно доволен, ако в този момент можеше да надникне в душата ѝ.

— Съжалявам.

— Тогава помисли още малко. А аз ще държа директорите по рекламата далеч от теб, докато решиш как да постъпиш. Съгласна ли си?

— Добре.

Имаше усещането, че той вече постигна първата си победа, макар да не бе сигурна каква точно бе целта му.

Ръкуваха се до вратата и тя остана загледана в големия тъмносин „Ягуар“, който бавно напускаше алеята пред къщата ѝ.

Махна му с ръка, а Тайг стоеше до нея съвсем неподвижен и го гледаше.

Стю се усмихна и на двамата от колата.

Внезапно всички те разбраха, че скоро им предстоят много и сериозни промени.

[1] — скъпи магазини. — Б.пр. ↑

[2] — скъпи магазини. — Б.пр. ↑
[3] — скъпи магазини. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Значи все пак оцеля? — Фелиша се обади, след като Тайг вече си бе легнал.

— Да. Оцелях. Всъщност, той е много приятен мъж. Предполагам, че под лустрото и изтънчените обноски се крие някой нагъл и пробивен кучи син, но аз го харесвам.

— Разбира се, че е пробивен. В това си дяволски права. Как иначе щеше да ти осигури всичките тези пари, за които сключваш договори?

Кейт се разсмя.

— Добро попадение. Макар че ако гледах на него от този ъгъл, сигурно наистина щях да се побъркам от притеснение. Но знаеш ли кое е удивителното, Лиша?

— Да. Ти.

— Не. Сериозно. След всичките тези години аз не бях чак толкова уплашена, докато разговарях с него. Посрещнах го, пихме кафе, прегледахме договорите. Държахме се съвсем нормално. Наистина бе много цивилизовано.

— И ти се влюби? — Фелиша сякаш се забавляваше.

— За Бога, не съм! Той е с морковеночервена коса и сякаш е брат близък на Алиса^[1]. Но е добър агент. А аз не получих сърдечен пристъп от това, че разговарях с него.

Фелиша бе радостна да го чуе.

— Добре. А сега какво?

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа какво следва след това?

— Нищо. Ще вложат парите в банка. Ще мога да изпратя Тайг в колеж. Стю предложи да купя за Бърт по-хубави кокали — тя се захили, — а и освен това мога да си купя онези розови гуменки, за които говорихме сутринта.

— Пропускаш нещо, мила моя — Фелиша отново говореше решително, а гласът ѝ преливаше от сарказъм. Кейт познаваше този

глас прекалено добре и знаеше какво я очаква. — Какво ще стане с рекламата на книгата?

— Той каза, че не е необходимо да участвам в нея.

— Не ти вярвам.

— Но той каза точно това!

— И изобщо не те помоли да вземеш участие в тази кампания?

— Помоли ме.

— И?

— Казах, че няма да го направя.

— Знаеш ли, Кейт Харпър, ти си една неблагодарна кучка и ако аз бях твой литературен агент, щях да ти дам да се разбереш.

— И точно затова не ти, а *той* е мой агент.

— И те остави да се измъкнеш толкова лесно?

— Ами, да.

Кейт се захили детински, досущ като сина си.

— Тогава той е луд!

Или е луд, или е много умен. Внезапно се обезпокои.

— Може би. Но това няма значение. Подписах договорите и всичко приключи. Край. До следващата книга.

— Господи, колко си скучна и досадна!

— Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казах. Създаваш цяла книга, стоиш до късно, пушиш като комин, пиеш безброй кафета и накрая се лишаваш от най-забавната и приятна част. Ти дори няма да можеш да си похарчиш парите.

— Защо да не мога, по дяволите!

— И за какво ще ги похарчиш? За зеленчуци? Каква досада! Най-малкото, което можеш да направиш за себе си, е да отидеш да се позабавляваш някъде. На някое цивилизовано място. В Лос Анджелис, тук, при мен, или в Санта Барбара. По дяволите, дори би могла да отидеш на пазар в Кармел...

— Нямам нужда от нищо.

— Очевидно. Щом не ходиш никъде.

И какво от това? Означава ли това, че проваля живота си? Защо трябва да ходи някъде, да облича хубави и скъпи дрехи, да се среща с хора? Скучна била. Написването на една книга не беше ли достатъчно,

по дяволите! Освен това може наистина да си купи някои неща от Кармел, когато отиде да види Том следващия път.

А това беше другият ѝ проблем. Ще трябва да отиде утре.

— Виж, Лиша. Нямам никакво намерение да споря с теб по този въпрос. А и освен това трябва вече да свършваме.

— Нещо не е наред ли?

— Не, но трябва да се обадя на Тили.

— Добре, скъпа.

Гласът на Фелиша бе студен и отчужден и Кейт си помисли, че този разговор сигурно ще продължи. Но може би...

Кейт се уговори с Тили за следващия ден, а след това се изкъпа и си легна. Денят бе изтощителен, но тя не изпитваше нищо от онова, което смяташе, че заслужава. Искаше ѝ се да се почувства горда от себе си, но вместо това усещаше само яд и раздразнение, сякаш целият ден се бе оказал пълен провал.

Най-накрая заспа, а на другия ден часовникът я събуди в шест часа.

— Отново ли ще преподаваш, мамо?

Тайг я погледна над закуската си. Само че този път хленчеше и се мръщеше, докато задаваше въпроса си и това я ядоса.

— Да, скъпи. Тили ще дойде при теб.

— Не искам Тили.

— Ще можеш да поработиш в градината. Ще се забавляваш добре. Изяш си кашата.

— Не е достатъчно хрупкава.

— Хайде, Тайг...

— Оле! На филията ми има хлебарка!

Той я бутна настрана и Бърт я грабна от края на масата като доволно премляска с уста.

— По дяволите, Тайг! — внезапно очичките му се напълниха със сълзи и тя се почувства ужасно. Денят започваше страхотно. Кейт седна отново и разтвори ръце, за да го прегърне. Той се приближи съвсем бавно, но все пак се отпусна в ръцете ѝ. — Какво има, скъпи? Нещо те безпокои.

— Мразя го.

— Кого?

— Него.

Това пък какво е?

— Кого, за Бога!

Беше прекалено уморена, за да си играят игрички.

— Мъжа... оня, който беше седнал на този стол.

— Говориш за вчера?

Той кимна.

— Но това беше литературният ми агент, скъпи! Той продава книгите ми.

— Не го харесвам.

— Но това е глупаво! — Тайг сви рамене. Навън се чу клаксонът на училищния автобус. — Не се тревожи за него. Разбра ли? — той отново сви рамене, а тя го грабна и силно го притисна към себе си. — Обичам теб и само теб! Разбираш ли, господинчо? — на лицето му бавно пропълзя плаха усмивка. — Така че се успокой и се забавлявай днес.

— Добре — грабна якето си, потупа Бърт и се отправи към вратата. — Чао, мамо!

— Чао, скъпи!

Но когато той излезе от стаята, тя разбра, че все още му е ядосана. И какъв беше проблемът? Ревнуваше от Стю Уейнбърг. Но това трябваше да се очаква. Никога преди не беше виждал мъж в къщата им. Крайно време беше вече да свикне с мисълта, че в дома им, поне от време на време, ще идва по някой непознат. Но непокорството му продължаваше да я ядосва. Той я дърпаше на една страна, останалите — на друга. Всички искаха нещо от нея.

А какво искаше тя? Не беше сигурна. А и никога не бе имала време да си зададе този въпрос. Ще трябва да тръгва, ако иска да види Том... *иска да види Том... иска...*

Внезапно се закова на място в средата на кухнята. Искане ли да види Том? Не беше се замисляла върху това от години. Тя ходеше да вижда Том. Но дали искаше да го види?

Може би. *Разбира се.* Грабна чантата си, потупа Бърт и излезе, без да вдигне телефона, който ненадейно бе започнал да звъни.

[1] Главната героиня на „Алиса в страната на чудесата“ от Л. Карол. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Кейт се изправи и се протегна. Бе прекарала с него само два часа и вече се чувстваше уморена. Том бе мрачен и капризен. Дори господин Ерхард изглеждаше изтощен.

— Хайде, скъпи, искаш ли да се поразходим край езерцето?

Косата му вече бе посребрена, но лицето му все още пазеше онова щастливо детинско излъчване. Щастливо през повечето време. Но понякога беше плачлив и невротизиран като изпаднало в беда дете.

— Не искам да ходя на езерцето. Искам Уили.

— Хайде да отидем тогава да вземем Уили.

— Не искам Уили.

Кейт стисна зъби и затвори очи за миг. Когато ги отвори, на лицето ѝ грееше ослепителна усмивка.

— А искаш ли да полегнеш в хамака си?

Той поклати отрицателно глава. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Всъщност изглеждаше точно като Тайг сутринта. Но Тайг ревнуваше от литературния ѝ агент. Какъв беше проблемът на Том? По дяволите! Та той беше толкова добър и нежен понякога. Защо точно днес трябваше да се държи по този начин? И без това толкова много неща се бяха струпали на главата ѝ.

— Съжалявам, Кейти.

Той я погледна и разтвори ръце. Сякаш внезапно бе разбрал мислите ѝ и тя се почувства виновна, докато се навеждаше надолу, за да го прегърне.

— Няма нищо, скъпи! Предполагам, че просто имаш нужда от някакви нови игри.

Вече няколко месеца не му бе донесла нищо. А и преди това му носеше игрите, с които Тайг не искаше да играе повече. Мозайки и други игри, които собственият му син бе захвърлил. Но тя не гледаше на нещата по този начин. Чисто и просто бе по-евтино да купи един комплект вместо два. Все още го държеше в прегръдките си и изведнъж усети, че той я притиска все по-силно до себе си. В един

безумен миг ѝ се прииска да го целуне. Като мъж, а не като малко момче.

— Имам нужда само от теб, Кейти. Не е необходимо да ми носиш играчки.

Думите му я изненадаха, тя бързо се отдръпна назад и се вгледа в очите му. Но там нямаше никой. Никой, освен Том момчето. *Не мъжът.*

— И аз много те обичам.

Седна на тревата до него, хвана го за ръка и раздразненото, обхванало я от сутринта, започна да я напуска. В един момент ѝ се прииска да му разкаже за себе си. За книгата, за филма, за значението им за...

— Искаш ли да играем бинго?

Весело засмян погледна надолу към нея и тя, килнала главата си на една страна, бавно и уморено се усмихна в отговор. Беше облечена със стара вълнена светлолилава пола и мек кашмирен пуловер, който чудесно се съчетаваше с полата.

Беше ѝ ги купил наскоро след сватбата им. Харесваше ги. Някога. Сега не им обръщаше никакво внимание. Искаше да играят бинго.

— Искаш ли?

— Знаеш ли какво, скъпи? Малко съм уморена. Всъщност...

Пое дълбоко въздух и се изправи. Достатъчно се бе преструвала за един ден. С Тайг, с Том, със себе си.

— Всъщност, мисля, че е време да си тръгвам.

— Не, не е!

Изглеждаше съкрушен. О, Исусе! Не! Не искаше и той да я дърпа на някаква друга, трета страна.

— Рано е да си тръгваш.

— Не, не е, скъпи! Но ще се върна след няколко дни.

— Няма да се върнеш.

— Ще се върна, разбира се — тя приглади полата си с ръка и погледна към приближаващия се господин Ерхард. В едната си ръка той носеше Уили и някакви книги. — Виж какво ти носи господин Ерхард — но Том приличаше на тъжно, сърдито малко момче. — Бъди послушен, скъпи. Скоро пак ще дойда — той се притисна към нея и за пръв път от много време насам тя усети, че сърцето ѝ се къса от мъка.

Имаше нужда от подкрепа в този момент. А него го нямаше. — Обичам те! — нежно произнесе думите, а след това се отдръпна от него, усмихна му се с овлажнели очи и му махна с ръка.

Но Том вече бе взел Уили в едната си ръка и посягаше с другата към шарените си книжки.

Кейт се отправи към колата, навела глава и скръстила ръце пред себе си, сякаш се опитваше сама да си даде прегръдката, от която така отчаяно се нуждаеше в този момент. След това влезе в колата, въздъхна и погледна нагоре към дърветата. Но това беше нелепо! Та тя имаше толкова много. Имаше си Тайг и до известна степен Том, а и току-що бе постигнала огромен успех с последната си книга. Спечелила бе триста и петдесет хиляди долара, а се чувстваше като дете, което бе спукало любимия си балон.

— Това е лудост! — произнесе го на глас, а след това се разсмя, запали цигара и включи двигателя. И внезапно и хрумна чудесна идея. Облегна се назад за минута, по лицето ѝ заигра палава усмивка и тя сякаш забрави къде се намира и защо е там. Или по-скоро си припомни къде се намира, и то по начин, по който не го бе правила от години.

Кармел!

Шест и половина години бе посещавала Том и никога не бе изминавала последните дванадесет мили, които я деляха от града. Никога не бе ходила там на пазар. Никога не бе обядвала там. Не се бе разхождала по главната улица. Не бе седяла на брега, за да поотдъхне и да се поразтовари. Шест и половина години бе пътувала напред-назад по познатия до болка маршрут. И внезапно изпита непреодолимо желание да отиде в града. Просто за да го види. Да се поскита малко по улиците... по магазините... сред хората...

Погледна часовника си. Имаше време. Беше съкратила посещението си при Том почти с два часа. Два часа.

Усмихната, тя освободи спирачката и когато излезе на пътя, зави наляво.

Наляво. По пътя за града.

Пътят беше приятен и удобен. От двете му страни се извисяваха палми, а от време на време зад тях се мяркаха малки, боядисани в пастелни цветове вилчки.

Приближаваше към Кармел.

Все още не бе видяла никое от познатите ѝ места, но сърцето ѝ биеше до пръсване. Господи, какво правеше! И защо сега! Само за два дни се бе осмелила да се покаже пред света много повече, отколкото бе правила това през изминалите почти седем години. Беше позволила на Стю Уейнбърг да дойде при нея от Лос Анджелис, а сега тя самата отиваше в Кармел. Твърде дребни и незначителни събития, но те бяха пукнатини в стената, която бе изградила. А след това какво? Какво следваше? Наводнение? Порой? Или бавно и постепенно, но сигурно нахлуване на външния свят в живота ѝ?

Ами ако изгубеше контрол върху ситуацията! Ами ако...

Не можеше да продължава така. Отби встрани от пътя и спря. Беше останала почти без дъх, а простиращият се пред нея път сякаш криеше в себе си някаква скрита заплаха.

— Не мога — гласът ѝ силно трепереше, в свитото ѝ до болка гърло напиреха сълзи. — Не мога...

Но искаше. По дяволите, искаше да го направи!

За пръв път през всичките тези години ѝ се прииска да разбере как изглежда градът, да срещне повече хора, да види как се обличат, какви прически носят. Беше нелепо да се интересува от подобни незначителни подробности, но в града, в който бе изградила дома си, жените все още си правеха огромни, подобни на кошери прически и носеха миниполи, макар че времето им бе минало още преди десет години. Искеше да срещне хора, които приличаха на онези, които бе познавала преди.

Но какво щеше да стане с решенията, които бе взела, с избора, който бе направила? Всичко, което бе изградила, сега бе застрашено от нея самата. Бе написала книга, в която разказваше за Том много повече, отколкото ѝ се искаше, разказваше за себе си, за живота си. И проклетата книга щеше да залее цялата страна. Стотици хиляди екземпляри. А филмът...

— Глупости!

Широко отвори очи и се огледа наоколо, а след това отново върна колата на пътя. Беше написала чудесна книга, спечелила бе купища пари и заслужаваше един час почивка в Кармел.

Лицето ѝ придоби решително и непреклонно изражение и тя рязко натисна педала на газта.

И внезапно пейзажът ѝ се стори познат. Нищо почти не се бе променило през годините на нейното отшелничество. Боядисаните в пастелни цветове вилчки изглеждаха същите, извивките на пътя, старомодните малки хотелчета, а след това и главната улица, която водеше направо към плажа, само две преки по-надолу. И безброй малки магазинчета. Няколко от тях предлагаха сувенири за туристите, но в по-голямата си част това бяха скъпи и елегантни магазини. Цял свят, който не бе виждала от шест години. *Гучи, Хермес, Джордан, Диор, Норел, Галянос, Живанши...* Имена, етикети, шалове, парфюми, обувки — всичко това се плъзгаше край нея, докато тя бавно караше по улицата и най-накрая спря на един паркинг.

Почувства се добре. Радваше се, че бе дошла. Широко усмихната и доволна, тя пъргаво слезе от колата.

Първото нещо, което привлече погледа ѝ, бе един елегантен, кремав на цвят копринен костюм, изложен на една от витрините. Редом с него бяха показани красива блуза с прасковен цвят и кремави обувки с отворена пета, украсени с тънка златна верижка. Отново се почувства като малко момиченце. Искаше и куклата с бялата булчинска рокля, и мечето, и другата кукла — с късите чорапки и сутиена и...

Изхили се на глас и влезе в магазина. Внезапно изпита задоволство, че сутринта бе облякла точно тази пола и стария кашмирен пуловер. А дългата си коса бе прибрала в малък и елегантен кок. Днес не бе разпуснала косата си дори и заради Том.

— Мадам?

Собственичката на магазина, която очевидно бе францужойка, изгледа Кейт с преценяващ поглед. Беше дребна, спретната жена с посребряла вече руса коса. Облечена бе в сива копринена рокля, а на врата си носеше три реда невероятно красиви перли.

Кейт добре си спомняше тази особеност на Кармел. Тук хората се обличаха добре. Съдържатели на магазини, собственици на ресторанти, посетители, кореняци. Само шепа ексцентрични художници си позволяваха да се обличат negliже. Всички останали изглеждаха така сякаш бяха тръгнали на обяд в „Максим“.

— Мога ли да ви помогна?

— Може ли само да поогледам?

— Но, разбира се.

Жената се извърна и учтиво насочи вниманието си към последния каталог на „L'officiel“, отворен върху бюрото ѝ.

Кейт си припомни, че веднъж бе работила като модел за тях. Преди хиляда години. След това костюмът на витрината отново привлече вниманието ѝ. Жената със сивата рокля я погледна с усмивка. Не искаше да се намесва, но веднага си бе помислила за този костюм. В този момент очите им се срещнаха и Кейт се разсмя. Очите на другата жена също затанцуваха весело и игриво.

— Може ли?

— Много ще се радвам да го видя на вас. Току-що го получихме.

— От Париж?

— Ню Йорк, „Halston“.

Halston. Колко време бе изтекло от мига, в който за последен път бе пипала подобна материя, обличала бе такива дрехи? И какво значение имаше това, по дяволите! Макар че... сега сякаш вече имаше значение.

Тя искаше да отпразнува успеха си.

Тя пробва три рокли и една пола, докато собственичката на магазина, с помощта на една продавачка, свали костюма от манекена. Кейт я наблюдаваше с удоволствие, а когато го облече, направо се влюби в него. Сякаш беше правен за нея.

Блузата с цвят на праскова хвърляше отблясъци на фината, бледа кожа на лицето ѝ, а зелените ѝ очи затанцуваха като погледна в огледалото. Костюмът просто плуваше около тялото ѝ. Полата достигаше до средата на прасеца ѝ, а меката тъкан галеше краката ѝ, падаше около тях като милувка. Сакото беше издължено, женствено и елегантно. Пробва и обувките и се почувства като принцеса. Не! Като кралица.

Костюмът струваше двеста осемдесет и пет долара.

Обувките — осемдесет и шест.

Срамно. И грешно.

И къде, в името на Бога, щеше да носи всичко това? Нали точно това повтаряше на Фелиша вече години наред! Кога ще облече този костюм? Когато ходи до супермаркета за продукти? Или когато чака пред къщи автобуса, който отвежда Тайг и приятелчетата му на училище? Или може би докато къпе Бърт?

— Ще го взема.

И без да се колебае, прибави още червената вълнена пола, пъстрата блуза и черната рокля с дълги ръкави и без деколте, които бе пробвала най-напред.

Роклята изглеждаше твърде строга и консервативна, но беше дяволски елегантна. И малко секси. Секси! Е, това вече наистина беше налудничаво. И пред кого искаше да изглежда секси? За кого се стараеше? За мечето Уили? Какво по дяволите правеше? Прахосваше малко повече от петстотин долара за дрехи, които никога нямаше да облече.

Може би кремавият копринен костюм щеше да бъде подходящ за деня, в който Тайг ще завърши колежа. Но само в случай, че отидеше в „Принстън“ или „Йейл“. Мисълта за това я развесели и тя леко се усмихна, докато пишеше чека. Сигурно заради всичките тези пари, които онези смахнати лунатици от Холивуд и Ню Йорк бяха готови да й платят. Но този вид лудост беше много приятна и тя искрено й се наслаждаваше. Купи си дори и малко шишенце парфюм — от оня, който използваше преди години.

И едва когато се отправи към колата с препълнени с пакети ръце, тя забеляза къде е паркирала. Хотелът, в който тя и Том бяха отседнали при първото си посещение в Кармел...

Техният хотел...

— Никога повече!

Каза го съвсем тихо и се огледа наоколо, докато прибираше пакетите в багажника. Може би трябваше да ги остави тук някъде. Или да ги продаде заедно с колата. В края на краищата, нямаше никаква нужда от всичките тези неща. И въпреки това изгаряше от желание час по-скоро да се прибере и отново да облече костюма. И черната рокля. Тайг сигурно ще си помисли, че е полудяла. Но тя няма да му ги показва. Ще ги облече едва след като той си легне.

На връщане караше по-бързо от всеки друг път. Но този път не изпитваше никаква вина. Най-странното от всичко бе, че бе направила нещо по-различно. Никой не трябваше да знае. Може би някой друг път ще го направи отново.

Тази мисъл я развесели и тя с усмивка спря на алеята пред къщата. Точно навреме. Беше използвала двата часа добре. Махна на Тили, докато паркиреше колата зад къщата. Пак правеха нещо в

градината и Тайг изглеждаше много по-щастлив, отколкото сутринта. Помаха ѝ весело с ръка и се върна към работата си.

— Здравей, скъпи!

Остави пакетите в колата и отиде да го целуне, но той беше прекалено зает. Дори Бърт, унесен в кокала си, не ѝ обърна никакво внимание.

Кейт влезе в къщата с щастлива усмивка. Всичко беше чудесно. А вътре я очакваше съобщение от Фелиша, която щеше да дойде за уикенда.

Тя пристигна с три бутилки шампанско и цял куп подаръци. Дребни подаръчета, смешни предмети за бюрото на Кейт, за къщата, за спалнята. А най-накрая от дъното на чантата си извади една малка, красиво опакована кутийка и я подаде на Кейт.

— Стига вече! — Кейт все още се смееше, но Фелиша утихна, лицето ѝ стана сериозно, а очите ѝ изразяваха безкрайна нежност и привързаност. — О, Боже, нещо ми подсказва, че това вече е истински подарък...

— Може би...

Под панделката, с която бе привързана кутийката, имаше малка красива картичка. Кейт я отвори внимателно и я прочете с насълзени очи.

„На дамата със златното сърце, за да помни, че всичко, от което се нуждае, е смелост. Страхливият лъв откри, че е бил смел през целия си живот. Но трябваше да получи медал, за да го разбере. Ето защо с това искам да ти напомня, че си не само смела, но способна и добра, и мъдра, и много, много обичана.“

Беше подписано: „Добрата вещица от Севера.“ Кейт се усмихна през сълзи.

— Това от „Магьосникът от Оз“ ли е?

— Малко или много.

Кейт отвори пакетчето. Вътре в червена атлазена кутийка върху подложка от синьо кадифе лежеше прекрасен златен часовник.

Приличаше на мъжки часовник, но беше във формата на сърце. Кейт го обърна и видя, че на задната му страна бяха гравирани думите:

„За смелост. За кураж. С много обич.“

Кейт здраво стисна часовника в едната си ръка, а след това с всичка сила притисна Лиша към себе си. Лиша отвърна на прегръдката. А Кейт така отчаяно се нуждаеше от тази прегръдка, от някой, който да я увери, че всичко е наред.

— Какво мога да кажа! — сълзите бързо се затъркаляха по лицето ѝ.

— Кажи ми само, че ще бъдеш добро момиче и ще си дадеш още една възможност. Това е всичко, което искам от теб...

В този момент на Кейт почти ѝ се прииска да ѝ разкаже за пазаруването в Кармел. Но не можеше. Не още.

— Ще опитам. По дяволите, с часовник като този вече съм почти убедена, че трябва да го направя! Лиша, загубена съм без теб.

— Не, не си. Сега ще се отпуснеш, ще се разтовариш. Никой повече няма да ти досажда и да те тормози. Ще бъде божествено.

— Дрън-дрън!

И двете се разсмяха, а след това заговориха за книгата, за договорите, за бъдещето. Успешната кариера на Кейт току-що бе започнала! Минаваше четири сутринта, когато довършиха бутилката с шампанско. Сънливо си пожелаха „лека нощ“ и си легнаха.

На другия ден прекараха заедно чудесен следобед. Кейт закачи новия си часовник върху любимата си тениска, която облече на следващия ден. Организираха си пикник, а след това заведеха Тайг в ранчото на Адамс, където и тримата взеха по един кон и яздиха на воля по хълмовете.

В неделя Лиша спа до късно, а Кейт заведе Тайг на църква. След като се върнаха, всички заедно обядваха на тревата в задния двор. Едва към пет часа вечерта Лиша започна да мисли за връщане в Сан Франциско. Лежеше на топлата трева, гледаше небето и, хванала Тайг за ръка, непрекъснато се опитваше да отпъди Бърт настрана.

— Знаеш ли, Кейт, понякога си мисля, че разбирам защо толкова много ти харесва да живееш тук.

— Ммм... — мислите на Кейт бяха на хиляди мили разстояние, но тя нежно се усмихна на приятелката си.

— Тук е така дяволски спокойно.

Кейт погледна изражението на лицето ѝ и се разсмя.

— Това оплакване ли е или комплимент?

— Точно в този момент е комплимент. Наистина не ми се ще да се връщам обратно. А може би ще минат няколко месеца, преди да мога пак да дойда — докато говореше, Кейт я гледаше право в очите. Изражението ѝ бе странно и неразбираемо. — Нещо не е наред ли? — Фелиша никога преди не беше виждала този поглед в очите ѝ.

— Просто си мислех...

— За какво?

— За едни неща, които държа в колата.

— И? — нищо не разбираше.

— Какво ще правиш утре, Лиша?

— О, Исусе! Не ме питай. Имам три заседания преди обяд — ще трябва да уточним есенните ревюта и цялата зимна колекция.

— А след това?

— Какво разбираш под след *това!* — Кейт започваше да я изнервя. *Какво, но дяволите, беше намислила!*

— Заета ли си на обяд?

— Не. Защо? Мога ли да направя нещо за теб?

— Да — Кейт вече се усмихваше. Просто си седеше и се усмихваше на Фелиша. *По дяволите!* — Всъщност, госпожице Норман, наистина има нещо, което би могла да направиш за мен.

— И какво е то?

— Да ме заведеш на обяд.

— Но аз трябва да се връщам, глупаче — Фелиша седна на тревата. Усмихваше се, но беше объркана. Това беше просто един глупав неделен ден.

— Зная, че трябва да се връщаш. Ще дойда с теб.

— В Сан Франциско? — Фелиша вече широко се усмихваше и гледаше Кейт недоумяващо.

Кейт само кимна.

— Да. Защо не, по дяволите?

Фелиша се хвърли към приятелката си и двете жени радостно и силно се прегърнаха. Тайг шокиран и слисан от изненада ги гледаше с

широко отворени очи.

— Кой ще остане с мен?

Кейт изненадано го погледна, а след това го привлече в прегръдката им.

— Тили, скъпи. И може би в някой от следващите дни ще те заведе и теб в Сан Франциско.

— О! — но не изглеждаше особено впечатлен и Кейт за момент го остави при Лиша. Имаше да върши толкова много неща. Да се обади на Тили... да извади пакетите от колата... да опакова багажа си... толкова много неща. *Сан Франциско*. Бяха минали шест години и половина, откакто бе там за последен път.

— Алилуя! — чу веселия глас на Фелиша, докато влизаше в къщата с всичките дрехи, които бе купила в Кармел.

Кейт тръгваше за града!

ГЛАВА ШЕСТА

След първоначалното вълнение и оживените разговори и двете изпаднаха в мълчание и пропътуваха така повече от половината път. Кейт току-що бе забелязала отклонението за Кармел.

— Кейт?

— А?

В колата беше тъмно, но Фелиша добре различаваше профила ѝ в тъмнината. Кейт изобщо не се бе променила през всичките тези шест години и половина. Изглеждаше точно така, както когато Фелиша я бе закарала до нейното убежище. Ако само бе предполагала, че Кейт възнамерява да се крие там толкова дълго, никога не би се заела да ѝ търси къща в провинцията.

— Какво те тормози, Лиша? — Кейт се обърна и я изгледа леко усмихната.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Не зная дали въобще съм го променила изцяло. Аз просто... О, по дяволите! Не зная, Лиша. Може би тази неочаквана, лудешка суматоха около книгата ми просто ме извади от равновесие. Бях така дяволски щастлива и доволна от живота си там, сред хълмовете. Детето, кучето, цялата обстановка.

— Глупости.

Кейт я изгледа изненадана.

— Не ми ли вярваш?

— Не. Мисля, че от доста време вече си отегчена. Не би си го признала сега пред мен, но мисля, че го съзнаваше. Не би могла да се погребеш по този начин завинаги. В книгите си пресъздаваш измисления живот на героите си, но това е само фантазия и ти го знаеш. Твърде млада си още, Кейт! Имаш нужда от хора, от пътешествия, от нови приятели, от мъже, дрехи, успех. От всичко това. Отказа се от живота твърде рано. Том бе изживял разцвета на кариерата си. Той живееше заради футбола, радваше се на успеха си и това бяха най-хубавите му години. Мисля си, че ако той... ако си беше същия Том, сигурно щеше да бъде съсипан от решението ти да се

скриеш от света, да се изолираш от всички като някоя баба. Та ти не си Тили, за Бога! Но както и да е. Всичко това си го чувала вече много пъти. Съжалявам. Нямах намерение да произнасям речи.

Кейт продължаваше да се усмихва в тъмнината.

— В момента, в който спреш да ми говориш по този начин, ще си помисля, че си престанала да ме обичаш. Но за да отговоря на въпроса ти, ще ти кажа, че може би си права. Може би аз наистина осъзнавах, че всичко това започва да ме отегчава. Макар че не това е най-точната дума. Аз харесвам живота си. Просто... внезапно изпитах желание за нещо повече. Исках да срещна хора. Истински хора. В петък отидох да видя Том, но това се оказа един от онези противни и отвратителни дни, в които всичко върви наопаки. Тръгнах си по-рано и без някаква особена причина страшно ми се прииска да отида в Кармел.

— И отиде ли? — Кейт кимна с доволно изражение.

— Ти малка потайнице! И не ми каза нищо за това. Какво прави в града?

— Похарчих цяло състояние — Фелиша се усмихна.

— За какво? Умирам да разбера.

— За глупости. Дрехи. Нищо, от което да се нуждая. Господи, та аз дори не зная къде ще ги облека! Или поне до тази вечер не знаех. Може би затова реших да дойда в града с теб. За да мога да облека новите си дрехи — думите й, обаче, бяха само наполовина шеговити.

Самата тя все още не беше напълно сигурна защо бе решила да се върне в града. Знаеше само, че някъде в нея се бе вселил един малък демон, който непрекъснато крещеше *Върви! Движи се! Живей! Мечтай! Харчи пари! Съществувай!* Изведнъж се сети нещо и се намръщи. — Смяташ ли, че постъпих ужасно с Тайг?

Фелиша се обърна към нея и се взря в големите й очи, които просветваха в тъмнината.

— Защо? Защото си го оставила сам за няколко дни? Не ставай смешна! Повечето родители постъпват така през цялото време. Ще му се отрази добре.

— Може би трябваше да поотложя пътуването с няколко дни, за да имам време да го подготвя.

— И тогава щеше да се откажеш от идеята.

Кейт мълчаливо кимна в знак на съгласие и запали цигара.

Само няколко минути по-късно Фелиша усмихнато се обърна към нея.

— Готова ли си?

— За какво?

Кейт погледна с недоумение и изведнъж разбра. Беше толкова погълната в собствените си мисли, че не бе забелязала пътните знаци и табели. Наближаваха града.

Вече бяха минали край летището. Да. Беше готова. Още две мили, а след това последният завой по магистралата.

Ето го.

Кейт седеше мълчаливо, после бавно се усмихна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше си у дома. Сградите, очертали се на фона на небето, ѝ се струваха малко по-високи, някак си по-назъбени и безразборно нахвърляни, но иначе всичко си беше същото. Сан Франциско бе град, който никога не се променяше много. Винаги успяваше да запази непокътната най-важната и съществена част от самоличността си. И красотата си.

В долната част на града, високо в нощното небе се извисяваше островърхата сграда на Транс Америка. И изведнъж Кейт си позволи да мисли за места, които от години бе заличила от съзнанието си. Широките улици с три платна на „Пасифик Хайтс“, малките викториански къщички, яхтклуба и прекараните там незабравими летни нощи. Спомни си величието на „Пресидио“, неповторимия размах и внушителността на „Голдън Гейт Бридж“ и всичките онези уютни местенца, които бе посещавала с Том.

Ширналият се пред очите ѝ град извика хиляди спомени, които тя отдавна бе заключила в най-дълбоките кътчета на съзнанието си. А сега, измъкнала ги от мухлясалите им скривалища, тя сякаш ги държеше в ръцете си и долавяше лекия аромат на познат, отдавна забравен парфюм.

Свали прозореца и остави нощният въздух да гали лицето ѝ.

— Хладно е. Сигурно ще падне мъгла.

Фелиша се усмихна, но не каза нищо. А и на Кейт не ѝ се говореше. Искаше само да види, да чуе, да усети ритъма на познатия град.

Вече се движеха по „Франклин стрийт“ на север към залива. Колата се изкачваше по хълмовете и от върховете се виждаха

светлините, които блещукаха от другата страна на залива. Дори и уличното движение беше някак си по-изтънчено. Ягуари, мерцедеси и поршета се редуваха с камиони и фолксвагени и само от време на време край тях изреваваше мощният двигател на някой мотоциклет. Всички се движеха много бързо, целият град изглеждаше млад и жизнен.

Беше неделя, десет часа вечерта.

Фелиша зави надясно по „Калифорния стрийт“, а една пресечка по-нататък изведнъж се озоваха след един трамвай, който бавно пъплеше нагоре по хълма. Кейт весело се разсмя.

— О, Боже, Лиша! Бях го забравила. *Обичам този град*. Толкова е красив!

На Фелиша ѝ се прииска да се изправи и да се разкрещи от радост. *Победа!* Беше се върнала! И може би се беше върнала завинаги.

На върха на Ноб Хил Фелиша внимателно изпревари трамвая и Кейт отново се умълча, приковала поглед в тържественото великолепие на „Катедралата“, на „Пасифик юниън клъб“, на „Феърмънт и Марк“. А след това се спуснаха от другата страна на хълма и навлязоха в административно-финансовата част на града. Точно пред тях се извисяваше „Фери билдинг“ и Кейт отново се разсмя.

— Добре, Лиша. Признай си. Направи го нарочно, нали?

— Кое?

— Тази обиколка из града. Знаеш какво имам предвид, умнице!

— Аз?

— Ти. Но всичко е прекрасно. Не спирай...

— Има ли още нещо, което искаш да видиш?

— Не зная.

Толкова стари спомени и чувства се бяха събудили у нея, че тя просто не можеше да реши какво още иска да види.

— Гладна ли си?

— Малко.

— Искаш ли да спрем и да хапнем по нещо във „Ванеси“!

— В този вид? — Кейт ужасено погледна сините дънки, червената риза и поизбелелите еспадрили.

— Кой обръща внимание на такива неща в неделя? А и вече е късно.

— Не зная, Лиша...

Отново бе станала нервна и напрегната и Фелиша само махна с ръка и бързо пое нагоре по „Кърни“ към Бродуей.

Изведнъж се озоваха сред невероятния шум, врявата и блъсканицата на Бродуей. Навсякъде се разнасяха крясъци, чуваха се обичайните обещания на викачите — *Девственици, само девственици*. И наред цялата тази суматоха, наред оживеното улично движение и камионите, които се носеха от Бей Бридж, Енрико бе построил едно от първите в града тротоарни бистра „Al fresco“. Украсените с рози и покрити с розов мрамор масички, приветливата обстановка, приятелските разговори и колоритните минувачи придаваха на заведението неподражаема артистичност и човек сякаш забравяше, че се намира на Бродуей и се пренасяше в представите си на Виа Венето. И сякаш за да поддържа илюзията, от другата страна на улицата бе „Ванеси“ — любимо заведение на красивите и на не дотам красивите, на влиятелните и на тези, които скоро щяха да ги настигнат, на успешните и на тези, които никога нямаше да успеят, но не преставаха да се надяват. Губернатори и мошеници, уважавани дами и проститутки, представителни мъже в сини костюми, жени, облечени в черно, с натежали от златни гривни ръце, и тийнейджъри с дънки и безумно къдриви коси. Това бе място, в което можеш да се изгубиш; място, в което можеш да намериш себе си. Беше просто „Ванеси“.

Кейт и Том го обожаваха. В началото им се бе сторило прекалено шумно за романтичното им настроение, но след известно време започна да им харесва. А Том винаги си тръгваше от това заведение доволен и в мир със себе си. Няколко автографа, ръкувания с почитатели, безобидни разговори, но никакви спорове и скандали. Никакви целувки и груби потупвания по гърба. „Ванеси“.

— Искаш ли да влезем?

Фелиша рязко натисна спирачките и колата спря на малкия паркинг в съседство със заведението. Не ѝ се искаше да ѝ остави право на избор, но не можеше да постъпи нечестно спрямо нея. Настъпи продължително мълчание. Кейт разсеяно се огледа наоколо, а след това ръката ѝ механично потърси сърцевидното часовниче, забодено на блузата ѝ.

За смелост. За кураж.

— Добре.

Излезе от колата, протегна схванатите си крака и почти видимо потръпна от невъобразимия шум и блъсканица. Но дори и тя съзнаваше, че нейната представа за блъсканица, за Сан Франциско означаваше пълно мъртвило.

Фелиша плати за паркинга и хванати за ръце двете се упътиха към ресторанта.

— Страх ли те е?

— Ужасно.

— Повечето хора се чувстват по този начин през деветдесет процента от времето си. Не го забравяй.

— Но те нямат какво да крият.

Ето пак. *Винаги* едно и също. По дяволите! Фелиша се спря и без да пуска ръката ѝ, я погледна в лицето.

— Ти също нямаш нищо за криене, Кейт. В миналото ти има твърде много болка и мъка. Но това е всичко. *То е в миналото*. А и става дума за *неговото*, а не за *твое* минало. Ти имаш дете, написала си книга, живееш скромно и почтено в провинцията. И това е всичко.

Кейт затвори очи, усмихна се и пое дълбоко въздух.

— Ще ми се и аз да чувствах нещата по същия начин, Лиша.

— Тогава направи го!

— Да, сър.

— О, я млъквай!

Моментът за сериозни разговори беше отминал. Кейт се изхили и се спусна напред с дългите си крака.

— Ще те настигна!

Пробягаха последните няколко крачки като се заливаха от смях. Управителят им отвори вратата и дори в десет часа вечерта те мигновено бяха погълнати от шума и блъсканицата, от пъстрата смесица на парфюми, без които този ресторант не би бил „Ванеси“. Сервитьорите крещяха нещо на готвачите в кухнята, пийнали посетители се смееха на бара; някъде се водеха политически битки; другаде се завързваха нови приятелства, припламваха любовни страсти.

Беше приказно. Неповторимо. Кейт стоеше неподвижно и се усмихваше. Всичките тези шумове ѝ приличаха на оркестър, който в нейна чест изпълняваше *Добре дошла у дома*.

— Маса за двама, госпожице Норман? — Фелиша кимна с усмивка и управителят безизразно погледна Кейт. Беше нова. Не я познаваше. Не познаваше и Том. Познаваше само Фелиша. А и Кейт явно не беше някоя важна особа. Беше просто едно момиче с дънки и червена риза.

Настаниха ги в задния край на заведението. От приглушеното, розово осветление всички посетители изглеждаха млади и здрави. Сервитьорът им подаде менюто. Кейт изобщо не го погледна. Канелони, салатата и забалионе за десерт. Десертът беше неповторим на вкус полутечен крем, приготвен от белтъци и ром.

Фелиша си поръча пържола, салатата и мартини. Кейт погледна часовника си.

— Да не би вече да имаш някоя среща?

— Не. Чудех се дали да не се обадя на Тили.

— Тя сигурно вече спи.

Кейт кимна, като се опитваше да се пребори с чувството за вина, което заплашваше да помрачи вечерта. Но тя нямаше да му позволи. Забавляваше се чудесно. А вечерята, както винаги, беше забележителна.

След това се поразходиха по тесните, живописни улици на Норт Бийч. Хипита, малки магазинчета, свърталища на художници и музиканти, кафенета — и всичко това пропито с всепроникващата миризма на марихуана. И тук нищо не се бе променило.

Изминаха няколко пресечки, а след това се върнаха при колата. Вече беше полунощ и Кейт бе започнала да се прозява.

— Можеш спокойно да ми казваш Пепеляшка.

— Утре ще можеш да спиш до късно.

— В колко часа тръгваш за работа?

— Не питай. Нали знаеш как се чувствам рано сутринта...

През целия път до дома Кейт се прозяваше. Чувстваше се смазана от преживяванията, които завръщането ѝ в Сан Франциско бе предизвикало. Едва държеше очите си отворени, когато достигнаха върха на „Телеграф Хил“ и Фелиша натисна един бутон в колата, за да отвори вратата на гаража.

— О, Боже, Лиша, това е страхотно!

— Не. Просто е по-сигурно и безопасно.

Кейт развеселена огледа сградата. Беше много по-елегантна от онази, в която Фелиша живееше преди Кейт да напусне града. Типично убежище за стари ергени и самотници. Скъпи, добре поддържани, тихи апартаменти с по една или две спални, от които се откриваше необикновено красив изглед към пристанището и залива. Място, неподходящо за деца и семеен уют. Липсваше му топлота и сърдечност. Беше просто много скъпо и изискано. Нищо повече.

— Май не одобряваш жилището ми, а?

Фелиша също изглеждаше развеселена.

— Защо, напротив! Какво те накара да си го помислиш?

— Изражението на лицето ти. Но нали помниш — аз съм градският мишок. Ти си полският мишок^[1].

— Добре, добре. Твърде уморена съм, за да споря с теб.

Кейт се усмихна, отново се прозина, взеха асансьора и бързо се понесоха нагоре. Фелиша отключи вратата на апартамента, който се намираше непосредствено до асансьора, и влязоха в просторно антре, облепено с изящни френски пепеляворозови тапети и застлано с дебел кремавобежов килим. Акварели по стените, две големи палми и антични английски огледала.

Всичко бе подредено с неподражаем вкус и изящество.

— Трябва ли да събуя еспадрилите си?

Кейт се шегуваше само наполовина.

— Само ако имаш намерение да си ги завреш в задника. За Бога, Кейт, знаеш, че не съм превзета преструвана. Можеш да се потъркаляш по пода, ако пожелаеш.

— С удоволствие — от това антре би излязла една чудесна спалня.

Но Фелиша вече бе запалила лампите във всекидневната, цялата покрита с бяла коприна и кремава дамаска и няколко тъмни ориенталски гравирани масички. Панорамата, която се разкриваше от прозореца, беше умопомрачителна. Трапезарията, която се намираше в съседство, беше също толкова внушителна с черно-белия си мраморен под, многобройните кристални свещници и изящния полилей. Кейт бе сигурна, че преди шест години начинът на живот на Фелиша не беше толкова претенциозен и показен.

Целият апартамент беше обграден с тераса, покрита с безброй растения с ярки цветове. Кейт знаеше обаче, че заслугата е на

градинаря, не на приятелката ѝ.

— Харесва ли ти?

— Шегуваш ли се? Заше метена съм. И кога подреди живота си така?

— След последното голямо повишение — усмихна се, а след това леко въздъхна. — Трябваше да направя нещо с парите си. А ти не би ми позволила да купя кола за Тайг. И ето резултата.

— Чудесно е...

— Благодаря, скъпа! Ела, ще ти покажа стаята ти. Радваше се, че Кейт бе харесала апартамента, макар че тя самата беше малко поуморена от него. Вече две години и половина живееше в него. Бе почти готова за нещо ново. Нещо още по-разточително и претенциозно.

Стаята за гости бе обзаведена в същия стил — само че в синьо и бяло. В нея имаше малка, облицована с бял мрамор камина, малко френско писалище, викторианско легло, много цветя и врата, която водеше към терасата.

— Искам само да те предупредя, че може никога да не си тръгна оттук.

Изведнъж ѝ хрумна една ужасна мисъл и тя гръмогласно се разсмя.

— Кое е толкова смешно?

— Мисълта за Тайг в тази стая. Можеш ли да си представиш как нашето приятелче, цялото наплескано с фъстъчено масло, се плюсва по корем върху това прекрасно легло?

— С радост бих си го представила — Фелиша изглеждаше почти ядосана, а след това сви рамене. — Ами, може би...

След това и двете се разсмяха като деца. Разговорът за Тайг малко натъжи Кейт и тя усети, че много ѝ липсва. За пръв път прекарваше нощта далеч от него. Ами ако той има нужда от нея? Ако сънува кошмари? Ако не може да намери Тили? Ако...

— Кейт!

— А?

— Зная за какво си мислиш. Престани. Утре ще разговаряш с него.

— Утре се прибирам у дома. Но междуременно... — хвърли се на леглото с щастлива усмивка. — Това е истински рай.

— Добре дошла у дома — Фелиша прекоси стаята, мина през антрето и се отправи към собствената си спалня. Пред вратата я застигна гласът на Кейт. — Мога ли да я видя?

Беше бяла, строго обзаведена и много студена. И твърде много приличаше на всекидневната. Кейт беше разочарована.

— А ти какво очакваше? Огледала по тавана ли?

— Поне това.

— Искаш ли питие, между другото?

Но Кейт само се усмихна и отрицателно поклати глава. Знаеше какво точно иска в този момент и след като си казаха лека нощ и Фелиша затвори вратата на спалнята си, Кейт веднага се върна в стаята си.

Боса и по нощница, тя излезе на терасата и се загледа в мъглата, надвиснала ниско над залива, в корабите, в големия мост и в колите, които препускаха в тъмнината. Остана там половин час, докато цялата се разтрепери от студ.

А когато влезе вътре, продължаваше да се усмихва.

[1] Има се предвид известна басня на Лафонтен — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Когато Кейт се събуди на следващата сутрин, намери чиния с кроасани и каничка кафе, които Фелиша ѝ беше оставила заедно с една бележка.

„Ще се срещнем в офиса ми на обяд. Можеш да напазаруваш с намаление преди или след това, ако искаш.
С обич Фелиша.“

Пазаруване с намаление. Не това беше най-съкровено то ѝ желание. Искаше още веднъж да разгледа града. Само града. Места, спомени, позабравени моменти. Искаше да си припомни искрената радост и щастие, които бе изпитвала, докато се надбягваха с том по върха на Дивисадеро.

Вятърът, долитащ от залива, рошеше косите им, насълзяваше очите им, докато се спускаха надолу към плажа.

Искаше да си припомни разходките по тесните, застлани с плочи улички, в горната част на града, безцелното шляене по „Юниън стрийт“, вкусните скариди, които си купуваха на вълнолома, групите туристи, изпълнили кея на рибарите.

Протегна се мързеливо и влезе в кухнята. Дългата ѝ кестенява коса падаше свободно по гърба ѝ и блестеше с червеникави отблясъци на слънчевите лъчи. Дори и от кухненския прозорец се откриваше прекрасна гледка. Кейт щастливо се загледа навън, докато гризеше една праскова и чакаше да се стопли кафето.

Тъкмо дояждаше прасковата, когато телефонът иззвъня. Може би беше Лиша.

— Ало.

— Ей, здравей! Значи се върна.

Сърцето ѝ замря. Кой беше този?

— Ами... да.

Стоеше съвсем неподвижна и го чакаше да продължи.

— И както разбирам се наслаждаваш на една спокойна утрин. Как понесе завръщането? Не като шок, надявам се.

Сега вече беше шок.

— Не, много е приятно — Исусе, кой беше този човек? Той сякаш я познаваше, но тя нямаше никаква представа кой може да бъде. Гласът му беше дълбок и приятен, но не ѝ напомняше никой от познатите ѝ. Нещо в нея неудържимо се разтрепери. Имаше чувството, че той я вижда, а тя не е в състояние да стори същото.

— Снощи се опитах да те покая на вечеря, но не беше се прибрала. Как е приятелката ти?

И тогава от Кейт се изтръгна дълга въздишка на облекчение.

Ето какво било! Но той едва ли познаваше Фелиша толкова добре, щом бе помислил, че тя е на телефона.

— Съжалявам, но мисля, че допуснахме едно ужасно недоразумение.

— Така ли? — гласът му прозвуча объркано и смутено и Кейт се разсмя.

— Аз съм приятелката. Искам да кажа аз не съм Фелиша. Съжалявам. Не зная защо си помислих, че разбрахте, че съм аз.

Той също се развесели, а смехът подобно на гласа му, беше много сърдечен и приятен.

— Съжалявам. Значи вие сте приятелката от провинцията?

— Полският мишок. На вашите услуги — е, не съвсем, но изпитваше истинско удоволствие да разговаря с него. Особено като знаеше, че нищо не я заплашва. Това сигурно беше някой от постоянните приятели на Лиша, щом знаеше за пътуванията ѝ в провинцията. — Наистина много съжалявам за грешката. Нямах никакво намерение да ви заблуждавам. Мога ли да предам нещо на Фелиша? Ще я видя на обяд.

— Ще ви помоля просто да ѝ предадете, че уговорката ни за тази вечер остава в сила. Ще я взема в осем. Балетът е от осем и тридесет, а след това имаме запазена маса в „Трейдър Викс“. Това би трябвало да задоволи изискванията на госпожица Норман.

— По дяволите, разбира се — Кейт отново се разсмя, а след това се смути. Може би си позволяваше прекалено много.

— Ще ѝ кажа, че сте одобрила програмата за вечерта.

— А аз ще ѝ предам, че се обадохте.

— Много ви благодаря!

Затвориха и Кейт с ужас установи, че дори не го попита за името му. Колко глупаво от нейна страна! Но чувството, че отново разговаря с мъж бе толкова странно и вълнуващо. С него ставаха двама мъже за една седмица.

Кейт предположи, че Фелиша ще разбере за кого става дума. Ако ли пък не, ще трябва да отиде на балет с един напълно непознат.

Развеселена от тази мисъл, Кейт се разсмя и си наля чаша кафе. *Мъже!* Тя все още харесваше отшелническият си начин на живот, но напоследък намираще, че разговорите с тях са твърде приятни и забавни. Доставяше ѝ удоволствие да разговаря по телефона с един абсолютно непознат мъж, или пък да обсъжда финансовите си проблеми със Стю. Кой знае защо ѝ се струваше, че за нея това е просто игра. Забавляваше се, но отказваше да приеме нещата на сериозно.

Отново се усмихна на себе си и се върна в спалнята, за да се облече.

С палаво и развълнувано изражение на лицето си тя извади новите рокли от куфара. Черната не ставаше, беше прекалено шикозна. Червената пола сякаш щеше да е подходяща. Беше си донесла още чифт сиви панталони, бяла риза и мек сив вълнен пуловер.

Но не ѝ се щеше да се облече по този начин. Искаше да облече костюма. Кремавият копринен костюм, блузата с цвят на зряла праскова и изящните обувки със златната верижка на петата.

Идеше ѝ да заскача от вълнение. И когато половин час по-късно застана пред огледалото, тя остана очарована от себе си. Изкъпана, гримирана, парфюмирана и облечена в божествения костюм, който беше купила от Кармел. Косата ѝ бе вдигната нагоре и заплетена в женствен и елегантен кок, а малките перлени обици, които бе взела за *всеки случай*, чудесно допълваха тоалета.

Докато се оглеждаше в огледалото, тя отново се почувства като модел. Но много по-стар. Беше вече почти тридесетгодишна. Никога преди не бе притежавала по-хубава дреха от кремавия костюм. Отново се усмихна на себе си и се завъртя на пета.

Коя беше тая жена? Коя беше тази прочута писателка спряла, за един ден в Сан Франциско, за да обядва с приятелката си? Беше ли това тихата, затворена женица, дошла на гости от провинцията. Или

майката на едно малко момче, на едно плюшено мече и на едно кутре на име Бърт?

Или сломената съпруга на... не, не това. *Не сега!*

Но тя беше всичко останало. И не съвсем. Тази жена, облечена в изящната, елегантна копринена блуза, наистина ли беше майката на Тайг? Тя изобщо съществува ли?

Сега тя беше в Сан Франциско. И само това беше истинско и реално. Нищо друго.

Кейт грабна малката бежова кожена чанта, която чудесно се съчетаваше с костюма, и я пхна под мишница. Чантичката имаше закопчалка от корал и някога, преди много години, принадлежеше на майка ѝ. Някога. В един друг живот. А сега беше просто една чанта. А денят беше чудесен и тя се намираше в един прекрасен град и имаше цял куп неща, които искаше да направи.

Тръгна от апартамента на Фелиша надолу по „Телеграф Хил“ и на „Уошингтън скуеър“ хвана такси. После си нае кола под наем и започна обиколката из града. Нагоре по Бродуей към „Пасифик Хайтс“, покрай всички скъпи и луксозни къщи и Пресидио. А после обратно. Дивисадеро, а след това нагоре по хълма с широка усмивка и неудържими крясъци от щастие и възторг. После обратно към „Пресидио“, докато най-накрая достигна до надвисналите над океана скали. Оттам „Голдън Гейт Бридж“ се виждаше с цялото си великолепие, обграден от двете страни с величествени скали.

Гледката бе великолепна. Кейт усети, че дъхът ѝ, както винаги преди, секва от възторг и тя внезапно разбра, че непременно трябва да доведе Тайг на това място. Той трябва да познава града, в който бяха живели родителите му. Имаше това право. Трябваше да изпита вълнението от тази хубост, да види трамваите, моста, хората, целия град.

Мисълта за сина ѝ ѝ помогна окончателно да затвърди решението, което всъщност бе взела, когато го остави сам предния ден. Тази вечер щеше да се върне при него. Беше отговорила на собствените си въпроси. Можеше да се справи. *Вече беше опитала.*

Нямаше фотографии, които да я дебнат по ъглите. Никой не знаеше коя е. Никой не се интересуваше от нея. Това беше различно време, нови хора населяваха всички любими местенца, които искаше да покаже на Тайг. Тази вечер щеше да му разкаже всичко.

Постигнала най-после мир със себе си, тя се качи на колата и се отправи към града. Дори и пътуването вече ѝ се струваше приятно. Спомни си времето, когато, точно преди да го напусне завинаги, този град я изпълваше с неописуем страх. Ужас. Страдаше от клаустрофобия, където и да отидеше. Бременна, уплашена, самотна. Целият ѝ живот се беше разпаднал и самото пътуване до града се превръщаше в истински кошмар. А сега беше забавно. Всички тези делови, забързани хора, облечени в чудесни дрехи, които влизаха и излизаха от разни сгради, бързите коли, поклащащите се трамваи, сградата на хотел „Сейнт Франсиз“, която се извисяваше на „Юниън скуеър“.

Кейт спря за момент и се усмихна. Тук нищо не се бе променило. Помнеше го още от детските си години. Площадът все така беше покрит със зеленина, големите магазини бяха все така представителни, гълъбите все така многобройни, пияниците — също.

Зави към Джиъри и спря пред магазина. За момент си помисли, че може би тук нещо се е променило, но не — портиерът веднага се втурна да ѝ помогне.

— Да паркирам ли колата, госпожо?

— Да, благодаря.

— Ще се бавите ли?

— Имам среща с госпожица Норман.

— Чудесно — той се усмихна учтиво, а тя му подаде ключовете на колата и един долар. Беше много по-лесно и по-евтино. Той щеше да паркира колата някъде. Господ знае къде. Управата на магазина сигурно е постигнали някакво споразумение със собствениците на гаража от другата страна на улицата. А може би и с полицията. Но това беше без значение. Важното бе, че клиентите винаги получаваха колите си обратно.

Изпълнена с трепет, Кейт бутна тежката стъклена врата и влезе в застланите със светлокафеникав мрамор зали. Вдясно — чанти, вляво — бижутерия. Мъжкият щанд отново бе най-вдясно, само че сега беше малко по-голям. Козметиката и парфюмите бяха в малката ниша най-вляво.

Всичко беше същото, абсолютно същото. Вече не се продаваха ръкавици. Щандът с чорапите като че ли бе преместен някъде, но главните артикули бяха на старите си места. А колко беше красиво,

Господи! Невероятно красиво. Изобилие от прекрасни стоки, на които ни една жена не би устояла. Червени чанти от скъпа чортова кожа с дълги дръжки, черни елегантни чантички от гущерова кожа, великолепни сребърни и златни украшения, тъмновиолетови колани, извезани със злато за вечерни тоалети, богати наметки в неповторими пастелни цветове, шалове и над всичкото това — тежкото ухание на скъпи парфюми... копринени цветя... кожи... атлаз... безкрайно изобилие от цветове. Всеки, попаднал в магазина, оставаше с усещането, че никога не би бил достатъчно красив и изискан без всичките тези неща.

С усмивка се загледа в няколко жени, които ненаситно купуваха всичко, до което можеха да се докоснат. И на нея ѝ се искаше да направи същото, но вече дори не беше сигурна как се играе тази игра, а и не искаше да кара Фелиша да я чака. Освен това се чувстваше достатъчно елегантна в костюма, с който беше облечена.

Докато асансьорът я изкачваше нагоре, тя спря за момент на втория, а след това и на третия етаж. Беше работила тук, обличала бе роклите, рекламираше палтата от норки и булчинските тоалети. Сега през отворената врата се виждаха само непознати лица. Нови лица. Никой от онова време не беше останал. Тя вече бе пораснала. Другите също си бяха тръгнали.

Двадесет и девет. Наистина ли беше стара?

Асансьорът спря на осмия етаж и тя слезе. Вече не бе сигурна къде точно се намира офисът на Фелиша, но веднага получи нужната ѝ информация от един пазач. Офисът, разбира се, бе ъглов. Директорът по модните въпроси на всички магазини на компанията трябваше да има ъглов офис. *Поне.*

Кейт отново се усмихна на себе си, влезе в малката приемна и веднага бе пресрещната от две много стилно облечени момичета и един мъж, обут в светлосин панталон.

— Да? — просъска думата, макар зъбите му да бяха безупречни, а устните фино изваяни.

— Аз съм госпожа Харпър. Госпожица Норман ме очаква.

Младият мъж погледна нещо в бележника си и бързо изчезна. Само след миг Фелиша излезе от една огромна бяла стая. Всичко в офиса бе стъкло и хром. Беше студено, но изискано. А бялото определено бе предпочитаният от Фелиша цвят.

— О, Боже! Истинска ли си?

Фелиша се закова на мястото си и се загледа в приятелката си. Ако тя самата бе избирала облеклото на модел за най-голямото им ревю, едва ли щеше да направи нещо по-различно. Внезапно, загледана в Кейт, Фелиша изпита безкрайна гордост заради приятелката си. И удоволствие при вида на малкия часовник, внимателно прикрепен към елегантния костюм.

— Как ти се струвам? Ще мога ли да се явя така на обяд?

Фелиша завъртя очи и я вмъкна в кабинета си. Дори походката на Кейт сякаш бе променена. Леко поклащаше бедрата си, а в същото време вървеше изправена и самоуверена, сякаш напълно съзнаваше колко красива изглежда. На Фелиша ѝ идеше да запее от радост и изумление.

— Това ли си купи от Кармел?

— Аха.

— Божествен е! Мъжете в магазина не те ли спираха на всяка крачка?

— Не — Кейт ѝ се захили. — Но ти ще ходиш на балет довечера с един непознат, който не си каза името. Ще те вземе в осем, а след това ще вечеряте в „Трейдър Викс“.

— О, това е Питър.

— Значи го познаваш.

— Малко или много — което означаваше, че физически го познаваше добре, но не бе толкова сигурна за душевните му качества. Но какво от това? Това си беше нейна работа. Изглеждаше доволна от съобщението за вечерята. — Искаш ли да дойдеш с нас?

— Сигурна съм, че той ще остане очарован от присъствието ми. Но не мога, скъпа. Прибирам се у дома.

— Наистина ли? Защо? Да не се е случило нещо! — Фелиша изглеждаше ужасена. — Вече?

— Не. След обяд. Но аз вече свърших много неща. Много повече, отколкото предполагаш.

Фелиша всичко разбираше. Видя го веднага, щом се взря в очите ѝ. Кейт отново изглеждаше уверена в себе си и готова за нов живот.

— Ще се върнеш ли отново? — Фелиша задържа дъха си.

Кейт мълчаливо кимна и се усмихна.

— С Тайг. Мисля, че той трябва да поопознае този град. Вече е достатъчно голям, за да го оцени и да се забавлява — след това замълча за момент, а усмивката ѝ стана по-широка и лъчезарна. — А и аз също. Може би...

— Може би! Глупости! Хайде да вървим на обяд.

Заведе Кейт в един нов ресторант, сгушен на кея, и отново пиха шампанско, за да отпразнуват събитието. Всеки ден се бе превърнал в празник за Кейт.

Ресторантът предлагаше чудесна храна и отлично обслужване и бе любимо място на каймака на бизнесмените в града. Входната врата бе винаги заключена и собствениците му го смятаха нещо като клуб за избрани посетители. *Само с предварителна резервация.* А те бяха твърде предпазливи и внимателни, когато трябваше да разрешат резервирането на дадена маса. Но Фелиша никога не бе имала проблеми. Тя винаги бе придружавана от подходящи хора, изглеждаше превъзходно, създаваше им добър имидж и им осигуряваше безплатна реклама. *Госпожица Норман* бе почитана фигура в *Le Port*. Кейт вече започваше да разбира, че Фелиша се бе превърнала в твърде известна личност в този град.

— Всички ли ги познаваш? — струваше ѝ се, че всички посетители в заведението, всички симпатични мъже я познаваха.

— Не. Само тези, които си струва, скъпа!

Кейт поклати глава и се разсмя.

— Невъзможна си!

Но и Фелиша беше пораснала. През всичките години, които Кейт бе прекарала в изолация, Фелиша се бе трудила упорито. Сега вече бе важна и преуспяваща жена. Притежаваше някакво неуловимо излъчване. *Успех. Пари. И стил.* Фелиша имаше невероятно изтънчен и изискан стил, а за успеха и парите се бе потрудила добре през изминалите години. Сега, като я наблюдаваше в собствената ѝ среда, Кейт започна да я уважава по нов начин.

— Между другото, разговаря ли с Тили? — Фелиша зададе въпроса съвсем небрежно, но Кейт изтръпна от страх.

— Обаждала ли се е?

— Не, разбира се. Помислих си, че ти може да си позвънила.

Фелиша вече съжаляваше, че бе заговорила за това.

— Мислех да се обадя, но когато станах, Тайг вече е бил тръгнал на училище. Довечера ще поговоря с него. Ще се опитам да се прибера вкъщи навреме, за да го видя, преди да си е легнал.

— Мисля, че новият ти външен вид ще му се отрази чудесно, Кейт. Той има нужда да те вижда по-различна. Трябва да престанеш да се обличаш постоянно в онези скъсани, избелели дрехи.

Гласът ѝ изведнъж прозвуча строго.

— Точно затова реших, че трябва да го доведе тук. И ти ще можеш да го понаучиш едно друго. За живота, въобще. Нали, лельо Лиша?

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направя, скъпа! — вдигнаха тост, допиха последното шампанско и Фелиша със съжаление погледна часовника си. — По дяволите, никак не ми се тръгва! Кога ще се върнеш пак?

Смяташе да измъкне обещание от нея. Сега. Преди да е променила решението си.

— Мислех да доведе Тайг следващия месец. Тогава ще излезе в лятна ваканция.

Значи тя наистина го бе решила. Фелиша засия от радост.

— О, Боже, Кейт! Изгарям от нетърпение. Трябва да му кажеш час по-скоро. Не мога да чакам повече.

— Нито пък аз.

ГЛАВА ОСМА

Кейт се прибра вкъщи за по-малко от пет часа и то без да я спрат нито веднъж за превишена скорост. Само по себе си това беше истинско чудо. Деветдесет и пет — деветдесет и осем мили в час. Но тя много искаше да види Тайг, преди да си е легнал.

Искаше да му разкаже за Сан Франциско. За трамваите и за моста. Беше му купила един шоколад от площад Жирардели. Щеше да му разкаже и за него. Имаше да му казва толкова много неща! Само при мисълта за това я обхващаше истинско вълнение. Облякла бе червената пола и пъстрата блуза. Може би Лиша беше права. Може би той наистина имаше нужда да я вижда красива. Искаше да сподели с него промяната, настъпила у нея. Искаше и той да почувства вълнението и радостта ѝ.

Цялата къща бе осветена, изглеждаше уютна и гостоприемна. Кейт бавно паркира колата. Никой не я посрещна, но тя не се изненада, защото знаеше, че всички са вътре. Отключи вратата и веднага го видя — редеше картинна мозайка на кухненската маса, а Тили му помагаше. Облечен бе в светлосиня пижама от трико, а върху нея бе наметнал една умаляла му вече жълта роба, която Лиша му бе изпратила преди доста години. Изглеждаше весел, спокоен и доволен.

И беше изцяло неин.

Остана за момент до вратата, загледана в него. Тили ѝ се усмихна, но Тайг изобщо не вдигна напрегнатия си поглед от мозайката.

— Здравейте, момчета — тишина. Тили леко повдигна вежди, но отговорът не дойде. Не последва обичайното *Здравей, мамо*. Само Бърт сънено се приближи и се заумилква около краката ѝ. — Ей, упорито момченце, няма ли да кажеш *здравей*?

Бързо се приближи към него и го прегърна, но той не ѝ обърна никакво внимание.

— Да. Здравсти.

Кейт потърси с поглед Тили. Значи така! Той беше сърдит.

Кейт бавно седна на един стол с лице към него. Той все още не я беше погледнал.

Тили се изправи и отиде да събере нещата си. Трябваше да ѝ признае на Кейт, че винаги държеше на думата си. Каза, че ще се върне в понеделник вечерта и го направи. Тили харесваше това ѝ качество. А и освен това знаеше, че ѝ предстои сериозен ремонт на оградата.

Тайг не беше на себе си след заминаването ѝ:

— Тя замина за цяла нощ, Тили! Замина за цяла нощ — момчето бе силно шокирано.

— Откъде взе новата мозайка?

— Тили. Вчера я купихме.

— Чудесно. Леля Лиша ти изпраща много поздрави... — отново тишина. Исусе! При това темпо, щеше да ѝ е необходимо много време, за да разчупи ледовете. Започваше вече да се чуди дали имаше смисъл в това, което направи. Но като се замисли отново за последните двадесет и четири часа, разбра, че е трябвало да постъпи точно така. Той просто трябваше да разбере. — Ей, знаеш ли какво! — притисна се към него и се опита да го целуне по вратлето, но той се стегна и се отдръпна от нея. — Имам изненада за теб.

— Да? — за пръв път проявяваше такава незаинтересованост. — И каква е тя?

— Пътуване — той я изгледа ужасен. Но тя продължи. — Какво ще кажеш някой път да дойдеш с мен в Сан Франциско? Ще отидем на гости на леля Лиша.

Очакваше Тайг да разтвори очи от радост и изумление, да поеме дълбоко въздух, да се развика от възторг, но нищо подобно не се случи. Вместо това се отдръпна още повече и очите му се напълниха със сълзи.

— Няма да дойда! Няма!

Дръпна се от масата, изтича навън и само след миг затръшна с всичка сила вратата на стаята си. Тили я погледна и започна да облича палтото си, а Кейт уморено въздъхна.

— Знаех, че ще е обиден от заминаването ми, но не очаквах чак такава реакция.

— Ще го преодолее. Това е твърде голяма промяна за него. Трудно му е да се приспособи изведнъж.

Тили изпитваше съчувствие и към двамата, но думите ѝ раздразниха Кейт.

— Голяма промяна? Оставих го сам само за една нощ.

По дяволите! Имаше право *поне* на това, нали? Знаеше, че е така. Той беше още дете. Не можеше да иска от нея да му посвети цялото си време. Но тя го беше научила на това. Точно тук бе проблемът.

— Колко пъти досега си го оставяла сам през нощта, Кейт?

Тили, разбира се, вече знаеше отговора на този въпрос.

— Никога.

— Тогава това наистина е голяма промяна за него. С течение на времето ще свикне. Мисля, че той усеща, че в живота ви настъпва някаква промяна. И е много смутен и объркан.

— О, по дяволите, Тили! И аз съм объркана. Миналата седмица подписах изключително успешен договор за една от последните ми книги. Това е много хубаво, но е свързано с много неща, които и аз самата все още не разбирам. Затова заминах. Опитвах се да проумея какво означава тази промяна, да видя как ще се чувствам в непривичната за мен среда.

— Той не разбира всичко това. Усеща го, но не го разбира. За него реално е само това, което винаги е познавал, с което е свикнал. Знаеш, че никога не е напускал това място и околността. А сега го оставяш за една нощ, а след това му казваш, че ще го водиш в Сан Франциско. Ние с теб знаем, че това е вълнуващо. Но за него е просто ужасно. И да ти кажа честно, едно такова пътуване би уплашило много далеч по-възрастни от него хора, които живеят в околността.

— Зная. Аз самата се страхувах твърде дълго — поради най-различни причини. — Предполагам, че очаквам от него прекалено много.

— Той ще се приспособи. Само му дай време. Знаеш ли — тя плахо погледна Кейт, — може би дори начинът, по който си облечена тази вечер го плаши малко. Може би си мисли, че ти се променяш твърде бързо, че вече те е изгубил. Човек никога не може да е сигурен как ще реагира едно дете. Понякога им хрумват такива налудничави мисли... Когато съпругът ми почина, най-малкият ми син кой знае защо реши, че ще го дадем за осиновяване. Не ме питай защо. Той просто си помислил, че смятаме да го изпратим далеч от дома. Плака в продължение на три седмици. Най-накрая не издържа и ни разказа

всичко. Може би Тайг се страхува, че ще го изоставиш сега, когато вече имаш такива хубави дрехи. Тази вечер си изключително красива и елегантна.

— Благодаря, Тили.

— Не се притеснявай толкова. О, утре ще ходиш ли да преподаваш?

— Мисля, че ще е най-добре да си остана няколко дни вкъщи, за да мога да се справя с този проблем.

— Хубаво е, че можеш лесно да отлагаш ангажиментите си.

— Да... — о, Боже! Тили! Недей да говориш повече за това. *Моля те.*

Но не каза нищо повече. Само махна с ръка и тихо затвори вратата след себе си.

Кейт внезапно се почувства съвсем сама в къщата. Само Бърт се въртеше около нея. Искаше да си поиграе с блестящата златна верижка на новите ѝ обувки.

— Не, Бърт, момчето ми! Не можеш да си играеш с обувки за осемдесет и шест долара.

Отпъди го с ръка и в миг ѝ се стори, че къщата е безнадеждно празна, когато в нея се чуваше само собственият ѝ глас. Постоя неподвижна известно време, а след това се изправи и съблече полата. Разкопча куфара, който бе носила със себе си в града, извади оттам дънките и червената риза, а новите пола и блуза захвърли върху облегалката на един стол.

— Сбогом, засега! — внимателно прибра обувките в куфара, защото иначе Бърт щеше да ги изяде за вечеря. А след това, само по чорапи, бавно се отпрати към стаята на Тайг и почука на вратата. — Може ли да вляза?

Настъпи дълго мълчание и най-накрая чу гласа му.

— Да.

Седеше сам на леглото и малкото му личице проблясваше в тъмнината.

— Не искаш ли да запаля лампата?

— Не.

— Добре. Уили при теб ли е?

— Да.

— Обзалагам се, че се чувстваш добре.

— Какво? — гласът му беше толкова несигурен и предпазлив.

— Обзалагам се, че се чувстваш добре, когато Уили е при теб. Знаеш, че ти принадлежи. Твой е завинаги.

— Да — гласчето, долетяло от мрака, беше още по-тихо и тя легна на леглото така, че да може да вижда лицето му.

— Знаеш ли, че и аз ти принадлежа по същия начин, по който и Уили. Дори още повече. Наистина завинаги. Знаеш ли това?

— Да. Донякъде.

— Какво искаш да кажеш с това донякъде?

Не го обвиняваше. Просто му задаваше въпрос.

— Искам да кажа донякъде.

— Добре. Какво ще се случи, ако завържеш на Уили червена панделка. Ще стане ли той по-различен?

— Да. Ще изглежда глупаво.

— И ти ще го обичаш по-малко? — яростно поклати глава и притисна мечето още по-силно до себе си. — Добре. Значи, независимо от това колко смешна мога да ти се струвам в момента, независимо от това с какво съм облечена, аз си оставам твоята майка, нали? — само кимна с глава. — И те обичам така, както и преди, независимо от това какво правя, как изглеждам, или къде се намирам.

— Уили не ме *изоставя*.

— Нито пък аз. Аз също никога не те изоставям. Понякога може да заминавам за известно време, но не те изоставям, скъпи. И никога няма да го направя. Никога.

— Но ти замина и ме остави!

Гласът му вече неудържимо трепереше.

— Само за една нощ и веднага се върнах. Точно както ти бях обещала, нали?

Кимна с явно нежелание и неохота.

— Защо го направи?

— Защото имах нужда да замина. Защото исках да го направя. Понякога възрастните изпитват необходимост да заминат някъде без децата си.

— Никога преди не си имала нужда от това.

— Не съм. Но този път пътуването ми беше необходимо.

— Оня мъж ли те накара да заминеш?

Тя веднага разбра за кого става дума.

— Стю Уейнбург? — той кимна. — Не, разбира се. Сама го реших. И наистина ли беше чак толкова лошо да останеш без мен една-единствена нощ?

Той само сви рамене, а след това изведнъж се разплака и протегна ръце към нея. Тя беше изумена.

— Липсваше ми. Помислих си, че сигурно не ме обичаш повече.

— О, скъпи! О, мъничкият ми... как можа да си помислиш подобно нещо. Обичам те толкова много! И ти ми липсваше. Но... аз просто трябваше да замина. Но където и да ходя, винаги, винаги, винаги ще се връщам при теб. А следващия път ще те взема със себе си.

Искаше ѝ се да му обещае, че никога повече няма да заминава. Но не можеше да го направи. Знаеше, че не може да се откаже от всичко, което току-що беше открила отново.

Той плака почти половин час, а след това бавно започна да се успокоява. След това я погледна и леко се усмихна.

— Ако си изстискам ризата сега, сигурно ще можем да изкъпем Уили със сълзите ти. Знаеш ли това?

Той дрезгаво се изсмя, а тя го целуна и отметна назад русата косичка, която бе паднала на челото му.

— Мога ли да ти предложа малко шоколад?

— Сега?

— Разбира се.

Беше му донесла огромен шоколад, обвит в жълт станиол. Беше голям почти колкото книга с твърди корици. Освен това му бе купила кутия захаросани плодове и пистолет от шоколад. Също като по Великден или по Халоуийн^[1].

Когато съгледа обвития в златист станиол шоколадов пистолет, долната му челюст увисна от изумление, а очите му се разшириха от удоволствие.

— Уха!

— Не е лош, а?

— О, мамо, страхотен е!

— И ти също.

Отново го придърпа в прегръдките си, докато той лакомо отхапваше от най-големия шоколад. Пистолетът стоеше непокътнат. Искаше да го покаже на приятелчетата си в училище.

— Ами ако някой го счупи?

— Ами ще ти купим друг, когато отидем заедно в Сан Франциско.

Той трепна за миг, но след това я погледна с широка усмивка и изпълнен с радостно очакване поглед.

— Да. Трябва да е страхотен град...

— Такъв е.

Притисна го към себе си и часове наред го държа в прегръдките си.

[1] Halloween — Денят на Все светии, 31 октомври — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Добре. А сега затвори очи, скъпи — Тайг седеше съвсем неподвижен на седалката до нея и послушно затвори очи. Тя беше разпознала последния завой по пътя, зад който се откриваше панорама към града. Чудеше се какво ли ще си помисли той. Никога не бе виждал подобно нещо. Плавно взе завоя и се усмихна на откритата се гледка. — Сега вече можеш да отвориш очите си.

Направи го мълчаливо, огледа всичко, но не пророни нито дума. Кейт беше изненадана.

— Е? Какво мислиш?

— Какво е това?

— Сан Франциско, глупчо! Това са всичките високи сгради в града.

Тайг никога не бе виждал сгради на повече от четири етажа. С изумление осъзна този факт. На неговата възраст тя вече бе ходила в Ню Йорк, изкачвала се бе на върха на Емпайър Стейт Билдинг^[1].

— Мислех си, че в града има хълмове.

Беше разочарован. И малко уплашен.

— Има, но не можеш да ги видиш оттук.

— О!

Просто не знаеше какво да му каже. Той седеше неподвижен, загледан пред себе си. Искаше да се върне у дома. А тя така се надяваше той да заобича Сан Франциско!

Двете с Фелиша бяха планирали всичко. Щяха да останат в града една седмица. Цяла седмица. Кеят на рибарите, тролците, плажът, зоологическата градина, разходка с ферибота, разходка с велосипед из Ейнджъл Айленд — бяха помислили за всичко. Фелиша дори бе взела графика за снимки на местните телевизионни предавания, за да може той да наблюдава снимането на някой интересен сериал. И един от тях разбира се, щеше да се снима на Дивисадеро.

— Искаш ли да видиш най-криволичещата улица на света?

— Разбира се.

Здраво стискаше Уили и Кейт беше готова да му се разкреци. Намираше се в Сан Франциско. Всичко беше толкова вълнуващо. Това бе първото му истинско пътешествие. Защо не беше щастлив? Защо не изпитваше вълнение като нея?

А след това се почувства подла и се засрами от мислите си. Зави надясно по „Франклин стрийт“ и спря.

— Това ли е? Това ли е къщата на леля Лиша?

С неприкрит ужас изгледа порутения хотел, пред който бяха спрели, и Кейт се разсмя. Пътуването бе твърде дълго и тя изведнъж разбра колко напрегната е била през цялото време в очакване на реакцията му.

— Не. А аз те обичам, глупаво детенце! Ела тук и дай да те прегърна.

Мъничкото му, осеяно с лунички личице се отпусна, той се усмихна и протегна ръчички. Тя ги прегърна и двамата — момчето и мечето му. Тили щеше да се грижи за Бърт по време на отсъствието им.

— Тайг Харпър, обещах ти, че тук ще се забавляваш чудесно. Нали? Ще ми се довериш ли мъничко поне?

Той кимна, а тя погледна надолу и целуна върха на главата му.

— Той е толкова голям... — в гласа му се долавяше истинско страхопочитание. — И толкова... — огледа мрачния квартал, в който тя временно бе спряла. Лицето му изразяваше истинско разочарование.

— Да. Голям. По-голям от този, с който сме свикнали. Но ти нали си виждал улица „Е“ в нашия град?

Той мрачно кимна. Улица „Е“ беше ужасна. Минаваше край старата железопътна линия, близо до сметището. Пълна беше с пияници и стари изоставени коли. Миришеше лошо и веднъж озовал се там, човек бързаше да се измъкне час по-скоро и никога повече да не се връща.

Той бе ходил на улица „Е“. Погледна към майка си с големите си очи.

— Е, тази част, в която се намираме сега, е точно като улица „Е“. Но в този град има много красиви места. И ние ще ги разгледаме всичките. Договаряме ли се така? — с усмивка му подаде ръка, той я пое и силно я раздруса. — Готов ли си!

— Готов съм!

Отново се загледа пред себе си, но вече не стискаше Уили толкова силно и Кейт се усмихна на себе си, палейки колата.

— Гладен ли си? — знаеше, че не са далече от „Хипо“ на Ван Нес, но той отрицателно поклати глава. — А сладолед? — обърна глава, в очите му проблясваха весели пламъчета. Кимна леко. — Е, тогава ще ядем сладолед.

Нещата се нареждаха чудесно. Щяха да спрат в „Свенсън“ на „Хайд стрийт“ на път за апартамента на Лиша. Тя ги чакаше вкъщи и беше по-нетърпелива и от Кейт.

Кейт паркира пред „Свенсън“ и докато се измъкваша от колата и се опитваха да раздвижат краката си, надолу по хълма с дрънчене се зададоха два трамвая.

— Виж — Тайг започна да подскача и да ръкомаха. — Виж, мамо! Това е...

Трудно му беше да повярва на очите си и майка му радостно се усмихна. В края на краищата всичко щеше да бъде наред.

А сладоледът беше страхотен — с банани и шоколад. Когато излязоха от магазина, нослето и брадичката му целите бяха омазнени с шоколад. В това време още един трамвай се спусна надолу по хълма и Кейт едва успя да го накара да влезе отново в колата.

— По-късно ще се повозим и на трамвай.

Но най-напред тя имаше нещо друго наум. Само двамата. По най-стръмния хълм. По най-криволичещата улица. Бяха вече съвсем близо.

Най-стръмният хълм не го впечатли особено, но най-криволичещата улица го очарова. Не можеше да откъсне поглед от тясната, криволичеща, застлана с плочи улица, от цветните лехи около нея, от малките, боядисани в пастелни тонове викториански къщички. Беше толкова запленил от тази красота, че почти забрави сладоледа, който отдавна вече капеше върху мечето му.

В един момент усмихнат си близна малко шоколад, който се бе събрал върху ухото на Уили. Отново беше щастлив.

— Какво е онова? — облегна се назад и посочи към „Койт Тауър“ на „Телеграф хил“.

— Това е мемориал, издигнат в чест на пожарната охрана на града. Нарича се „Койт Тауър“ и е съвсем близо до леля Лиша.

— Може ли да го разгледаме?

— Разбира се, но нека първо да видим какво е запланувала леля Лиша.

Тук е страхотно! Целият им престой в града беше страхотен. Ходиха навсякъде. Видяха всичко. Вечеряха в „Хипо“, ходиха на пикник на „Стинсън Бийн“, посетиха музея на восъчните фигури и кея на рибарите, десет или петнадесет пъти се возиха на трамваите, разгледаха аквариума, планетариума, китайския град и японската градина в парка. Беше наистина неповторимо преживяване и в края на седмицата Тайг познаваше Сан Франциско по-добре от повечето деца, които живеят в града от години.

— Е, шампионе? Какво ще кажеш! Защо да не оставиш майка си и да дойдеш да живееш тук с мен?

Бяха се излегли върху безупречно чистия, снежнобял килим във всекидневната на Фелиша и ядяха пуканки. За пръв път през тази седмица бяха прекалено уморени, за да излязат на разходка. Фелиша се бе съгласила да си поръчат пица. Цялата седмица бе изцяло посветена на Тайг и двете жени бяха изтощени. Спогледаха се над главата му и се усмигнаха една на друга.

— Знаеш ли, лельо Лиша — Тайг замислено гледаше към „Бей Бридж“, — когато порасна, може да дойда тук, за да карам един от онези трамваи.

— Страхотна идея, шампионе.

— А ако за Коледа вземеш, че му купиш един истински трамвай, Лиша, ще те убия!

Кейт се изсмя и изсипа в устата си цяла шепа пуканки.

— Кога смятате да си тръгвате, приятелчета?

Кейт сви рамене и погледна към Тайг.

— Не зная. Ще видим — напоследък напълно бе пренебрегнала Том, а и освен това вече имаше няколко идеи за нова книга. — Наистина трябва да свърша някои важни неща у дома. А и Тайг е включен в една група деца, които всеки ден до края на ваканцията ще ходят в ранчото на Адамс, за да яздят.

— А книгата? — Фелиша не можеше да не спомене за това. Кейт се опитваше да не мисли за книгата, която щеше да излезе само след няколко дни.

— Това вече си е техен проблем. Аз я написах. А те трябва да я продават.

— Много е просто, нали? — Фелиша повдигна едната си вежда и решително погледна Кейт. — Значи ти я написа и толкова. Никога ли не ти е хрумвало, че те ще се нуждаят от помощта ти, за да я продадат?

— Да не би да искаш да тръгна от врата на врата?

Кейт се изхили и се излетна още по-удобно на пода.

— Много добре знаеш какво очакват от теб — Фелиша нямаше никакво намерение да се откаже. Седмици наред вече чакаше удобен случай да повдигне този въпрос.

— Откъде мога да знам какво точно искат? Пък и не това е най-важното...

— О, така ли! И кое е важното в такъв случай? Това, което *ти* искаш?

— Може би. Не виждам защо трябва да правя нещо, което би ми причинило ред неудобства.

— Не ставай магаре, Кейт! — Тайг се изправи и пусна телевизора. Беше отегчен. Взе купата с пуканки със себе си и Кейт, лишена от прикритието си, най-сетне вдигна очи и погледна Фелиша. След това бързо ги отмести и се загледа в разкриващата се през прозореца панорама. — Истинска лудост е да се откажеш от рекламната кампания на книгата. Това е твоят голям шанс. Ти успя с тази книга. И ако сега поработиш за популяризирането ѝ, следващата ти книга ще бъде още по-голям успех. И тогава ще се утвърдиш като водеща фигура в света на преуспяващия литературен елит. Но това е повратният момент, детенце! И ако пропилиеш този шанс, едва ли ще ти се удаде втора такава възможност. Не можеш да пренебрегнеш всичко това.

— Откъде си сигурна, че те искат точно това? Книгата е достатъчно добра, за да се продава и без всички този шум.

— Ти си луда! Опитваш се насила да провалиш кариерата си. Не по-зле от мен разбираш, че рекламата е необходима, че твоето участие в нея е от изключителна важност. И ти можеш да го направиш, по дяволите! Притежаваш всички необходими качества. Всички. Изключителен външен вид, ум и талант.

— Но нямам достатъчно смелост и кураж.

— Глупости! От толкова време се опитваш да си внушиш, че си страхлива и нерешителна, че вече започна сама да си вярваш. И ти го съзнаваш, нали? Погледни само какво направи през последния месец!

Два пъти вече идваш в Сан Франциско. Ти вече не си отшелник, Кейт, и го знаеш. И доколкото те познавам, мисля, че вече не искаш да бъдеш.

— Но това е по-различно, Лиша. Моите пътувания са съвсем анонимни. Не се показвам по телевизията, не участвам в срещи, които биха могли да разбият живота ми. *Моят и на Тайг* — каза го съвсем тихо, за да не я чуе синът ѝ, но той бе изцяло погълнат от програмата, която гледаше по телевизията. — Не мога да поема този риск, Лиша...

— Много е трудно да се спори с теб, по дяволите! Защото ако все пак се съгласиш да участваш в рекламата и нещо се случи, аз никога няма да си го простя.

— Нито пък аз. И точно затова не искам да се включа във всичко това.

— Но помисли си само колко забавно и приятно ще бъде!

— Така ли мислиш? Аз не съм толкова сигурна. На Том не му беше никак забавно.

— Напротив, популярността му харесваше.

— Не съвсем.

— Е, може би на теб не ти е харесвала. Но за него това беше важно. Всички хора по света се стремят именно към това — слава и известност.

— Аз съм по-щастлива без тях.

— Но и много по-самотна.

— Лиша, скъпа, успехът в живота не би могъл да бъде лек за самотата.

— Може би не. Но не ти ли се иска да видиш рекламите на книгата си? Господи, та тя ще излезе след три дни! Не се ли разтреперваш, само като си помислиш за това?

Кейт се усмихна глуповато и погледна приятелката си.

— Нещо такова.

— Ето, виждаш ли какво имам предвид. А помисли си само какво би се случило, ако си позволиш няколко публични изяви.

Фелиша отново се разпали и Кейт бързо вдигна едната си ръка и елегантно поклати глава.

— Достатъчно. Баста! Стига вече.

Но Фелиша никога нямаше да се откаже и те и двете го знаеха.

— Може би Уейнбърг ще успее да промени решението ти.

Кейт отново категорично поклати глава.

— Няма начин. А и той е прекалено интелигентен, за да се опита.

Кейт и Тайг си тръгнаха от Сан Франциско в неделя, в ранните следобедни часове. Заради тях Фелиша си бе взела една седмица отпуск, но на следващия ден вече трябваше да се върне на работа. Тайг пък трябваше да се включи към групата по езда на следващата сутрин. А Кейт трябваше да помисли и за Том.

Бедничкият Том. Не беше го посещавала почти две седмици, но беше много заета преди заминаването им за Сан Франциско. Първото нещо, което щеше да направи на следващия ден, беше да отиде да го види. Струваше ѝ се малко глупаво да пропътува целия този път в неделя, а в понеделник да се върне обратно. Но нямаше друг начин. Не можеше да вземе Тайг със себе си в „Мед“.

— Мамо?

— Какво, скъпи?

Току-що се бяха включили в потока коли, които бавно напускаха града.

— Ще можем ли отново да се върнем тук?

— Казах ти вече, че ще можем.

— Скоро ли?

Тя му се усмихна и кимна.

— Скоро.

А след това той изведнъж се разсмя и тя отново се извърна към него.

— Какво има?

— Изгарям от нетърпение да видя Бърт.

Тя също се разсмя.

— Аз също.

Хубаво беше да се приберат у дома. Всички тези пътувания бяха твърде изтощителни.

В този миг се сети за многобройните ѝ пътувания с отбора на Том. Те също бяха изморителни. Сега се чудеше как е издържала. Постоянно опаковане и разопаковане на багажи, самолети, хотели. Но по онова време ѝ харесваше. Беше ѝ забавно. Едно истинско приключение. Неповторим меден месец.

— За какво мислиш?

— За това какво удоволствие ми доставяха някога пътуванията с баща ти.

Сама се изненада от думите си. Много рядко разговаряше с Тайг за Том. И той разбираше, че тя не обича да говори на тази тема. Знаеше само, че баща му е починал. При злополука. Преди още той да се роди. Никога дори не я бе попитал с какво се е занимавал Том, преди да умре. Но някой ден щеше да го направи. И тогава щеше да ѝ се наложи да измисли някоя лъжа, подобно на всички останали. Нямахше друг начин.

— Пътувахте ли често?

— Доста — опита се да прекъсне разговора.

— И къде ходехте?

Беше се настанил удобно на седалката с Уили в ръце и съвсем по момчешки искаше да разбере нещо за *приключенията* ѝ.

Идеше ѝ да се размее само като си помислеше как си представя той тези пътувания.

— На много места. Веднъж отидохме в Кливлънд.

Първият уикенд, който бяха прекарвали заедно. Защо му бе казала това? Защо въобще се беше замислила за тези отдавна отминали моменти? Усети как я прониза силна болка, сърцето ѝ се сви от мъка и скръб.

— Хубаво ли беше?

— Да. Много хубаво. Градът не е много интересен, но с баща ти всичко бе прекрасно.

Тайг изглеждаше отегчен. Хубавите неща са за момичетата.

— Ходила ли си някога в Ню Йорк?

Фелиша заминаваше за Ню Йорк след няколко дни и той ги бе чул да разговарят за това.

— Да. С мама и татко. Но не и с баща ти.

— Мамо?

— Кажи, скъпи.

Молеше се да не е някой труден и неудобен въпрос. *Не днес*. Не в този момент. Чувстваше се толкова добре, искаше да запази доброто си настроение.

— Защо става така, че всички те са умрели? Твоите мама и татко и моят татко. Защо така?

Най-странното бе, че нито един от тях не бе мъртъв, но все едно, че бяха.

— Не зная. Понякога се случват такива неща. Но аз си имам теб. Погледна го и му се усмихна.

— И Уили, и Бърт, и леля Лиша. И ние никога няма да умрем. Е, може би леля Лиша. Но не и ние. Нали, Уили? — погледна сериозно първо мечето, а след това майка си. — Той казва, че е точно така.

Тя им се усмихна и на двамата, а след това протегна ръка и разроши косата му.

— Много те обичам, палавнико...

— И аз те обичам.

Каза го съвсем тихичко, сякаш се страхуваше, че някой може да го чуе. Тя се засмя и доволна се съсредоточи върху пътя.

Помълчаха известно време и когато Кейт отново го погледна, той вече беше заспал. Току-що бяха минали Кармел, а три часа по-късно си бяха у дома. Отбиха се у Тили, за да си приберат Бърт, а след това си приготвиха вечеря в кухнята.

Тайг си легна веднага след вечеря, а един час по-късно тя също беше готова за сън. Не си направи дори труда да разопакова багажа и да прегледа пощата. Само се съблече и се строполи на леглото.

Стори й се, че не бе изминал и час, когато телефонът иззвъня, но слънцето вече ярко грееше, а Тайг трополеше някъде из къщата. Трябваше й известно време, докато се добере до телефона. Беше Стю Уейнбърг.

— Струва ми се, че ми беше казала, че никога не пътуваш извън дома.

— Не пътувам — с всички сили се мъчеше да се разсъни и да говори приятелски.

— Обаждах се. Писах ти. Помислих си, че може би си умряла. Бях готов да си направя харакири в собствения си кабинет.

— Толкова ли е страшно? Нещо лошо ли се е случило? — Исусе! *Ами ако са анулирали всички договори?* Изведнъж се събуди напълно.

— Разбира се, че не. Всичко е наред. Книгата излиза след два дни. Или може би си забравила?

Не. Но се опитваше.

— Не съм забравила — вече беше нащрек. Говореше внимателно и предпазливо.

— Трябва да говоря с теб, Кейт.

О, Боже! Толкова рано сутринта. Преди кафето.

— Да?

— Получи се страхотно предложение за теб.

— Още едно?

Широко отвори очи. *Мили Боже! Какво още? Да не би да искат да закупят правата за филм в Япония? Усмихна се.*

— Уха! Още едно. Обадиха ни се от шоуто на Кейс.

— Джаспър Кейс?

— Точно така. Канят те да участваш в него. А това е чудесна възможност за реклама на книгата. Всички сме много развълнувани.

— Кой са тези всички!

Гласът ѝ бе хладен и изпълнен с подозрения.

— Хората, които са заинтересовани от успеха на книгата, Кейт — набързо ѝ изреди имената на редакторите и издателите. — Да не говорим за онези от филмовата студия. Това шоу може да направи чудеса за книгата.

Тишина.

— Кейт?

— Да.

— За какво мислиш?

— За това, което ти казах преди време.

— Мисля, че ще сбъркаш, ако откажеш. Убеден съм, че това е едно от нещата, които си длъжна да направиш на всяка цена. Трябва просто да стиснеш зъби и да издържиш. В името на Бога и на тая страна, Кейт! И заради книгата — *книгата. Все книгата. По дяволите, тази книга!* — Кейс е дяволски приятен мъж и невероятно добър журналист. Това ще е чудесно начало за теб. Той е непринуден, внимателен, безкрайно коректен. Англичанин е.

— Зная. Гледам шоуто.

Това беше най-популярното нощно шоу и се гледаше от всички в цялата страна. А Джаспър Кейс беше джентълмен. Никога не си позволяваше да притиска събеседниците си, да ги кара да се чувстват неловко. Ами хората, които щяха да гледат шоуто? Какво щеше да стане, ако някой я познаеше? О, Боже! Кой, по дяволите, щеше да си спомни онова кльоцаво, кестеняво хлапе, което постоянно се мъкнеше

след Том Харпър? Никой не я познаваше вече. А и никой не се интересуваеше от нея.

— Ще участвам в предаването.

— Толкова се радвам, Кейт — той изразително завъртя очи и изтри с ръка избилата по челото му пот. — От телевизията предлагат страхотни условия. Предвиждат да участваш в шоуто, което ще се проведе следващия понеделник. И тъй като решиха, че може да искаш да пренощуваш тук, ти запазиха стая в хотел „Бевърли хилс“ за понеделник вечерта. Можеш да дойдеш сутринта и да отдъхнеш малко. Някой от журналистите, които подготвят шоуто, ще се срещне с нас на обяд, за да ти обясни кой друг ще участва в предаването и какво да очакваш от водещия. Журналистите искат предварително да се ориентират, да разберат за какво предпочиташ да разговаряте и какво не би желала да се споменава. А след това ще си починеш, ще поплуваш в басейна или пък ще отидеш на фризьор. Целият следобед е на твое разположение. Шоуто се снима в седем, а се излъчва по-късно. Но след записа, а това ще рече след девет, можеш да разполагаш с времето си както намериш за добре. Можем да вечеряме заедно, за да отпразнуваме събитието. И това е всичко. Ще пренощуваш, а на следващия ден ще се прибереш у дома. Напълно безболезнено и безпроблемно.

— Звучи ми като дяволски примамлив случай, за да се простя с девствеността си.

Усмихна се сама на себе си. Уейнбърг беше успял. И двамата го знаеха. Беше се хванала на въдицата му още в началото. Той просто знаеше как да подходи към нея. И бе успял. *По дяволите!*

— Кейт, довери ми се! Ще видиш, че ще ти хареса.

Сега вече и двамата се смееха.

— А ако не ми хареса, ще си получа ли парите обратно?

— Разбира се, скъпа. Разбира се! И не забравяй. Следващият понеделник. О, между другото щях да забравя да ти кажа, че „Таймс“ искат интервю. Какво ще кажеш за това? — тя се поколеба за момент.

— Не.

— А „Вог“?

— Исусе! Какво, по дяволите, става, Стю?

— Много повече неща, отколкото можеш да си представиш, мила моя — *или пък искаш*. — Ами какво ще кажеш за това? — спомена

името на едно глупаво женско списание. — Без никакви фотографии. Само интервю и покана за обяд във вторник.

— Добре, добре. Налагаш ми твърде тежки условия. С колко още такива предложения смяташ да ме атакуваш? Хайде, кажи ми истината!

Гласът и звучеше така, сякаш разговаряше с Тайг.

— Девет списания, пет вестника и още три телевизионни предавания. И едно радиошоу в Чикаго. Ще запишат разговора с теб по телефона. Ако беше прочела пощата си, скъпа моя, щеше да знаеш всичко по въпроса!

— Отсъствах известно време.

— На някое приятно място ли беше?

— Сан Франциско.

— Страхотно. Ще можем да направим едно интервю и там, ако искаш. Ще можеш да се върнеш у дома веднага щом решиш.

— За Бога, Стю. Не съм готова за всичко това.

— Аз нали за това съм тук. Позволи ми да бъда нещо като буфер. Сега за сега трябва да се справиш с едно-единствено нещо — шоуто на Джаспър Кейс. Останалото може да почака. Опитай първо с Кейс. А след това ще видим. Така добре ли е?

— Да. Чудесно. О, Боже — отново я обхвана паника. — И какво ще облека?

Стю Уейнбърг се разсмя. Бяха успели. Щом вече се безпокоеше за тоалета си, значи всичко вече беше наред.

— Скъпа, можеш да отидеш на голо, ако искаш. Важното е да се забавляваш добре.

Пет минути по-късно Кейт вече говореше по телефона с Фелиша, която седеше на бюрото си с широко отворени очи и не вярваше на ушите си.

— Къде ще участваш?

— В шоуто на Джаспър Кейс — в гласа ѝ се долавяше гордост. О, Боже! Какво, по дяволите, беше направил този човек, за да я убеди! Фелиша мислено му свали шапка. — Какво, по дяволите, да облека!

Но Фелиша само се усмихна доволно.

— Кейт, скъпа, обичам те...

[\[1\]](#) Empire State Building — известен небостъргач в Ню Йорк —
Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Колата намали и бавно спря пред покрития вход на хотела. Портиерът и трима носачи незабавно се приближиха.

Трима? За едно комби? Кейт нервно се огледа. Беше взела със себе си само една много малка чанта. Неловко се усмихна на един от носачите, но той остана напълно сериозен и невъзмутим. Без да каже нито дума, седна зад волана на колата ѝ, а другият грабна чантата ѝ. Третият изчезна някъде. Портиерът стоеше край тях, внушителен и представителен, и безучастно наблюдаваше яркочервения „Ролс Ройс“ и черния „Ягуар“, които спряха наблизко. Същинска армия от носачи се упътиха към тях.

А междувременно навсякъде кипеше трескава дейност. Подтичваха носачи, нарамили куфари, стикове за голф и цели камари кожени палта; непрекъснато пристигаха и заминаваха най-различни коли, а ръцете на портиера бяха постоянно заети с бакшишите, които получаваше.

Докато ровеше в чантата си, Кейт бързо погледна към мъжа, който беше най-близо до нея и с изумление видя десетдоларовата банкнота, която бързо смени притежателя си. *Десет долара!* О, Боже, дано да не го беше казала на глас!

Бързо погледна и наляво и видя, че другият бакшиш беше само пет долара. Но това беше пълно безумие! Бяха изминали десет години откакто за последен път бе отсядала в хотел с Том. Но пет и десетдоларови бакшиши за портиера? Порядките не биха могли да се променят чак толкова много само за няколко години. Но това тук беше Холивуд! Човек можеше да се ориентира дори само по дрехите на хората наоколо.

Гостите, които слизаха от колите си, бяха облечени в сини дънки, които стояха като излети по тях. Още по-плътно прилепналите им ризи бяха разкопчани до кръста. Огромни количества златни украшения блестяха по ръцете и гърдите им. Млади старлетки^[1] и мъже на средна възраст сякаш плуваха, обвити в изящните си копринени костюми в ярки и крещящи цветове. Само тук-там се забелязваха посетители в

тъмни костюми, но всичките забързани се вмъкваха в хотела, за да излязат малко по-късно задължително претърпели метаморфоза и нахлузили неизбежните дънки.

— Имате ли резервация, мадам?

— А?

Кейт се стресна от въпроса на носача. Разбра, че изглежда съвсем не на място сред тая пъстра тълпа. Беше облякла обикновена бяла памучна рокля — един от няколкото нови тоалета, които Фелиша ѝ бе изпратила от магазина. Роклята беше с остро деколте, което в първия момент ѝ се бе сторило твърде дълбоко, но сега разбра, че е прекалено консервативно според тукашните стандарти. На краката си беше сложила елегантни бели сандали, а косата ѝ бе прибрана и вдигната нагоре. Беше загоряла и отпочинала и изглеждаше така, сякаш бе тръгнала да обядва край тенис кортовете на „Палм Сприйнгс“, а не да се състезава със сексимволите на Холивуд.

Тази мисъл я развесели и тя се усмихна на себе си, след което отново си спомни за носача, който търпеливо чакаше наблизко.

— Съжалявам. О, да, имам резервация.

Той бързо влезе вътре и тя го последва по покрития пасаж към хотела. От двете му страни се издигаха многобройни колони, а между тях растяха най-различни екзотични растения, посадени още през тридесетте години, когато жените посещаваха хотела загърнати в хермелин и накичени с диаманти, а не облечени в дънки и палта от норки.

Кейт изведнъж се озова върху огромен зелен килим, който остро контрастираше с розовата фасада на сградата. И тук бе пълно с народ. Край нея се блъскаха хора, които чакаха някого, или пък очакваха някой да ги потърси, разговаряха или с пренебрежение отминаваха, опитваха се да съсипят нечия кариера, а понякога и своята собствена. Човек веднага разбираше, че центърът на филмовия бизнес е съвсем наблизко; усещаше пулса му, цялата сграда сякаш се тресеше от стаеното в нея напрежение и амбиции.

— Да? — мъжът на рецепцията вдигна очи и ѝ се усмихна.

Освен него имаше още шест дежурни администратори.

— Аз съм госпожа Харпър. Вярвам, че...

— Но разбира се — прекъсна я по средата на изречението, усмихна се отново и изчезна някъде.

Но, разбира се! Откъде знаеше коя е тя? Администраторът се появи отново, махна с ръка на носача и му подаде един ключ.

— Надявам се, че често ще ви виждаме тук.

— *Така ли!* — Кейт се почувства като дете, попаднало в някакъв приказен свят. Кои бяха те? Коя беше тя? И къде беше Лудия шапкар^[2]? Сигурна бе, че мястото му е точно тук.

Но тя вече вървеше след носача по един широк коридор, от двете страни, на който имаше малки магазинчета. Нефрити, смарагди, диаманти, везани халати, атлазени нощници, малка наметка от бяла норка, куфари на „Вютон“, кожени чанти, куфарчета от гущерова кожа.

Искаше ѝ се да поспре и да поразгледа, но се чувстваше длъжна да продължи, да изглежда безразлична към всичко това. Да се държи като напълно пораснала. А освен всичко останало, изпитваше и непреодолимо желание да дръпне някого за ръката и да му прошепне: *Виж... ей там!... И там!*

Вече бе забелязала три лица на познати филмови звезди. Дори и тя знаеше кои са те. И докато вървеше напред, заляпана в тях, тя едва не се сблъска с една друга позната физиономия — този път от телевизионния екран. Беше фантастично! Тя вървеше след носача и се усмихваше на себе си като внезапно се запита дали и Том, който живееше сред звезди и популярни личности, се бе чувствал по същия начин. Не, едва ли. Това, което наблюдаваше около себе си, бе просто невероятно. Единствено по рода си и неповторимо.

Минаха край плувен басейн с наредени край него масички, обслужвани от сервитьори в синьо-бели сака. Покрай водата се разхождаха жени по бански с тъмнокафяв загар и безупречни прически, които бяха недокоснати от водата. Кейт очарована се загледа в тях, но носачът продължи пътя си напред и Кейт изведнъж се озова пред една малка, чудесно поддържана виличка. За момент тя ѝ напомни за „Мед“ и едва потисна силното си желание да се изсмее на глас.

Но не можеше да го направи, не можеше да си го позволи. Не и с този носач край нея, който стоеше и чакаше.

Какво? Бакшиш от петдесет долара? Ами, разбира се! Щом портиерът печелеше по десет долара само за едно отваряне на вратата на колата, този сигурно очаква петдесет или сто заради това, че я преведе през всичките тези огромни зали и екзотични места. Той

отвори вратата на бунгалото, както самият той го нарече, а тя му подаде една петдоларова банкнота и влезе вътре. Вратата внимателно се затвори след нея и тя се огледа наоколо.

Наистина беше много красиво. Пъстра дамаска от цветя, шезлонги, които сякаш я канеха да се отпусне в тях, облечена в някоя от атлазените нощници, които беше видяла в магазинчетата. И задължително с дълго цигаре в ръка.

В бунгалото имаше будоар, целият покрит с огледала, и тоалетна масичка, отрупана с безброй кремове и гримове. Баня, облицована с розов мрамор и специално осветена вана в нишата. Кейт отново се усмихваше на себе си. И когато телефонът иззвъня, тя подскочи от изненада. Огледа се и го видя върху нощното шкафче край огромното двойно легло. После забеляза още един телефонен апарат в малката всекидневна.

А освен това бунгалото имаше и един заден вход. Два входа? Защо? За да може човек бързо и незабелязано да се измъкне? Разсмя се и вдигна телефонната слушалка.

— Ало?

— Добре дошла в Холивуд, Кейт. Как се чувстваш?

Беше Стю. Както винаги, гласът му звучеше спокойно и невъзмутимо, но тя долавяше напирания между думите смях.

— Току-що пристигнах. Това място е изумително.

— Нали? — той също се разсмя. Изпитваше безкрайно облекчение, че не се бе паникьосала от обстановката. Беше се притеснил малко, когато решиха да й направят резервация за хотел „Бевърли хилс“. За един новопокръстен като нея този хотел беше прекалено екстравагантен. — Как е бунгалото ти?

— Струва ми се, че в тази обстановка съм длъжна да се облека като Джийн Харлоу. Поне — този път той се разсмя от сърце. Кетрин Хепбърн може би. Но Харлоу? Отново се изхили.

— Журналистите от шоуто на Кейс ще останат дяволски изненадани. Те очакват нещо друго.

— Така ли? И какво е то? — отново говореше нервно и притеснено.

— Теб. Такава, каквата си.

— Това е добре, Стю. Защото това е всичко, което имам. О, Боже, би било чудесно да поплувам преди обяд, но доколкото разбирам, тук

никой не плува.

— Разбира се, че плуват. Защо реши така?

— Заради прическите им — каза го като палаво дете и отново си представи жените, които се разхождаха край басейна.

Стю отново се разсмя.

— Скъпа, иска ми се да бях дошъл да те посрещна.

— На мен също. Имаш ли представа какви бакшиши дават тук?
— и двамата избухнаха в смях. — Защо го правят?

— За да ги запомнят.

— И помнят ли ги? — Кейт беше очарована.

— Да, но не поради тази причина. Запомнят се тези, които вече са си извоювали някакво име и известност. А ако не са, никой не си спомня за тях, независимо колко големи бакшиши дават. Между другото, ясно ли ти е, че всички твои предпочитания и капризи се записват в една малка картотека на рецепцията и когато пристигнеш тук следващия път, ще ти бъде осигурено всичко, което пожелаеш, без дори да се налага да ги молиш за това.

— Какво, по дяволите, означава това!

Внезапно се почувства притеснена. Сякаш цялата управа на хотела я наблюдаваше през стените на бунгалото.

— Искам да кажа, че ако се появиш тука с кучето си, което яде само розови скакалци и пие лимонада, следващия път, в който отново посетиш хотела, в стаята ти ще те чака цяла чиния скакалци и лимонада за него. Или специални кърпи за теб, или пък много сухо мартини, атлазени чаршафи, девет възглавници, струпани върху леглото, само френски джин или английски скоч, или... само кажи какво искаш и веднага го получаващ.

— Пресвети Боже! И хората, които отседат тук, наистина ли търпят всичко това?

— Те не го търпят. *Очакват го*. Това е част от славата. Това означава да си звезда.

— Което аз не съм.

Каза го с облекчение и той отново се усмихна.

— Не. Ти си точно това.

— Означава ли това, че трябва да си поръчам розови скакалци и лимонада?

— Каквото си пожелаеш, принцесо! Палатът е твой.

Остра болка прониза сърцето ѝ. Принцеса. Том винаги я бе наричал така. Когато отново заговори, в очите ѝ се бе настанила силна мъка и печал, която Стю нямаше как да види.

— Чувствам се повече като *кralица за един ден*.

— Просто се отпусни и се забавлявай. Между другото, ще се срещнем с Ник Уотърман в „Поло Лаундж“ в дванадесет и тридесет. Това е в твоя хотел.

— Кой е Ник Уотърман?

— Режисьорът на шоуто на Кейс. Самият той, скъпа моя. Никакви асистенти и помощници. Режисьорът иска да се срещне с теб и да ти разкаже накратко за шоуто.

— Страшно ли ще бъде?

Говореше като дете, което с ужас очаква първото си посещение при зъболекаря, и той се усмихна. Много му се искаше да я накара да се отпусне и да се забавлява. Но след време и това щеше да стане.

— Не, няма. А довечера след шоуто ще има парти. Искат и ти да присъстваш.

— Трябва ли?

— Защо просто не изчакаме с това и да видим как ще се чувстваш след шоуто?

— Добре. Между другото, как трябва да се облека за обяда в „Поло Лаундж“! Всички наоколо са облечени в дънки и облекла от норки.

— Сутринта?

— Е, облечени са с дънки, но носят със себе си и скъпите си кожи.

— И ти ли беше облечена така? — по гласа му личеше, че искрено се забавлява.

— Не, аз бях облякла бяла памучна рокля.

— Звучи чудесно. За обяд можеш да облечеш нещо по-официално. Но ти сама трябва да решиш. Облечи нещо, в което ще се чувстваш удобно, ще бъдеш самата ти. Уотърман е приятен и сговорчив.

— Познаваш ли го?

— Играли сме тенис заедно няколко пъти. Много е забавен. Просто се отпусни и ми се довери.

Усещаше по гласа ѝ, че отново я обхваща нервно напрежение.

— Добре. Мисля, че ще отида да си поръчам розови скакалци и лимонада и да си почина край басейна.

— Чудесно.

След миг прекратиха разговора. Той беше доволен, че тя говореше сравнително спокойно.

Шоуто на Кейс беше важно, много по-важно, отколкото Кейт можеше да си представи. Тя щеше да се изправи пред цялата американска публика и зрителите щяха да определят отношението си към нея — или щяха да я харесат или щяха да я пренебрегнат.

А можеха да решат, че тя изобщо не заслужава вниманието им. Но ако сметнеха, че тя е личност, която заслужава любовта им, ако тя успееше да ги накара да се смеят или да плачат заедно с нея, да разберат, че и тя е човешко същество като тях, тогава всичките ѝ книги щяха да се продадат с небивал успех.

Кейт имаше талант наистина, но само той не стигаше. Те трябваше да я *обичат*. И Стю Уейнбърг знаеше, че ако тя се отпусне, зрителите веднага щяха да я харесат. Голямото *ако*. Беше поел голям риск с този Уотърман. Може би бе извършил истинска лудост, доверявайки му се. Но кой знае защо Стю изпитваше инстинктивно доверие към този човек и се надяваше да не е сгрешил в преценката си.

Рядко допускаше грешки в това отношение. Бяха играли тенис предишната вечер, а след това бяха пийнали по няколко питиета. Беше казал на Уотърман, че Кейт е нещо като отшелница, красива наистина, но саможива и затворена в себе си. Стю подозираше, че тя е станала такава след смъртта на съпруга си. И сега беше много важно да не допусне някой да я нарани или изплаши, защото тя веднага щеше да се затвори в черупката си. На Стю никак не му се искаше Джаспър Кейс да си играе с нея по време на шоуто или пък да я постави редом с някоя холивудска кучка. Участието ѝ в шоуто трябваше или да бъде подготвено много внимателно, или просто трябваше да се откажат от него. Кариерата ѝ зависеше от него.

Уотърман бе обещал, че той ще се погрижи за всичко. Дори се бе съгласил да присъства на обяда лично. Жената, която обикновено се занимаваше с тези неща, просто нямаше да свърши работа в случая. Беше променил и сценария на шоуто. Отпадна участието на една голяма филмова звезда, а това щеше да е от огромно значение за спокойствието и самочувствието на Кейт.

Стю само се молеше всичко да мине гладко. И много разчиташе на Уотърман. Предстоеше им твърде интересен обяд с Кейт, която бавно и предпазливо се връщаше към истинския живот.

- [1] Старлетка — изгряваща филмова или телевизионна звезда. — Б.пр. ↑
- [2] Герой от „Алиса в страната на чудесата“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Тя изчака в бунгалото до дванадесет и двадесет и пет като нервно потропваше с крак по дебелия бежов килим в малката всекидневна.

Навреме ли трябва да се появи? Или те може би очакваха, че тя ще позакъсне малко. Сега ли да излезе от стаята? Или след пет минути, точно в дванадесет и тридесет. Ами ако тоалетът ѝ беше абсолютно неподходящ за случая?

Беше пробвала и трите костюма, които беше донесла, но все още не бе сигурна в избора си. Облякла бе бял ленен костюм с панталон, за който Фелиша бе настояла, че е много подходящ за Лос Анджелис и бели сандали. Не носеше никакви бижута, освен брачната си халка и часовника, който Лиша ѝ бе подарила.

За момент го стисна в ръката си и затвори очи. Усецаше аромата на цветята, които ѝ бяха изпратили. Огромен букет от големи яркочервени и жълти лалета и много други пролетни цветя, които тя обичаше.

Изпратен беше от шоуто на Кейс. А от хотела ѝ бяха изпратили бутилка бордо — „Шато Марго’59“-а и изящна купа пресни плодове.

„С нашите най-искрени пожелания.“

Хареса ѝ това, че ѝ бяха изпратили вино, а не шампанско. То беше по-непретенциозно, по-обикновено. Тази мисъл я развесели и тя се усмихна. „Марго’59“-а беше всичко друго, но не и обикновено.

— Е, добре, това е.

Каза го на глас, изправи се с въздишка и огледа стаята. Беше ужасена. Беше точно дванадесет и тридесет. Ами ако той се окаже негодник? Ако не я хареса и отхвърли участието ѝ в шоуто? Ами ако все пак я одобри, но се държат ужасно с нея по време на предаването?

— О, по дяволите!

Отново произнесе думите на глас, а след това се захили и излезе от стаята.

Пътят до главната сграда на хотела ѝ се стори безкраен. Отново мина покрай басейна и тенис кортовете и силно ѝ се прииска да е там сега. Лекият ветрец развяваше косата ѝ, която нежно падаше край лицето ѝ, и тя отново се зачуди дали не бе сбъркала, като беше облякла този костюм. Може би трябваше да си сложи рокля, нещо по-официално и претенциозно. Фелиша ѝ бе изпратила и една рокля от морскосин шифон с гол гръб, но тя просто не се осмеляваше да я облече. Чувстваше се толкова разголена в нея. Просто не можеше. Може би довечера, ако реши да отиде на онова парти.

Парти... Струваше ѝ се, че тича с всичка сила по някаква железопътна линия, а след нея с бясна скорост се движи експресен влак.

— Мадам? — вече бе там, втренчила поглед в затъмненото помещение. „Поло Лаундж“ бе потънал в полумрак и тя нищо не виждаше. Тук-там проблясваха розовите покривки, открояваше се малкият бар и няколко червени тапицирани столчета. След ярката слънчева светлина можеше само да гадае какво ставаше вътре. Но можеше да чуе гласовете на посетителите.

Стори ѝ се, че вътре има стотици хора, които се хранеха и разговаряха, смееха се или пък питаха за телефона.

Точно пред заведението имаше цяла редица свободни телефонни кабинки. Очевидно никога не се използваша. Никой от посетителите не би и помислил да излезе навън, щом можеше да поиска телефонът да му бъде донесен на масата, и щом можеше по този начин да впечатли останалите посетители... *За сто хиляди? Ти си луд...* Да телефонираш от масата, докато се храниш беше много по-внушително и забавно.

— Мадам? — сервитьорът отново се обърна към нея като я изгледа от горе до долу. Беше хубавичка, но не и ефектна. Той беше свикнал с бляскави и ослепителни жени, с актриси и скъпо платени call-girls^[1], които Кейт си мислеше, че различава в групата край бара.

— Имам среща с господин Уейнбърг, Стюарт Уейнбърг и...

Но той вече се усмихваше.

— Госпожа Харпър? — тя кимна с изненада. — Господата ви очакват вън на терасата.

Той внимателно се отправи натам, а Кейт го последва. Все още не бе привикнала с тъмнината и едва виждаше къде стъпва. Но не бе необходимо да вижда лицата на посетителите. Само по гласовете им

личеше, че това са важни и влиятелни хора. Тук-там проблясваха дълги, руси коси, отвсякъде се чуваше потракването на гривни. Минаваха край мъже с прилепнали към телата им разкопчани ризи и тежки златни верижки по вратовете им. Но тя нямаше време да се взира в мрака.

Сервитьорът стигна бързо до задния край на залата и с почиттелно изражение на лицето я изведе на терасата. Чудесно бе отново да се покаже на слънчева светлина и най-послед да види поне едно познато лице.

— Браво, прекрасно! Значи успя! Изглеждаш невероятно красива! — тя се изчерви, а Стю се изправи и топло я прегърна.

Вгледа се в нея с одобрение и двамата си размениха по една непринудена усмивка.

— Съжалявам, че закъснях — погледна към масата, но не посмя да спре поглед на другия мъж, а се съсредоточи върху стола, който сервитьорът бе дръпнал назад.

В следващия момент вече бе седнала, а Стю небрежно посочи с ръка мъжа, който седеше от дясната му страна.

— Не си закъсняла. И, Кейт, позволи ми да ти представя Ник Уотърман. Ник, това е Кейт.

Кейт нервно се усмихна, подаде ръка и най-сетне се осмели да вдигне поглед към лицето му. Ръката му беше голяма и силна, а блестящите му сини очи се приковаха в нейните.

— Здравей, Кейт! Нямах търпение да се запозная с теб. Стю ми даде един екземпляр от книгата. Страхотна е. Много по-добра от последната.

От очите му сякаш струеше слънчева светлина и тя усети, че започва да се отпуска.

— Чел си и първата ми книга! — той кимна и тя го погледна с изненада. — Наистина ли?

Той отново кимна и се разсмя, а после се облегна назад.

— Не си ли си помисляла някога, че някой все пак я е чел?

Изглеждаше искрено развеселен.

— Предполагам, че не... — как да му обясни, че от години не е ходила никъде и няма как да разбере дали книгите ѝ се четат. Тили бе прочела книгата. И господин Ерхард. Но тя винаги бе смятала, че я бяха прочели, просто защото им бе подарила по един от безплатните

екземпляри. Струваше ѝ се невероятно, че е срещнала съвсем непознат човек, който също бе проявил интерес към книгите ѝ.

— Само не казвай това по време на шоуто — Стю я погледна с усмивка и даде знак на сервитьора. — Какво ще желаеш?

— Розови скакалци — каза го съвсем тихичко и се захили.

Стю отново се разсмя, а Ник ги изгледа с невярващ поглед, докато сервитьорът бързо записваше поръчката.

— Скакалец за дамата?

— Не, не! — а след това и тя се разсмя. — Не зная. Може би чай с лед.

— Чай с лед? — Стю изглеждаше изненадан. — Не пиеш ли алкохол?

— Не и когато съм нервна. Може и да припадна от притеснение, докато свърши обядът.

Стю с усмивка погледна към Уотърман и потупа ръката на Кейт.

— Обещавам, че няма да му позволя да те тормози, преди да си си изяла десерта.

И тримата се разсмяха.

— Всъщност струва ми се, че вече съм пияна. О, щях да забравя. Цветята са прекрасни.

Обърна се към Ник Уотърман и усети, че отново се изчервява. Не бе съвсем сигурна защо, но този мъж я караше да се чувства някак си леко притеснена. Той притежаваше някакво магнетично излъчване и Кейт се улови, че изпитва желание да го докосне, да се взре в бездънните му очи и това ново усещане я плашеше до смърт. Ужасяващо бе да разбере, че след всичките тези години е срещнала мъж, който така силно я привлича, макар и само като събеседник.

А той беше толкова внушителен, присъствието му — така осезаемо! Беше невъзможно да се абстрахира от него. *А и не искаше.* И точно това я плашеше.

— Какво мислиш за Холивуд, Кейт?

Стандартен съвсем обикновен въпрос, но тя усети, че се изчервява под втренчения му поглед и се ядоса на себе си.

— След двата часа, които прекарах тук, вече съм напълно зашеметена. Такъв ли е в действителност Холивуд? Или този хотел е нещо като оазис на лудостта, разположен в един далеч по-рационален и благоразумен свят?

— Нищо подобно! Това тук е само началото. Когато го опознаеш, ще разбереш, че животът в Холивуд е много по-налудничав и смахнат.

— И как издържате?

— Аз съм роден тук — в гласа на Стю прозвуча гордост. — Този начин на живот е заложен в гените ми.

— Колко ужасно! И ти смяташ, че те могат да функционират нормално? — Кейт сериозно го изгледа. Ник се разсмя и тя смело се извърна и го погледна. — А ти?

— Аз съм съвсем порядъчен. От Кливлънд съм.

— О, Боже — Уейнбърг презрително изгледа чая, който сервитьорът постави пред Кейт. Тя леко се усмихна.

— Веднъж бях в Кливлънд. Много хубав град — насочи цялото си внимание към чая.

— Госпожо, неприятно ми е да ти го кажа — гласът му беше дълбок и плътен и нежно галеше слуха ѝ, — но ти не си ходила в Кливлънд.

— Напротив, ходила съм — погледна го с усмивка, която сякаш казваше *нали вече ти казах* и сините му очи отново я пронизаха.

— Не, щом казваш, че градът е хубав, значи не си ходила.

— Добре де, нека да кажем, че съм се забавлявала добре.

— Това е друго нещо. Сега вече ти вярвам.

Поръчаха си огромни купи със скариди, винегрет с аспержи и вкусни, топли френски хлебчета.

— Е, Кейт, да поговорим ли малко за шоуто довечера?

Ник я погледна и ѝ се усмихна приятелски.

— Много упорито се опитвам да не мисля за него.

— И аз така си помислих — усмивката му стана по-широка. — Няма защо да се притесняваш. Изобщо. Всичко, което се иска от теб, е да направиш това, което направи днес.

— Да си хапна добре?

Тя се захили и на него му се прииска да протегне ръка и да разроши грижливо сресаната ѝ коса. Но не смееше да направи нищо, което би я стреснало и изненадало, защото тя щеше да избяга като подплашена сърничка. Много внимателно бе изслушал всичко, което Уейнбърг имаше да му каже за нея. Но когато тя заговори, той не забеляза и следа от плашливостта, за която Стю го беше предупредил. Всъщност, тя бе дори твърде закачлива, имаше добро чувство за хумор

и това много му допаднаше. Но в очите ѝ се долавяше нещо по-различно. Те бяха наплашени, тъжни, изглеждаха много по-стари от нея самата. Където и да се е крила след смъртта на мъжа си, мястото едва ли ще е било много приятно и забавно.

Искаше му се да протегне ръце и да я вземе в прегръдките си. Но тогава всичко щеше да иде по дяволите. Уейнбърг сигурно би го убил. Усмихна се при тази мисъл и отново се съсредоточи върху разговора.

— Не, Кейт. Говоря сериозно. Всичко, което се иска от теб, е да разговаряш не принудено, да се смееш от време на време, да споделиш мнението си по дадени въпроси. Но, моля те, никакви нецензурни думички — изразително завъртя очи. На снощното шоу с оня смахнат комик, за който Джаспър толкова настояваше, трябваше да изтрият от записа две *лайна* и едно *шибан*. Имаше си достатъчно грижи и без тези езикови проблеми. — Но това, което е най-важно, е да си самата ти. Да се отпуснеш. Да слушаш внимателно. Джаспър е ненадминат майстор в занаята. Ще се почувстваш така, сякаш разговаряте у вас, в собствената ти всекидневна.

— Не мога да си представя, че бих могла да се почувствам така, особено когато всеки миг очаквам да припадна или да повърна от страх.

— Нищо подобно няма да се случи. Ще ти хареса. Ще видиш. После няма да искаш да си тръгнеш.

— Глупости.

— Кажете го още веднъж и аз сам ще те зачеркна от списъка на участниците.

— На живо ли се предава?

Изглеждаше ужасена, но той само поклати глава.

— Не. Така че, от теб се иска само да изглеждаш добре и да се забавляваш. Има ли нещо специално, за което би желала да разговаряте довечера?

Беше вече напълно сериозен и тя го хареса още повече.

Помълча известно време, а след това поклати глава.

— Помисли върху това, Кейт. За някой образ в романа, който означава много за теб. Нещо, което ще направи книгата по-истинска, по-близка до зрителите. Нещо, което ще ги накара веднага да си я купят. Може би нещо, което се е случило, докато си я писала. Всъщност, защо я написа?

— Защото исках да разкажа тази история. Предполагам, че темата ме е интересувала и вълнувала и съм решила, че си струва да я разкажа и на останалите. Но това едва ли е толкова забележително. Любовна авантюра и разпадането на един брак. Струва ми се, че в този сюжет няма нищо изключително.

— Не говори така — Уейнбърг отново изразително завъртя очи. — Прави каквото искаш, скъпа, само не ги разубеждавай да си купят книгата.

— Сериозно, Кейт! — Ник отново внимателно я погледна. Очите. *Очите*. Имаше нещо в очите ѝ.

Какво, по дяволите, беше то! Страх? Не, нещо друго. Нещо по-дълбоко, по-сериозно. Отчаяно му се искаше да разбере какво я измъчва, да протегне ръка към нея. Чувствата, които изпитваше, бяха дяволски неуместни за един делови обяд и тя, сякаш усетила, че той вижда и разбира твърде много неща, бързо отмести поглед и се вторачи в ръцете си.

— Добре, тогава. Защо реши да пишеш за футбола.

Не вдигна очи.

— Смятах, че футболната тема не по-лошо от всяка друга би осигурила необходимия ми фон за развитието на действието. А и исках да заинтригувам и мъжете по някакъв начин. Мислех, че така ще постигна по-голям търговски успех.

Кой знае защо не ѝ провървя. И когато тя вдигна очи и го погледна, веднага разбра, че той не ѝ вярва. Нещо сякаш премина във въздуха между тях.

— Но ти влагаш твърде много чувства във футболните сцени. За мен те са дори по-вълнуващи от останалите. Ти *познаваш* играта, Кейт. Не просто футбола, спорта, но *играта*. И това много ми хареса.

— Играл ли си футбол в колежа? — Кейт имаше чувството, че вече са съвсем сами. Стю Уейнбърг разбираше, че са го забравили, но нямаше нищо против.

Ник кимна.

— През всичките години в колежа. А след това и една година като професионалист. Съсипах и двете си колена още през първия сезон и трябваше да се откажа.

— Късметлия си. Това е дяволски шибан спорт.

— Наистина ли смяташ така? Защото останах със съвсем друго впечатление от книгата.

— Не зная. Но това е един безумен начин за погубване на хора.

— Откъде знаеш всичко това, Кейт?

Отговори бързо и гладко, без изобщо да се замисля, а на лицето ѝ играеше типична холивудска усмивка.

— От внимателните проучвания, които извърших във връзка с книгата.

— Трябва да е било забавно — той също се усмихна, но продължаваше да я наблюдава внимателно. Разбираше, че трябваше да се скрие от погледа му, но нямаше къде. А най-ужасното от всичко бе, че никак не ѝ се искаше да се крие. Но не можеше да си позволи да се сближи с този мъж. Той знаеше твърде много за футбола. Беше опасен. Не можеше да си позволи дори да му бъде приятел. — Искаш ли довчера да разговаряте за тези проучвания и за подготвителната работа върху книгата?

Тя поклати отрицателно глава, а след това сви рамене.

— Едва ли ще е много интересно. Няколко посещения на футболни мачове, няколко разговора, няколко интервюта, малко книги и списания. Това наистина не е най-същественото около книгата.

— Може би си права — не искаше да настоява. — Ами тогава нещо за теб. Омъжена ли си?

Погледна към тънката златна халка, която тя носеше на лявата си ръка, и си спомни, че Уейнбърг му бе казал, че е вдовица. Не искаше обаче тя да си помисли, че знае всичко за нея. А и доколкото разбираше, очевидно бе, че не знае достатъчно.

— Не. Вдовица съм. Но за Бога, не споменавайте това довчера. Звучи толкова мелодраматично.

— Уместна забележка. Имаш ли деца?

Лицето ѝ светна при мисълта за сина ѝ и тя кимна, но твърде колебливо.

— Да. Едно. Но не искам да разговаряме и за него.

— Защо? — Ник изглеждаше изненадан. *По дяволите, ако аз имах дете, нямаше да говоря за нищо друго.*

Може би тя в края на краищата щеше да се окаже някоя зла и капризна жена, но това му се струваше малко вероятно.

— Доколкото разбирам ти нямаш деца?

— Брилянтно умозаключение, мадам — погледна я и вдигна чашата си, в която имаше малко Bloody Mary^[2]. — Аз съм абсолютно чист и непорочен. Никакви деца, никаква жена, нищо.

— Така ли?

Беше изненадана. Как може мъж като него да е все още напълно свободен? Хомосексуалист? Едва ли. Може би многобройните старлетки в Холивуд изцяло изпълваха времето му.

Това сякаш бе единственият възможен отговор.

— Предполагам, че това е съвсем нормално по тези места — каза тя. — Тук има такъв богат избор — с палава усмивка огледа терасата, а той отметна назад глава и се разсмя.

— Е, този път вече ме хвана.

Уейнбърг им се усмихна и доволен се облегна назад. Тя се справяше чудесно. Неговото присъствие бе напълно излишно.

— И така, защо не искаш да говориш за детето си? Между другото, момче ли е или момиче?

— Момче. На шест години. И е страхотен. Истински малък каубой — изглеждаше така, сякаш споделяше с него най-съкровената си тайна и Ник отново се усмихна. А след това лицето ѝ стана напълно сериозно. — Просто не искам да го въвличам в моите неща. Той води спокоен и съвсем обикновен живот в провинцията. И искам да си остане така. Просто в случай, че... в случай, че...

— В случай, че майка му стане знаменитост, а? — Ник изглеждаше развеселен. — Какво мисли той за всичко това?

— Не е много доволен. Почти не разговаряше с мен, когато тръгнах насам. Той е... не е свикнал да отсъствам от къщи. Аз... той беше много ядосан — погледна го с широка усмивка.

— Когато се върнеш, ще трябва да му занесеш нещо, което той наистина иска.

— Да. Себе си.

— И ужасно го глезиш, нали?

— Не. Но има един човек, който го глези — *значи приятел. Това било. Имаше си някого. По дяволите!* Но лицето му остана напълно спокойно и безизразно.

— Така. Хайде да видим тогава за какво все пак ще разговаряш с бедния Джаспър довечера. Не искаш да говориш нито за футбол, нито за проучванията ти относно книгата, нито за сина си. Имаш ли куче?

Хилеше се насреща ѝ, но Стю направи изразителна гримаса и се включи в разговора.

— Не биваше да казваш това. Всичко провали.

— Тя има куче?

— Имам един Бърт — каза го съвсем сериозно. — Но Бърт не е просто куче, той е личност. Целият е черно-бял и има дълги уши. И очарователно личице.

— От това излиза, че е кокер шпаньол, нали?

— Разбира се, че не е — изглеждаше обидена. — Ловджийска хрътка.

— Страхотно. Няма да забравя да кажа на Джаспър. Добре, хайде бъди сериозна! За какво искаш да разговаряш довечера? Женитба? Какво ще кажеш за това. Какво например е мнението ти за женитбата?

— Чудесно. Това е добре.

Защо тогава не се бе омъжила за приятеля, който глези детето ѝ? Все още ли е влюбена в мъртвия си съпруг? Още не бе разбрал това. Но скоро щеше да го направи.

— А съвместният живот? Без брак. Какво мислиш за това?

— Става — усмихна се и довърши чая си.

— Политика?

— Не се интересувам от политика. И, господин Уотърман — погледна го закачливо, — трябва да ви кажа, че съм ужасно скучен човек. Пиша книги. Обичам детето си.

— И кучето. Недей забравя кучето.

— А какво ще кажеш за преподавателската ти работа? — Стю отново се намеси, този път напълно сериозно. — Нали преподаваш на умствено изостанали деца, или нещо подобно — няколко пъти, когато тя беше на посещение при Том, той бе разговарял с Тили по телефона.

— Обещах в училището, че няма да спомена нищо за това.

Една лъжа, с която отдавна бе свикнала. Ник Уотърман се облегна назад и я погледна с усмивка.

— Измислих! Времето! Можеш да разговаряш с Джаспър за времето!

Дразнеше я, но Кейт изведнъж клюмна и отчаяно го погледна.

— Толкова ли е лошо, наистина? Исусе! Съжалявам.

Ръката му веднага хвана нейната, лицето му омекна и в очите му се появи нещо, което много приличаше на любов. Тя се стресна.

Всичко стана толкова бързо.

— Само те дразня. Всичко ще бъде чудесно. Ние никога не знаем как точно ще потръгне шоуто. Може ненадейно да изникне някаква тема на разговор, която силно да те заинтригува. Може изведнъж да се окажеш гвоздеа на цялото шоу. Но каквото и да се случи, ти си достатъчно интелигентна, достатъчно умна и забавна, за да поддържаш разговора колкото си искаш. Просто се отпусни. А аз ще съм съвсем наблизо, ще ти махам с ръка, ще се усмихвам и ще правя ужасно смешни физиономии, за да те забавлявам през цялото време.

— Никога няма да се справя — тя почти изплака при мисълта за шоуто.

— По-добре е да го направиш, скъпа. Иначе ще си имаш неприятности с мен.

Уейнбърг отново се намеси в разговора и всички се разсмяха. Но Кейт трябваше да си признае, че вече се чувства значително по-добре. Щеше да има поне един приятел по време на предаването.

Ник Уотърман вече беше приятел.

— Какво ще правиш следобед? — Ник гледаше часовника си докато задаваше въпроса. Вече беше три и десет, а той имаше доста работа в студиото.

— Мислех да поплувам и да почина малко. Трябва да съм при вас в седем без петнадесет, нали?

— По-добре ела в шест и петнадесет или в шест и тридесет. Снимките започват в седем. Ще можеш да пооправиш грима си, да поговориш с другите гости в снимачната и просто да свикнеш с обстановката. О, и преди да съм забравил, не бива да си облечена в бяло. Не изглежда добре пред камерите.

— Така ли? — изглеждаше ужасена. — Ами нещо близо до бялото?

Той отрицателно поклати глава.

— О, Боже!

— Само такива цветове ли носиш?

Каза го като съпруг, който наднича над рамото на жена си, докато тя се облича, и Кейт се почувства неловко от тази интимност.

— Смятах да облека светлокремав костюм и блуза с цвят на праскова.

— Звучи страхотно. Ще трябва някой ден да те поканя на вечеря, просто за да те видя в този тоалет. Но не и на шоуто, Кейт — погледна я със съчувствие, но тя изглеждаше истински разстроена. Трябваше да послуша Фелиша и да си купи още няколко рокли от магазина, но бе толкова сигурна, че костюмът е подходящ... Единственото друго нещо, което би могла да облече, беше онази разголена, морскосиня рокля от шифон. А тя не искаше да се появи толкова разголена по националната телевизия. Господи, хората щяха да я помислят за проститутка!

— Имаш ли нещо друго? Винаги можеш да отидеш да си купиш нов тоалет, нали знаеш?

— Май ще трябва да направя точно това. Донесох си и една друга рокля, но тя е прекалено разголена.

Уейнбърг наостри уши, а Уотърман бързо го погледна. И двамата се опасяваха, че тя ще облече нещо твърде сериозно и консервативно.

— Каква точно? — попита Уотърман.

— Морскосиня рокля с гол гръб. Но в нея ще приличам на уличница!

Уейнбърг се закашля, а Уотърман се захили.

— Повярвай ми, Кейт, ти просто не знаеш какво да направиш, за да изглеждаш като уличница.

— Това комплимент ли е?

Имаше усещането, че не е, но Ник се огледа наоколо и цялото му същество изразяваше непоносима досада при вида на натруфените, шикозни жени по съседните маси.

— В този град, Кейт, това е комплимент. Роклята секси ли е?

— Нещо такова. Не е просто елегантна.

— Ефектна?

Тя отново кимна сякаш се извиняваше за нещо, а той доволно се усмихна.

— Облечи я.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

Двамата мъже си размениха по една усмивка и Ник Уотърман подписа чека.

[1] Скъпо платени проститутки, които се свързват с клиентите си по телефона. — Б.пр. ↑

[2] Много популярен коктейл от водка и доматиен сок — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Кейт се погледна в огледалото за последен път, преди да излезе от бунгалото. Беше решила да си поръча такси, защото се опасяваше, че ако тръгне с колата си, може да се изгуби из улиците на Лос Анджелис. Но секретарката на Ник се бе обадила преди един час, за да ѝ каже, че той ще изпрати кола за нея. В шест.

Току-що ѝ се бяха обадили от рецепцията, за да ѝ кажат, че колата я чака. Бе напълно паникьосана. Два пъти вече бе разговаряла с Фелиша. Обади се и на Тайг. Отиде да поплува, след което си изми косата, оправи маникюра си и три пъти сменя обувките и обиците си. Най-накрая беше готова.

Продължаваше да се чувства като уличница в тази рокля. Но много скъпо платена. Роклята откриваше тесните ѝ, елегантни рамене и дългата ѝ, изящна шия. Почти целият ѝ гръб беше гол, но никой нямаше да забележи това по телевизията — щеше да се облегне назад на стола. Роклята бе силно вталена, но под кръста изящно падаше и се диплеше около краката ѝ. Най-накрая Кейт се бе спряла на сините, копринени сандали, които Фелиша ѝ бе предложила заедно с роклята, сложила си бе перлените обици, а косата бе вдигнала нагоре в елегантен кок.

В оня ден, в който се бяха видели за последен път, майка ѝ имаше същата прическа, но Кейт изобщо не си спомняше за това. Тази прическа просто ѝ харесваше. Единственото друго украшение, което носеше, освен перлените обици, бе брачната ѝ халка.

Изглеждаше поразително добре и този последен поглед в огледалото я убеди, че всичко е наред. Надяваше се и Ник да остане доволен.

Имаше предвид, че той ще я хареса не като мъж, а като режисьор на шоуто. Но кой знае защо в съзнанието ѝ се преплитаха няколко образа на Ник — на наставника, на съветника, на приятеля, на мъжа. Изпитваше твърде странни и объркани чувства към един мъж, когото познаваше едва от обяд. Но вече изгаряше от нетърпение да го види и

да се убеди окончателно, че изглежда добре за шоуто. Ако пък не я харесаше, значи тя бе истинска глупачка без късмет.

Бе решила да не купува нищо друго този следобед, а да рискува и да облече единствената подходяща рокля, която имаше. Не знаеше какво ще стане, ако в студиото сметнеха, че не може да се яви така по телевизията. Но Фелиша каза, че ще я харесат. А тя обикновено не грешеше.

Кейт наметна на раменете си тъмносин, нежен като паяжина шал, взе чантата си и отвори вратата. Това е то. Не можеше да изхвърли тези думи от съзнанието си. Това е то. Нямахте да си позволи да се поддаде на страха си.

Бързо се отправи към главното фоайе, а след това надолу по открития пасаж, мина под козирката и най-накрая застана на тротоара до портиера.

— Госпожа Харпър?

Как, по дяволите, я позна? Толкова много хора минаваха край тях. Беше просто изумително. Забеляза една много възрастна и много грозна жена, облечена в дълго до петите палто от чинчила и двама хомосексуалисти на средна възраст, които вървяха след нея, а след това успя да съсредоточи вниманието си върху портиера.

— Да, аз съм госпожа Харпър.

— Колата ви чака — даде знак на една лимузина, паркирана наблизко, и огромният, шоколадовокафяв „Мерцедес“ веднага се закова пред нея.

За мен? И ще ми говорят за Пепеляшка! Искаше ѝ се да се изсмее, но не посмя.

— Благодаря.

Шофьорът, който веднага бе изхвъркнал от колата, държеше вратата отворена, а портиерът стоеше до него. За пореден път тя изпита почти непреодолимо желание да се стовари на задната седалка и да се изкикоти на глас. Но нямаше с кого да се посмее.

Внезапно силно ѝ се прииска да види Ник и да се посмеят заедно. И тогава разбра, че няма да стане. За него това беше ежедневието, а за нея — веднъж в живота.

Колата бързо се движеше през напълно непознати квартали, покрай величествени сгради и палмови дървета, по неотбелязани на картата улички, из които тя със сигурност щеше да се изгуби, докато

накрая стигнаха до една дълга, съвсем обикновена, жълтеникава на цвят сграда. Телевизионно студио.

Колата спря, шофьорът ѝ отвори вратата и тя слезе. Беше ѝ трудно да не се поддаде на изкушението да слезе величествено от колата. Трудно ѝ бе да не се огледа надутото и високомерно наоколо. Но бързо си припомни, че Пепеляшка бе изгубила едната си стъклена пантофка и едва не се бе пребила, бягайки по стълбите.

— Благодаря.

Усмихна се на шофьора и бе много доволна, че гласът ѝ все още звучеше като гласа на Кейт, а не като на *госпожа Харпър*. Макар че отношението към *госпожа Харпър* започваше да ѝ харесва. Просто не беше за вярване. Кейтлин Харпър. *Писателката*.

Двама пазачи стояха до вратата и я помолиха да им покаже някакъв документ за самоличност. Но преди тя да успее да направи каквото и да е, край тях застана някаква млада, руса жена и се усмихна на охраната.

— Аз ще ви заведа горе, госпожо Харпър — двамата пазачи също се усмихнаха и единият с одобрение изгледа задника на русото момиче. То бе облечено със задължителните за този град дънки, обувки от Гучи и лека прозрачна блузка.

Кейт се почувства така, сякаш ѝ бе майка. Момичето бе вероятно на двадесет и две, но притежаваше излъчване и самоувереност, каквато Кейт не бе изпитвала от години, ако въобще някога я бе имала. Може би тогава, в началото, преди хиляда години... беше ѝ трудно дори да си припомни онова време.

— Всичко в снимачната е вече готово...

Момичето не спираше да бърби приятелски в асансьора, с който се качиха на втория етаж. Съвсем спокойно можеха да се качат и по стълбите, но Кейт почувства, че това не би било уместно. Лос Анджелис беше град, в който всяка една постъпка, всяко едно движение отразяваше общественото положение на личността.

Излязоха в един голям коридор и Кейт се опита да разгледа снимките, окачени по стените. Бяха все лица, които бе виждала в най-популярните филми, във вестниците, в новините по телевизията и дори върху обложките на най-търсените книги. Зачуди се дали един ден няма да закачат и нейната снимка редом с другите, и в един налудничав момент силно ѝ се прииска това да стане.

Кейтлин Харпър... Ха! Това съм аз! Вижте! Аз! Аз съм Кейт!

Но момичето вече бе отворило една врата. Светилището. Няколко пазачи пазеха и отвън, и отвътре, а вратата се отваряше само с ключ. Влязоха в дълго, застлано с бял килим антре.

Бял килим? Колко *непрактично*. Но очевидно никой не се замисляше върху това. Беше *красиво* и това беше най-важното. Още снимки. Но тези бяха много по-лични и от всички тях гледаше Джаспър Кейс. Беше много висок мъж с посребрена коса. Излъчваше неповторима изтънченост и елегантност.

Беше гледала шоуто му и знаеше, че британският му акцент много допринася за този негов имидж. Той правеше най-добрите интервюта в телевизията, защото никога не се държеше превзето и злобно, винаги бе сърдечен, искрен, заинтересован и някак си успяваше да включи и зрителите в разговора. Хората, които седяха вкъщи, пийваха *ovaltine* и гледаха шоуто на Джаспър преди лягане, имаха усещането, че всички негови гости са се разположили в собствените си всекидневни и всички заедно участват в предаването.

Кейт все още бе изцяло погълната от снимките, когато чу, че момичето отвори още една врата с магическия си ключ и Кейт изведнъж се озова в нещо, което сигурно бе една от стаите за гости. Беше боядисана в убито розово и изглеждаше внушителна и великолепа. В нея имаше канапе, няколко фотьойла, задължителния шезлонг, тоалетна масичка, цяла джунгла от орхидеи и други приказни растения, които висяха от тавана. Точно за такъв работен кабинет си мечтаеше Кейт, с който да замени мрачната дупка, в каквата тя и повечето други писатели работеха.

— Тази стая е на ваше разположение, госпожа Харпър. В случай, че искате да се преоблечете или да полегнете. Когато сте готова, просто натиснете този бутон и аз ще дойда да ви взема и да ви заведа в снимачната.

Така ли? Обещавах ли? Но трябва ли да ходя там? Кейт харесваше розовата стая. Защо ѝ трябваше да ходи в снимачната?

— Благодаря — това бе единствената дума, която можа да измисли.

Беше прекалено стъписана и зашеметена. Когато влезе в стаята и вратата се затвори зад нея, забеляза изящния букет от розови рози и малката картичка, прикачена към него. Приблужи се, като се чудеше

дали цветята не са за някой друг. Сигурно са за някой много по-важен от нея. Но на плика беше написано нейното име. Изпълнена с любопитство, тя го отвори с треперещи пръсти. Може би Стю?

Но цветята не бяха от Стю. Бяха от Ник.

„Не забравяй за кучето и за времето.“

Тя се разсмя, а след това седна и се огледа. Нямахме какво да прави тук, освен да позяпа. Усети, че шалът се смъква от раменете ѝ, докато се настаняваше на един от големите, удобни фотьойли. После изведнъж скочи и се огледа в голямото огледало. Дали изглеждаше добре? Роклята не беше ли ужасна? Беше ли тя... щеше ли тя...

Леко почукване на вратата прекъсна трескавото ѝ въртене пред огледалото.

— Кейт? — беше мъжки глас, дълбок и приятелски и тя внезапно се усмихна. Не беше съвсем сама в края на краищата. Отвори вратата и той застана пред нея. Висок и усмихнат. Никълъс Уотърман. Стори ѝ се още по-висок, но очите му бяха същите — топли и добри, очи на приятел. — Как си?

— Чувствам се като истинска развалина — покани го вътре, затвори вратата и тогава си спомни за розите.

— Благодаря за цветята. Как изглеждам? — говореше толкова несвързано и накъсано! Идеше ѝ да легне по очи на земята и да се скрие. — О, не мога да го понеса! — отпусна се на канапето и почти изстена от отчаяние.

Ник се разсмя.

— Изглеждаш чудесно. Ти си красива. Запомни това. И не забравяй за кучето и за времето. Нали?

— О, я млъквай! — забеляза, че той я гледа внимателно и от време на време присвива очи. — Какво има?

— Пусни си косата.

— Сега? Никога няма да мога да я прибера отново — изглеждаше ужасена.

— Точно това е целта ми, глупаче. Хайде! Тази рокля изисква дълга коса — седна на канапето до нея и зачака, а тя се усмихна и го погледна с изненада.

— Така ли се отнасяш с всички, които участват в шоуто?

Каква неприятна мисъл! Надяваше се да не е така.

— Разбира се, че не! Но не всички, които идват тук, черпят сили единствено от кучето си и от времето.

— Ще престанеш ли с това?

Вече се усмихваше широко. А и току-що бе решила, че много харесва очите му.

— Пусни си косата — приличаше на по-голям брат, който се опитва да я научи на нещо ново. Искаше ѝ се да се съпротивлява, но изведнъж реши да се остави да бъде убедена.

— Добре. Но ще приличам на повлекана.

— Не знаеш как.

— Ти си луд!

Сякаш разговаряха, докато заедно използваша банята. Той се бръсне, докато тя суши косата си. Тя се реше, докато той връзва вратовръзката си.

Кейт го погледна с усмивка и освободи меката си вълниста коса, която леко падна върху раменете ѝ. Ник се усмихна. Не беше сгрешил.

— Повлекана, а? Великолепна е! Погледни се в огледалото.

Тя го направи и несигурно се намръщи.

— Изглеждам така, сякаш току-що съм станала от сън.

Искаше му се да ѝ каже нещо, но не го направи. Само се усмихна.

— Изглеждаш прекрасно. Смятай, че вече си продала книгата си на половината мъже в тая страна. Останалите са или твърде стари или пък прекалено млади. Но ако все още са будни, когато излъчим шоуто, Кейт, можеш да си сигурна, че ще ги спечелиш на своя страна.

— Значи ти харесвам с тая прическа?

— Страхотна си! — роклята също много му харесваше. Кейт бе прелестна. Висока и изящна, елегантна и сексапилна. Излъчваше някакъв непресторен, неосъзнат блясък и изтънченост. Не го разбираше, но беше от типа жени, за които мъжете бяха готови на всичко. Притежаваше изключителна деликатност; зад чувството ѝ за хумор се долавяше срамежливост и свян; сдържаността ѝ бе примесена с палава закачливост. Без да се замисля, той я хвана за ръката. — Готова ли си?

Искаше ѝ се да отиде да се изпишка, но нямаше как да му го каже. Затова само се усмихна и кимна.

— Готова съм — беше останала без дъх от притеснение и едва успя да чуе произнесените от нея самата думи.

— Тогава напред към снимачната!

Там имаше шампанско и кафе. Имаше сандвичи. Имаше списания, аспири и всякакви други лекарства за по-леки заболявания включително и хапчета за тежък махмурлук. И няколко лица, за които Кейт никога не бе и помисляла, че може да срещне лично. Един журналист от Ню Йорк, един комедиен актьор, за когото бе слушала през целия си живот и който току-що бе долетял от Лас Вегас, за да участва в предаването, една известна певица, една актриса и един мъж, който бе прекарал четири години в Африка, за да напише книга за зебрите.

Беше чувала за всички тях, беше ги виждала по телевизията. Бяха много *известни*. И тогава се усмихна на себе си. Тя беше неизвестната.

Ник я представи на всички и ѝ подаде чаша сода, за която го бе помолила. Точно в седем без петнадесет той излезе от стаята.

Изследователят на зебрите седеше далеч от нея и говореше някакви безсмислици с неговия почти неразбираем итънски акцент, а певицата я оглеждаше от горе до долу.

— Изглежда, че нашият режисьор доста си пада по тебе, скъпа? Някоя стара любов? Или настояща? Чрез него ли се вреди за шоуто?

Започна да оправя с пилочка един от аленочервените си нокти и се ухили на актрисата, която явно ѝ беше приятелка. Беше се появило ново лице в града и това никак не им харесваше.

Кейт им се усмихна, макар че ѝ се прииска да е умряла в този момент. *Какво, по дяволите, каза? Я се разкарай! Може ли да получа един автограф?* Продължи да се усмихва глупаво, а след това кръстоса крака, като се питаше дали ще забележат треперещите ѝ колена.

И тогава комедийният актьор и журналистът ѝ се притекоха на помощ, сякаш бяха спуснати от небето точно заради нея. Журналистът настоя, че има нужда да му помогне с пастета, а актьорът веднага я обсипа с шеги и закачки и те тримата се отделиха в единия край на стаята, докато в другия двете жени щяха да се пръснат от яд.

Но Кейт нищо не забелязваше. Беше твърде нервна и заета с разговори. Ник беше прав. Всеки един мъж в стаята беше готов да даде дясната си ръка, за да си тръгне от студиото с нея. Но Кейт бе прекалено притеснена от предстоящото шоу, за да забележи въздействието, което оказваше върху тях.

— Как се чувства човек по време на едно такова шоу?

— То е като да се хвърлиш в легло от бели ружи — актьорът я погледна с усмивка. — Защо не опиташ някой път?

Тя се засмя и отпи от питието си. О, Боже, ами ако започне да хълца! Остави чашата и стисна хартиената салфетка с влажните си ръце.

— Не се безпокой, скъпа! Ще ти хареса — актьорът тихо ѝ го прошепна и топло се усмихна.

Беше достатъчно стар, за да ѝ бъде баща, но тя усещаше ръката му върху коляното си. Съвсем не беше сигурна, че ще ѝ хареса.

И тогава изведнъж дойде време за снимките. Сякаш електрически заряд премина през стаята и всички се умълчаха.

Певицата бе първа. Изпя две песни и си тръгна, след като пет минути приятелски си побъбриха с Джаспър, който беше изключително благодарен, че е намерила време за шоуто и съобщи, че тя не може да остане, защото ѝ предстои един много специален запис.

Кейт изпита истинско облекчение, когато певицата най-после си тръгна. След нея беше журналистът и той се оказа невероятно забавен. Беше почти постоянен гост в шоуто.

След това дойде ред на актрисата.

Комедийният актьор.

А след това... О, Боже... не!

Останаха само тя и изследователят на зебрите, а мъжът със слушалките, който стоеше до вратата, вече ѝ правеше знак, че е неин ред.

Аз? Сега? Но аз не мога. Не трябваше...

Чувстваше се като човек, попаднал във въздушната струя, създадена от свръхзвуков самолет, или пък паднал от висока скала. Беше напълно безчувствена. Не можеше да чуе какво ѝ говорят. И което бе още по-лошо, не можеше да чуе сама себе си. Искеше ѝ се да изпищи, докато се настаняваше срещу водещия, но не го направи. Чуваше се, че се смее, че бъбри непринудено, че си признава колко

ужасно небрежно се облича, докато пише, че говори за отношението си към живота в провинцията. Джаспър каза, че е прекарал детството си в една област, която много приличала на описаната от нея околност. Поговориха за писателската работа и за дисциплинираността, която тази професия изисква, и дори за това колко забавен е животът в Лос Анджелис. Чу се да пуска шегички за жените, които бе видяла около басейна и за възрастните мъже с увиснали задници, облечени в прилепнали дънки и още по-прилепнали ризи и накичени с твърде много златни дрънкулки. Тя почти направи една твърде скандална и възмутителна алюзия, но след това сякаш се отказа от думите си, от което разговорът стана още по-смешен, защото зрителите схванаха алюзията, без дори да се налага тя да я казва. Беше неповторима. Беше Кейт.

А някъде отзад, сред осветителите, суетенето и телевизионните камери, стоеше Ник, който ѝ показваше знака на победата и с гордост ѝ се усмихваше.

Беше се справила.

Беше успяла.

А след това дойде ред на специалиста по зебрите, но Кейт вече се чувстваше като у дома си, смееше се и се забавляваше с шегите и с целия разговор. Журналистът и актьорът непрекъснато я подкрепяха и ѝ подаваха подходящи реплики, а тя и Джаспър изглеждаха така, сякаш работят заедно в това шоу от години. Беше едно от тези представления, които вървят съвсем гладко от началото до края, а Кейт беше най-яркият диамант в тазвечерната огърлица.

Тя все още бе в приповдигнато настроение, когато шоуто свърши и Джаспър я целуна и по двете бузи.

— Беше чудесна, скъпа! Надявам се, че отново ще ни гостуваш.

— Благодаря. О, това беше невероятно преживяване. И беше толкова лесно.

Зачервена и останала без дъх, тя изведнъж се озова в прегръдките на комедийния актьор.

— Сега вече искаш ли да опиташ леглото от бели ружи, скъпа?

Но тя само весело се разсмя. Обичаше ги всичките. А след това се появи Ник, усмихна ѝ се и тя почувства, че цялата омеква.

— Ти успя. Беше страхотна! — гласът му прозвуча съвсем тихо сред суматохата, изпълнила студиото.

— Забравих да кажа нещо за кучето и за времето...

Бавно му се усмихна. Сега вече изпитваше стеснение и свян. Отново беше Кейт, а не митичната госпожа Харпър.

— Тогава ще трябва да те поканим още веднъж.

— Благодаря ти за подкрепата!

Той се засмя и я прегърна през раменете. С наслада усети допира с нежната ѝ кожа.

— Винаги си добре дошла, Кейт. Винаги. Между другото, след десетина минути трябва да тръгваме за партито. Готова ли си?

Почти бе забравила за това. *Ами Стю? Не трябваше ли да се види с него?*

— Стю се обади преди ти да дойдеш в студиото. Ще ни чака там. Става дума за рождения ден на Джаспър, както знаеш. Всички ще присъстват.

Пепеляшка на бала. *А защо не?* Изгаряше от желание да отпразнува поредната си победа.

— Звучи чудесно!

— С кафявите *банани* ли искаш да пътуваш или ти се ще да се измъкнем от навалищата?

Обърна се, за да подпише някакъв документ, който някой му поднесе, а след това погледна часовника си.

— Кафявите *банани*! — изгледа го с недоумение.

— Колата, която дойде да те вземе. Кафявата лимузина. Имаме две такива. Всички тръгват оттук с двете лимузини. Гостите на предаването и Джаспър. Но ние бихме могли да избегнем блъсканицата и да отидем с моята кола.

Пътуването с него беше по-лесно и просто, но я плашеше. Насаме с него щеше да се лиши от закрилата на групата. Но от друга страна, имаше предчувствието, че комедийният актьор отново ще намери повод да постави ръка върху коляното ѝ. Реши, че е по-добре да тръгне с Ник.

— Мога ли да взема цветята си?

Той се усмихна. Беше си спомнила. Никой вече не го правеше. Гостите оставяха цветята в гримьорните и чистачките ги носеха по домовете си. Но Кейт си бе спомнила за цветята. Беше просто различна от другите.

— Разбира се, че можеш. Голяма работа, че ще разлееш малко вода из колата.

И двамата се разсмяха и тя се отправи към гримьорната. Около тях напрежението постоянно спадаше, трескавият ритъм и напрегнатото очакване, които Кейт бе усетила в началото на шоуто, бавно отшумяваха. Какъв невероятен начин на живот! Всеки ден тези хора бяха изложени на ужасен стрес и непоносимо напрежение. Но и какво удоволствие носеше този труд!

Кейт никога в живота си не се бе чувствала толкова добре. Или поне от много време насам. *Страшно много време.*

Тя внимателно взе вазата с малките розови рози. Още преди шоуто бе прибрала картичката в джоба си. Като сувенир от тази вечер. Вечерта на Пепеляшка.

— Благодаря ти и за цветята, Ник!

Искаше ѝ се да го попита винаги ли е толкова внимателен и галантен, но не биваше. Щеше да бъде твърде грубо и невъзпитано.

Представлението вече бе приключило. И двамата отново се бяха превърнали в съвсем обикновени хора. Той вече не беше Режисьорът, а тя не беше Звездата. Чувстваше се малко неудобно, докато вървяха към колата му, а след това изведнъж се закова на място и подсвирна с уста. Беше нелепо да свири облечена по този начин, но не можа да се въздържи.

— Тази кола твоя ли е!

Беше дълго, ниско, тъмносиньо „Ферари“ със светлокремава кожена тапицерия.

— Признавам си. Отказах се от яденето, след като я купих.

— Е, дано поне да си струва лишенията.

Ако съдеше по начина, по който той гледеше колата, сигурно бе точно така. По някакъв си свой начин и той беше едно голямо дете. Отвори ѝ вратата и тя бавно се намести на седалката. Дори и ароматът, който се разнасяше вътре — аромат на скъпа кожа и изискан мъжки парфюм — говореше за вкус и благополучие. Кейт се радваше, че не долавя мирис на дамски парфюм — това сигурно щеше да я притесни.

Той се включи в непрекъсващия уличен поток, а тя удобно се облегна в тъмнината и започна постепенно да се отърсва от напрежението.

— Защо така внезапно се умълча? — веднага бе забелязал промяната.

— Опитвам се да се поразтоваря.

— Недей да бързаш! Почакай да видиш партито.

— Смяташ, че ще бъде много шумно и лудешко?

— Без съмнение. Смяташ ли, че ще можеш да издържиш?

— Това е страхотен дебют за едно провинциално момиче, господин Уотърман — но тя истински се забавляваше и той го знаеше.

— Нещо ми подсказва, Кейт, че невинаги си била провинциално момиче. Всички тези неща не са съвсем нови за теб, нали?

— Напротив, всичко ми е напълно непознато. Или поне никога преди не съм била в центъра на вниманието.

— Но твои близки са били?

Тя подскочи на мястото си и той я погледна с изненада и недоумение. Какво толкова бе казал?

Но тя погледна настрана и поклати отрицателно глава.

— Не. Животът ми до този момент бе съвсем различен от цялата тая лудница и суматоха — той разбра, че почти я бе изгубил като събеседник. Отново се бе скрила, отново се бе затворила в себе си. И тогава, съвсем неочаквано, тя го погледна с топла усмивка, а очите ѝ палаво заблестяха. — И никога преди не съм се разкарвала насамнатам във „Ферари“.

— Къде си живяла, преди да се преместиш в провинцията?

— Сан Франциско — поколеба се само за част от секундата.

— Харесваше ли града?

— Обожавах го! Не бях го посещавала от... години. Преди около месец отидох там за една вечер, а преди една седмица заведох сина си и той също се влюби в него. Страхотен град!

— Съществува ли някаква възможност да се върнеш обратно? — изглеждаше заинтригуван.

Тя сви рамене.

— Поне за момента не виждам такава.

— Много лошо. Ние имаме намерение да преместим шоуто там.

Тя го погледна с изненада.

— И да се отдалечите от Холивуд? Защо?

— На Джаспър не му харесва тук. Иска да живее на някое *поцивилизовано* място. Предложихме му Ню Йорк, но той е живял там

десет години и вече е уморен от този град. Искан Сан Франциско. И аз подозирам — погледна я и мрачно се захили, — че ако наистина го иска, в крайна сметка наистина ще го получи.

— А какво мислиш ти по въпроса?

— Нямам възражения, струва ми се. Тук прекарах незабравими мигове. Но всичко омръзва твърде бързо.

— Така ли? Тогава бързо да влязат непорочните девици! — тя се разсмя, а той закачливо разроши косата ѝ.

— Непорочните девици, а? Сигурно си мислиш, че на ден през ръцете ми минават поне дванадесет такива.

— А не е ли така?

— Не, по дяволите! *Вече не.* Колкото и да се опитвам, не мога да се справя с повече от осем или девет дами на ден. Трябва да е от възрастта.

— Сигурно.

И двамата си играеха, изпитваха се един друг.

Кой си ти? Какво искаш? От какво имаш нужда? Закъде си тръгнал?

Но какво значение имаше всичко това?

Тя с болка осъзна, че вероятно никога повече няма да го види. Може би след още пет години, ако тя напише нова книга, която да се окаже също толкова добра, и ако той все още е режисьор на шоуто, и ако все още има шоу... *Ако.*

— Боиш ли се?

— А?

— Изглеждаш толкова сериозна. Помислих си, че се притесняваш за партито.

— Малко, струва ми се. Но това няма никакво значение. Аз съм неизвестна. Мога да бъда невидима и незабележима.

— Едва ли, скъпа! Не мисля, че някога би могла да останеш незабелязана. Колкото и да се опитваш.

— Глупости!

Отново се разсмяха и той отби по една обградена с палми алея в Бевърли хилс. От десет минути насам се движеха в изискания квартал, минаваха покрай огромни, невероятно скъпи на вид къщи.

— Пресвети Боже! Това къщата на Джаспър ли е?

Голяма бе почти колкото Бъкингамския дворец.

Ник отрицателно поклати глава.

— На Хили Уинтърз.

— Филмовият режисьор?

— Да, мадам. Готови ли сме?

Трима портиери в снежнобели униформи чакаха, за да се погрижат за колите, а икономът и една прислужничка посрещаха гостите на входната врата.

Кейт не можеше да реши дали да насочи погледа си към ярко осветената зала, която се виждаше при отваряне на вратата, или към непрестанния поток от ролсове и бентлита, които един след друг се низеха по алеята. Вече ѝ бе ясно защо Ник си беше купил „Ферари“. Той просто се движеше в един свят, който нямаше равен на себе си.

Входната врата отново се отвори и те моментално се озоваха в центъра на бляскавото празненство. Вътре имаше поне триста човека и Кейт като в просъница забеляза многобройните полилеи, свещи, пайети, изобилието от диаманти, рубини, кожи и коприна. Около нея се движеха всички звезди, които бе гледала по филмите, всички, за които бе чела или слушала.

— Тези хора наистина ли живеят по този начин? Стояха встрани от тълпата, изпълнила залата. Беше внушителна, истинска бална зала, цялата покрита с огледала, които едно по едно са били пренесени от някакво имение край Лоара.

Възможно ли бе всичко това да е истинско?

— Някои хора живеят по този начин, Кейт. Част от тях само временно, а други живеят по този начин през целия си живот. Но повечето не издържат дълго. Те натрупват цяло състояние във филмовия бизнес, но бързо го прахосват и пропиляват — погледът му се спря на групичка рок звезди в другия край на залата. Бяха облечени в плътно прилепнали към телата им атлазени костюми, а съпругата на основния вокалист носеше твърде разголена рокля с телесен цвят и дълга до земята самурена наметка с качулка. Сигурно ѝ бе много горещо, но изглеждаше щастлива. — Хората от техния бранш идват и си отиват бързо. Но тези като Хили остават тук завинаги.

— Сигурно е много забавно!

Приличаше на малко момиченце, което наднича иззад колоните, запленило от пъстрия карнавал, организиран по случай Сирна неделя.

— Това ли е, към което се стремиш?

Но той вече знаеше, че не е.

— Не. Струва ми се, че в действителност не искам нищо повече от това, което вече имам.

Да. Приятелят, който глези детето ѝ. Спомни си за него и внезапно изпита горчивина и завист. Тя имаше повече от всеки друг в тази стая. И много повече от него. *Щастлива кучка! Късметлийка!* Но тя не беше кучка. И това го притесняваше.

Харесваше я. Харесваше я дяволски много. А тя беше толкова наивна. Чудеше се какво ли ще стане, ако просто я сграбчи и започне да я целува. Вероятно ще го зашлеви през лицето. Прекрасен старомоден жест.

Засмя се при тази мисъл и остави празната си чаша на един поднос. И тогава изведнъж забеляза, че тя вече не е до него. Беше се отдалечила сред тълпата и той я видя на няколко метра от себе си, заедно с един тип, облечен в светлокафяв кадифен смокинг. Беше един от местните паразити. Нечий фризьор, нечий приятел, нечий син. Имаше твърде много нехранимайковци като него наоколо.

Ник бавно започна да си проправя път през тълпата, опитвайки се да стигне до нея. Все още не можеше да долови разговора им, на тя не изглеждаше никак щастлива.

— Харпър? О, да! Писателката, която участва в шоуто на Джаспър тази вечер. Гледахме ви.

— Много мило.

Опитваше се да се държи учтиво, но не ѝ беше никак лесно. Тоя тип на всичкото отгоре беше и пьян. Все още не можеше да разбере как се бе озовала толкова далеч от Ник, но наоколо имаше страшно много хора, а и балната зала се оказа голямата атракция на вечерта. Съставът тъкмо започваше да свири някакво бясно рок парче.

— Как стана така, че мацка като теб се захвана да пише книга за футбола?

— А защо не?

Погледна към Ник. Безсмислено бе да се опита да се приближи към него. Но той бавно си пробиваше път и може би след около две минути щеше да е при нея.

— Знаеш ли, преди няколко години имаше един футболист със същото име като твоето. Бил Харпър. Джоу Харпър. Нещо такова. Но

откачи. Опитал се да убие някого, но вместо това улучил себе си. Смахнат. Те всичките са откачалки. Убийци. Да не би да ти е роднина?

Погледна несигурно към Кейт и хлъцна. При други обстоятелства може би щеше да ѝ се стори смешно, но в този момент внезапно разбра, че часовникът е ударил дванадесет часа^[1]. Всичко бе свършило. Беше се случило в края на краищата. Някой си беше спомнил. *Някой*. От мястото си Ник забеляза паниката, която се изписа на лицето ѝ.

— Роднина ли ти е? — негодникът беше твърде настоятелен, а усмивката му беше неприятна и зла.

— Аз... какво? Не. Не, разбира се.

— Не мисля така.

Но Кейт не чу последните му думи. Тя се запромъква към Ник, който с мъка преодоля последните няколко човека, изпречили се на пътя му, и най-накрая стигна до нея. Лицето ѝ бе разкривено от ужас и страх.

— Добре ли си? Оня тип да не те нагруби?

— Аз... не... не, не, нищо подобно — но очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя погледна настрана. — Съжалявам, Ник. Не се чувствам добре. Сигурно е от прекаленото вълнение. От шампанското. Аз... аз ще си повикам такси.

Стискаше чантата в ръцете си и нервно се оглеждаше наоколо, докато говореше.

— Говориш глупости, по дяволите! Сигурна ли си, че оня негодник не ти е казал нещо неприятно?

Щеше да го убие, ако само се бе осмелил да я нагруби. Какво, по дяволите, ѝ беше направил!

— Не, наистина — Ник разбра, че тя няма да му каже истината и това още повече го вбеси. — Искам само да си ида у дома.

Проплака като уплашено дете и без да каже нито дума повече, той я прегърна здраво, изведе я във фойайето и след като взеха шала ѝ, излязоха от къщата.

— Кейт — докато чакаха колата той настойчиво я гледаше, — моля те, кажи ми какво се случи.

— Нищо, Ник. Нищо. *Наистина* — без да каже нито дума той повдигна лицето ѝ към неговото и две едри сълзи се отрониха от очите

й и бавно се затъркаляха по бузите ѝ. — Просто се уплаших. Това е всичко. Доста време вече не съм била сред... сред хора.

— Съжалявам, скъпа — притисна я към себе си и я задържа в прегръдката си. А тя стоеше неподвижна, долавяше дишането му, усещаше аромата на тялото му. Миришеше на афтършейв^[2] и на лимон и бе толкова топъл и силен! Когато колата дойде, тя бавно се отдръпна, пое дълбоко въздух и се усмихна.

— Съжалявам, че се държах като истинска глупачка.

— Не, не е така. Аз съжалявам, че позволих това да се случи. Тази нощ трябваше да бъде само твоя. Нощта на твоя успех.

— Тя беше.

Погледна го, а след това бързо се вмъкна в колата. Най-накрая го бе направила. Бе се пристрашила и бе отишла на партито. Никой не беше виновен, че имаше хора, които все още си спомняха Том. Но самата мисъл за това късаше сърцето ѝ.

Защо хората не си спомняха добрите му дни? Щастливите и успешни години? Защо си спомняха само края му?

Тя вдигна поглед и осъзна, че Ник внимателно я наблюдава. Все още не бе запалил колата. Искаше му се да я закара в дома си, но не биваше и той го знаеше.

— Искаш ли да спрем някъде и да пийнем по едно преди лягане? — но тя отрицателно поклати глава. Той предварително знаеше, че ще му откаже. А и на него не му се пиеше. Но не знаеше какво друго да ѝ предложи. Да отидат да се поразходят? Да поплуват? Просто не знаеше как да постъпи. Искаше да ѝ предложи нещо съвсем обикновено, съвсем човешко, нещо различно от холивудските развлечения. Имаше моменти, в които той ненавиждаше този град и това бе един от тях. — Тогава да те закарам обратно в хотела?

Тя кимна със съжаление, но на устните ѝ се появи признателна усмивка.

— Ти беше чудесен, Ник.

Това беше краят. Искаше да се отърве от него. Прищя му се да изрита нещо. Мълча през целия път до хотела. Кейт се опасяваше, че може би е ядосан. Но не изглеждаше сърдит, беше по-скоро много тъжен. Или може би наранен.

А всъщност той се чувстваше напълно безпомощен.

— Сигурна ли си, че не мога да те убедя да хапнеш поне един сладолед?

— Нима хората тук понякога задоволяват и такива простички желаниа?

— Не, но ще намеря един сладолед за теб.

— Сигурна съм, че ще го направиш — каза го с много топлота и искреност, а когато спряха пред хотела, ѝ се прииска да протегне ръка и докосне лицето му. — Боя се, че първият голям бал на Пепеляшка вече приключи. И ако бях на твое място, щях да побързам да се махна оттук преди тази разкошна кола да се е превърнала в тиква — и двамата се разсмяха, а тя се наведе и взе букета от пода на колата. — Виж, водата изобщо не се е разляла — той я погледна мълчаливо и тя отново потърси очите му. — Благодаря ти, Ник! *За всичко.*

Той не се помръдна и за момент тя също остана неподвижна. Колебаеше се. Толкова искаше да го докосне. Ръката му. Лицето му. Искаше да протегне ръце и да му позволи да я прегърне. Но сега всичко бе по-различно. Знаеше, че не може да го направи. А също така знаеше, че никога повече нямаше да го види отново.

— Аз трябва да ти благодаря, Кейт.

Изрече го много внимателно. Сякаш наистина искаше да каже точно това. Само че тя не разбираше защо.

— Лека нощ.

Леко и нежно докосна ръката му, а след това отвори вратата на колата и си тръгна. Портиерът затвори вратата на „Ферари“-то след нея и Ник се загледа в отдалечаващата се фигура.

Не слезе, не я извика, не се помръдна дори. Дълго стоя неподвижен, вперил поглед пред себе си. А когато я потърси по телефона на следващата сутрин, тя вече бе напуснала хотела. Използва всичките си връзки, за да установи, че си е тръгнала малко след един часа през нощта. Веднага след като я бе изпратил до хотела. Не че това имаше кой знае какво значение. Той просто искаше да знае. Оня кучи син на партито беше виновен за всичко.

По дяволите!

А той даже не знаеше адреса ѝ.

Зачуди се дали Уейнбърг ще му го каже.

[1] Като в приказката за Пепеляшка. — Б.пр. ↑

[2] Одеколон след бръснене. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Тайг, казах не!

— Ти винаги казваш не. А и освен това изобщо не ме интересува какво казваш.

— Отивай веднага в стаята си!

Двамата впериха ядосани погледи един в друг. Тайг отстъпи пръв. И добре направи, защото майка му въобще не бе в настроение за глупави спорове.

Беше се прибрала малко след четири сутринта. Тили си беше тръгнала в шест и тридесет. А сега беше едва седем. Кейт беше спала само два часа и половина. Тайг определено не бе избрал най-подходящия момент да осъществи намерението си да изкъпе Бърт преди училище с най-хубавия ѝ сапун. Подарък от Лиша.

Всеки друг ден Кейт би се разсмяла на идеята му. Днес не ѝ беше до смях. Случилото се в Лос Анджелис не излизаше от ума ѝ. Пригответи закуската и извика Тайг.

— Сега ще бъдеш ли послушен? — но той не отвърна нито дума и веднага се залови за кашата си. Тя мълчаливо изпи кафето си, а след това внезапно се сети нещо. Беше в куфара ѝ. — Ей сега ще се върна!

Това едва ли бе най-подходящият момент за подаръци, но може би и двамата се нуждаеха именно от това. От един глупав момент на нежност. Тя искаше да го поглези малко, а той — отново да се почувства обичан.

Миналата нощ, докато караше към къщи, се бе чувствала толкова самотна! Сякаш се бе изгубила. Но тя сама бе избрала този вариант. Никой не я бе прогонил. Цялата случка бе нелепа. Какво, че някакъв тип си бе спомнил за футболист на име Харпър? Защо бе решила да си тръгне по този начин?

Знаеше, че Стю сигурно ще бъде много ядосан. Беше помолила дежурния администратор да му предаде бележката ѝ рано сутринта.

„Неочаквано ме извикаха от къщи. Моля те отмени интервюто за списанието. Ужасно съжалявам. Благодаря за

ВСИЧКО.

С обич: Кейт.“

Но той щеше да побеснее. Бе сигурна в това. А и тя самата бе много ядосана на себе си. И тогава изведнъж си спомни удоволствието, което бе изпитала, когато докосна ръката на Ник на излизане от колата.

— За какво мислиш? Изглеждаш много глупаво.

Тайг се бе приближил до стаята ѝ и я наблюдаваше от прага. Купичката с каша, която държеше в ръка, бе застрашително наклонена на една страна.

— Недей да се разхождаш из цялата къща със закуската си! И какво искаш да кажеш с това, че изглеждам глупаво? Не е много любезно от твоя страна.

Изглеждаше наранена и той наведе глава.

— Съжалявам — все още не можеше да прости заминаването ѝ за Лос Анджелис.

— Иди да оставиш купата в мивката и се върни — той я погледна и излезе от стаята, като трополеше силно по пода. Само след няколко секунди се върна обратно, а покритото му с лунички лице бе изпълнено с очакване. — Почакай само да видиш какво съм ти донесла!

Беше наистина страхотен подарък. Видяла го бе в едно от детските магазинчета в хотела и веднага бе решила, че ще го купи. Цената му бе направо скандална, но какво от това! Той бе единственият ѝ син, а и едва ли някога щеше да си купи друг подобен костюм.

— Какво е това? — с подозрение огледа кутията, а бледосинята панделка, с която тя бе превързана, го обърка напълно.

— Отвори го. Няма да те ухапе.

Усмихна се на себе си, като си спомни за синьото костюмче от кадифе, което бе видяла в същия магазин. Самата мисъл, че може да облече сина си в подобна премяна я накара да се разсмее още в магазина, за ужас на продавачката. Но синьо кадифе за едно шестгодишно момче! Това вече бе прекалено. Тайг щеше да откаже да го облече, още когато беше двегодишен.

Той внимателно и предпазливо развърза панделката, остана за момент неподвижно загледан в кутията, а след това отвори капака, махна хартията и занемя от изненада.

— О, мамо! О!... Мамо!

Не му достигаха думи, за да опише чувствата си и докато го наблюдаваше, тя усети напираниците в очите ѝ горещи сълзи. Бяха сълзи на умора и изтощение, но и на искрена радост.

Той го извади от кутията и го вдигна пред себе си. Миниатюрен каубойски кожен костюм. Имаше елече и панталони с ресни, каубойска риза, колан и яке. Бързо ги навлече. Костюмът сякаш бе шит точно за него.

— Е, хлапако? Изглеждаш страхотно — щастливо му се усмихна от мястото си.

— О, мамичко!

Отново бе чула тази думичка. От доста време насам бе просто мамо. Мамичко вече се използваше само в особени случаи, когато нямаше опасност някой друг да ги чуе. Той изтича към нея, прегърна я и бързо я целуна.

— Прости ли ми вече?

Притисна го към себе си и се усмихна.

— За какво?

— За това, че заминах без теб...

Стресна се от начина, по който му се подмазваше, но синът ѝ се оказа по-умен от нея самата.

— Не — каза го съвсем спокойно. Но на лицето му играеше широка усмивка. — Но костюмът страшно ми харесва. Обичам го. Но теб обичам най-много от всичко.

— Аз също те обичам повече от всичко на света — тя седна на леглото и той се настани в скута ѝ. — Трябва да съблечеш този костюм. Не е много подходящ за училище, скъпи. Нали?

— Оо, мамо... моля те...

— Добре, добре.

Беше прекалено уморена, за да спори с него. А след това той неочаквано я погледна.

— А ти добре ли прекара в Лос Анджелис?

— Да. Участвах в едно телевизионно шоу, бях отседнала в голям хотел, обядвах с едни познати, а след това ходих на едно парти.

— Звучи ужасно!

Тя се засмя и го погледна. Може би беше прав. Може би наистина всичко преживяно от нея в Лос Анджелис бе ужасно. Но кой знае защо, тя не можеше да се съгласи с това.

— Кога ще отидем пак в Сан Франциско?

— Скоро. Ще видим. Искаш ли днес Тили да те заведе в ранчото на Адамс, за да можеш да пояздиш с новия си костюм? — той енергично кимна и продължи с удоволствие да разглежда костюма си. — Ще оставя бележка на Тили.

Но момчето вдигна поглед и я изгледа с ужас.

— Пак ли заминаваш?

— О, Тайг... — притисна го още по-силно към себе си. — Не, скъпи! Просто отивам да видя... да преподавам — Исусе!

Едва не го бе казала. *Да видя Том*. Беше изтощена. Наистина бе прекалено уморена, за да шофира чак дотам. Но чувстваше, че трябва да го направи. Вече доста време не бе ходила при него. — Ще се опитам днес да се върна по-рано и да приготвя вечеря. Ще вечеряме у дома. Само двамата. Нали? — той кимна предпазливо, но страхът не бе изчезнал от очите му. — Казах ти, глупчо! Няма да избягам и да те изоставя. Това че съм отсъствала един ден, или дори няколко дни, изобщо не означава, че имам намерение да те изоставя. Разбра ли?

Той мълчаливо кимна и я погледна с огромните си очи.

— Добре.

В този момент отвън долетя клаксонът на училищния автобус и двамата трескаво се разбързаха. Кутията с обяда, учебниците, шапката. Последва звучна целувка, силна прегръдка и той излезе.

Кейт остана в кухнята за няколко минути, като се опитваше да събере достатъчно енергия, за да вземе сакото си и да се отправи на път. Беше лудост от нейна страна да предприеме това дълго пътуване след само два часа сън. Но напоследък сякаш все не можеше да намери най-подходящия момент, за да отиде в Кармел. Все излизаше нещо друго, което трябваше да направи, което ѝ се струваше по-важно и неотложно.

Взе чантата и сакото си, написа бележка на Тили и излезе.

Навън тъкмо започваше да вали.

Тихият дъждец продължи по време на целия път до Кармел. Не спря и по време на посещението ѝ при Том. Дъждовните капки леко

потропваха по покрива на виличката. Беше топъл летен дъжд и ѝ се искаше да обърне лице към небето и да се затича боса сред високата лятна трева по босите си ходила. Но не го направи. Беше твърде уморена. Имаше сили само да стигне до вилата и да седне.

Не знаеше за какво да разговарят с Том. Не можеше да му разкаже за Лос Анджелис, той нямаше да разбере. Но поне беше спокоен. Дъждът сякаш му действаше благотворно.

Седяха един до друг, хванати за ръце — той в инвалидния си стол, а Кейт в един люлеещ се стол — и тя му разказваше приказки. Това бяха приказките, които знаеше от дете, приказките, които бе разказвала на Тайг. Том също ги хареса. А малко след като се наобядваха, той заспа.

Тихото ромолене на дъждеца ги приспиваше и двамата и тя на няколко пъти трябваше да се оципе, за да не заспи. Но щом Том се унесе в следобедната си дрямка, тя остана седнала за момент, загледана в спокойното му лице, позволявайки на отдавна забравени спомени да нахлуят в главата ѝ... припомни си хилядите пъти, в които бе наблюдавала заспалото му лице — на други места, в друго време. Замисли се за Кливлънд, за дните, които бяха прекарвали там преди толкова много години и изведнъж се сети за Ник Уотърман. Не искаше да мисли за него *сега и тук*. Това не бе *неговото* място. Това беше домът на Том. Нежно го целуна по челото, бавно погали косата му, погледна към господин Ерхард, сложи пръст на устните си и на пръсти излезе от стаята.

Пътуването до дома беше дълго и отегчително. Пътищата бяха почти безлюдни и тя бързаше да се прибере у дома, но не смееше да кара с прекалено висока скорост. Най-накрая трябваше да отвори прозореца и да пусне радиото високо, за да се държи будна. На два пъти спира на пътя, за да си отдъхне и да се поразсъни. Това, което правеше, беше наистина прекалено и тя го съзнаваше. Изкушаваше се от мисълта да спре и да поспи малко, но знаеше, че Тили ще бърза да се прибере у дома си. Беше петък и тя очакваше някой от многобройното ѝ семейство да ѝ гостува за вечеря или пък за уикенда.

Оставаха ѝ да пропътува само още петдесет мили и тя реши да побърза. Пред нея проблясваха светкавици, чуваше се тътенът на гръмотевиците, а през отворения прозорец влизаха дъждовни струи и обливаха лицето ѝ.

Усмихна се, усетила топлите пръски върху кожата си. Беше се върнала в собствения си свят и се чувстваше добре. Мястото ѝ не беше в Лос Анджелис, но посещението ѝ там бе забавно, бе ѝ доставило удоволствие за момента. Но никога повече. Всички онези хора там бяха напълно полудели.

Мисълта ѝ се върна назад към розовата гримьорна, към напрежението, изпълнило снимачната, а след това към разкоша и разточителството на партито в Бевърли хилс... към чувството, което бе изпитала в прегръдката на Ник Уотърман, докато чакаха да докарат колата им.

Бързо пропъди всички мисли и спомени от главата си и усили радиото.

Лос Анджелис беше техният свят. Не нейния.

Стигна познатата отбивка и пое по черния път, докато достигна алеята пред къщата си. Веднага я видя и кракът ѝ така рязко натисна спирачката, че тя полетя напред към стъклото.

Как... но как той... къде...

Пред къщата ѝ бе спряно тъмносиньото „Ферари“, а Ник Уотърман седеше с Тайг на алеята.

Тили ѝ махна с ръка от прага. С разтуптяно сърце Кейт бавно навлезе в алеята. Стърженето по чакъла ги стресна и двамата и те едновременно се обърнаха и я погледнаха. Тайг се затича към колата с широка усмивка на развълнуваното си лице, а Ник остана на мястото си, загледан в тях с лъчезарните си, засмени очи.

Тя спря колата и ги погледна. Какво можеше да каже? И как я беше намерил? Уейнбърг, разбира се. Беше толкова просто. Трябваше да се ядоса на Стю и при други обстоятелства сигурно би го направила. Но в този момент не изпитваше нито гняв, нито раздражение. Внезапно ѝ се прииска да се разсмее. Беше така дяволски уморена, че единственото, което можеше да направи, бе да се изсмее. А Тайг вече бе застанал до прозореца на колата и говореше, без да спре.

— Ей, чакай малко. Спри за момент. Почакай да сляза от колата.

Но детето беше истински щастливо.

— Знаеш ли, че Ник е бил футболист? И е работил в едно родео.

— О, наистина ли?

Какво се бе случило с него? Уейнбърг бе прекарал тук само един час и Тайг мигновено го намрази. Но Ник бе футболен герой и звезда от родео. Очевидно, притежаваше необходимия стил и според сина ѝ заслужаваше внимание.

Наведе се да целуне Тайг и погледна Ник. Не се бе помръднал. Просто си стоеше там. Бавно се приближи към него и предпазливо се усмихна. Очите ѝ бяха уморени, но в тях напираше смях, а на лицето ѝ постепенно изгря закачливата ѝ, палава усмивка, която си спомняше от съвместния им обяд.

— Как беше преподаването днес?

— Чудесно. Трябва ли да те попитам какво правиш тук?

— Ако искаш. Дойдох да те видя. А също и Тайг.

Вече стоеше точно пред него и той погледна надолу, сякаш искаше да я целуне, но Тайг и Бърт вече се бяха залепили за тях.

— От теб би излязъл страхотен детектив.

— Не е толкова трудно да те открие човек. Сърдита ли си?

В един миг сякаш се притесни и разтревожи.

— Предполагам, че би трябвало да се ядосам. На Стю, не на теб — тя сви рамене. — Но сега съм така дяволски уморена, че не бих могла да се ядосам на никого, дори и животът ми да зависеше от това.

Той я прегърна през раменете и я притегли към себе си.

— Едва ли си спала много, госпожо Харпър. По кое време се прибра у дома?

— Около четири.

Харесваше ѝ допирът на ръката му върху раменете ѝ. Чувстваше се божествено.

Бавно се оправиха към къщата. Тя леко се притесни от реакцията на Тайг, но той сякаш нищо не забелязваше. Не можеше да разбере как Ник толкова бързо бе успял да го спечели на своя страна.

— Защо си тръгна по този начин?

— Искях да се прибера у дома.

— Толкова ли бе неотложно?

— Партието бе свършило. Пепеляшка бе посетила своя бал. И какъв е смисълът да прекарам нощта в някакъв непознат хотел, при положение, че можех да си бъда вкъщи...

Той се огледа наоколо и кимна.

— Сега разбирам какво искаш да кажеш. Но не и сутринта, когато ти телефонирах и разбрах, че си тръгнала. Испитах ужасното чувство, че... че никога повече няма да те видя — гласът му помръкна само при мисълта за това и те влязоха в къщата. — А и Уейнбърг изобщо не искаше да ми каже нищо в началото.

— Кое го накара да промени мнението си?

Кейт съблече мокрия си дъждобран. Носеше дънки и синя, памучна, карирана риза. Нямаше нищо общо с изисканата дама в морскосинята рокля с гол гръб от предишната нощ. Пепеляшка си беше отново само Пепеляшка.

— Промени решението си, защото го заплаших, че никога вече няма да играя тенис с него.

— Е, сега вече зная към какво са насочени предпочитанията и предаността му, да не говорим за приоритетните задължения.

Кейт го погледна и се засмя. Това си беше чиста лудост. Беше се запознала с него вчера на обяд, а сега той беше в дома ѝ. В нейната къща. А Тайг радостно подскочаше около него.

Внезапно ситуацията ѝ се стори твърде смешна. Отпусна се на един стол и се разсмя толкова силно, че очите ѝ се насълзиха и по лицето ѝ започнаха да се стичат едри сълзи.

— Кое е толкова смешно? — Ник изглеждаше озадачен.

— Какво си намислил, Уотърман?

— Ами, Кейт — беше с гръб към нея, но в гласа му се долавяха шеговити нотки, а Тили наблюдаваше разговора им с широка усмивка. — Разбирам какво имаш предвид, когато казваш, че не си в състояние да отделиш истинското от измисленото, така че... за да изясня нещата — Кейт вече бе започнала да се усмихва, — помислих си, че трябва да дойда тук и веднъж завинаги да разбера дали наистина си Пепеляшка или си някоя от грозните ѝ доведени сестри.

С тези думи той се обърна към нея и извади една стъклена пантофка, поставена върху възглавничка от обшито със злато тъмночервено кадифе. Обувката беше с нормални размери, направена бе от възможно най-добрия материал, а на секретарката му ѝ бяха необходими три часа, за да я открие из филмовия реквизит на Парамант^[1]. А сега Кейт седеше във всекидневната си, облечена в сините си дънки и се смееше от сърце.

— Е, Пепеляшке, да започваме ли?

Приближи се към нея и тя забеляза, че пантофката е с висок ток, островърха и украсена със стъклена розетка. Той коленичи в краката ѝ, а тя отново избухна в гръмогласен смях, докато той изхлузи от крака ѝ изискания червен гумен ботуш, който бе носила в дъжда.

— Ник Уотърман, ти си луд! — но публиката беше очарована. Тили не можеше да престане да се смее, а Тайг подскачаше около тях, без да спре нито за миг. Дори Бърт радостно лаеше и подтичваше насам-натам, сякаш и той разбираше какво става в стаята. Ботушът бе хвърлен настрана, пантофката бе обута и Ник доволно усмихнат се отпусна назад.

— Пепеляшка, както разбирам.

Не можеше да не се почувства горд с победата и му личеше. Бе отгатнал точно номера на обувките ѝ. Тя се изправи несигурно и отново се разсмя.

— Как, по дяволите, отгатна номера? — продължителна практика, очевидно. Но колкото и жени да има в живота му, той едва ли прави такова представление всеки ден.

— И как я намери? — отпусна се тежко на стола, захили се и се загледа в невероятно сините му очи.

— Бог да благослови Холивуд, Кейт. Но все пак ни отне известно време.

— По кое време пристигна тук?

— Около три. Защо? Закъснял ли съм? — отново се разсмя и седна на пода, като едва не затисна Бърт, който бързо се настани в скута му, оставяйки два кални отпечатъка по чистия му бежов ленен панталон. Но Ник сякаш нищо не забелязваше. Беше много по-заинтригуван от Кейт, която в този момент го гледаше с изумление.

— Пристигнал си в три? И какво прави през всичкото това време? — вече минаваше пет.

— Тайг ме заведе да видим конете. С Тили, разбира се.

Погледна към нея и тя, подобно на Кейт, се изчерви. Ник притежаваше изключително излъчване, беше толкова открит, толкова пряк! Нямаше начин човек да се скрие от него, не можеше да го отбягва, не можеше да не му отвърне със същото.

— След това се поразходихме край реката. Поиграхме малко карти. А след това ти си дойде.

— Можеш да ме наричаш Пепеляшка — погледна надолу към краката си и се зачуди дали би могла да задържи пантофката. — И ти дойде дотук само заради това?

Не можеше да го проумее, но той бързо отклони погледа си.

— Всъщност, аз и без друго имах път насам. От време на време наемам една къща в Санта Барбара. Бях се обадил за този уикенд — нещо я караше да се съмнява в думите му, но не бе съвсем сигурна какво. Защо ще я лъже? — Мога ли да ви поканя вас двамата да ме посетите утре? — изглеждаше обнадежден, но Тайг изведнъж скочи и рязко поклати глава.

— Не!

— Тайг!

Сега пък какво! Този човек бе пропътувал целия път от Лос Анджелис, за да ѝ донесе стъклена пантофка, а сега Тайг нямаше да ѝ позволи да се види с него. Но тя искаше да отиде в Санта Барбара. По дяволите, Тайг!

— Но майката на Джоуи ме покани за уикенда! Те вече имат две малки козички и баща му каза, че утре могат да си купят и пони.

Това бе най-приятната новина, която Кейт бе чула през целия ден.

— Ей, друже, ама това наистина е страхотно!

Ник изглеждаше невероятно впечатлен, а Тайг го погледна така сякаш те двамата бяха единствените хора в стаята, които можеха да разсъждават нормално и разумно.

— Може ли да отида? — умолително погледна към майка си.

— Защо не? Добре. И кажи на Джоуи, че той може да ни гостува през следващия уикенд. Може и да съжалявам след това, но се налага да поема риска.

— Може ли да се обадя на Джоуи и да му кажа?

— Бягай!

Тайг се втурна към кухнята, за да използва телефона, а Тили се сбогува с тях и когато останаха сами, Кейт му подаде ръката си. Той я взе и се намести по-близо до стола ѝ.

— Бих искала да зная какво направи, за да го спечелиш толкова бързо на твоя страна. Трябва да ти е струвало цяло състояние.

— Ами, нищо подобно. Поне до този момент не ми струва нищо.

— Какво означава това? Никълъс Уотърман, какво си намислил? Един мъж, който се появява в къщата ми със стъклена пантофка, и то с точния размер, може да се окаже твърде сериозен и аз трябва да съм готова за всякакви изненади.

— Ще приема думите ти като комплимент. Не, честно, нищо не съм направил! Просто му обещах да ви заведа и двамата в Дисниленд.

— *Обещал си му?*

Беше зашеметена. Той внимателно събу стъклената пантофка и тя размърда пръстите си.

— Да. И синът ти прие. Смята, че идеята е страхотна. А той ме покани в Сан Франциско, за да се запозная с леля Лиша. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Не, разбира се. *Леля Лиша* със сигурност много ще те хареса. Което ми напомня, че не съм ти предложила все още нищо. Искаш ли мартини?

— Това ли е всичко? Целият асортимент? Мартини? — той отново се разсмя. — Това или нищо, а?

— Мога да ти предложа и кафе. Но единственият алкохол, с който разполагам в момента, са бутилките, които Лиша остави тук, за да приготвя мартинитата си.

— Сестра ти?

Тя съвсем леко се смути, но той остана очарован от семейната обстановка, в която се бе озовал. А момчето страшно му харесваше.

— Фелиша е най-добрата ми приятелка. Тя е моята съвест, моето второ его. И ужасно глези Тайг — това му прозвуча познато, но не беше съвсем сигурен защо.

— Както и да е, искаш ли мартини?

— Мисля, че ще предпочета кафе. Между другото, успявам ли да объркам живота ти тотално?

— Да.

— Добре — а след това лицето му стана сериозно и той за момент престана да се шегува. — Наистина говоря сериозно. Попитах Уейнбърг дали тук няма да ме посрещне някой двуметров борец сумо и да ме просне с първия си удар. Той ми каза, че според него това едва ли е вероятно, но не беше съвсем сигурен. Предложи ми да преценя риска и сам да реша как да постъпя. Което и направих. Но, майтапът настрана, моето присъствие тук няма ли да ти причини някакви

неприятности? — изглеждаше притеснен. Тя бе толкова нещастна в края на партито миналата нощ!... Не искаше отново да ѝ причини нещо подобно. Но трябваше да я види, дори и само още веднъж.

— Разбира се, че не. Кой би могъл да има нещо против посещението ти? Тайг сякаш напълно те одобрява. А той е единственият сумо борец в околността.

Кейт добре разбираше накъде бие въпросът му и още повече го хареса за това. Тя се изправи, за да му направи кафе. На единия си крак тя все още носеше гумен, червен ботуш, а косата ѝ бе разпусната и разрошена — точно както той я харесваше. Помисли си, че изглежда дори по-красива от предишната вечер.

— Чакай да изясним това докрай. Значи Тайг е единственият човек наоколо, който би могъл да възрази на идването ми тук?

Произнесе го бавно и внимателно, сякаш се боеше, че тя може да не го разбере добре.

— Точно така.

— Струва ми се, че беше споменала за някакъв приятел — тя го погледна недоумяващо и сви рамене. — Някой, който много глези сина ти. Спомена го вчера по време на обяда.

А след това и двамата се захиха и произнесоха името заедно:

— Лея Лиша.

Той се усмихна широко и я последва в кухнята, където Тайг тъкмо затваряше телефона.

— Готово, мамо! Всичко е уредено. Татко му ще дойде да ме вземе утре сутринта. И дори ще ме върне у дома в неделя следобед — изгледа ги спокойно. Държеше се така сякаш познава Ник от години. — Какво има за вечеря? Разбра ли, че Ник ще ни заведе в Дисниленд? Нали, Бърт? — Бърт помахна с опашка, а Тайг излезе от стаята, за да потърси Уили, без дори да изчака да види какво има за вечеря.

— Велик е!

— Понякога — Кейт се усмихна, вперила поглед в отдалечаващото се дете, а след това вдигна очи към Ник. — Той е страхотно дете и аз много го обичам.

— А ти си чудесна майка. И какво има за вечеря между другото?

— Означава ли това, че би искал да останеш за вечеря?

— Ако няма да ти причиня големи главоболия.

Беше изумително. Едва го познаваше, а той се мотаеше из кухнята ѝ и се опитваше да си изпроси покана за вечеря. Но ѝ харесваше. Беше прекалено уморена и защитните ѝ механизми сякаш бяха излезли от строя.

— Не, няма. А и се появи точно навреме за любимото угощение на Тайг.

— Какво е то?

— Тако.

— Аз също много го обичам.

Тя му подаде каничката с кафе и седнаха край кухненската масичка. Напълно беше забравила за Кармел. Том бе твърде далеч в този момент.

— За какво мислеше?

— Кога?

— Ей сега, преди малко.

— За нищо.

— Лъжеш — внезапно стана много сериозен и напрегнат и отново взе ръката ѝ в своята. — Щастлива ли си тук, Кейт?

Тя го изгледа с искрен и честен поглед и кимна.

— Да. Много — тогава защо от време на време очите ѝ помръкваха? Защо в тях се долавяше стаена болка и мъка?

— Имаш ли приятели? Има ли в живота ти добри хора, които да те обичат?

Искаше да знае. Изведнъж разбра, че всичко това имаше огромно значение за него.

— Да. Ти вече се запозна с всички. С изключение на Лиша.

— И това е всичко? — изглеждаше шокиран. — Само момчето?

— И Тили. Жената, която беше тук с Тайг, докато ме нямаше. И Бърт, разбира се.

Усмихна се, като си спомни заплахата си, че ще говори за него по време на телевизионното шоу.

— Разбира се, но ти не говориш сериозно! Това ли са наистина всичките ти близки?

— Казах ти вече. Аз съм отшелник — не беше за чудене тогава, че така се бе стреснала на партито. — Така ми харесва.

— Така ли живееше, докато беше женена?

Тя поклати глава, но очите ѝ останаха безизразни.

— Не, тогава беше различно.

— Тайг спомня ли си баща си? — пиеха кафето си в притихналата кухня, гласът му беше съвсем тих и загрижен и тя само бавно поклати глава.

— Не би могъл. Баща му умря преди той да се роди.

— О, Боже, сигурно е било ужасно, Кейт! — погледна я така, сякаш напълно разбираше какво е преживяла.

За пръв път от много години насам тя си припомни онова време.

— Беше много отдавна.

— И ти беше съвсем сама?

— Не, разбира се. Фелиша бе тук с мен...

Може би точно това бе причината за болката в очите ѝ. Тази невероятна, непоносима самота.

— Нямах ли семейство, Кейт?

— Само това, което виждаш. А то не е малко. Много хора нямат и това.

Като него. Без да знае, Кейт бе уцелила болното му място. Всички онези мацки с големите цици, с които бе пропилял последните двадесет години? И къде в крайна сметка се бе озовал? Беше на тридесет и седем, а не притежаваше нищо.

— Права си, Кейт.

— Какво?

— Ще дойдеш ли утре в Санта Барбара? Ще прекараме *деня* заедно — почувства се задължен да го каже. *Деня.* Беше от този тип жени, че щеше да му откаже, ако той се бе осмелил да намекне нещо повече. Но тя бавно кимна, загледана в него, сякаш обмисляше или преценяваше нещо.

— Добре.

[1] Голяма кинокомпания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Намери къщата съвсем лесно благодарение на картата, която ѝ бе начертал. Не бе му позволила да дойде и да я вземе. Искаше да отиде дотам сама. Беше само на половин час път, но шофирането ѝ даде време да посъбере мислите си. Не бе съвсем сигурна защо бе решила да отиде. Знаеше само, че много харесва Ник. С него се разговаряше лесно. Предишната вечер бе останал почти до единадесет часа. Най-накрая тя започна да клюма на канапето. Беше съсипана от умора и той съвсем приятелски я целуна по бузата и си тръгна. Но вечерта, която бяха прекарали заедно, бе наистина очарователна. Запалиха огън в камината. Ник приготви пуканки за Тайг, а той му показа новия си каубойски костюм. Ник остана очарован.

— Къде го намери?

— В хотела — другите посетители купуваха нефрити и скъпи покривки от *maribou*, а тя бе купила за сина си костюма, за който мечтае всяко малко момче.

— Бих искал да съм твой син.

— Не, недей. Аз съм чудовище. Питай Тайг.

Но Тайг само се засмя и сложи цяла шепа мазни пуканки в устата си.

— Ама че чудовище!

Прииска му се да я целуне. Но не смееше пред момчето. Знаеше, че това няма да ѝ хареса. А и той самият не искаше да го направи по този начин.

Искаше твърде много от тази жена. Любовта ѝ, тялото ѝ, но и нещо *повече*. Искаше да сподели с нея цялото ѝ време, живота ѝ, децата ѝ, искаше да сподели мъдростта ѝ, добротата ѝ, състраданието ѝ. Знаеше, че тя притежава всичко това.

Но и тя вече знаеше що за човек е Ник. Започнала бе да го разбира още в първия ден, в който се бяха срещнали. Беше си направил труда да дойде и да я потърси и да ѝ донесе една глупава стъклена пантофка. Беше достатъчно умен и човечен, за да се държи приятелски с Тайг, достатъчно внимателен, за да види мъката в очите ѝ и да

разбере дори и онова, за което тя избягваше да говори. Напомни си, че трябва да бъде много внимателна, когато разговаря с него и бавно навлезе в алеята пред къщата.

Ник Уотърман виждаше и разбираше прекалено много неща.

Къщата беше бяла, с добре поддържани черни первази и красиви, големи, бронзови орнаменти. Над входната врата висеше фенер, а чукчето беше под формата на изработена от бронз чайка с широко разперени криле. Тя посегна към крилцата ѝ, за да почука, след което отстъпи крачка назад.

Къщата беше построена върху малък хълм с изглед към водата, а близо до нея се извисяваха три самотни върби. Беше пълната противоположност на нейната съвсем обикновена къщичка. Тази беше много красива, но ѝ липсваше топлота.

Отвори вратата бос, в отрязани до коленете дънки и стара, поизбеляла тениска, която чудесно подхождаше на очите му.

— Пепеляшка? — лицето му светна от радост като я видя, макар че продължаваше да я дразни и да се шегува с нея.

— Може би трябваше да донеса и пантофката, за да съм сигурна, че ще ме познаеш?

— Е, този път ще ти повярвам и без пантофката. Хайде влизай. Тъкмо боядисвах верандата.

— Изглежда, че работиш упорито, за да платиш наема си...

Последва го в къщата и забеляза студения, типично ранноамерикански стил на мебелите. Точно както бе предположила — само красота и никаква топлота и уют. Жалко, защото къщата бе претъпкана с красиви мебели.

— Обичам да се занимавам с разни неща тук. Собственикът рядко напуска Лос Анджелис. Така че аз се мотая наоколо винаги, когато имам време.

Боядисваше верандата в небесносиньо, а в един от ъглите бе изрисувал две чайки, разперили за полет криле.

— Трябва да нарисуваш и облаци — каза го съвсем делово, докато разглеждаше верандата.

— А?

— Облаци. Трябва да нарисуваш облаци. Имаш ли бяла боя?

— Да. Ей там — той ѝ намигна, а тя му се усмихна в отговор, нави нагоре ръкавите на ризата и крачолите на дънките си. — Искаш

ли да ти дам да облечеш някакви мои стари дрехи, Кейт? Не ми се ще да си съсипеш дрехите.

Беше съвсем сериозен, но тя весело се разсмя. Облякла бе удобни стари дрехи, за да може да се търкаля с тях по брега. А отдолу бе сложила само един оранжев бански. Но това беше за по-късно. *Може би.* Още не бе съвсем сигурна.

— Как е Тайг?

— Чудесно. Каза да те поздравя. Стана още на зазоряване, за да види онези кози. Сега ще иска една и за вкъщи.

— Трябва да си има собствен кон.

Ник рисуваше още една чайка в другия ъгъл.

— И той все това ми повтаря. Може би ти ще му купиш един? — шегуваше се, но изведнъж се обезпокои като видя лицето му. — Ник, пошегувах се. А сега сериозно. Да не си посмял да направиш нещо подобно. Вече две години воювам с Фелиша по този въпрос.

— От това, което чувам, сигурно е съвсем разумна жена. Ще трябва да ме запознаеш с тая твоя Фелиша. От колко време се познавате?

— О, от години. Запознахме се по времето, когато работех като модел за... — и изведнъж го погледна, сякаш бе казала нещо, което не трябваше.

— Да не би да си мислиш, че не знаех? — усмихна ѝ се от неговия ъгъл. — Хайде, скъпа. Аз съм режисьор. Винаги мога да разпозная хората, които са били модели, играли са балет или пък са вдигали тежести.

— Аз вдигах тежести.

Погледна го с широка усмивка и замахна с ръка към него.

— Страхотни облаци рисуваш, Пепеляшке!

— Харесват ли ти? — изглеждаше доволна.

— Разбира се. Особено оня, който си нарисувала на върха на носа си.

— Негодник! Аз излъгах Уейнбърг, както сигурно знаеш. Казах му, че никога не съм работила като модел. Мислех си, че ако си призная, той щеше да ме накара да поема цялата рекламна кампания.

— Ето това си ти. Пъзла — изхили се и тя замахна с четката към него.

— Можеш ли да ме виниш, че не искам да участвам в цялата суматоха по рекламата? Аз съм щастлива тук, далеч от онази лудница. Ник, аз не принадлежа на онзи начин на живот.

— Никой не му принадлежи — седна на парапета и я погледна.

— Но аз ще ти кажа нещо друго, скъпа. Истинското ти място не е тук. Просто прахосваш времето и възможностите си. Някой ден ще трябва да събереш достатъчно кураж и да се върнеш към истинския си живот, ако не за постоянно, то поне от време на време.

Тя мрачно кимна:

— Зная. Опитвам се. Но е доста трудно.

— Но не чак толкова, колкото очакваше, нали?

Тя кимна, като се зачуди откъде той би могъл да знае това. Сякаш разбираше всичко. И тя изпита усещането, че Ник наистина я познава много добре.

— А и периодичното ти показване в обществото несъмнено ще ти донесе известни компенсации.

Тя се разсмя:

— О, да. Това е сигурно.

— Гладна ли си?

— Не съвсем. А ти? Бих могла да отида в кухнята и да ти приготвя нещо за обяд — бяха приключили с верандата и единодушно се бяха съгласили, че са направили истинско произведение на изкуството. — Надявам се собственикът на къщата да оцени нововъведенията ти. Ще трябва да ти плаща за престоя ти тук.

— Ще му предам думите ти.

Небрежно я прегърна през раменете и двамата се отправиха към кухнята, боси и загорели от слънцето. Сутринта Ник беше купил шунка, пъпеш и печено пиле. В друг плик имаше праскови, ягоди и диня. Освен това на масата имаше дълга франзела френски хляб и прекрасно парче добре узряло сирене „Бри“.

— Това не е обяд. Това е истинско угощение.

— За теб, Пепеляшке, само най-доброто — ниско се поклони, а след това се изправи и застана съвсем близо до нея. Протегна ръце към нея. Тя усети привличане, каквото не бе изпитвала никога преди в живота си, и бавно се приближи до него. Дори и да искаше, не би могла да му устои, а тя не искаше. Искаше само да е там в ръцете му,

да почувства топлината на кожата и силата на мускулите му, да долови познатия мирис на лимон и афършейв. Мирисът на Ник.

После той нежно хвана брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към неговото и я целуна — в началото леко, а после ръцете му силно я притиснаха към него, а устните му жадно и ненаситно се впиха в нейните.

— Обичам те, Кейт!...

Стоеше пред нея и я гледаше останал без дъх, разкъсван от желание по нея. Но думите му бяха истина.

Тя не каза нищо. Просто не знаеше какво. Той не би могъл да я обича. Дори не я познаваше добре. Беше още толкова рано. Сигурно казваше тези думи на всички жени. Тя не биваше да му отвърща. Не трябваше да позволи това да се случи.

— Обичам те. Това е всичко. Без въпроси. Без претенции и изисквания. Просто те обичам.

Този път тя се притисна и когато най-накрая се откъсна от него, го погледна с нежна усмивка и замъглени очи.

— И аз те обичам. Зная, че е глупаво. Аз едва те познавам. Но мисля, че те обичам, Ник Уотърман — погледна надолу към краката си. Седем години. Седем години. А сега го бе казала на един непознат. Обичам те. Но той не беше непознат. Беше Ник. Още в първия миг, в който го видя, разбра, че той е твърде специален и различен от другите. Сякаш я бе чакал целия си живот. Сякаш и двамата са знаели, че това ще се случи.

А може би грешеше? Може би само така ѝ се искаше?

Погледна го изпитателно, а той се усмихна нежно и се опита да се пошегува, за да направи нещата по-лесни и по-поносими за нея.

— Значи *мислиш*, а? Ами това е направо страхотно! *Мислиш*, че ме обичаш — погледът му беше закачлив и безкрайно нежен и добър. Потупа я по гърба и сложи храната в една кошница. — Хайде да отидем да обядваме на брега — тя кимна и излязоха заедно, хванати за ръце. В свободната си ръка той носеше кошницата. Имаше същото телосложение като Том преди години.

Том вече бе изгубил силата и внушителния си ръст. Беше се смалил след всичките тези години, прекарани в инвалидния стол. Но този мъж до нея никога не е бил подлаган на подобни изпитания. Той беше изключително жизнен, преливаше от сила и енергия.

— Искаш ли да поплуваме, Пепеляшке?

Тя се усмихна на себе си. Това име явно щеше да ѝ остане.

— С удоволствие — решила бе да му се довери.

— Аз също — безсрамно се захили, като видя дълбоко изрязания оранжев бански костюм, след като тя свали дънките и ризата си. Но усмивката и погледът му бяха толкова открити и приятелски, че и тя на свой ред се усмихна. — И очакваш от мен да отида да плувам, след като ме гледаш по този начин? За Бога, не ме гледай така, ще се удавя.

— Млъквай. Ей сега ще те стигна — тя се спусна напред на дългите си крака — истински вихър в оранжево и кафяво. Той я следваше и я гледаше с оценяващ поглед, а след това я изпревари, мина като вихрушка край нея и се гмурна под първата вълна.

Тя скочи веднага след него и след малко заедно изплуваха на повърхността, доста далеч от брега. Водата беше хладна и свежа и приятно галеше загорялата ѝ от слънцето кожа.

— Дяволски по-приятно е от басейна на хотела, нали?

Той се усмихна на забележката ѝ и се опита да я потопи под водата, но тя бе твърде бърза. Веднага се гмурна и се промуши през краката му. Ник се опита да я хване и едва не съблече горницето на банския ѝ, а тя излезе на повърхността, като пръскаше вода около себе си и се смееше.

— Виж какво, умнице. Ако не внимаваш много, скоро ще изгубиш това парченце плат, което си си сложила — банският беше твърде разголен и тя го знаеше. Всичките ѝ бански костюми бяха такива. Фелиша ѝ ги изпращаше, а до този момент Тайг бе единственият човек, който я бе виждал по бански. — Опитваш се да се изперчиш с него — обвини я той.

— Невъзможен си...

— Не съм. Но ще стана, ако те погледам в този вид още малко.

Тя се изсмя и бавно заплуваха към брега. От доста време никой не бе разговарял с нея по този начин. А Никълъс го правеше по начин, който безкрайно я забавляваше.

— Умирам от глад — тя се строполи върху хавлията си и лакомо се загледа в кошницата.

— Хайде, глупаче, вземи си! Недей да бъдеш толкова учтива — седна до нея и я целуна със солените си устни. — Семейството ти

трябва да е било доста консервативно и строго. Ти си една много добре възпитана млада дама...

— Вече не съм.

— Кейт, родителите ти също ли са мъртви?

Погледна го, преди да отговори, а след това реши да му каже истината. Поне за това.

— Те се отрекоха от мен.

Той спря да разопакова обяда и я изгледа.

— Сериозно ли говориш?

Изглеждаше толкова шокиран, че тя бе готова да се разсмее. За нея това вече нямаше значение. Беше толкова *отдавна*.

— Да, напълно. Разочаровах ги и те ме зачеркнаха от семейството си. Предполагам, че ще бъде по-справедливо, ако ти кажа, че те смятаха, че съм ги предала.

— Имаш ли братя и сестри?

— Не, сама съм.

— И те постъпиха така с теб? Що за хора са! Да се откажат така от единственото си дете? Какво, по дяволите, си направила!

— Омъжих се за човек, когото те не одобрявах.

— И само това?

— Само това. Отказах се от колежа след първата си година и отидох да живея при него. А след това се оженихме. Те не дойдоха на сватбата. Оттогава не съм ги виждала. Зачеркнаха ме от семейството още в деня, в който заживях с него. Смятаха, че той не е достатъчно добър за мен.

— Дяволски висока цена си платила за този мъж.

— Той я заслужаваше.

Изрече го много тихо, без всякакво съжаление или разкаяние.

— Рядко човек казва такова нещо за някой друг. Той трябва да е бил много специален.

Тя отново се усмихна.

— Беше — в продължение на няколко минути не си казаха нито дума. Кейт му помогна да разопаковат обяда. И тогава забеляза лицето му. Имаше вид на леко наранен или изоставен. — Ник?

— Да?

Изненадан, той погледна към нея. Беше потънал в собствените си мисли.

Тя се присегна и хвана ръката му.

— Всичко това беше много отдавна. Някои от спомените са болезнени, други — не. Навремето този човек означаваше много за мен. Страшно много. Но всичко свърши. Миналото вече го няма. И... — не можеше да го каже, но трябваше. Знаеше, че трябва да го направи. Без значение колко ще я заболи... — Него също вече го няма — очите ѝ заблестяха от напиралците в тях сълзи и Ник я привлече към себе си.

— Съжалявам, Кейт...

— Недей. Преживяла съм и много прекрасни моменти. Тайг, книгите, Лиша. Ти... — каза го съвсем тихичко, а той се отдръпна от нея и я погледна с нежна усмивка.

— Скъпа, един ден... — но не се осмеляваше да го каже. Просто седеше до нея и ѝ се усмихваше.

— Какво?

— Просто един ден...

— Никълъс, кажи ми!

Подпря се на лакът и му се усмихна.

— Един ден, Пепеляшке, бих искал да те направя госпожа Чарминг^[1].

— Като в Пепеляшка ли? — погледна го с широко отворени очи и той кимна. — Но ти си луд, Ник! Ти дори не ме познаваш!

Кой беше този мъж? Защо ѝ казваше всичко това?

— Напротив, познавам те, Пепеляшке. Познавам те до дълбините на душата ти и смятам да те опозная още по-добре. С твое позволение, разбира се — подаде ѝ хляба и нежно я целуна по устните. Но тя изглеждаше много по-сериозна, отколкото му се искаше. — Това притеснява ли те?

— Не, не става дума за това. Но, Ник, аз никога няма да се омъжа отново! И го казвам съвсем сериозно.

— Знаменателни последни слова!

Опита се да се пошегува. Съжаляваше, че бе заговорил за това. Беше още прекалено рано.

— Наистина! Не бих могла.

— И защо?

Защото съпругът ми не е мъртъв. Исусе!

— Просто не мога. Веднъж — да. Но повече не мога. Допреди два дни не можех дори и да си представя, че ще мога да се влюбя отново. Сега това ми изглежда напълно възможно, но не и нова женитба.

Значи все пак имаше някаква надежда.

— Тогава нека да не избързваме. Нека решаваме нещата едно по едно — тя разбираше, че той не взима думите ѝ на сериозно, но просто не знаеше какво друго да му каже. — Шунка, пъпеш?

— Ти не ме слушаш.

Изглеждаше нещастна, но той не ѝ обърна внимание.

— Тук си абсолютно права. Освен това съм оптимист и много те обичам. И няма да приема отрицателен отговор.

— Ти си луд.

— Напълно — излегна се назад, стиснал в ръка комат хляб и парче сирене, и щастливо ѝ се усмихна. — А ти си принцеса от приказките. Искаш ли малко „Бри“! Страхотно е.

— Отказвам се.

— Добре — и тогава дори и той трябваше да се усмихне при мисълта за всичките жени през тези години, които биха дали всичко, за да го чуят да им предлага женитба.

Изядоха повечето от храната, а след това полежаха един до друг на слънцето преди отново да се упътят към водата. Когато погледнаха часовниците си, видяха, че вече минава четири.

— Поплува ли достатъчно, Кейт?

— Ммм...

Уморена от плуването, тя се бе излегнала на слънцето, за да отдъхне. По слепоочията и шията ѝ личаха малки островчета изсъхнала сол и той се наведе и ги облиза с език. Тя отвори очи и го погледна.

— Хайде да се прибираме. Да свалим от себе си всичкия този пясък. И солта, трохите от хляба и динените семки.

Тя се разсмя, изправи се и погледна кочинката, която бяха спретнали върху одеялото.

— Като гледам това, явно добре сме похапнали.

Сгъна хавлиите, а той взе кошницата и бавно тръгнаха към къщата.

— По-добре да влезем през задния вход. Собственикът ще получи нервна криза, ако посипем цялата къща с пясък.

Този живот на плажа ѝ се струваше твърде налудничав, но едва ли бе по-странен от другите неща, които хората в Лос Анджелис вършеха.

— Да, сър — тя го последва в една ярко боядисана малка жълта постройка. Над нея беше опънат раиран навес, а вътре имаше три отделни кабинички с душ, половин дузина столове и един прекрасен старомоден плетен шезлонг, над който бе разтворен огромен чадър.

— Гримьорните, госпожо Харпър. Обикновено не се използват едновременно, но ако ми се доверяваш...

— Не, не ти се доверявам.

Той се захили.

— Права си. Тогава ето какво ще направим. Можеш да се изкъпеш с банския.

Тя се разсмя, но се съгласи и влезе под душа заедно с него. Продължаваше да се смее, докато той внимателно сваляше пясъка от гърба ѝ и ѝ разказваше смешни истории за шоуто.

Изведнъж престана да говори и я обърна към себе си. Без да свалят поглед един от друг, те жадно се целунаха под силната струя вода, която се изливаше над главите им. Кейт почувства ръцете му, които я обгърнаха цялата, усети притиснатото му към нея тяло и внезапно изпита неудържим копнеж и желание, не можеше да му се насити, а водата непрекъснато шуртеше отгоре им.

— Почакай, ще се удавя!

Тя се изхили, той помръдна и водата обля лицето ѝ. Ник силно се разсмя и спря душа.

— Така по-добре ли е?

Тя кимна. Без пляска на изливащата се вода пълната с пара кабинка изведнъж им се стори невероятно тиха. Косата ѝ висеше на мокри кичури по гърба ѝ, по миглите ѝ блестяха малки водни капчици. Той нежно ги целуна, а след това бавно свали горницето на банския ѝ.

— Току-що изгуби това глупаво парченце плат, Пепеляшке.

Тя бавно прокара ръка по гърдите му. Усмихна му се, но очите ѝ бяха все още затворени, когато той се наведе и зацелува гърдите ѝ. Беше толкова нежен, че цялото ѝ тяло потръпна от желание и възбуда.

— Обичам те, принц Чарминг!

— Сигурна ли си? — гласът му прозвуча много сериозно. Изправи се и тя отвори очите си. — Сигурна ли си, Кейт?

— Да, сигурна съм! Обичам те.

— От много време не си била с мъж, нали? — трябваше да се увери, макар че със сърцето си вече знаеше отговора. Тя кимна. Беше го разбрал от самото начало, веднага щом бе научил колко изолирано бе живяла през последните години. И по някакъв странен начин това му бе доставило удоволствие. Караше го да се чувства по-специален, показваше му каква невероятна жена беше тя.

— От твърде дълго ли, любима?

Тя отново кимна и той я заобича още повече.

— Отпреди да се роди Тайг.

— О, скъпа...

Придърпа я към себе си и известно време останаха неподвижни, притиснати един към друг. Искаше му се да компенсира по някакъв начин всичките години, които бе преживяла без любов, без мъж.

Но той не можеше да ѝ върне обратно тези години. Можеше да ѝ даде само настоящия момент. Много нежно и внимателно я загърна в една огромна розова хавлия и я понесе нагоре по стълбите към спалнята си.

Беше красива просторна стая, която сякаш плуваше над водата. Прозорците бяха огромни, красивите мебели бяха от ранноамериканския период, а масивното легло изглеждаше тържествено и внушително. Ако имаше някакъв избор, едва ли би я довел точно в тази стая, но това бе стаята, в която я люби за пръв път.

Облада я нежно и всеотдайно, не спираше да я гали и целува, започваше всичко отново и отново, докато най-накрая тя заспа в ръцете му, а той остана да лежи неподвижен, загледан в нея. Когато Кейт се събуди, навън беше вече тъмно.

— Ник? — спомняше си какво се бе случило, но не можеше да се ориентира къде се намират.

— Тук съм, скъпа. А ти изобщо не можеш да си представиш колко много те обичам.

Беше чудесно да се събуди и да чуе точно тези думи. Усмихна се и отново се сгуши в ръцете му. Изведнъж цялата се напрегна.

— О, Боже!

— Какво има? — нещо болезнено ли си бе припомнила?
Внезапно той се изплаши.

— Ами ако забременея?

Усмихна ѝ се и я целуна по носа.

— Тогава Тайг ще си има братче или сестриче. Зависи.

— Бъди сериозен.

— Съвсем сериозен съм. Нищо не би ме зарадвало повече.

— О, Боже, Ник! Никога не съм си и помисляла, че мога да имам още едно дете.

Гласът ѝ прозвуча така унило в тъмнината, че той я притисна силно към себе си.

— Има твърде много неща, за които не си мислила от години. Ще се погрижа за това следващия уикенд. А сега ще трябва да рискуваме. И ако все пак нещо се случи... Ще трябва да го приемем — и тогава му хрумна нещо. — Толкова ли ще ти е неприятно, ако забременееш отново? — може би тя не искаше да има дете от него. Не се бе замислял за това. Погледна надолу към нея. Виждаше добре лицето и очите ѝ.

— Не, изобщо няма да ми е неприятно, Ник. *Аз те обичам.*

В този момент само той имаше значение в целия свят. Обърна се към него и го целуна, той дръпна завивката от тялото ѝ, ръцете му бързо я обгърнаха и на лицето ѝ бавно се появи доволна, женствена усмивка.

[1] Принц Чарминг е принцът в английския вариант на „Пепеляшка“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Струваше им се, че живеят заедно от години. Събудиха се в седем сутринта. После отидоха в града за вестник, разходиха се по плажа, а след това заедно приготвиха обилна закуска. Всичко вървеше гладко, сякаш способностите им взаимно се допълваха. Но това, което най-много изненада Кейт, бяха непринудените им взаимоотношения, липсата на каквито и да било задръжки и притеснения. След всичките тези години на въздържание и безбрачие тя не изпитваше никакво неудобство да се размотава гола из къщата, облечена само с една негова стара тениска...

Сега и двамата лежаха голи върху хавлията зад една дюна съвсем близо до къщата, напълно скрити от всеки любопитен поглед или посетител. Тя не преставаше да се възхищава на красивото му тяло. Подпря се на лакът и го изгледа.

— Имаш ли някаква представа колко необикновено е всичко това! Или ти може би го правиш през цялото време? — веднага се смути от думите си. Изобщо не ѝ влизаше в работата какво правеше той през цялото време. Но въпреки всичко искаше да знае.

Той изведнъж седна, а нараненото му изражение беше достатъчно красноречиво.

— Какво искаш да кажеш, Кейт?

— Съжалявам. Аз... просто... ти живееш в по-различен свят, Ник. Това е всичко. Нещата при теб са по-различни.

Каза го съвсем тихо, сякаш се извиняваше. Може би в края на краищата не ѝ се искаше да научи подробности за живота му. Той се пресегна, нежно я хвана за раменете и не я пусна, докато тя най-сетне не го погледна в очите.

— Права си. Нещата са различни, Кейт. Или поне бяха. В някои отношения, разбира се. Когато бях много по-млад, аз не се свъртах на едно място. Преследвах всяка жена, която проявяваше интерес към мен, а и няколко, на които бях напълно безразличен. Тичах след тях, тичах, преследвах ги и знаеш ли какво? В края на краищата разбрах, че не ми е останало нищо, след което да си заслужава да тичам. След това

се поукротих, станах доста по-благоразумен, но и много по-самотен. В Лос Анджелис няма кой знае колко жени, които да си заслужават усилията. Холивуд сякаш е Мека на глупостта, егоизма и безсмислието. Жени, които са готови да преспят с мен, само за да подпомогнат кариерите си, да се доближат до Джаспър Кейс, да обядват в „Поло Лаумдж“ в най-подходящото за това време, да си осигурят достъп до най-изисканите партита, или може би просто за да се нахранят на аванта, след което да получат едно добро чукане. И знаеш ли какво получавам аз от всичко това? *Нищо*. Е, защо тогава да си правя труда да се срещам с жени? И не го правя през повечето време. В много отношения, Кейт, аз съм бил почти толкова самотен колкото теб. И знаеш ли какво притежавам в крайна сметка? Изискан апартамент, няколко стаи, претъпкани с красиви мебели, няколко ценни картини, безумно скъпа кола. И всичко това, взето заедно, мила моя, не струва пукната пара. И тогава, за пръв път в живота, в един момент, едно лице, един безкрайно кратък миг и човек разбира, че току-що е видял реализирани всичките си мечти. Това е като да се събудиш сутрин с някакво радостно чувство, замаян и с подути от сън очи, и да изпиташ неясно и необяснимо щастие. И изведнъж по средата на закуската си спомняш последния си сън. В началото само някои неясни и накъсани моменти, а след това си го припомняш в най-големи подробности. Спомняш си мястото и хората, които си сънувал, спомняш си всичко и ужасно ти се приисква да се върнеш пак там. Но не можеш. Колкото и да се опитваш, никога няма да успееш да го направиш. Обаче сънят продължава да те преследва. Понякога само един ден. А понякога за цял живот. Това можеше да се случи и с мен, Кейт. Споменът за теб сигурно щеше да ме преследва през целия ми живот. Но аз не исках това. Реших, че трябва да съм дяволски настойчив и да се върна при съня си, преди да е станало прекалено късно. *И за двама ни*. Ето защо дойдох да те видя. Не можех да те изгубя, не и след всичките тези години на очакване. Преди дори не знаех, че съм чакал теб, но във вторник вечерта вече бях напълно убеден. А и *ти* също — беше напълно прав. Тя се бе опитала да измами сама себе си. Беше си казала, че никога вече няма да го види. Но някъде дълбоко в душата си бе изпитала странно чувство на сигурност... надежда... обещание. — Обичам те, Кейт! Не мога да го обясня. Зная, че се познаваме само от

няколко дни. Но и зная, че всичко, което правим, е правилно. *И истинско*. Бих се оженил за теб още днес, стига да се съгласиш.

Тя му се усмихна, отпусна глава на рамото му, а той нежно я целуна по врата.

— Зная. И все пак е невъзможно, нали? — излегна се до одеялото и погледна нагоре към него, а той ѝ се усмихна, вперил в нея невероятно сините си очи. Небето над тях беше с абсолютно същия цвят. — Всичко се случи толкова бързо. Просто не мога да се осъзная. Непрекъснато си повтарям, че не е възможно да изпитвам всички тези чувства. Непрекъснато си мисля — *непрекъснато си мислех* — че може би ти винаги и с всички се държиш по този начин. Но това не обяснява чувствата, които аз изпитвам. Как е възможно да се влюбя в теб толкова бързо? След всичките тези години... не мога да разбера сама себе си...

Но изобщо не изглеждаше нещастна. Всъщност за пръв път я виждаше без дълбоко стаената мъка в погледа ѝ. Когато се събудиха сутринта, очите ѝ бяха бистри и щастливи. Изглеждаше като съвсем нов човек.

А тя се чувстваше преродена.

— А може би точно *така* се случват тези неща. Чувал съм доста истории за хора, които са живели заедно пет или десет години и изведнъж — щрак — и единият от тях среща някой друг и след две седмици се жени за него. Може би трябва да минат години, за да разбере човек, че връзката му с някого е била грешка от самото начало. Но когато всичко е истинско, когато срещнеш човека, за когото си създаден, може би тогава всичко става бързо и лесно. Само един миг, и ти си сигурен, че това е човекът, когото си търсил. С мен стана точно така.

Излегна се по корем до нея и я целуна по устата.

— Кейт?

— Какво, скъпи?

— Наистина ли говореше сериозно, когато ми каза, че никога повече няма да се омъжиш?

Тя кимна и го изгледа продължително и настойчиво, преди да му отговори.

— Да.

Изпита огромно огорчение, когато чу отговора ѝ.

— Защо?

— Не мога да го обясня. Просто го зная.

— Но това не е честно. И е напълно безсмислено.

А може би още бе твърде рано, за да настоява! Вгледа се в лицето ѝ и отново видя познатата болка да се настанява в очите ѝ. Изпита угризения, че бе заговорил за това.

— Може би не ми дължиш никакви обяснения.

— Просто не мога да ти предложа такива — бавно прокара ръка по гърба му и го изгледа така, че стомахът му се сви на топка. — Мога да ти кажа само, че съм готова да направя всичко, което искаш, само не и брак — беше страшно напрегната и сериозна, а той я изгледа и се усмихна похотливо.

— Като имам предвид как се чувствам в този момент, Пепеляшке, мисля, че предложението ти ме задоволява напълно.

Повече не спомена женитбата. Люби я върху хавлията на пясъка, а след това и във водата точно пред къщата.

— Ник, държиш се абсолютно непристойно!

Останала без дъх, тя се затича към хавлията, легна и усмихнато го погледна, а той внимателно се отпусна отгоре ѝ като се подпираше на ръцете си.

— Чуй само кой го казва! Както знаеш, просто не е възможно да свърша всичко това самичък.

— Никълъс... Ник... Н...

Гласът ѝ заглъхна, той я целуна и бавно разтвори краката ѝ в топлия пясък. Следобедът вече преваляше, когато те най-сетне, уморени, покафенели от слънцето и щастливи, се прибраха в къщата. Чувстваха се така сякаш са били любовници в продължение на години. И изведнъж Кейт шокирана се вторачи в часовника на стената в кухнята.

— О, Боже!

— Какво има? — погледна през рамо, дъвчейки с пълна уста грозде.

— Тайг. Той ще се прибере у дома в четири. Напълно бях забравила.

Случваше ѝ се за пръв път от шест години насам. Изобщо не се бе сетила и за Бърт. Добре поне, че го бе нахранила, преди да тръгне

предишния ден. Хранеха го само веднъж дневно, а той можеше сам да влиза и излиза от къщата през една специална врата.

— Спокойно, скъпа. Сега е едва три.

— Но... — той я прекъсна с целувка и тя получи едно от гроздовите зърна, с които бе пълна устата му. — Ще престанеш ли? Трябва да... — но вече се смееше. — Говоря сериозно.

— Аз също. Опаковах багажа си сутринта. Сега само трябва да се изкъпем и да оправим леглото. Ще имаме достатъчно време да се прибереш навреме. Искаш ли да се обадиш на родителите на Джоуи?

— Може би трябва. О, Боже, май трябваше да се обадя още снощи. Ами ако нещо му се е случило или...

Той отново я целуна, а след това взе телефона и ѝ го подаде с усмивка.

— Не си извършила никакъв грях, като си се позабавлявала малко без него — отново я целуна. — Обади се. Аз отивам да пусна душа.

Тя се присъедини към него само след пет минути.

— Всичко наред ли е?

— Чудесно — изглеждаше леко разочарована. — Останах с впечатлението, че изобщо не съм му липсвала.

— Разбира се, че не си. С тези две козички, които са обсебили цялото му внимание. Бащата на Джоуи взел ли е понито? — насапуниса се целия и ѝ подаде сапуна. Миришеше на карамфил.

— Взел е две. Едно за Джоуи и едно за сестричката му.

— Изглежда много свестен мъж.

— Също като теб — целуна го отново, а около тях се разнасяше уханието на карамфил.

— Недей да ме предизвикваш, момиче! Трябва вече да си ходим.

— Слушам.

Беше искрено щастлива. Той беше изключителен във всяко едно отношение. Като любовник, като баща, като приятел. С пълно право искаше да създаде семейство. От него би излязъл чудесен съпруг... *Би станало...* Със съжаление си помисли за това, след което му подаде сапуна и застана под топлата вода.

След двадесет минути бяха облечени и готови за път. Тя бе почистила кухнята, докато Ник се обличаше, и сега стоеше до него и тъжно го гледаше, докато той заключваше входната врата. Обърна се

към нея, видя нещастното ѝ изражение, а след това с усмивка я притегли към себе си.

— Хайде, скъпа. Това не е краят. Всичко едва започва.

Беше нелепо, но очите ѝ се напълниха със сълзи. Бяха прекарали незабравим уикенд и никак не ѝ се щеше да свършва, искаше този празник да продължи вечно. А сега трябваше да се върне при Тайг и да помисли за следващото си посещение при Том. Искеше да остане с Ник в Санта Барбара завинаги. Но той също трябваше да се върне към действителността.

— И какво ще стане сега?

Тя се облегна на парапета и го погледна в очите. Но в тях нямаше нищо обезпокоително, само безкрайна обич и преданост.

— Хайде да помислим за това. Мога да ползвам тази къща всеки уикенд. Собственикът ѝ никога не идва тук. Не е достатъчно бляскава за него, така че той е готов постоянно да я дава под наем. Ако я искаме, къщата е изцяло наша. А ако пък предпочиташ да идвам всяка вечер от Лос Анджелис, нямам нищо против. Ще тръгвам след шоуто. До полунощ ще съм при теб, а рано сутринта, още преди Тайг да е станал, ще се връщам обратно.

— Ник, това е лудост. Ще се съсипеш от умора и напрежение — но трябваше да си признае, че идеята много ѝ хареса.

— Можем поне да опитаме. А и ти би могла да идваш в Лос Анджелис. Просто за да се поразтовариш, да свикнеш с града. Можем да направим безброй неща, Пепеляшке! Както ти казах, това е само началото. Стъклената пантофка ти стана, нали? — наведе се и я целуна и леко отмахна меката и пухкава коса от лицето ѝ. — Обичам те. Това е всичко.

Това е всичко. Толкова бе просто! И всичко, което ѝ бе казал, звучеше чудесно... но тя трябваше да вземе някои собствени решения. Трябваше да обмисли и да прецени много неща. А освен това, трябваше да помисли и за Тайг.

— Какво ще правим с Тайг?

— Ще му дадем време да се приспособи. Довери ми се. Смятам, че мога да се справя с това.

— И аз мисля така.

— Значи се разбрахме? Доволна ли си?

Тя щастливо кимна, хвана го за ръка и тръгнаха надолу по стълбите към колите си. Нищо не бе решено, но думите му звучаха дяволски успокоително.

— Ще караш ли след мен по обратния път?

Мислеше, че от само себе си се разбира, че Ник ще дойде с нея у тях, но той отрицателно поклати глава и отключи колата си. Тя го изгледа с изненада.

— Не. Мисля, че имаш нужда от малко време за Тайг. Какво ще кажеш да дойда около шест? Искам да свърша някои неща в Санта Барбара.

— За два часа?

Той кимна и тя усети внезапен пристъп на ревност. Ами ако имаше някоя любовница в града? Може би заради това идваше толкова често в тази къща! Ами ако... Но той веднага забеляза изражението ѝ и се разсмя.

— Скъпа, ти си чудесна и аз те обожавам — приближи се до нея и силно я притисна към себе си. — Изглеждаше така, сякаш бе готова да убиеш някого.

— Имах подобни намерения — погледна го със смутена усмивка.

— Не мен, надявам се.

— Не. Жената, с която си помислих, че отиваш да се срещнеш.

— Кейт, любов моя! Съвсем честно ти заявявам, че не познавам нито една жена в този град. Обикновено идвам тук, за да избягам от жените в Лос Анджелис. А що се отнася до тях, с най-голямо удоволствие ще изгоря тефтерчето с адресите им пред сградата на градския съвет в понеделник на обяд.

— Защо да чакаме толкова дълго? Сигурна съм, че имам кибрит в себе си.

Започна да рови в джобовете на ризата си, а той я ощипа по носа.

— Сигурен съм, че имаш. Но ще го използваме по-късно. А сега, ревнивке, веднага се връщай при детето си, преди да съм те изнасилил тук, на стълбите.

— Точно пред моето комби?

— Никакъв проблем — отвори вратата на колата ѝ и тя бързо седна зад волана. Той хлопна вратата и се наведе през прозореца за една последна целувка. — Карай внимателно, моля те.

— Да, сър. Ще се видим в шест.

— На часа.

Почака докато тя се скри от погледа му, а след това се качи на колата си и се отправи към града.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Ей, мамо! Това е Ник!

Радостните му викове напълно съответстваха на чувствата ѝ в този момент. Изтичаха навън заедно с Бърт, а в този момент голямото синьо ферари спря на алеята. Ник и Кейт бързо се спогледаха над главата на детето, а след това той насочи цялото си внимание към Тайг. Бързо излезе от колата и грабна детето в прегръдките си.

— Хубави ли бяха козичките?

— Страхотни! А Джоуи си има две понита. Е, едното уж е за сестра му, но не съвсем. Тя е пъзла и се страхува от него. Толкова глупаво момиче! Понито е чудесно.

— Обзалагам се, че е така — остави го на земята и се върна при колата. — Тайг, искам да знаеш и да запомниш, когато пораснеш, че винаги, когато посещаваш една дама, добре е да ѝ занесеш цветя и бонбони. Така че... — измъкна огромен букет от люляк и лалета, а на Тайг връчи голяма кутия, обвита със златист станиол. — Майка ти получава цветята, а ти бонбоните.

Тайг изглеждаше напълно удовлетворен от това разпределение на подаръците. Майка му — също.

— Много ни глезиш, Никълъс.

— За мен е удоволствие, Пепеляшке!

Небрежно я прегърна през раменете, подаде ръка на момчето и тримата заедно влязоха вътре. Вечерта беше топла и приятна, подухваше съвсем лек ветрец. Беше прекалено горещо за огън и те седнаха на пода, пяха песни, ядоха кренвирши и картофена салата, докато най-накрая Тайг си легна. Беше вече полузаспал, когато Ник го отнесе до леглото му, а майка му внимателно го зави. Заспа дълбоко още преди да излязат от стаята му, а Ник я грабна в ръцете си веднага, щом вратата се затвори след тях.

— Добре, хубавице, коя е твоята спалня? — напълно я изненада като я вдигна от земята и я понесе.

— Следващата.

Леко се разсмя докато му даваше указания, а той нежно я положи на леглото ѝ. Стаята беше светла и весела, облепена с ярки тапети на цветя. Фелиша ѝ бе подарила пердетата и покривката за леглото в подходящ десен, както и няколкото красиво тапицирани стола още преди шест години, но те и до този момент изглеждаха много красиви.

— Стаята ти прилича на градина.

Беше изненадан и безкрайно доволен. Цялата стая бе пълна с цветя и всякакви растения в саксии.

— А ти какво очакваше? Черен атлаз?

— Исусе! Щях да се върна още от прага.

— Така ли? — усмихна се широко и започна да разкопчава ризата му. — А вие, господине, какво правихте в Санта Барбара?

— Пазарувах малко, поразходих се и през цялото време мислих за теб. Ужасно ми липсваше.

Бавно приседна на леглото и внимателно я взе в ръцете си. И в този миг тя забрави всичко за Санта Барбара и за двата часа, които той бе прекарал там.

Припомни си ги едва на следващия ден, когато за нея и сина ѝ пристигна едно съобщение. След като се бе прибрал в Лос Анджелис, Ник вече три пъти ѝ се бе обаждал по телефона. Беше си тръгнал в шест и тридесет, половин час преди тя да събуди Тайг.

Дотук всичко вървеше добре. Системата се бе оказала успешна, но тя се чудеше колко дълго ще издържи Ник. Това пътуване до Лос Анджелис по три часа всеки ден беше дяволски изтощително. Гласът му обаче все още звучеше весело и оживено по телефона, макар че не ѝ бе казал нищо, което да я подготви за съобщението, което пристигна малко след три часа.

Тайг вече се бе върнал от училище. В съобщението се казваше, че за Тайг Харпър има получен пакет в пощата на Санта Барбара. Посочен бе адресът на един пощенски клон, в който Кейт никога не бе ходила, и бе уточнено, че Тайг трябва лично да получи пакета си.

Кейт подозираше, че и това е дело на Лиша. Сега пък какво? На шега беше обещала, че ще изчака Тайг да стане на шест години, преди да му купи кола. Кейт се усмихна на себе си и запали колата. Тайг беше настоял да тръгнат веднага и тя трябваше да се съгласи, защото в противен случай нямаше да я остави на мира през целия ден.

Трябваше им половин час, за да намерят адреса, но когато пристигнаха там, Кейт разбра, че сигурно е станала някаква грешка. На този адрес нямаше пощенски клон, а една къща със спретнат бял обор и няколко малки корала. Тъкмо щеше да обърне колата, когато забеляза един усмихнат мъж да им маха с каубойската си шапка. Тайг му махна в отговор и мъжът забърза към тях. Кейт отегчено въздъхна. Искаше ѝ се час по-скоро да приключат с това. А и освен това трябваше да намерят пощенския клон, преди да е затворил.

Непознатият човек вече стоеше край колата им, гледаше ги настойчиво и непрекъснато се усмихваше.

— Тайг Харпър?

— Да — Тайг вече крещеше от вълнение.

— Тук имаме един пакет за теб — намигна на Кейт, която стоеше объркана и просто не знаеше какво да мисли.

— Това пощенският клон ли е? — Тайг развълнувано местеше поглед от майка си към непознатия човек.

— Не, но ние наистина имаме изненада за теб — и в този момент Кейт разбра. Искаше ѝ се да изпъшка, но не се осмели. Беше го *направил*. Скри лице в ръцете си и се разсмя, а Тайг скочи от колата и нетърпеливо се затича след мъжа. Кейт излезе от колата далеч по-спокойна от сина си и ги последва към един от коралите. Видя мъжът с каубойската шапка да отваря вратата и, хванал Тайг здраво за ръка, го поведе към едно красиво, безупречно сресано, светлокафяво шотландско пони. — Виждаш ли това, синко? — Тайг кимна, запазил благоговейно мълчание, а майка му и мъжът с каубойската шапка радостно го наблюдаваха. — Това е твоят пакет, Тайг. *Целият* е твой.

— О!... О!... О! Мамо!

Затича се към понито и с ръчичките си обгърна врата му. Понито имаше яркочервена юзда и превъзходно ново седло. Кейт гледаше лицето на сина си и ѝ се искаше и Ник да е тук в този момент. След това мъжът с каубойската шапка бръкна в джоба си и извади две писма — едното за Тайг, а другото за майка му.

— Искаш ли да ти прочета твоето писмо, скъпи?

Знаеше, че е прекалено развълнуван и едва ли щеше да успее да прочете името си дори. Непрекъснато галеше малкото пони, говореше му нещо, а то изглеждаше очаровано от вниманието му.

— Какво пише в него?

— Пише... — тя внимателно отвори писмото и се усмихна на съобщението. — Пише така:

„Помислих си, че това пони много ще подхожда на новия каубойски костюм, който майка ти ти донесе от Лос Анджелис. Понито е изцяло твое. Измисли му хубаво име и аз съвсем скоро ще дойда да видя как яздиш.

Ник.“

— Какво? Мога да го задържа!

Изглежда я умолително и тя кимна.

— Така смятам. Ник пише, че е изцяло твое, нали?

Тайг енергично кимна.

— Тогава можеш да го задържиш. Как ще го наречеш?

Но усети как стомахът ѝ започна да се свива от притеснение. Това беше огромен подарък. И какво точно означаваше?

— Ще се казва Брауни — този път нямаше нужда да пита Уили. Сам измисли веднага името.

В следващите няколко минути вниманието му изцяло беше погълнато от понито и Кейт можа да отвори собственото си писмо от Ник.

„Петнадесет минути, за да купя цветята. Десет минути — за бонбоните. Пет минути в търсене на номера на фирми с кончета за продан. Двадесет минути, за да дойда дотук. Шестдесет и пет минути, за да избира понито и да уточним всички подробности. Пет минути, за да помечтая за теб. Два часа — отчетени до последната минута. Обичам те, скъпа! Ще се видим по-късно.

С любов: Ник.“

Отдолу беше добавил послепис, в който обясняваше, че се е уговорил с човека да остави понито тук, освен ако тя не предпочита да

го закарат в ранчото на Адамс. Споменаваше, че ще могат да поговорят за това по-късно — между *другите неща*.

Другите неща обаче погълнаха цялото им внимание, когато той най-сетне пристигна в полунощ. Веднага се отправиха към спалнята и Ник въздъхна, усмихна се и с наслада отпусна умореното си тяло върху леглото.

— Дълга нощ? — Кейт му се усмихна, макар че все още не бе напълно свикнала да вижда този мъж върху собственото си легло.

— Не чак толкова. Но през целия ден изгарях от нетърпение да се върна тук час по-скоро. И ми се стори, че мина цяла вечност, докато най-сетне записахме шоуто и аз поех за насам.

— Пътуването е доста дълго, господин Уотърман.

— Мисля, че го заслужаващ, госпожо Харпър — той седна в леглото и разтвори ръце, за да я прегърне, а тя за миг остана неподвижна, загледана в него. А след това бавно се приближи, седна до него и Ник я привлече към себе си.

— Тази вечер си малко свенлива, а, Кейт?

— Да, малко...

Отново се усмихнаха и той нежно я целуна. Само миг по-късно тя напълно забрави свенливостта си. Ник пхна ръка под ризата ѝ и бавно започна да гали гърдата ѝ, докато зърното ѝ се втвърди под нежните му ласки. Кейт усети, че я залива вълна от непреодолимо желание, той я зацелува още по-страстно, а ръката му намери другата ѝ гърда. Всичките години на безбрачие отново се смъкнаха от тялото ѝ като непотребна обвивка, ръцете му безспир галеха гладката ѝ копринена кожа, докато най-накрая се преместиха по-надолу и намериха това, което търсеха.

Изминаха часове, преди да се наситят един на друг. Лежаха успокоени сред изпомачканите завивки. Той пушеше цигара, а тя лениво чертаеше с пръст разни фигурки по гърдите му. Ник се обърна към нея и за пръв път от няколко часа насам си спомни за Тайг.

— Какво стана с понито? Той хареса ли го?

— Шегуващ ли се? Едва не умря от радост — замълча за момент и Ник я погледна с усмивка.

— И?... В гласа ти долавям още нещо, Кейт? Ядосана ли си?

— Ядосана? Как бих могла! Не... — но той беше прав. Имаше още нещо. Изглежда го напрегнато и леко свъси вежди. — Не зная как да

го кажа, Ник. Боя се да не ме помислиш за неблагодарна и непризнателна. Тайг беше очарован от понито и това наистина е един невероятен подарък за едно малко момче. Като сбъдната мечта. За нас ти си тази сбъдната мечта. И може би това е, което малко ме безпокои. Опитвам се да ти кажа, че... не искам всичко това да бъде просто мечта. Не искам *ти* да бъдеш мечта. Искам всичко да е реално, истинско. И може би... ако ти...

— Ако аз изчезна един ден, какво ще стане с вас? Това ли се опитваш да ми кажеш, Кейт? — изглеждаше така сякаш разбираше всичките й страхове и опасения и тя с облекчение видя, че не е сърдит.

— Предполагам, че да, Ник. Какво ще стане, ако ти изведнъж си тръгнеш оттук? Първо понита и подаръци, и обещания за Дисниленд, а след това...

Не искаше да довърши изречението, но изглеждаше наистина разстроена. А и се безпокоеше за Тайг, който от ден на ден ставаше все по-разглезен от тези подаръци. Всичко това твърде много й напомняше за разточителната щедрост на Том... малко преди края.

— Аз ще бъда тук, Кейт! *Винаги*. Или поне, докато ти ми позволиш да съм край теб. Не възнамерявам да ходя никъде.

И Том й бе казал същото. Но в живота невинаги става така. Това поне знаеше добре.

— Не можеш да си толкова сигурен. Има неща, върху които никой от нас няма нито власт, нито контрол. Ти може да искаш да си с нас, но човек никога не знае какво му готви съдбата.

— Скъпа — той внимателно се наведе към нея и взе разтревоженото й лице в ръцете си, — това, което най-много обичам у теб, е неизчерпаемият ти оптимизъм.

Тя глуповато и неуверено му се усмихна и сви рамене.

— Предполагам, че просто ми е необходимо малко време, за да се приспособя към всичките хубави неща, които ми се случват напоследък.

— Може би и на Тайг ще му трябва малко време. Не се заблуждавай. Понякога големите подаръци и обещанията за Дисниленд също пораждат подозрения.

— Мисля, че досега се справи добре. Очаквах, че той ще те намрази като луд, но това не стана — в гласа й се долавяше изненада и истинско недоумение.

— Може би наистина ще ме намрази, когато разбере, че имам намерение да остана тук завинаги.

Продължаваше да го повтаря — *да остана завинаги*. Откъде можеше да знае? Как можеше да е толкова сигурен! Ами ако нищо не излезе? В определен смисъл неговата самоувереност я плашеше.

— Хайде, Кейт, изглеждаш уморена! Стига си се притеснявала. Обичам те. Мисля, че Тайг е страхотен и нямам никакво намерение да ви наранявам или подвеждам. А и освен това няма да го глезя повече, ако това не ти харесва. Никакви понита повече — той се захили и подръпна един кичур от косата ѝ. — В продължение на една седмица поне.

— Говориш точно като Лиша.

— Господи, надявам се, че поне не изглеждам като нея!

— Ни най-малко, скъпи.

А след това, щастливо усмихната Кейт забрави за сина си и отново протегна ръце към него. Беше почти четири часът сутринта, когато спряха да се любят. Кейт доволно въздъхна и запали цигара. Погледна към часовника и премигна от изненада.

— Утре ще си страшно изморен.

— Ами ти? Ще можеш ли да си легнеш отново, след като Тайг тръгне на училище?

Безпокоеше се за нея. Предстоеше ѝ твърде много работа през деня. А той винаги можеше да намери малко време за сън в Лос Анджелис. Не му се налагаше да ходи в студиото преди три, освен в някои много специални случаи. Подготовката на шоуто винаги вървеше съвсем гладко и той излизаше от къщата си преди два на обяд, само ако имаше среща за обяд.

Кейт само въздъхна.

— Не. Утре ще ходя в Кармел.

— Да преподаваш?

Тя кимна. Беше ѝ страшно неприятно да го лъже.

— Може ли да дойда с теб някой път? Би ми било интересно да видя с какво се занимаваш.

Но Кейт погледна настрана и загаси цигарата си, преди да му отговори. Не можеше да види лицето ѝ, а когато най-сетне го погледна, не бе съвсем сигурен какво точно вижда в очите ѝ. Отчужденост? Беше

изненадан. Но в погледа ѝ имаше още нещо, скрито и неуловимо, което го обезпокои още повече.

— Не ми разрешават да водя никого със себе си. Там са настанени наистина трудни деца.

— Харесва ли ти тази работа? — внимателно я наблюдаваше сякаш търсеше нещо в погледа ѝ. Но какво точно и той не знаеше.

Тя затвори очи.

— Да. Доколкото това е възможно в подобни заведения.

О, Боже, искаше да сменят темата, но знаеше, че думите ѝ трябва да звучат убедително. Неприятно ѝ бе да говори за посещенията си при Том като за работа. А не можеше да му каже за Том. Не още.

— Не можеш ли да вършиш нещо подобно по-близо до дома?

Тя поклати отрицателно глава. Не му се искаше да ѝ задава още въпроси, пък и двамата бяха уморени. А и той имаше нещо друго наум. Внимателно и нежно погали крака ѝ и тя го погледна с изненада. Доволна бе, че се отклониха от разговора за пътуванията ѝ до Кармел. Ръката му бавно се движеше по вътрешната страна на бедрото ѝ, все по-нагоре и по-нагоре, и тя се усмихна и го прегърна.

— Пак ли?

— Това оплакване ли е? — той също нежно се усмихна.

С тях ставаше нещо невероятно и необяснимо, нещо, което не му се бе случвало с никоя друга жена. Екстаз и опиянение, каквито и двамата не бяха изпитвали преди. И когато часовникът звънна в шест часа сутринта, никой не съжаляваше за безсънната нощ.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Преподава ли днес? — погледна я внимателно и седна в едно кресло край огъня. Току-що бе влязъл и с усмивка разхлабваше вратовръзката си. Кейт изглеждаше уморена почти колкото него.

— Да, преподавах — настъпи неловка пауза. — Как мина шоуто? Прекараният с Том ден се бе оказал много труден и изтощителен. Беше настинал, имаше зачервено гърло и на два пъти жално се разплака.

— Шоуто беше върхът — изреди имената на три холивудски звезди. Две от тях бяха жени и за тях се знаеше, че са в постоянна вражда помежду си.

Но той не искаше да говорят за шоуто. Искаше да поговорят за единственото нещо, което тя отказваше да сподели с него. И той държеше да знае защо.

В продължение на няколко седмици нещо го безпокоеше, не му даваше мира. Дребни несъответствия, изпуснати думички. *Нещо*. Тази сутрин на път за Лос Анджелис бе размишлявал върху това.

Всъщност, той постоянно се тормозеше от мисълта, че не може да разбере цялата истина. Липсваха дребни, съвсем дребни и незначителни парченца от мозайката. Неща, които Кейт не споменаваше, години, за които не искаше да говори. А някои от нещата, за които говореше, също го безпокояха. Начинът, по който родителите ѝ се бяха отрекли от нея, страхът ѝ от *съдбата*, прекаранияте в самота години, а и това *преподаване* в училище, в което не приемаха никакви посетители.

Докато пиеше третото си кафе на терасата си в Лос Анджелис, той изведнъж осъзна, че е наложително да разбере отговорите, още повече, че разполагаше с твърде много източници, които можеха да му осигурят необходимата информация. Може би поредната безсънна нощ го караше да постъпва по този налудничав начин. Но, дявол да го вземе, нищо нямаше да се промени, ако потърси отговорите, които го интересуваха. Той нямаше какво да загуби, а и тя нямаше да разбере нищо.

Не беше дори съвсем сигурен какво точно търси, но знаеше, че има нещо. И първият му въпрос бе свързан с името ѝ и книгата. Книгата, която бе написала. Тук нещо не пасваше. Тя знаеше толкова много за футбола...

Отговорите на въпросите му дойдоха малко по-късно. И никак не го изненадаха. Работеше в офиса си в студиото малко преди пет часа. Завеждащият изследователския център на студиото бе негов приятел и Ник го бе предупредил от самото начало, че проучването е напълно лично и изключително поверително. Не се безпокоеше, че отнякъде може да изтече информация. Но това, което чу, никак не му хареса. Заради нея самата.

— Намерих всичко, което можах за момичето, за което ме помоли да проверя. Но първо искам да ти кажа какво още открих. Колкото и да е странно, не можах да си спомня нищо за мъжа ѝ, докато не попаднах на клиповете от шоуто. След това се обадох във вестниците и те се поразровиха в архивите си. *Том Харпър*. Беше голяма футболна звезда преди десетина години. Участвал е в нашето шоу три или четири пъти — още по времето, когато Джаспар работеше в Ню Йорк. Преди ти да станеш наш режисьор, Ник. Както и да е, но той беше добър футболист. Футболист номер едно на Америка. Не мога да си обясня защо не се сетих веднага, като ме попита. Беше на върха в продължение на осем или девет години, докато накрая кариерата му нещо започна да се проваля. Не си спомням подробностите, но той започна да създава проблеми, кариерата му бе застрашена, а и бе вече твърде стар за професионален футбол. Най-накрая сякаш изпадна в лудост, опита се да застреля собственика и мениджъра на отбора, но в крайна сметка успя да уцели само себе си.

— Той се е самоубил!

Сега вече и Ник си припомни случая. Беше се срещал с Харпър веднъж или два пъти, когато самият той започваше да играе професионален футбол. Колко бързо го бяха забравили всички! Преди шест, седем или може би дори осем години той е бил знаменитост, а сега трябваше да се ровят из архивите, за да си спомнят за него. Кейт едва ли щеше да остане много доволна, ако разбере това.

— Не мисля, че е умрял. Или поне не веднага. Не можах да уточня всички подробности, но разбрах, че раната е била сериозна, в резултат на което той се е парализирал, или нещо подобно. Най-накрая

го преместили в някакъв санаториум в Кармел и предполагам, че след това всички са го забравили. Никой не знае дали все още е жив, а аз не можах да намеря адреса на санаториума. Иначе щях да се обадя и да попитам. Но това е всичко, което имаме за него. Един от репортерите ми разказа, че Харпър е бил парализиран само от кръста надолу и е бил необратимо умствено увреден, когато са го преместили в Кармел. Но и той не знае нищо повече. А що се отнася до момичето, тя е била негова съпруга. Няма кой знае каква информация за нея. Няколко снимки на влизане и излизане от болницата. Изпратиха ми ги и аз направо се поболях, докато ги разглеждах. Прилича на човек, живял дни наред в постоянен кошмар. Има и една друга снимка — снимали са Харпър точно когато са го качвали в линейката, за да го преместят в Кармел. Има вид на човек, който не разбира какво става около него, погледът му е детински, цялото му изражение е твърде глуповато. От този момент нататък не се знае нищо повече за тях. Намерих малко информация за нея, но тя е крайно недостатъчна. Посещавала е Станфорд известно време. След първата си година в колежа е отишла да живее с него, пътувала е с отбора навсякъде, но никога не е попадала в центъра на вниманието. Известно време е работила като модел или нещо от този род. Хубаво момиче. Или поне така изглежда на снимките, а това е било преди доста време. И единственото скандално нещо, на което попаднах, е, че родителите ѝ са се отказали от нея заради брака ѝ с Харпър. Били са първокласни надуты сноби, които не са могли да понесат мисълта, че тяхната принцеса иска да се омъжи за някакъв си футболист. И просто са я зачеркнали от живота си. Това е всичко, което зная, Ник. Не мога да ти кажа какво е станало с нея или с него, ако е все още жив. Ако успееш да намериш името на санаториума в Кармел, те сигурно ще могат да ти дадат тази информация, но преместването му в това заведение очевидно се е пазело в тайна от пресата. Не зная. Искаш ли да продължа да работя по този въпрос?

— Не, мога и сам. Страшно ти благодаря! Каза ми всичко, което ме интересуваше.

И повече дори. Сега вече знаеше всичко. Останалото можеше да разбере и сам. Очевидно Том все още бе жив и все още се намирал в Кармел. Значи това беше мистериозното училище, което тя посещаваше. Нещастията се бе случило преди седем години. А Тайг...

Тайг беше на шест. Кейт трябва да е била бременна, когато Том Харпър е стрелял в себе си. Прекарала бе невероятно дълго време сама, живяла бе твърде много години в абсолютна изолация.

През останалата част от вечерта Ник беше потиснат. Непрекъснато мислеше за чутото и за Кейт. Искеше да поговори с нея за всичко това, да я вземе в прегръдките си, да я остави да изплаче мъката, натрупана през всичките тези години. Но знаеше, че не може да каже нито дума. Не и преди тя да заговори сама. Чудеше се колко ли време ще ѝ е необходимо, за да се престраши.

Погледна към нея и забеляза тъмните кръгове, оградили очите ѝ. Тя също плащаше немалка цена за щастieto си и за двойствения живот, който водеше.

— Как беше в Кармел, Кейт? Трудно ли беше?

Мразеше болката, която отново се появи в очите ѝ.

Тя му казваше всичко останало, това, което не знаеха в изследователския им офис. Чудеше се какво ли бе състоянието на Том Харпър в момента. От материалите бе разбрал, че умствените му увреждания са необратими. Това сигурно е невероятен тормоз за Кейт. Но все още не можеше да си представи какво изпитва тя при посещенията си при него. При мъжа, когото някога бе обичала.

— Да, днес беше трудничко...

Усмихна се и сви рамене, като се опитваше да се измъкне, но той не ѝ позволи. Повече не.

— Капризни ли са? Изискват ли особено внимание и грижи?

Питаше я за Том, а не за тях, но се надяваше да му каже истината. Поне една част от нея.

— Понякога. Тези хора могат да са много сърдечни, искрени и по детски наивни и в същото време да са много трудни. В това отношение са си истински деца. Но остави това, кажи ми за шоуто.

Определено бе приключила с разговора за работата ѝ в Кармел. Личеше по очите ѝ.

— Хората в шоуто също могат да бъдат *много сърдечни и по детски наивни* или пък абсолютни негодници, но също толкова глупави и наивни. Може би повечето актьори и знаменитости също са умствено изостанали.

Усмихна ѝ се и въздъхна.

— Между другото, ангажира ли къщата за уикенда? — бе започнала да разкопчава ризата му и той само кимна.

В продължение на няколко минути Кейт помълча дълбоко замислена, а след това го погледна.

— А защо не тук?

Той категорично поклати глава.

— Не още. Рано е. Това тук принадлежи на Тайг. Не искам да смята, че го измествам — бе помислил за всичко. Грижеше се за всичко. Точно така, както тя се грижеше и безпокоеше за него. Но напоследък най-много я притесняваше изписаната на лицето му умора. Беше изтощен.

— Ник?

— Кажу, скъпа? — беше се облегнал на канапето със затворени очи. Държеше ръката ѝ в своята и се стараеше да не ѝ се сърди за мълчанието ѝ по отношение на Том. Знаеше, че ще трябва да изчака момента, в който тя ще е готова да сподели всичко с него.

— Какво ще правим?

— За какво?

Но разбираше добре за какво става дума. Беше започнал да си задава същия въпрос. От три седмици никой от двамата не бе спал поне една нощ както трябва.

— Не можеш да продължиш да пътуваш по този начин.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че вече не съм толкова добър и издръжлив? — отвори едното си око и тя се усмихна.

— Не. Опитвам се да ти кажа, че аз вече не издържам. А щом аз съм толкова уморена, мога да си представя как се чувстваш ти. Все пак аз не шофирам всеки ден до Лос Анджелис.

— Няма значение! Ще изкараме така лятото. А след това ще видим...

— Но какво можем да направим? — беше мислила за това през целия обратен път от Кармел. Шофирала бе часове наред и бе разбрала какви усилия полага Ник всяка сутрин и вечер. Разстоянието от Лос Анджелис беше същото. — Какво, по дяволите, ще правим, след като свърши лятото?

— Бих могъл да купя самолет. Или хеликоптер — шегуваше се само наполовина и тя нежно го целуна по бузата. За всичко беше виновна тя. Но трябваше да се съобразява и с Тайг, не можеше просто

да... — Почакай малко, скъпа! Ще измислим нещо. За момента изчаквам да разбера какво ще прави Джаспар с шоуто. Това би могло да промени всичко. А той трябва да вземе решението си през следващите две седмици.

— Какво искаш да кажеш с това, че всичко може да се промени?

Изглеждаше още по-притеснена и разтревожена.

— Няма значение. Хайде, престани да се тревожиш, Кейт! Това е заповед.

— Но...

— Шшт! — притисна устни към нейните, с целувката си заглуши всичките ѝ възражения и тя най-накрая се разсмя и двамата се хвърлиха в леглото.

Но тази вечер не се любиха. Просто спаха, сгушени един в друг, уморени и изтощени. А когато Кейт се събуди на следващата сутрин, Ник вече бе тръгнал.

— Откъде се взе това? — Тайг вдигна една голяма бяла тениска и подозрително я огледа, докато майка му се опитваше да се покрие с чаршафа.

За пръв път Тайг се вмъкваше в спалнята ѝ, преди да се е събудила и преди да е успяла да облече нощницата си и тя веднага разбра, че ще ѝ се наложи да се оправдава. А предишната нощ бяха толкова уморени, че Ник бе забравил тениската си под леглото ѝ.

— Бях я облякла вчера, за да поработя в градината.

— Мирише на Ник — гледаше я напрегнато и очите му се пълнеха с ярост и ревност.

Ник се бе оказал прав. Надеждите, породени от първоначалната сърдечност на Тайг, бяха прекалено хубави, за да са истински или за да продължат вечно.

— Ник ми я подари. Какво искаш за закуска? Каша или яйца?

Защо, по дяволите, му даваше всички тези обяснения? Имаше пълното право да държи нечия чужда тениска под леглото си. О, Боже!

— Искам препечени филийки или палачинки.

Беше настръхнал и думите му прозвучаха сърдито и обвинително.

— Не са включени в менюто — изглежда го строго.

— О, добре. Яйца. Ник кога пак ще дойде да види Брауни?

Странното в цялата история бе, че той сякаш изгаряше от нетърпение да види Ник, а в същото време беше сърдит и сякаш си търсеше повод, за да се скара с майка си.

— Каза, че ще дойде този уикенд. Всъщност — тя затаи дъх, — той ни покани да го посетим в къщата му в Санта Барбара. Как ти се струва това?

— Добре. Може би. Ти ще идваш ли?

— Разбира се. Да не би да възразяваш?

— Ник не обича да говори за коне, когато ти си наоколо. Когато сме сами с него, винаги си говорим за много по-интересни неща.

— Е, тогава може би ще отидете само двамата до конюшните или пък ще се поразходите по плажа. Какво мислиш за това?

— Добре — усмихна се за пръв път, откакто бе влязъл в стаята ѝ. — Може ли да взема и Джоуи?

Дори не бе помислила за това, но идеята не бе съвсем лоша. Тъкмо щеше да има с какво да се занимава, а тя и Ник щяха да имат повече време за себе си.

— Ще попитам Ник, но съм сигурна, че няма да има нищо против.

Ник се съгласяваше с всичките прищевки на Тайг. Понякога това я ядосваше. Той до известна степен спазваше обещанието си да не го глези, но му угаждаше прекалено много и това я дразнеше. Ставаше ѝ все по-трудно да се справя с Тайг. Ник беше добрият приятел, а тя беше лошата, защото само тя го наказваше и се държеше строго с него. А и освен това, струваше ѝ се странно, че Тайг вече очаква специални изненади и подаръци от някой друг. В продължение на толкова много години Тайг се бе обръщал към нея за всичко и сега ѝ бе малко трудничко да го дели с някой друг. Не обичаше да си го признава, но знаеше, че е точно така. Е, Фелиша, разбира се, също му правеше подаръци и го обичаше, но нейните посещения бяха твърде редки, докато Ник бе започнал да става част от ежедневието им, бе се превърнал в авторитет за Тайг и на нея никак не ѝ бе лесно да преглътне всичко това. Явно Тайг не бе единственият, който трябва да се приспособи към новата ситуация. И Кейт трябваше да се научи да приема някои неща, но Ник си заслужаваше усилията.

— Не забравяй да попиташ Ник за Джоуи — Тайг смотолеве още нещо и излезе от стаята.

— Няма. А сега върви се облечи за училище.

Той изчезна в стаята си, а тя прибра тениската в едно чекмедже, но преди това я помириша. Ухаеше точно като него — на лимони и афършейв. Само допирът на тениската му я караше да изпитва желание и копнеж по него.

Тази сутрин обаче той не ѝ позвъни. Но за сметка на това ѝ се обади Стю Уейнбърг.

— Имам изненада за теб, Кейт — по гласа му личеше, че е безкрайно доволен от себе си.

— Добра или лоша?

— Моите изненади са само добри — опита се да ѝ отговори като обиден и засегнат, но не се получи.

— Добре, казвай.

— Ами, скъпа моя, току-що ни помолиха да те поканим да прекараш осем дни в Ню Йорк, три дни във Вашингтон, два дни в Бостън и един ден в Чикаго. Тази обиколка е във връзка с книгата ти и си включена във всички най-популярни телевизионни предавания и в четирите града. Навсякъде са ти осигурени първокласни условия — задължително хотел с четири звезди. Госпожо Харпър, успяхте!

— О, Боже! — още едно препятствие за преодоляване. А се чувстваше толкова щастлива на малкото пространство, което си бе извоювала. Защо ѝ трябваше да продължава да се изкачва нагоре? — Трябва ли да приема?

— Шегуваш ли се? — беше ужасен. — Виж, Кейт, дай да си говорим направо. Какво искаш — бестселър или пълен провал? Ако се интересуваш от размера на хонорарите си, ще трябва да приемеш.

— С други думи, трябва да си платя за славата и известността — не беше никак очарована от идеята. — И колко дни общо ще трае тази обиколка?

— Точно две седмици. Не е чак толкова лошо, нали?

Тя въздъхна дълбоко.

— Да, предполагам, че не е. Мога ли да ти отговоря малко по-късно? Ще трябва да видя дали ще има на кого да оставя Тайг.

— Разбира се, скъпа. Ще ти се обадя по-късно.

— Кога трябва да тръгна?

— В понеделник — дори не се опита да го увърта.

— След четири дни? — беше вече четвъртък.

— Той не ме предупреди навреме, за Бога! — и изведнъж млъкна. По дяволите!

— Кой е той?

— Оня тип от отдела по рекламата в издателството.

— О, добре. Ще ти се обадя пак.

Бързаше да телефонира на Ник, а Стю облекчено въздъхна в офиса. Исусе! Едва не провали всичко! А беше обещал на Ник, че ще внимава. Опита се да си представи колко ли неудобно се е чувствал Ник, когато го помоли за тази услуга. И защо не ѝ бе казал всичко сам? Но Стю знаеше отговора. Ако Ник я бе поканил, тя със сигурност нямаше да тръгне. А така може би щеше да се навие.

Кейт намери Ник в апартамента му. Гласът му беше тих и сънен.

— Събудих ли те?

— Не, просто лежах и си мечтаех. Какво има, скъпа? — чу го да се прозява и си представи как се протяга в леглото.

— Забравил си си тениската.

— Надявам се, че не е на някое неудобно място.

Усмихна се на себе си като си спомни спокойното ѝ изражение сутринта, когато я остави дълбоко заспала и тръгна, без да я събуди.

— Беше под леглото. Тайг я намери.

— А! Някакви проблеми?

— Не и с Тайг.

Едва тогава забеляза загрижения ѝ глас. Бързо седна в леглото и се намръщи.

— Стю току-що ми се обади.

Намръщи се още повече. Чакаше, без да каже нито дума.

— Предлага ми двуседмична обиколка из страната. Ню Йорк, Бостън, Вашингтон и Чикаго. Осем дни в Ню Йорк. О, Боже, Ник, не зная какво да правя! Уплашена съм до смърт.

Беше готова да се разплаче и той се зачуди дали не беше сгрешил. Може би нямаше право да се намесва по този начин.

— Не се вълнувай, скъпа! Хайде да поговорим малко за това. В какви предавания си включена?

— Не зная. Забравих да попитам. Трябва да тръгна в понеделник. И... о, Ник, какво да правя?

— Имам идея — опита се да говори весело и безгрижно. Затвори очи, но не можеше да се отърси от усещането, че сякаш се опитва да я

бутне от висока скала.

— Каква?

— Защо не се появиш още веднъж в шоуто на Джаспар?

— Не мога, за Бога. Нали ти казах! Стю иска да замина за Ню Йорк — беше нервна и раздразнителна.

— Но през следващите две седмици шоуто на Джаспар ще се излъчва точно от Ню Йорк — отвори очи и зачака отговор. Нито звук. — Ще дойдеш ли с мен в Ню Йорк, Кейт? Зная, че ти е трудно, скъпа, но аз ще бъда там. Обещавам. През цялото време ще бъда до теб.

— Ти ли накара Стю да организира тази обиколка? — гласът ѝ преливаше от изумление.

— Аз... — *Край! Издаде се!* Но нямаше никакъв смисъл да я лъже. Ще трябва да се закълне, че никога вече няма да се намесва в живота ѝ. — Аз го накарах. Съжалявам. Не трябваше, аз... — но тя внезапно се разсмя. — Кейт?

— Негодник такъв! А аз си помислих, че е наистина. Помислих си, че издателите наистина ми предлагат тази обиколка, която реших, че трябва да направя, защото в противен случай...

— Но това е *точно* така! Само че не я бяха уточнили, преди аз да се обадя на Стю. Помислих си, че няма да имаш нищо против. Ще можеш да останеш с мен в Ню Йорк и да летиш до Бостън и Вашингтон.

— Ами Чикаго?

Тя продължаваше да се смее. *Слава Богу!*

— И той ли е включен? — изглеждаше изненадан.

— О, да.

— Усърдни са, нали?

— Знаеш ли какво? Ти си луд! Абсолютно ненормален. Снощи като се прибра у дома знаеше ли всичко това? — къщата ѝ вече бе станала дом и за двамата.

— Да. Признавам си.

— От колко време знаеш?

— От понеделник. Джаспар ни изненада всички с това решение.

— Страхотно...

— И какво ще правиш сега? — беше повече от любопитен. — Освен че ще ми насиниш окото, като се прибера вкъщи довечера.

— Сигурен ли си, че искаш да чуеш по телефона това, което имам да ти казвам? — гласът ѝ звучеше като на Мата Хари и той също се разсмя.

— Това няма значение. Ще дойдеш ли с мен?

— Имам ли някакъв избор?

Замълча за момент, като се чудеше какво да ѝ каже, но накрая реши все пак да рискува.

— Не. Нямам избор. Страшно се нуждая от теб. Помоли Тили да остане с Тайг, а ние ще изкупим целия „F.A.O.Skwarz“^[1] за него.

— Между другото, той прие поканата ти за уикенда. Искане да вземе и Джоуи със себе си.

— Чудесно. Няма да имам нищо против, дори ако реши да доведе и Кинг Конг. Това, което искам да знам, е дали ще дойдеш с мен в Ню Йорк.

— Да, по дяволите, да! Така добре ли е? Щастлив ли си?

— Много!

И двамата се смееха.

— В такъв случай ще трябва ли да се занимавам с всички тия глупости по рекламата?

— Разбира се — Ник беше шокиран. — Държа на всяка дума, която ти казах до този момент. Ще те включа отново в шоуто на Джаспар.

— Трябва ли да го направя?

Лежеше в леглото и се усмихваше.

— Трябва.

— Ей, Ник?

— Кажу ми, скъпа! — гласът му бе станал безкрайно нежен и добър.

— Имаш ли някаква възможност да си дойдеш у дома?

— Искаш да кажеш сега?

— Аха.

Имаше куп неща, които трябваше да свърши до вечерта, хиляди подробности, които да доуточни... и една жена, която обожаваше.

— Ще дойда. И го направи.

[1] Известен магазин в Ню Йорк — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Кейт?

— Ммм?

Беше заспала в самолета до него. Последните няколко дни бяха изпълнени с трескаво очакване и приготовления. Кейт беше настояла да отиде да *преподава* в петък и бе използвала пътуването до Кармел, за да понапазарува. Заедно с Джоуи всички бяха прекарвали уикенда в къщата в Санта Барбара, а в неделя вечерта Ник я бе взел със себе си в Лос Анджелис, за да могат да тръгнат в понеделник сутринта.

За пръв път Ник не летеше заедно с Джаспар. Искаше да остане сам с нея. Погледна към часовника си и видя, че след около час ще кацнат в Ню Йорк. Целуна я леко по косата и взе ръката ѝ в своята.

— Госпожо Харпър, обичам те.

Промълви го повече на себе си, но тя неочаквано отвори едното си око, погледна го, прозина се и бързо се усмихна.

— И аз те обичам. Колко е часът?

— Два по наше време. И пет по нийоркското. Ще пристигнем в шест.

— А след това? — дори не ѝ бе минало през ума да го попита за това по-рано. Протегна напред дългите си крака и погледна кремавия си костюм. Обличаше го много по-често, отколкото бе очаквала, когато го купи. — О, Боже!

— Какво?

Огромните зелени очи, които толкова обичаше, бяха изпълнени с ужас.

— Нещо с Тайг ли? Да не си забравила нещо?

— Не. *Лиша*. Забравих да ѝ кажа, че заминавам. Ще получи удар, ако се обади и Тили ѝ каже, че съм в Ню Йорк.

— Няма да одобри пътуването?

Беше любопитен да се запознае с тази личност, която в продължение на много години е била единственият важен човек в живота на Кейт, освен Тайг. Може би тя щеше да го намрази, може би

щеше да ревнува заради ролята, която бе започнал да играе в живота на Кейт. Погледна я с интерес.

— Лиша? Да не одобри? — Кейт се сгуши в него и тихичко се засмя. — Веднага ще те удостои с Ордена на Почетния легион^[1] затова, че си успял да ме измъкнеш от убежището ми.

— Казала ли си й за мен?

Кейт бавно поклати глава. Не беше й казала. Самата тя не знаеше защо. Може би защото се страхуваше, че един ден магията все пак ще свърши и тогава ще й е много по-трудно да живее с новата загуба — особено ако Лиша знае всичко затова.

— Не. Още не съм...

— Бих искал да се запозная с нея. От това, което чувам, сигурно е страхотна. Дали ще я харесам?

— Така мисля.

Ами ако не я хареса? Тя обича Фелиша и винаги ще я обича. Но Кейт усещаше, че бавно, но сигурно навлиза в света на Ник. Той вече заемаше твърде специално място в живота й.

Ник погледна към нея, видя сериозния поглед в очите й и я притегли към себе си.

— Понякога си толкова замислена, скъпа? Но ще дойде ден, в който вече няма да изглеждаш по този начин.

Винаги когато я видеше така натъжена, знаеше, че мисли за Том.

— Как изглеждам?

— Сякаш единственият ти приятел на този свят се кани да те изостави завинаги.

— Сигурен ли си, че няма да го направи?

— Абсолютно.

Непоколебимата му увереност се долавяше и в начина, по който я прегръщаше и тя успокоена затвори очи. Беше толкова щастлива с него. Но това не можеше да продължи до безкрай. Нищо на този свят не е вечно. Каквото и да й обещаваше. Том й бе обещавал същото. Но по онова време тя не се бе притеснявала толкова. Просто тогава все още не знаеше колко бързо свършват понякога хубавите неща.

— Боиш ли се от Ню Йорк?

Опита се да се съсредоточи върху настоящето и вдигна лице към него. Гледаше я усмихнат и тя му се усмихна в отговор.

— От време на време. Понякога се паникьосвам и изпитвам желанието да се скрия някъде, но след това ме обхваща любопитство и забравям всичко за страховете си. От толкова години не съм била в Ню Йорк, че вече едва си го спомням.

— Това е добре. Искам аз да ти го покажа — изглеждаше доволен. Щяха да отседнат в „Риджънси“, който се намираше само на три преки от хотела на Джаспар. Той просто бе влюбен в „Пиер“ и винаги отсядаше в него. Но Ник предпочиташе да се настанят някъде другаде, където Кейт нямаше да се чувства неловко. — Между другото, резервирах за нас две отделни стаи.

— Така ли? — изглеждаше разочарована и той се разсмя.

— Не ме гледай така, глупаче! Стаите са с обща врата, така че ще можем да използваме едната като офис. Помислих си, че така ще е по-добре в случай, че някой нахален репортер разбере, че сме отседнали в един и същи хотел. Двете отделни стаи ще са доказателство, че става дума просто за съвпадение.

Разочарованието бързо изчезна от лицето ѝ.

— Как така винаги *успяваш* да помислиш за всичко? Стъклени пантофки, отделни стаи, за да поддържаш безукорната ми репутация... Има ли нещо, което някога да е убягнало от вниманието ти?

— Не, и точно поради това съм несменяем режисьор на Джаспар през всичките тези години, скъпа! Това е част от занаята — но тя знаеше, че това е част и от него самия. Размениха си още една усмивка и се загледаха в ширналия се под тях град. Навън все още бе светло и щеше да остане така още няколко часа, но вече се забелязваха приглушените сенки на късния следобед. — Между другото, тук май ще е дяволски горещо. Взе ли си достатъчно *разголени* рокли?

Тя се засмя и пое чашата шампанско, която ѝ подаде. Пътуването в първа класа беше очарователно. С шампанско от едното крайбрежие до другото.

— Направих каквото можах. Нямах много време за пазаруване.

А и Кармел не беше Сан Франциско. Но се бе справила нелошо. А когато слязоха от самолета в Ню Йорк, Кейт разбра какво точно бе имал Ник предвид, когато ѝ каза, че ще бъде горещо.

Никога не бе посещавала Ню Йорк в средата на лятото. Дори и в шест часа след обяд беше непоносимо горещо.

Ник бе уредил да ги посрещнат с една от служебните открити колички на летището, която да ги изведе през терминала. Чантите им щяха да бъдат отделени от останалия багаж и донесени в колата.

Малката количка едва си проправяше път през огромната тълпа от пътници и посрещачи. Всички изглеждаха уморени, потни, посивели от задухът. Бяха съвсем различни от загорелите и жизнени хора, с които бе свикнала в Калифорния. От много години Кейт не бе виждала толкова много съсипани и измъчени от горещината хора. Стори ѝ се, че се задушава, докато си пробиваха път сред тълпата, изпълнила прохладния терминал. Климатичните инсталации работеха с пълна сила, за да охладят сторещените, уморени, потънали в пот пътници.

— Истинско чудо е, че тези хора не умират от пневмония...

Държеше здраво ръката му и непрекъснато се оглеждаше. Всички бяха толкова забързани и шумни! Кейт ги гледаше с ужас и изумление, стресната и очарована от тая суматоха и ѝ се струваше, че е попаднала на друга планета.

— Истинско чудо е, че не умират от задуха и липса на кислород. Виждала ли си някога толкова много хора на едно място?

Той я погледна и тя поклати отрицателно глава. Беше обмислил всичко много внимателно, за да не я уплаши още от самото начало. Вече бяха достигнали изхода на терминала и шофьорът им ги чакаше на тротоара.

Тълпата ги понесе и ги изхвърли през въртящата се врата и на Кейт ѝ се стори, че изведнъж е попаднала във вакуум. Навън беше непоносимо горещо и влажно, въздухът беше застинал неподвижно, не се усещаше и най-малкият полъх на вятрец.

— О, Боже! — чувстваше се така, сякаш огромен слон току-що я бе сритал в корема.

— Бива си го, нали?

Той се засмя, а тя красноречиво завъртя очи.

Шофьорът вече бе отворил вратата на снабдената с климатична инсталация кола и Ник нежно я напъха вътре. Всичко мина толкова бързо и безпроблемно!

Пет минути по-късно шофьорът донесе чантите им и те се отправиха към града. Кейт погледна през рамо през матовото стъкло на лимузината и видя хората, които търпеливо чакаха за такси. Един

нисък и дебел шофьор размахваше цигарата си под носа на някакъв мъж и тя изведнъж се разсмя.

— Но това е истинска лудница!

— Също като в цирк.

Не си представяше, че животът в Ню Йорк е толкова напрегнат. Когато беше седемнадесетгодишна, бе посетила града с родителите си през великденската ваканция, но тогава Ню Йорк ѝ се бе сторил по-спокоен и умерен.

По онова време бяха отседнали в „Плаза“. Ходеха да пият чай в „Палм Корт“ и в едно друго заведение, наречено „Роуз-Мари“.

Струваше ѝ се, че всичко това е било преди хиляда години.

А Том никога не ѝ позволи да дойде в Ню Йорк с него. Той ненавиждаше този град и винаги отсядаше някъде в околностите му у приятели. Сега Кейт разбираше защо. Ню Йорк не беше град, в който Том би се чувствал удобно. Нито пък Ник. Но той се справяше забележително. Закриляше я от всякакви неприятности, дори и от горещината.

Кейт с изумление наблюдаваше забързаното улично движение, докато пътуваха към хотела. Дори и по Парк авеню колите ревяха с пълна мощност. Непрекъснато спираха и тръгваха отново, носеше се оглушителният рев на клаксоните и скърцането на спирачките. Шумът беше непоносим дори и в добре изолираната лимузина.

— Как издържат на всичко това?

— Не зная. Или не го забелязват, или пък точно този начин на живот им харесва.

Но най-невероятното бе, че на нея също ѝ харесваше. Очарована бе от изпълнения с живот град, от забързания му ритъм и блясък, от бясното темпо, с което хората се надпреварваха по улиците.

Внезапно ѝ се прииска да слезе от колата и да повърви. Но се боеше, че ако каже на Ник, той ще я помисли за луда. *И неблагодарна.* Бе направил всичко възможно, за да я предпази от страховете ѝ. А ето я, тя седеше в колата и умираше от желание да слезе и да се смеси с блъскащите се по улиците хора.

Пристигнаха в „Риджънси“, шофьорът ѝ помогна да слезе и я предаде в ръцете на портиера, а Ник веднага се приближи, хвана я за ръка и бързо влязоха вътре.

В хотела го познаваха добре. Той подписа адресната карта и незабавно ги поведоха към стаите им. За нея имаше цял апартамент, а неговата стая имаше обща врата с всекидневната ѝ. Решиха да използват стаята като офис, а апартамента — като *къща*. Чантите им бяха подредени върху малки, изискани, украсени със злато етажерчици.

Кейт се огледа наоколо, краката ѝ потънаха в дебелия килим и тя с въздишка се отпусна на тапицираното с розова коприна канапе. Всичко беше много изискано и много красиво, издържано в меки тонове като английски акварел. А от прозорците им се откриваше чудесна гледка към южната част на града.

Кейт огледа стаята още веднъж, а след това погледна Ник и въздъхна с усмивка. Чувстваше се като бедното малко богато момиче, закриляна от всичко, което в този миг ѝ се струваше забавно, закриляна от жегата, шума и мръсотията, от всички онези смахнати хора по улиците, които така я привличаха, че тя изгаряше от желание да слезе долу и да се смеси с тях.

Ник се бе опитал да я предпази от цялата тази суматоха и блъсканица с най-искрени намерения, но тя се чувстваше лишена от вълнението и красотата на пътуването. Беше чиста лудост от нейна страна да се оплаква, но не можеше да го избегне. Внезапно ѝ се прииска да се освободи от черупката си, да се освободи от Ник дори... от миналото... от Том... от Тайг... от всички тях.

Искаше да бъде *свободна*.

— Искаш ли питие? — той разхлаби вратовръзката си и ѝ се усмихна. Вече бе резервирал маса в „Каравел“. Бе помолил секретарката си в Лос Анджелис да свърши това още сутринта. Резервацията беше за девет часа. Смяташе, че едва ли ще огладнеят преди това. Щяха да имат достатъчно време, за да пийнат в стаята си и да си починат, може би щяха да се отбият и в бара на хотела, а след това щяха спокойно да отидат на вечеря. Но Кейт отрицателно поклати глава. — Какво има, Пепеляшке? Искаш ли да се обадиш на Лиша сега?

— Не.

Не ѝ се искаше да се обажда и на Тайг. *Не още*.

— Какво искаш да правиш тогава?

Той седна до нея на изисканото канапе и я прегърна, а тя се разсмя. Блясъкът и радостта в очите ѝ го очарова. Ню Йорк явно ѝ се отразяваше добре. Вече. Никога преди не я бе виждал толкова жизнена и изпълнена с енергия.

— Само кажете какво искате, милейди, и ще го получите.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— Добре. Искам да отидем на разходка.

— Сега? — беше изумен. В седем часа вечерта температурата все още беше около четиридесет градуса, а влажността — непоносимо висока. — В тази жега? — тя развълнувано кимна, а той отметна назад глава и се разсмя. Беше разбрал всичко. Кейт, която се бе крила от света години наред, внезапно отново се бе почувствала млада и жадна за живот и приключения. — Добре, Пепеляшке, печелиш! Искаш ли първо да се преоблечеш? — тя отрицателно поклати глава и се захили. В този момент изглеждаше точно като сина си. — В такъв случай — подаде ѝ ръка и двамата се изправиха — да вървим.

Разходката надмина очакванията ѝ. Помотаха се по „Медисън авеню“ и тя разгледа всички магазини. След това се отправиха към „Сентрал парк“, където посетителите все още играеха най-различни игри по тревата. Хвърчаха топки, транзисторите бяха надути до дупка, наблизко профучаваха автобуси, а файтоните леко трополяха, теглени от уморени, накичени с цветя коне. Сякаш някой бе събрал всички възможни превозни средства, всички лица, миризми и цветове, наблъскал ги бе в един-единствен град и го бе нарекъл Ню Йорк.

— О, Боже, влюбена съм в този град!

Дълбоко вдъхна мръсния, изпълнен с бензинови пари въздух и въздъхна от удоволствие. Ник искрено се разсмя.

— Мисля, че създадох истинско чудовище!

Но бе очарован от промяната, настъпила с нея. Беше толкова жива! Всичко това ѝ бе липсвало през изминалите години. *Въодушевение, възторг, успех.* И той бе безкрайно щастлив, че можеше да сподели всичките ѝ нови преживявания. Погледна часовника си. Вече минаваше осем. Намираха се на пресечката на „Шейсет и първа улица“ и „Пето авеню“ — само на две преки от хотела. Но бяха извървели поне двадесет, попивайки всичко около тях.

Кейт трескаво изучаваше града, а той я наблюдаваше искрено очарован и запленил от щастие.

— Готова ли си да се приберем в хотела и да се преоблечем?

— Къде ще ходим?

— В най-скъпия ресторант в града. За теб само най-доброто, Пепеляшке!

Широко разпери ръце, сякаш се опитваше да обхване с тях целия град и тя засия от щастие. През целия път до хотела се усмихваше, а когато най-сетне влязоха в стаята и затвориха вратата след себе си, тя се приближи към него с предизвикателно блеснали очи.

— Правилно ли разбирам какво означава този поглед?

Той ѝ се усмихваше от вратата на банята, а тя внезапно протегна ръка и дръпна ципа на панталона му.

— Точно така.

— О, Боже, не зная какво направи с теб този град, но съм възхитен.

Дори не си направиха труда да отидат до спалнята. Любиха се направо върху дебелия килим на всекидневната и Ник възбудено стенеше, докато тя го докосваше с език и го галеше с нежните си пръсти. Този път Кейт бе тази, която неуморно го целуваше, започваше всичко отново и отново, а Ник лежеше по гръб, разтърсван от силата на желанието си.

Когато и двамата свършиха, Кейт се излегна на килима и победоносно се усмихна в сгъстяващия се полумрак.

[1] Орден, създаден от Наполеон Бонапард през 1802 г. за граждански и военни заслуги. Най-високо правителствено отличие на Франция. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Госпожице Харпър?

Една жена в скъпа черна рокля и безупречно подредена коса влезе в стаята и протегна ръка.

Кейт нервно я пое, а после леко опъна роклята си. Беше първото ѝ явяване по телевизията в Ню Йорк и тя беше ужасена. Но подготвена. Тази сутрин с Ник бяха отрепетирали всичко, което щеше да каже. А роклята, с която бе облечена, си бе купила в Кармел. Беше в топъл коралов цвят, който подчертаваше силния ѝ тен. Беше си сложила и няколко коралови украшения, които, въпреки протестите ѝ, Фелиша ѝ бе донесла от Европа преди година. Сега се радваше, че Лиша бе настояла да ги задържи. *Човек никога не знае.* Кейт се усмихна като си припомни думите ѝ. Косата ѝ бе прибрана и опъната назад. Надяваше се, че прилича на писателка. Поне така се *чувстваше*.

— Тъкмо се възхищавах на гледката — беше умопомрачителна. Намираха се в югозападния ъгъл на трийсет и не-знам-кой-си етаж на „Дженерал Мотърс Билдинг“. От единия прозорец се разкриваше величествена гледка към „Сентрал парк“, а от другия — внушителната панорама на „Уол стрийт“. — Животът в град като този сигурно е вълшебен...

Жената с черната рокля се разсмя, като разтърси добре пригладената си коса, а на ръката ѝ проблесна голям смарагдов пръстен.

— Бих дала дясната си ръка, за да живея на Западното крайбрежие. Но Одри прави шоуто тук, така че... — безпомощно разтвори ръце.

Тази жена бе най-добрият режисьор в дневните телевизионни програми и работата ѝ не беше кой знае колко по-различна от тази на Ник. А Кейт все по-ясно разбираше задълженията, с които професията им бе свързана.

— Готова ли сте?

— Така мисля.

Тя задържа вратата отворена и Кейт излезе преди нея. На вратата на студиото светеше ярко осветен надпис: „В ефир“.

Шоуто продължи почти цял час.

Освен Кейт в студиото бяха още три именити жени — представителка на Обединените нации, известна в цялата страна адвокатка и една жена, която предишната година бе спечелила Нобеловата награда по биохимия.

Кейт усети, че дъхът ѝ спира като ги видя. Какво правеше тя тук! А когато жените я погледнаха, Кейт разбра, че и те си задават същия въпрос. Та тя беше напълно неизвестна!

— Как се чувства един писател, написал първия си бестселър? — Одри Брадфорд, домакинята на шоуто, се усмихна на Кейт, а другите жени я погледнаха заинтригувани, но не особено впечатлени.

— Е, книгата все още не е станала бестселър, но трябва да си призная, че се чувствам страхотно — тя се засмя, а Одри се усмихна заедно с нея. Това беше най-високото признание в света. Ето го пътешествието на века. Успех. Публичен успех! *По националната телевизия.*

Но тя все още продължаваше да усеща не дотам добронамереното отношение на другите гости. Завист? Подозрителност?

— Нашите проучвания сочат, че това е третата ви книга и че за пет седмици сте продала вече петдесет хиляди екземпляра. Аз бих казала, че това е бестселър. Всъщност тя вече стремително бързо се движи нагоре в националните класации.

Така ли?... Нима? Защо никой не ѝ бе казал? Исусе! Петдесет хиляди екземпляра.

Почти зяпна от изненада, но успя да се овладее и учтиво се усмихна.

— В такъв случай ще се съглася с вас.

След първите няколко напрегнати минути Кейт с изненада установи, че шоуто тръгна съвсем леко и непринудено. Останалите жени бяха очарователни, а Одри наистина си разбираше от занаята. Беше успяла да превърне няколко изпълнени със студенина и отчуждение жени в група сърдечни приятелки, които с удоволствие разговаряха помежду си.

Кейт все още не се бе отърсила от приповдигнатото си настроение, когато се срещна с Ник за обяд в „Лютес“. Той бе запазил маса в малката градина и тя бързо се наведе да го целуне.

— Здравей, скъпи! Господи, беше вълнуващо!

И тогава, на един дъх, без да спира нито за миг, тя започна да му разказва за това колко напрегната е била, колко страхотно известни са били другите участнички, колко е внушителна Одри Бранфорд и какъв забележителен режисьор е...

— Ей, ей, чакай малко! По-спокойно, лейди, ще ти се скъса корсетът. Отпусни се малко!

Вълнението ѝ искрено го забавляваше. Изведнъж и тя стана свръхвъзбудена и трескаво забързана като всички останали в Ню Йорк.

Кейт седна, като се усмихваше глуповато и си пое дъх.

— Между другото, никога не нося корсет.

— Слава Богу! А сега кажи как се представи на шоуто.

— Не ме ли гледа? — изглеждаше зашеметена от изненада.

— Мила моя, мисля, че вече е време да разбереш какъв е животът ми в Ню Йорк. Тази сутрин се настаних удобно в апартамента на Джаспар, за да гледам шоуто и в един момент и трите телефона иззвъняха едновременно. Джаспар още с пристигането си поиска още две телефонни линии за апартамента си. Секретарката, която дойде с нас от Лос Анджелис, връхлетя в стаята с ужасната новина, че най-известният ни гост за тази вечер е получил удар и е приет в болница. Новината сигурно ще излезе по първите страници на вестниците довечера. Втората секретарка, която наехме тук, напусна без предупреждение. От Лондон се обади най-големият син на Джаспар — блъснал някакво дете с колата си и сега е в затвора. А междувременно аз трябваше да се обадя на девет различни човека, за да осигуря заместник за тазвечерното шоу. Не, скъпа. Не можах да те гледам. Но съм сигурен, че си била прекрасна — погледна я с усмивка и тя се опита да прикрие разочарованието си. Понякога сякаш забравяше с колко много работа е затрупан Ник. — Между другото, Джаспар смята, че би могла отново да се появиш в нашето шоу. Може би в края на седмицата?

— Та аз съвсем наскоро участвах при вас.

— Няма значение. Книгата ти се продава толкова добре, че наистина започваш да се превръщаш в знаменитост. А и след

участието ти в дневните програми нашите зрителки ще изгарят от желание да те видят и в шоуто.

В един момент той сякаш бе престанал да бъде Ник. Беше режисьор, напълно непознат, изнервен човек, който трябваше да се погрижи за най-гледаното телевизионно шоу в страната. Не бе намерил дори време да гледа първото ѝ явяване по телевизията в Ню Йорк.

— Ще се свържа със Стю и ще му кажа да поговори с издателите ти. Джаспар съвсем определено и категорично иска да участваш — извади някакво тефтерче, надраска нещо, а след това вдигна глава и с изненада погледна сервитьора, който се бе приближил с телефон в ръка.

— Разговор за вас, господин Уотърман.

Последва десетминутен неразбираем разговор с някой от екипа на предаването, през което време Кейт дискретно огледа разположените около тях маси. Обядваха в един от най-скъпите ресторанти в Ню Йорк, заобиколени от силните на деня. По средата на разговора Ник даде знак на сервитьора и посочи часовника си. Сервитьорът кимна и веднага донесе меню за Кейт. Пет минути покъсно Ник остави телефона.

— Съжалявам, скъпа! Боя се, че някои дни са просто безумно напрегнати...

Кейт никога не си бе давала сметка колко е зает Ник. Но сега започваше да придобива по-ясна представа за работата и ангажиментите му.

Той отново погледна часовника си.

— По дяволите!...

— Нещо не е наред ли?

— Не. Само дето ще трябва да те оставя след двадесетина минути. Събраха се поне тридесет и седем неща, които трябва да обсъдим с Джаспар преди шоуто довечера.

— Джаспар е щастливец. По всичко личи, че той ще прекарва с теб много повече време, отколкото аз.

Беше кисела и ядосана, но не много. Знаеше, че няма право да е прекалено взискателна — и двамата бяха тук по работа, а не само за да се забавляват.

— Съжалявам, че не можах да гледам шоуто ти, Кейт. *Наистина съжалявам.* Следващия път ще го гледам каквото и да се случи.

Обещавам. Дори ако трябва да заключа всички врати и да изключа всички телефони.

— Добре. В такъв случай ти прощавам.

Целунаха се тъкмо когато сервитьорът пристигна с шампанското им. „Луи Ръодерер“, реколта 1955.

За по-малко от половин час хапнаха препечен бял хляб с хайвер, кнедли по нантски, салатата от цикория, свежи малини с разбита сметана и изпиха цялата бутилка шампанско. Когато свършиха, Кейт се облегна назад. Изглеждаше леко пияна.

— Знаеш ли... — изгледа Ник философски и той се усмихна докато подписваше сметката. Добре, че им отпускаха повече пари за текущи разходи. — Знаеш ли — тя започна отново, — в моменти като този ми е трудно да продължа да вярвам, че всичко това — славата, парите, известността — могат да причинят огромни нещастия.

— Това пък какво означава? — погледна я и беше готов да се разсмее, но след това изведнъж се сети за Том. — Само ако *ти* позволиш, Кейт. Има безброй начини да запазиш разсъдъка и благоразумието си въпреки славата и успеха.

— Сигурен ли си?

Изглеждаше обезпокоена. Не беше забравила какво се бе случило с Том. И с нея самата.

— Виждал съм хора, които се справят чудесно. Просто не бива да губиш способността си да виждаш нещата в истинската им светлина. Не бива да си позволиш да забравиш кои са най-важните неща за теб в този живот. И може би никога не бива да забравяш, че славата и известността са приятни, но те далеч не са всичко, от което се нуждае човек. Ти си късметлийка, Кейт. Имаш нещо истинско, към което винаги да се връщаш. Имаш Тайг, къщата...

— Забрави нещо — изглеждаше много потисната.

— Какво забравих?

— Забрави да споменеш себе си, господин Уотърман. Ти също си част от истинските неща, към които винаги бих искала да се връщам.

— Да, така е. И ти никога не го забравяй, госпожо Харпър.

Не го забрави. Мисли за това през целия път до хотела като все още усещаше въздействието на изпитото шампанско. Беше толкова лесно да се опияни от съзнанието за собствената си важност и известност, от скъпите обяди в луксозни ресторанти, от хвалебствията,

вниманието и ласкателствата. Трябваше да си признае, че всичко това ѝ доставя огромно удоволствие, но в същото време я и плашеше. И в този момент тя за пръв път проумя защо Том така отчаяно се бе старал да запази славата и успеха си. Том, чийто живот преди това е бил съвсем беден и обикновен. Разбра, че му е било невъзможно да устои на блясъка и оказваното му внимание. Но дали и тя не постъпваше по същия начин? Беше ли тя по-разумна, по-здравомислеща? Не бе съвсем сигурна в това.

Върна се в хотела, за да подремне след шампанското. Събудиха я по телефона точно в четири. Беше се обадила в централата, защото се боеше да не се успи. В шест часа трябваше да бъде в едно радиостудио в Западен Ню Йорк.

Този път, обаче, записът се оказа ужасно мъчителен. Интервюиращият непрекъснато ѝ задаваше неприятни въпроси. Не преставаше да я пита как така една жена знае толкова много за футбола. Беше нагъл, арогантен женомразец и Кейт с мъка се владееше. Едва го понасяше, но непрекъснато си повтаряше, че интервюто ще бъде полезно за рекламата на книгата.

Издателят ѝ беше обещал кола и шофьор, които да я върнат обратно в хотела, но колата така и не дойде и тя в един момент се озова съвсем сама на една от най-опасните улици в Манхатън, опитваща се да хване такси.

Беше вече девет часа, когато Кейт най-сетне се добра до студиото, за да се срещне с Ник. Той бе съсипан от работа, а и вече бяха изникнали няколко проблема, свързани с шоуто на следващия ден. Едва в десет и тридесет успяха да излязат, за да хапнат нещо, а след това, уморени и съсипани от жегата, се отбиха в „Ла Грьонуй“.

Но блясъкът и изискаността на заведението вече не я привличаха. Беше измъчена от горещината и прекалено уморена и единственото, което искаше в този момент, бе да се прибере и да си легне. Вместо това на излизане попаднаха на една от фотографките на „Уименс Уеър Дейли“^[1] и Кейт едва не се разкрещя, когато светкавицата блесна в лицето ѝ.

— Чакай, чакай, Кейт! Успокой се!

Тя въздъхна леко, а след това му се усмихна.

— Не зная... Започвам да си мисля, че тичането след Тайг и Бърт и грижите за тях не бяха чак толкова лоши...

— Същото ти казах и аз, госпожо.

Разходиха се по „Пето авеню“ хванати за ръце и когато в един часа най-сетне си легнаха, Кейт бе напълно смазана от умора.

На другата сутрин се събуди точно толкова уморена, а когато Ник ѝ подаде последния брой на „Уименс Уеър“, лицето ѝ веднага се изкриви в сърдита гримаса. Беше публикувана тяхна снимка на излизане от ресторанта предишната вечер. Имаше по няколко реда за тях двамата, за книгата и една твърде злобна забележка за роклята ѝ.

— О, Боже, та навън беше над четиридесет градуса, а аз си бях скъсала задника от тичане през целия ден. И какво в края на краищата искат от мен?

Ник се разсмя, сви рамене и отпи от кафето си.

— Това е то славата, скъпа! Само че в Ню Йорк журналистите не са толкова деликатни.

— Да вървят по дяволите! А на мен ми е крайно неприятно да ме обсъждат по вестниците.

Изглеждаше много притеснена и ядосана. Запали цигара. Денят започваше дяволски неприятно.

— Защо така? Случвало ли ти се е и преди? — тя само го изгледа, без да каже нищо. — Какво има, скъпа? — той седна на леглото и взе ръката ѝ в своята. — Това е само една невинна забележка в пресата. Не е кой знае какво.

— Просто мразя подобни забележки. Изобщо не им влиза в работата коя съм и как съм облечена.

— Но те се интересуват от теб. Ти си нова тук. Интелигентна си, красива си. Книгата ти е страхотна. Всички тези неща са свързани.

— Мразя тези журналисти!

Тя го погледна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Всичко щеше да започне отново. Журналистите щяха да развалят всичко. Искаше вече да се прибира у дома.

— Ей... хайде, скъпа... Ама това е нищо — прегърна я здраво, а след това я погледна. — И ако толкова много те притеснява тази снимка във вестника, отсега нататък ще бъдем по-внимателни. Ще ходим да обядваме в по-тихи и дискретни заведения.

Записа ѝ името на един френски ресторант на „Петдесет и трета улица“, където никой нямаше да им обърне внимание, целуна я за последен път и излезе, за да се види с Джаспар.

Но когато се срещнаха за обяд, вълнението ѝ продължаваше да е примесено със страх и подозрителност. Непрекъснато се оглеждаше наоколо, а Ник я наблюдаваше внимателно.

— Какво има?

— Нищо.

— Отново ли се притесняваш заради вестникарите?

— Да. Нещо такова.

— Недей да мислиш за това. Никой от тях няма да дойде чак тук. А що се отнася до „Уименс Уеър“, репортерите им смятат, че не си струва труда да бъдат снимани хората, които се хранят тук.

— Чудесно — сякаш се поуспокои малко и хвана ръката му. — Аз просто мразя всичко това.

— Защо?

Защо не иска да му каже? Все още ли не му вярва? Дори и сега?

— Това е такова оскверняване на личността! Също като изнасилването. Съдират дрехите ти, разсъбличат те публично, зяпат голото ти тяло и си вземат всичко, което пожелаят — изглеждаше много тъжна, а той се разсмя и се наведе към нея.

— Мога ли да съм пръв?

— О, я млъквай!

— Добре, но престани да се безпокоиш. Това е част от професията. Ще свикнеш. Мен са ме наричали как ли не — от нимфоман до педераст. И какво от това?

Тя му се захили:

— Наистина ли?

— Ами да. Най-вече първото — не беше, обаче, особено горд от това. Но този период вече бе приключен. Не беше поглеждал друга жена откак бе срещнал Кейт. Точно преди шест седмици. — Ей, днес имаме юбилей.

— Зная. Шестият по ред.

Усмихна му се лъчезарно и забрави за вестниците. *Да вървят по дяволите!* Само Ник имаше значение в този момент.

Вечеряха в „21“ заедно с Джаспар и един много известен театрален режисьор. А преди това ѝ позволиха да гледа шоуто в студиото. Радваше се на възможността да опознае Джаспар по-добре и не се притесняваше, че той знае какво става между нея и Ник. Той

сякаш одобряваше връзката им с цялото си сърце и се отнасяше към нея като към особено близък и специален приятел.

На следващия ден всички се срещнаха за обяд в апартамента му в „Пиер“, а след обяд двамата с Ник отидоха да купят подаръци за Тайг от „F.A.O.Sckwarz“.

— Искаш ли да пробваме лодката?

— Сега? — тя се разсмя и излязоха от магазина.

Лодката беше единственият подарък, който носеха със себе си. Всичко останало щеше да им бъде изпратено в хотела. Най-различни каубойски принадлежности, разкошен малък велосипед, а Кейт едва бе успяла да се пребори с Ник, който искаше да му купи и една миниатюрна дървена къщичка. Ник искаше да му купи от всичко, но Кейт не беше съгласна и той го знаеше. Искаше ѝ се да купи нещо и за Том, но не знаеше как да го направи, така че Ник да не разбере. Той стоеше до нея и я гледаше, стиснал в ръка лодката с дистанционно управление. Тайг щеше да си играе с нея на езерото.

— Чуй, в „Сентрал парк“ има чудесно езерце точно за такива лодки. Там е пълно със запалнянковци, които пускат много по-сложни модели на яhti и платноходки. Нашата е съвсем обикновена, но езерцето е неповторимо.

Наистина бе прекрасно. Прекараха там два часа. Побъбриха с мъжете наоколо, разгледаха лодките, с усмивка наблюдаваха бавачките, които бутаха пред себе си украсени с дантели детски колички. Ню Йорк създаваше впечатлението, че хората, които живеят в него, са или ужасно богати, или невероятно бедни. А тези, които се намираха по средата, сякаш бяха изгонени някъде. Може би в Ню Джърси. Или пък в Бронкс.

Бавно излязоха от парка, минаха край зоологическата градина и Кейт за миг се спря край понитата за езда.

— Ще ми се и Тайг да е тук с нас. Сигурно много ще му хареса.

— Може би следващия път — той я стисна за ръката, замисли се за сина ѝ, а след това отново я погледна. — Искаш ли да се повозиш на кон, Пепеляшке?

— Шегуваш ли се? — тя избухна в смях. — Ще счупя количката или ще убия кончето.

Бяха предназначени за малки деца.

— Отговори ми на въпроса!

— Какво си намислил!

— Ще видиш.

Излязоха от парка и той я поведе към файтоните, подредени един зад друг на „Петдесет и седма улица“. Там се спря за момент, поговори нещо с един от файтонджиите, а след това се обърна и ѝ помогна да се качи.

— Този файтон се движи малко по-бързо от нас...

Все още бе невероятно горещо, но тя вече бе почти свикнала с високите температури. Беше пет часът. Бавно поеа през парка със старомодния файтон. Хората ги гледаха и им се усмихваха, децата им махаха с ръце. Беше като в приказка. Ник купи по един сладолед и за двамата, когато спряха на един светофар навътре в парка. След около час кочияшът ги закара до входа на хотела.

— Мириша на кон — прошепна му в ухото и леко се ухили, докато прекосяваха бавно мраморното фойе.

— Обожавам тази миризма — той се захили, като видя размазания по брадичката ѝ сладолед. — Цялата си се наплескала — но едва изчака да затворят вратата зад себе си. Прекараха един час в леглото, а след това и двамата се разбързаха. Той трябваше да се погрижи за шоуто, а тя се отправи към следващото интервю в поредната телевизионна компания.

Интервюто мина чудесно, както и едното от двете радиопредавания, в които участва на следващия ден. Но второто се оказа голям провал — имаше чувството, че никой от присъстващите в студиото не знаеше нито коя е, нито защо е там. Във вестниците не се появи нищо повече по неин адрес и тя истински се забавляваше, въпреки натоварената си програма, като не преставаше да се изненадва от това колко бързо се бе приспособила към интервютата и камерите.

Беше много по-спокойна, когато отново я включиха в шоуто на Джаспар. Ник ѝ помогна да избере тоалета за предаването — перленосива рокля от Холстън. Това беше най-сексапилната рокля, която някога бе виждала, но в същото време бе много изискана и елегантна. Стоеше ѝ великолепно. Дори Джаспар леко се смути като я видя. Кейт наистина изглеждаше забележително, а участието ѝ в шоуто бе върхът на рекламната ѝ обиколка.

— И така, господин Уотърман, какви са плановете ни за днес?

— Не зная. Искаш ли да отидем на плаж? Мисля си, че малко пясък може да ни се отрази добре.

Беше събота.

— Има ли тук пясък? Мислех си, че хората в този град не одобряват подобни забавления.

— Саутхемптън — лежеше на една страна и влюбено я гледаше. В този момент звънна телефонът. — Ти отговори. Това е твоята стая. Нали помниш? — мислеше за всичко.

— Ало? — очакваше, че може би е Лиша. Или пък Джаспър. Кой друг би могъл да се обади! Но не беше нито един от тях. Беше Тили. — Така ли? Кога? Какво... О, Боже! Добре ли е? — изправи се и застина неподвижна, а лицето на Ник тревожно се смръщи. — Сега? Защо го държат там? Не може ли да си дойде у дома? — този неразбираем разговор влудяваше Ник и той започна да задава въпроси, но тя му махна с ръка да мълчи. — Този следобед? Добре. Ще видя какво мога да направя — намръщена затвори телефона, погледна Ник, а след това сведе поглед. — По дяволите!

— Какво се е случило, за Бога!

— Тайг е паднал от портата в ранчото на Адамс и си е счупил ръката. Тили казва, че те с Джоуи само са се люлеели на нея, но той паднал назад. Лекарите се уплашили, че може да е получил мозъчно сътресение и затова го задържали в болницата за една нощ. Каза, че се е опитала да ми се обади снощи, но не ни е намерила и не е посмяла да остави съобщение, за да не ме уплаши до смърт. По дяволите! — тя скочи от леглото и започна да кръстосва из стаята.

— Бедничкият. Сигурни ли са, че няма сътресение на мозъка? И в коя болница го е закарала Тили?

Ник изглеждаше много разтревожен и Кейт се усмихна.

— Тайг е в Санта Барбара и е добре. Ще го пуснат да се прибере у дома днес следобед. Само са му гипсирали едната ръка.

Ник погледна часовника си.

— След час ще те кача на самолета, което означава, че ще стигнеш в Лос Анджелис по обяд, калифорнийско време. След това ще вземеш самолет за Санта Барбара... По дяволите, Кейт, ще можеш да пристигнеш до два часа! — усмихна се окуражително и се отпусна на един стол.

— Да. Зная.

— Какво ти става? — Ник я изгледа с недоумение. — Прибираш се у дома, нали?

— Предполагам, че нямам никакъв избор — но по вида ѝ личеше, че не би искала да е така.

— Но какво означава всичко това? — за пръв път откакто се познаваха, Ник я погледна с яд и неодобрение. Всъщност той беше напълно шокиран.

— Означава, че зная, че трябва да се прибера у дома, но не искам. Забавлявах се толкова добре. А и Тили казва, че Тайг е добре. Но аз зная, че ако не тръгна сега, след това ще се чувствам ужасно, а той ще ме намрази и... О, Ник! От седем години насам за пръв път се забавлявам истински.

— Той не е виновен, че си се крила в дупката си през всичките тези години, за Бога! Ти си негова майка!

Ник беше започнал да крещи. Тя го погледна слисана и зашеметена от учудване.

— Добре. Зная това. Но аз съм и Кейт. Не само *мама*. Вече съм почти на тридесет години и през последните шест бях *мама* без прекъсване. Нямам ли право на нещо повече?

— Да, но не за негова сметка, госпожо! Никога за *негова* сметка — сега той кръстосваше из стаята. Беше побеснял от гняв. — Позволи ми да ти кажа нещо, Кейт. От мястото си зад камерите в студиото съм видял твърде много негодници да идват и да си отиват. Те съсипват живота си, провалят децата си, мамят съпрузите си, разбиват браковете си и знаеш ли защо? Защото са така дяволски влюбени в себе си, че не виждат нищо друго. Обичат само шума, светлините, интервютата, аплодисментите, камерите, микрофоните. И знаеш ли какво? Виждам, че и ти започваш да си падаш по този лайнян свят. Направи ми една услуга, детко, на мен, на себе си и на Тайг. Недей! Откажи си! Там няма нищо. Славата е приятна, но нищо повече. А сега синът ти си е счупил ръката и ти трябва да се върнеш у дома. Това е — наведе си край нея, грабна телефона и помоли телефонистката да го свърже с една авиокомпания. Но преди да успее да довърши изречението си, Кейт натисна вилката и прекъсна разговора. Той я погледна с изумление. Очите ѝ блестяха от ярост, но когато заговори, гласът ѝ беше съвсем тих.

— Никога повече не прави това. Ако искам да се обадя на летището, ще го направя сама. Когато реша да се прибера вкъщи, ще те уведомя. А ако някога имам нужда от съвет относно отговорностите и задълженията ми като майка, ще се обърна към теб за помощ. Междувременно, господине, ще те помоля да запазиш идеите си, заплахите и справедливото си възмущение за себе си.

Изправи се, обърна му гръб и се отправи към другия край на стаята. Когато стигна до прозореца, обърна се и го погледна. На лицето ѝ бе изписан неописуем гняв. Никога преди не бе виждал толкова разярена жена.

— В продължение на много години живях само за това дете. Дадох му всичко, което имам, отдадох се цялата. Но сега е *мой* ред. И по-добре от всеки друг разбирам каква висока цена трябва да платя. Познавах един човек, който разруши целия си живот в преследване на славата и успеха. Зная всичко за това. И съм уплашена до смърт. Но това не означава, че искам да се погребя жива. Правих го в продължение на години и вече ми стига. И имам право на това, което правя в момента. Имам право да съм с теб, имам право да се отдам на кариерата си, на собствения си живот. И ако съм разочарована, че трябва да се върна обратно към действителността, значи имам право и на това. Но никога повече не се опитвай да ме караш да се чувствам виновна и да ми обясняваш какво дължа на това дете. Аз чудесно зная какво му дължа, и, повярвай ми, никога не съм бягала от задълженията си. И никога повече не ми нареждай какво да правя. И през това съм минала. Поверих целия си живот в ръцете на един мъж, изцяло разчитах на него, докато накрая напълно изгубих самоличността си. Позволих му той да взема всички решения вместо мен и това ми харесваше. Обичах го много, но едва не умрях, когато него вече го нямаше, за да направлява живота ми. И така, пораснах. Вече сама взимам всички важни решения. И това ми харесва. Обичам те, Ник, но никога няма да ти позволя *ти* да ми кажеш кога да си ида у дома. Аз сама ще реша. Това ясно ли ти е?

Той мълчаливо кимна и тя навела глава, отново прекоси стаята. Спря, едва когато застана точно пред него.

— Съжалявам, че казах всичко това, Ник, но пътят, който изминах дотук, беше дяволски дълъг и тежък, а цената, която платих — невероятно висока. Не зная вече как да се държа с хората, които се

опитват да се намесват в живота ми. Не съм съвсем сигурна даже как да се държа с тези, които се опитват да ми помогнат. А и точно в този момент в живота ми се случват толкова много нови неща. Имам нужда от време, за да ги възприема, да ги осмисля... и може би пътуването за вкъщи не е чак толкова лоша идея в края на краищата.

Гласът ѝ беше дрезгав и развълнуван. Тя престана да говори и посегна към телефона. Поиска същия номер, който бе поискал и Ник само преди няколко минути. Той не каза нищо. Внимателно я слушаше, докато тя си резервираше билет за следващия полет. Когато Кейт приключи с разговора, Ник се изправи и двамата за момент останаха неподвижни, вперили поглед един в друг. Никой не смееше да проговори, никой не бе сигурен какво да каже. И двамата бяха смутени и разтърсени от всичко, което бяха почувствали и изrekli. Кейт заговори първа.

— Извинявай, Ник...

— Недей. Аз нямам никакво право... — нежно я прегърна и въздъхна. Искаше да прави всичко вместо нея, защото знаеше, че от много време насам никой не се е грижил за нея. Но в същото време съзнаваше, че тя сама трябва да се справи с новия си живот. Искаше да ѝ спести болката и разочарованията, но не можеше. Притисна я силно към себе си, а след това я потупа по гърба и се отдръпна. — По-добре започни да се приготвяш, защото ще изпуснеш самолета.

— Не, няма.

Вече се усмихваше. Нежна, женствена усмивка, която извика истинска, широка усмивка и на неговото лице.

— Чуй, ти...

— О, защо не млъкнеш! — хвана го за ръка и нежно го поведе към спалнята, след това го събори на леглото и се разсмя. — Не бъди толкова сериозен, Ник! Това не е краят на света — всъщност, тя се чувстваше така, сякаш животът ѝ току-що бе започнал. Той внимателно свали ризата ѝ, а тя се протегна към него с копнеж и желание, което вече не можеше да контролира. Придърпа го към себе си. Цялото ѝ тяло се разтърсваше от неописуема болка и екстаз.

[1] Известно списание за женска мода — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Тили, ще можеш ли да останеш при Тайг няколко часа?

— Разбира се, веднага идвам.

Кейт се усмихна и затвори телефона. Ник се връщаше от Ню Йорк. Не го беше виждала само една седмица, но ѝ се струваше, че са минали години.

Ръката на Тайг го сърбеше от гипсовата превръзка и той беше раздразнен и неспокоен.

Два пъти беше ходила при Том, но и той не беше добре. Изглеждаше уморен и изпит и тя забеляза, че непрекъснато слабее. А втория път се разплака, когато тя стана да си върви.

Всички очакваха нещо от нея. Но ситуацията не беше различна отпреди. Само че Кейт беше променена. Изминалата седмица ясно ѝ припомни какъв беше животът ѝ преди Ник.

Но сега той се връщаше у дома. А тя бе написала две глави от новата си книга и с нетърпение очакваше да му ги покаже.

— Къде отиваш? — Тайг разтревожено следеше приготовленията ѝ.

Кейт извади роклята с цвят на корал, която бе носила в Ню Йорк.

— Да посрещна Ник. Искам да го изненадам — и тогава разбра, че не трябваше да му казва, защото той щеше да пожелае да тръгне с нея. Лицето му светна, сякаш бе озарено от фойерверките по случай Четвърти юли^[1].

— Той си идва у дома?

Кейт кимна с усмивка. И тя изпитваше същата радост и нетърпение.

— Може ли и аз да дойда?

Тя замълча за момент, а след това въздъхна.

— Добре, нахалнико, печелиш!

Внезапно страшно ѝ се прииска да отиде сама. Но знаеше, че Ник ще бъде много доволен да види детето. Обади се отново на Тили и каза на Тайг да се преоблече. Справяше се съвсем добре сам, въпреки гипса.

Половин час по-късно вече бяха в колата. Тайг бе сложил новите си каубойски ботуши и любимата си шапка, а тя се чувстваше великолепно в красивата си рокля. Беше толкова приятно отново да носи хубави дрехи. Писнало ѝ бе вече от дънките и старите ризи.

Имаха три и половина часа, за да се придвижат до летището. Пристигнаха навреме. Изтичаха към изхода на терминала точно когато Ник слизаше от самолета. Тайг изкрепя името, му, а Кейт, останала без дъх, се закова на мястото си. Толкова бяха бързали, за да успеят!

— Ей, тигърче! — Ник изумен погледна първо към момчето, а след това към майка му.

Бяха минали много години, откакто за последен път някой го бе посрещал на летището. Стоеше на едно място и широко се усмихваше, притиснал детето в прегръдките си. А когато я прегърна, Кейт разбра какво означаваше това посрещане за него.

— Ние ти донесохме подарък — момчето беше неопикуемо щастливо.

Тримата стояха на средата на залата и препречваха пътя на останалите пътници.

— Така ли?

— Да. Една моя снимка. На гърба на Брауни. Мама я даде да я сложат в рамка. За бюрото ти.

— Това е страхотно — обгърна с ръка раменете на Кейт и бавно се отправиха към изхода. — Здравей, скъпа!

Каза го съвсем тихичко, само на нея, и тя се притисна към него и отново го целуна.

— Ужасно ми липсваше.

В отговор той само изразително завъртя очи, придърпа я поблизо към себе си и отново се обърна към Тайг.

— И на мен много ми липсваше, Ник. А аз мога да яздя Брауни дори и със счупена ръка.

— Това не е ли рисковано? — погледна Кейт и леко се намръщи.

— Лекарят каза, че ако не препуска в галоп, язденето няма да му навреди. Те просто се разхождат.

— Добре.

Взеха багажа му, без да прекъсват разговора си и се отправиха към колата. Не спряха да бърбят през целия път до дома. А когато пристигнаха, дори и Бърт изглеждаше доволен, че отново вижда Ник.

— А сега цялото ни семейство е отново заедно — Тайг го каза толкова искрено, че сърцето на Кейт преля от радост и щастие. Беше се привързал твърде силно към Ник. И чувствата им бяха взаимни. Ник просто не можеше да се отдели от детето.

Заедно разгледаха всички нови играчки преди вечеря.

— Почакай само да видиш как плава лодката. Майка ти и аз я изпробвахме в Ню Йорк.

И двамата се усмигнаха като си спомниха за това.

— Там има езеро?

— Малко езерце за такива лодки. И зоологическа градина. И понита за езда. Някой път ще те заведем там. Но сега, млади господине, съм подготвил едно друго пътуване за теб.

— Така ли? — Тайг широко отвори очи.

Ник винаги бе пълен с изненади. Кейт предположи, че става дума за уикенд в Санта Барбара. Но този път и тя остана изненадана.

— Знаеш ли какво ще направим утре?

Тайг безмълвно поклати глава.

— Ще отидем в Дисниленд.

— Наистина ли? — очите му станаха кръгли от изумление и Кейт и Ник се разсмяха.

— Да. И тримата заминаваме за Дисниленд.

— Как, за Бога, успя да го уредиш? — Кейт се приближи и го прегърна.

— Джаспар замина за една седмица за Южна Франция. Така че аз съм изцяло ваш. Ако можете да ме изтърпите, разбира се.

Вместо да си почине след тази напрегната седмица в Ню Йорк, през която се бе скъсал от работа по шоуто, той бе решил да ги заведе в Дисниленд. Кейт го погледна с възхищение.

— Господин Уотърман, аз сигурно съм най-щастливата жена.

— Нищо подобно. Аз съм най-щастливия мъж.

Пътуването до Дисниленд беше прекрасно. Върнаха се след три дни щастливи и изтощени от умора, прекараха един ден в къщата на Кейт, а след това заминаха за Санта Барбара за уикенда. Кейт не бе ходила в Кармел цяла седмица, но изобщо не искаше да мисли за това. Беше невероятно щастлива. А Том си имаше господин Ерхард. Поне веднъж това трябваше да му е достатъчно.

Сега тя вече си имаше свой собствен живот.

— Ще се видим следващия уикенд, тигърче.

— Но аз искам да те виждам по-често.

Ник щеше да бъде у тях всяка вечер, но Тайг не го знаеше.

— Може и да стане.

Ник изобщо не подозираше колко скоро щеше да му се наложи да изпълни обещанието си. На следващия ден тръгна от Лос Анджелис още в четири часа, а в седем вече беше при Кейт. Лицето му беше невероятно нещастно, но не искаше да говорят за това преди Тайг да си легне.

— Добре. Кажи ми. Не мога да издържам повече.

Току-що бяха затворили вратата на Тайг.

— Днес разговарях с Джаспар, Кейт. И... той вече е решил.

Уволнен ли беше? Господи, изглеждаше направо ужасно. Кейт хвана ръката му.

— Какво е решил?

— Шоуто се премества в Сан Франциско.

— Кога?

— След шест седмици.

— Това лошо ли е? — не разбираше защо той толкова бе притеснен.

— Така мисля. А ти? Това са пет часа път. В най-добрия случай. А понякога и шест. Не бих могъл да пътувам всяка вечер и сутрин. Дори и заради теб.

И тогава какво щеше да им остане? Уикендите? Но тя се усмихна и го обгърна с ръце.

— И затова ли си толкова разстроен? Господи, помислих си, че са те уволнили.

— По-добре да го бяха направили...

През целия ден обмисляше въпроса за напускането си. По дяволите! Та в Лос Анджелис имаше поне дузина телевизионни предавания и във всяко едно от тях щяха да го приемат с разтворени обятия. Но Кейт го гледаше с изумление и почуда.

— Луд ли си! Какво толкова е станало?

— Изобщо няма да мога да те виждам, за Бога! Това няма ли значение за теб?

Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче, но Кейт продължаваше да се усмихва.

— В такъв случай аз ще се преместя в Сан Франциско. Какво ще кажеш сега, а?

Погледна го така, сякаш той се държеше като абсолютен глупак. Ник затвори очи, а след това ги отвори и уморено се усмихна.

— Ще го направиш ли, Кейт?

— Разбира се. Или така само ще ти създам допълнителни проблеми?

Може би в края на краищата той не искаше това. Може би все още държеше на свободата си. Но тя също, макар да смяташе, че могат да живеят заедно и в същото време да запазят самостоятелността и независимостта си.

— Проблеми? Кейт, ти си невероятна! — а след това се сети нещо. — Но какво ще правиш с къщата?

— Ще можем да я използваме през уикендите. А и моментът е чудесно подбран. Ще можем да запишем Тайг на училище в Сан Франциско и той ще започне учебната година следващия месец заедно с всички останали деца.

Беше обмислила всичко още когато Ник бе споменал, че съществува вероятност шоуто да бъде преместено. Но не му бе казала нищо и той се бе побъркал от притеснения.

— Сериозно ли казваш всичко това, Кейт?

Все още не можеше да повярва. Но тя изглеждаше напълно сериозна и той не знаеше да се смее ли или да плаче.

— Разбира се, господин Чарминг.

— О, Кейт... — прегърна я и я държа в ръцете си часове наред. Всичките тези седмици изпълнени със страхове са били напразни. Предстоеше им нов живот. Заедно.

[1] Национален празник на САЩ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Токчетата ѝ потрепваха по пода и ехото кънтеше в празната стая. Беше огромна, просторна стая с огромен панорамен прозорец, който гледаше към залива. Подът беше от красиво инкрустирано черно дърво, а по стените бяха закачени бронзови свещници. Отляво се виждаше „Голдъм Гейт Бридж“, отдясно — „Алкатраз“, а точно пред очите ѝ се простираше „Ейнджъл Айлънд“.

— Гледката наистина е забележителна.

Кейт кимна със задоволство, но не каза нищо. Гледката беше красива... умопомрачителна... но малко ѝ напомняше за къщата, в която бяха живели с Том. Макар че беше глупаво. Онова беше само един малък апартамент. А това тук е цяла къща. Много красива при това.

Ник бе настоял да живеят в къща.

Кейт влезе в трапезарията и застана с гръб към камината. Оттам се откриваше същата гледка към залива. Стаята беше топла, с дървен таван и еркерни прозорци, за разлика от плоските панорамни стъкла на всекидневната. Тя замижа и си представи ефирни завеси от бял муселин, цветя и удобни възглавнички, наслагани по прозореца, дебел бял килим и голяма, богато инкрустирана маса...

Отново премигна и започна да се усмихва.

— Искам още веднъж да разгледам стаите на горния етаж...

Посредничката само мълчаливо кимна. Беше уморена. От пет дни се занимаваха с това и тя нямаше какво повече да покаже. Кейт бе разгледала всичко, с което разполагаха — западнали всекидневни с красиви изгледи, седем спални, от които три облицовани с дърво, мраморни подове, понащърбени викториански мебели.

Бе видяла всичко — от грозното и запуснатото до най-изисканото и елегантното. Обиколили бяха „Пасифик Хайтс“, „Пресидио Хайтс“, обходили бяха „Пресидио Уол“ и „Лейк стрийт“, бяха се отбили дори на „Рашън хил“. Но клиентката знаеше какво точно търси и очевидно все още не го бе намерила.

Беше от най-трудните клиенти. От тези, които никога не биха се задоволили с нещо по-различно от това, което са си намислили. Посредничката тежко се отпусна на прозореца и за трийсети път през тези дни запрелиства каталога си. Това бе последната подходяща къща, с която разполагаше. Чуваше Кейт да се разхожда из незастланите с килими стаи на горния етаж и изведнъж забеляза, че стъпките спряха.

А на втория етаж Кейт стоеше в голямата спалня и се любуваше на гледката. И оттук се виждаше целият залив, а по прозорците имаше същите удобни местенца за сядане, както и в трапезарията. Имаше малка облицована с мрамор камина и една съвсем малка тоалетна стаичка. Спалнята излъчваше топлота и уют.

Представи си Ник, който минава края нея в антрето, провира се зад гърба ѝ в тоалетната стая или пък бързо я прегръща и отваря гардероба си. Представи си как тя и Тайг седят на прозореца в потъналата в полумрак стая, гледат залива и разговарят за нещо много важно — като например бейзбол или змии. Представи си дори Бърт, който подтичва от стая в стая.

На втория етаж имаше още две спални. По-голямата, тази, която гледаше към градината пред къщата, беше светла и слънчева, с високи френски прозорци. Тази стая би била подходяща за Тайг.

А и другата не беше по-лоша. Щяха да я използват за гости. В действителност нямаха нужда от нея, но винаги е добре в къщата да има още една свободна стая.

А зад кухнята имаше малка стаичка за прислугата, която Кейт би могла да използва като кабинет. Не беше красива, но пък изолирана от другите стаи и ставаше за работа.

Кухнята, която бе видяла на долния етаж, беше топла и просторна. Съвсем спокойно можеха да вечерят в нея, когато нямаха гости. Двете стени бяха тухлени, имаше вградена скара за барбекю, другите стени бяха боядисани в жълто, а подът бе застлан с яркожълти керамични плочки, които последните наематели бяха донесли от Португалия. Беше чудесна... имаше нужда само от няколко медни съда, от няколко куки от ковано желязо, на които да висят салами и чушки... от стъквени бурканчета, пълни с подправки... завеси и голямата месарска маса, която сега се намираще в кухнята на Ник.

Тя смяташе да донесе много малко вещи от къщата си в провинцията. Само няколко ценни и любими неща, красиви предмети,

с които се бе сдобила през годините. Ник бе казал, че е по-добре да купят всички необходими мебели и предмети от Сан Франциско.

Струваше ѝ се малко странно това съвместно домакинство, което създаваха, без да са женени. Кое на кого щеше да принадлежи? И кой щеше да решава какво да купят? Но Ник изглеждаше напълно доволен от решението им и ѝ бе дал пълна свобода в избора.

Още веднъж огледа спалнята, която би могла да бъде на Тайг, а след това погледът ѝ се спря на добре поддържаната малка градинка. Къщата беше оградена с висок жив плет, който им осигуряваше уединение, а освен това имаше и порта и нямаше опасност Бърт да се загуби.

Всъщност, къщата сякаш притежаваше всичко, от което се нуждаеха. Гледката, камините, високите тавани, на които Ник много държеше, елегантното стълбище, трите спални, едната, от които даже им бе излишна. И една малка, тъмна стая зад кухнята, в която можеше да работи.

Стаята за работа не ѝ хареса особено, но всички останали напълно отговаряха на изискванията ѝ.

Кейт седна на най-горното стъпало и погледна нагоре. Точно над главата ѝ имаше малко прозорче, а вдясно — някаква леко открената врата. Може би още един гардероб? Наведе се назад, за да погледне. Стори ѝ се, че има стълбище.

Намръщи се леко, изправи се и извика на посредничката, която я чакаше на долния етаж.

— Има ли още нещо нагоре?

Чу се шум от разлистването на познатия вече каталог, а след това долетя несигурният ѝ отговор.

— Не зная — Кейт се отправи към вратата, а посредничката застана в подножието на стълбището. — Може би някакво таванско помещение. Но в каталога не пише нищо. Тук споменават само три спални, кабинет и стая за прислугата.

— Кабинет? — не бе видяла нищо подобно. Нима имаше и кабинет?

Стълбището беше тясно, но застлано с килим, а стените бяха покрити със съвсем нова на вид бежова коприна. Не приличаше твърде на стълбище, което да води към тавана и когато стигна горе, Кейт

разбра защо. Това не беше таванско помещение, не беше дори и кабинет.

Беше оазис, беше мечта. Малка, облицована с дърво стая с камина и изглед към четирите части на града. Залива, Пресидио, централната част на града и простиращите се на юг хълмове. Стаята беше застлана с хубав килим. И тук прозорците бяха еркерни, а освен това имаше и малка пристройка — нещо като солариум, който щеше да изглежда божествено като го напълни с цветя. И пак щеше да остане достатъчно място за бюрото и картотеката ѝ. Пристройката бе отделена от стаята със стъклена врата, която не нарушаваше гледката, но позволяваше човек да се изолира от околните... идеален кабинет. И чудесно място, за да поседнат заедно с Ник късно вечер, след като шоуто вече е приключило.

Щяха да запалят камината и да помълчат загледани в града. Това щеше да бъде тяхното скривалище. Щяха да го изпълнят с красота, деца и любов. Цялата къща беше такава.

Точно това бе търсила. Не, нещо повече дори — за такава къща бе мечтала, макар да знаеше, че никога няма да намери нещо подобно. Красота, елегантност, непретенциозност, топлина, уединение и удобство. Посредничката я бе помислила за луда, когато чу всичките ѝ изисквания. Но ето че бе намерила къщата, която да я задоволи напълно. А и освен това по нищо не приличаше на онази, в която бяха живели с Том.

— Ще я вземем — решително се обърна към посредничката, която се бе присъединила към нея на втория етаж.

— Жилището е удобно.

Жената веднага се съгласи. Кейт победоносно кимна.

— То е просто забележително — сияеше от щастие. Нямахше търпение час по-скоро да го покаже на Ник. — Кога най-рано можем да я наемем?

— Утре — посредничката се усмихна. В края на краищата бяха се справили. Беше сигурна, че и тази къща ще се окаже неподходяща. Жената искаше всичко и нямаше да се примири с нещо по-различно. Но тази стая, която откриха най-горе, изцяло промени нещата. Къщата се оказа истинска находка. Как, по дяволите, все още никой не я бе грабнал? Може би никой друг не бе забелязал тази стая. Не беше

включена в описанието на къщата. — Тук се казва, че можете да се настаните веднага. Трябва само да подпишете договора и е ваша.

— Но аз наистина трябва да я покажа на... моя съпруг. Макар да съм абсолютно сигурна, че ще я хареса. Всъщност, за да сме съвсем сигурни... колко трябва да платя като депозит? — посредничката отново погледна документите си и съобщи една невероятно ниска сума. На Кейт ѝ се прииска да се разкрещи. — Това ли е всичко? — остана абсолютно спокойна и равнодушна. Не искаше да провали всичко. Бързо попълни чека и го подаде на жената. — Ще го доведе утре да я разгледа.

Направи го и той също се влюби в къщата.

— Нали е превъзходна? — с него можеше да си позволи да изрази възторга си. — О, Ник, страхотна е! — захили се и се отпусна с наслада на едно от местата край прозореца.

— Обичам те — той се приближи към нея спокойно усмихнат, а след това се загледа в залива. — Обичам и тази къща. А тя ще стане още по-хубава, когато ти и Тайг се настаните в нея.

— И Бърт — поправи го напълно сериозно.

— Извинявай. И Бърт. Но без Брауни, моля те! Обадох се в конюшната в парка. Те ще осигурят на Брауни много удобен бокс. Наемът ще е горе-долу колкото този на къщата.

— Господи, но това е ужасно. Може би трябва да го оставим в Санта Барбара.

— Не, по дяволите! Не можеш да постъпиш така с Тайг. А и освен това си мисля, че все още мога да си го позволя.

Разглеждаше стаята, която Кейт вече бе нарекла Кулата от слонова кост и която бе от горе до долу облицована с дърво. Вече си представяше нощите, които щяха да прекарат пред камината заедно с Кейт, загледани в светлините на залива, а Тайг щеше спокойно да си спи на долния етаж. Или пък си представяше Кейт седнала зад бюрото си от другата страна на стъклената врата, потънала в работа, забравила всичко, освен книгата и пишещата си машина. Всичко, което виждаше около себе си и в мечтите си, му достави огромно удоволствие.

— Мислиш ли, че трябва да я наемем? — усмихваше му се като дете — нетърпелива, развълнувана и горда.

Той се разсмя.

— Питаш за мнението ми? Аз си мислех, че всичко вече е уредено, Пепеляшке. Между другото, дължа ти парите за депозита.

— Я върви по дяволите. Нищо не ми дължиш. Това е моят дял.

— Какъв дял? — погледна я с изненада.

— Ти не очакваш, че ще ти позволя да ме издържаш, нали? Всичко ще делим наполовина. Нали така?

Внезапно се смути. Все още не бяха обсъждали финансовата страна на нещата.

— Сериозно ли говориш? — Ник изглеждаше обиден. — Разбира се, че очаквам да те издържам.

— Но ти не си женен за мен, за Бога! Ние просто ще живеем заедно.

— Това за женитбата е твое решение, не мое. Ако толкова държиш, можеш да поемеш разходите на Тайг, но не и своите собствени. Няма да позволя да плащаш наем за това, че живееш тук.

— Но това не е честно.

— Защо не си гледаш писането? А аз с удоволствие ще издържам и Тайг, ако ми позволиш.

Изгледа я сериозно, но тя само поклати глава.

— Ник... — погледна го от другия край на стаята, а очите ѝ преливаха от нежност. Познаваха се само от два месеца, а той вече ѝ предлагаше всичко. Готов беше да я издържа, да я забавлява, да се грижи за нея и за сина ѝ. Беше като в сън. — Защо винаги си толкова добър с мен?

— Защото го заслужаваш. И защото те обичам — седна до нея на прозореца. — И ако ми позволиш, бих направил много повече.

— Какво повече би могло да се направи? — тя се огледа наоколо с блеснали очи, но той остана напълно сериозен.

— Женитба — каза го много тихо, а тя погледна настрана. — Все още не искаш дори и да помислиш върху това, нали?

Но по дяволите! Бяха минали само два месеца. А и тя все още не му бе казала за Том. След време... той знаеше, че след време... или поне така се надяваше. Страхотно му хареса това, че в къщата имаше една свободна стая. Имаше чудесна идея как да я напълни — не с гости от Лос Анджелис или Ню Йорк.

Ник внимателно я погледна в стъстяващия се полумрак и тя най-после вдигна поглед към него. След това внимателно го прегърна и силно го притисна към себе си.

— Съжалявам, Ник. Но не мога да мисля за женитба... Не мога — гласът ѝ звучеше така, сякаш нещо в нея се късаше от мъка.

— Все още ли държиш на съпруга си? — не искаше да настоява, но не можеше да остави нещата просто ей така.

— Не. Не и по начина, по който си мислиш. Приемам всичко, което се случи. Казах ти вече. Него го няма. Той е част от един друг живот, от едно друго време. А най-странното нещо е, че ти вече ме познаваш много по-добре, отколкото той някога можа да ме опознае...

И изведнъж се почувства като предател заради това, което каза. Том я познаваше чудесно, но по онова време тя беше момиченце, дете, а не жена. И така си остана до края. Самата тя не се познаваше тогава. Но сега вече знаеше всичко за себе си. Ник също. Връзката им бе съвсем различна от романа ѝ с Том.

— Но ти все още държиш на него, нали?

Прииска ѝ се да каже *не*, но след това бавно кимна:

— В определен смисъл...

— Защо?

— Може би това е лоялност. Заради всичко, което преживяхме заедно.

Разговорът им бе много странен и твърде двусмислен. Тя влагаше много истина в думите си, но смяташе, че той не е в състояние да я разбере.

— Не можеш да продължаваш да живееш все така, Кейт.

— Разбирам го. Но просто винаги съм знаела, че никога повече няма да се омъжа.

— Но това е нелепо! — изправи се и въздъхна. — Добре, можем да поговорим за това по-късно. А сега, Пепеляшке — погледна я с усмивка, от която тя сякаш започна да се разтапя от щастие, — добре дошла у дома! — хвана лицето ѝ с две ръце и нежно я целуна.

Три седмици по-късно се преместиха сред същински хаос, веселие и много любов.

Тайг на минутата се разположи в стаята си. Бърт окупира цялата къща, кухнята се превърна в любимо място за всички, а в стаята за прислугата веднага бяха складирани кьнки, колелета и ски. Ник учеше

Тайг да кара кьнки, а веднага щом паднеше първият сняг, щеше да ги заведе на ски. Трапезарията изглеждаше точно така, както си я бе представяла — с голямата маса, която бяха купили на една разпродажба, с осемте големи, тапицирани с кожа столове и белите муселинени пердета. Всекидневната беше прекалено изискана с кафявото кадифе и бежова коприна, но в нея спокойно можеха да посрещат приятелите на Ник или някои от гостите в шоуто. А стаята на последния етаж се превърна точно в това, за което мечтаеха. Любовно гнездо. Когато не се излежаваха в спалнята си, цялата в синьо и бяло, обикновено се качваха в тази красива, облицована с дърво стая. Кейт я бе напълнила с цветя и книги, с някои стари рисунки, които обичаше.

От апартамента на Ник бяха взели любимите му кожени фотьойли и най-ценните му лични вещи — трофеи от детството му, любими снимки и препарираната глава на един лъв, който държеше в уста невероятно голяма цигара и сякаш намигаше с едното си око. На стената висеше един голям тромбон — далечен спомен на Ник, който далеч предхождаше трофеите и лъвската глава, а снимките на Тайг бяха налепени из цялата стая.

Спомените на Кейт сякаш свършваха дотук. Преди него бяха родителите ѝ и Том, но и двете теми бяха табу. Това тук бе съвсем нов живот. Започнала го бе с преместването си от провинцията. С всяка своя стъпка, с всяко свое действие тя сякаш затваряше по една врата зад гърба си.

Тайг много хареса новото си училище. Шоуто вървеше добре. Дори новата книга на Кейт напредваше бързо. Беше сигурна, че ще може да я завърши преди Коледа. А съвсем наскоро бе излязло петото издание на „Последният сезон“.

— Знаеш ли, все още не мога да се нагледам на тази къща — Фелиша беше първият човек, когото поканиха на гости. След вечеря се настаниха във всекидневната и тя се огледа наоколо.

— На някои хора много им върви. От първия път намират това, което търсят — или от втория. Но не се осмели да го каже. Топло погледна Ник. — Само за няколко месеца си успял да направиш това, което аз не можах да постигна почти седем години. Господин Уотърман, свалям ви шапка.

Усмихна му се, а той изискано ѝ се поклони. Привързаността, която изпитваха един към друг, беше взаимна. Той я харесваше и уважаваше заради всичко, което бе направила за Кейт, заради подкрепата, която ѝ бе оказвала през всичките години.

Ник изведнъж стана сериозен.

— Мисля, че когато я срещнах, тя вече бе готова да излезе от черупката си.

— Да излезе? Та ти я вдигна във въздуха!

Фелиша сподави една усмивка и отпи от кафето. Дори вещите, които поотделно бяха притежавали, се допълваха чудесно в новия им дом. Фелиша се огледа наоколо, отново се усмихна на Ник, а той бързо погледна часовника си.

— Скъпи дами, безкрайно съжалявам, но се боя, че трябва да ви напусна — бяха вечеряли рано, за да може той да отиде навреме за записа. Момичетата щяха да си останат вкъщи и да си побъбрят. — Ще се върна след девет. Не си тръгвай, Лиша. Ще поиграем покер или нещо друго като се прибера. Или ще ви изведе да пийнем по нещо.

— Аз се отказвам, скъпи. Имам половин дузина срещи и събрания утре рано сутринта. Предстои ми дяволски тежък ден. Не мога да си позволя да се излеждавам като вас до обяд.

— Излеждавам се, вятър! Прекарвам половината си живот в посрещане и изпращане на училищния автобус.

— Така ли? — Ник изразително вдигна вежди и тя виновно се разсмя.

— Добре, добре. Ще започна да го правя от следващата седмица. Заклевам се.

— Кейт Харпър, ти си безнадеждно разглезена — Фелиша я изгледа с недоумение. — Ник върши дори и това? — Кейт виновно кимна, но на лицето ѝ грееше щастлива усмивка. — Исусе! Изобщо не заслужаваш съкровището, което си имаш у дома!

Изгледа приятелката си с престорен ужас и си помисли, че от години мечтае да види щастиято, което в момента бе изписано по лицето на Кейт. Изглежда, че новият ѝ начин на живот ѝ допада напълно. Предлагаше ѝ достатъчно уют, достатъчно блясък и развлечения.

Ник прегърна Фелиша, целуна Кейт, отиде да пожелае лека нощ на Тайг, който си играеше в свободната спалня с влака, който Фелиша

му бе подарила, и само след миг чуха рева на отдалечаващото се „Ферари“.

— Има ли нещо, което този човек да не е направил за теб, Кейт?
— Фелиша погледна към приятелката си, която кротко седеше на другия край на тапицираното с кафяво кадифе канапе.

— Нищо, за което да се сетя в момента — изглеждаше напълно доволна от живота. — Зная, че съм дяволски разглезена.

Но и той не се държеше като добрия мечок през цялото време. Понякога между тях избухваха свади и леки престрелки, но на нея и това ѝ харесваше.

— Заслужаваш го, скъпа! Той наистина е изключителен мъж — помълча за момент, а след това я изгледа въпросително и Кейт отмести поглед. — Той все още не знае, нали? Имам предвид Том — Кейт чудесно разбираше какво точно има предвид. Погледна я и мълчаливо поклати глава, а очите ѝ се напълниха с болка и мъка. — Престана ли да го посещаваш? — надяваше се... надяваше се... но надеждите ѝ никога не се сбъдваха. Кейт отново поклати отрицателно глава и въздъхна.

— Разбира се, че не съм. Не мога да спра да го посещавам. Как бих могла! Какво бих могла да му кажа? *Вече те напускам. Намерих си друг.* Не мога да кажа подобно нещо на едно седемгодишно момче. Не мога да го *предам* по този начин. Не мога да го изоставя, Лиша. И няма да престана да го посещавам докато е жив.

— Ще кажеш ли на Ник?

— Не зная — затвори за момент очи, а след това погледна към огъня. — Не зная. Предполагам, че трябва. Но не зная как. Може би след време.

— Ще трябва да го направиш, ако тези посещения продължат още дълго. Къде смята, че ходиш през това време?

— Да преподавам.

— Не му ли е неприятно? Искам да кажа, че цялото това пътуване до Кармел, за да преподаваш изглежда малко прекалено, нали?

Кейт отново кимна.

— Но аз просто нямам избор...

— Струва ми се, че ти просто *не искаш да имаш* такъв избор. Мисля, че ако му кажеш, Ник ще разбере.

— Ами ако не разбере, Фелиша? Той иска да се ожени, да има деца, да води нормален живот. А как би могъл да получи всичко това, като живее с омъжена жена? Жена, омъжена за един седемгодишен инвалид. Какво ще стане, ако му кажа и той реши, че това вече е прекалено?

Затвори за миг очи. Само мисълта за това я ужасяваше.

— И защо смяташ, че можеш да промениш нещо като си мълчиш? Ами ако той, в края на краищата, разбере? Ами ако започне силно да настоява да се ожените? Какво ще стане, ако му кажеш след пет, или след две, или след десет години? Как мислиш, че ще реагира тогава? Той има право да знае истината — а така също и Тайг. Беше мислила много за това през изтеклите години. Понякога се оставяше Кейт да я убеди с настойчивостта си, че решението ѝ да не казва нищо на Тайг е правилно, но дълбоко в себе си винаги бе смятала, че за момчето ще е по-добре, ако научи истината. Но нямаше намерение отново да обсъжда това с Кейт. Убедена бе, че ако Ник разбере истината, той ще ѝ помогне да решат въпроса с Тайг. — Мисля, че поемаш огромен риск, като криеш това от него. Постъпваш така, сякаш не му се доверяваш напълно. Освен това за пореден път демонстрираш страхливостта и нерешителността си.

— Боже, Боже... Това беше цяла реч, Лиша.

— Съжалявам, Кейт! Но си мисля, че всичко това трябва да ти се каже, преди да си направила огромна грешка.

— Добре. Ще помисля върху това.

— Той не те ли пита за Кармел?

— Понякога. Но аз го прекъсвам.

— Не можеш вечно да бягаш от отговорите, Кейт. А и защо трябва да го правиш? Не е честно! Погледни какво прави той за теб, колко много ти дава, колко много те обича. Дължиш му тази истина.

— Добре, Лиша, добре. Просто ме остави сама да се справя с това.

Изправи се, обърна гръб на приятелката си и се приближи към огъня. Не искаше да я слуша повече. Знаеше, че Лиша има право. Наистина ще трябва да му каже. Някога. Но не и сега. А и освен това разбираше, че не може вечно да шикалкави и да го увърта. Вече самата тя се притесняваше, когато трябваше да замине. Преди три дни бе слязла долу на пръсти като се надяваше, че няма да е станал. Но той

беше вече в кухнята. И тя ужасно се намрази заради представлението, което му бе устроила.

— Колко често ходиш? — както обикновено Фелиша нямаше да я остави да се измъкне толкова лесно.

— Както и преди. Два пъти седмично.

С въздишка си припомни, че на другия ден трябваше пак да отиде. Може би този път Ник щеше да поспи до късно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Училищният автобус зави зад ъгъла и тя затвори вратата. Беше последно махване с ръка, преди малката руса главичка да се скрие от погледа ѝ. Тайг вече бе започнал новия си ден. Тя също.

Тихо влезе в кухнята, за да допие кафето си. Не искаше да събуди Ник.

— Изглеждаш прекалено пременена за една такава мрачна, мъглива сутрин — Ник вдигна глава от голямата кухненска маса и тя подскочи от изненада.

— Здравей, скъпи! Не знаех, че си станал — опита се да говори съвсем непринудено, а след това се наведе и го целуна. — Искаш ли кафе? — той кимна. — Яйца?

— Не, благодаря. Ще си приготвя сам, когато се събудя напълно. Пак ли ще преподаваш?

Тя кимна, вперила поглед в кафето, което сипваше в чашата му.

— Програмата ти е много променлива — в гласа му се долавяха странни нотки. Обвинения? Подозрения? Нещо, което никак не ѝ хареса. Погледна го, но не знаеше какво точно я притеснява. — Днес е вторник. Миналата седмица ходи в понеделник и четвъртък, нали?

— Сигурно. Не помня — сложи в кафето му две бучки захар и си намери някаква работа на мивката.

— Ела тук за малко.

Сърцето ѝ лудо заби, но тя се обърна към него, като се опитваше да не мисли за нищо. Не искаше той да види чувствата, изписани на лицето ѝ, не искаше да разбере... да разбере, че го лъже. Застана неподвижна и го погледна, но очите му бяха сериозни и загрижени.

— Защо не ми кажеш с какво наистина се занимаваш там?

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

И точно така изглеждаше. Сърцето ѝ започна да блъска още по-силно и тя имаше чувството, че чува ударите му в ушите си.

— Казах ти вече. Преподавам на деца и възрастни с умствени увреждания.

— Не можеш ли да намериш нещо подходящо тук, в града? В Сан Франциско със сигурност има много такива деца, които веднага ще те заобичат. Защо чак в Кармел?

И защо не истината, по дяволите? Защо?

— Но аз ходя там от години.

Това вече му бе известно.

— А когато беше омъжена?

— Не — настъпи неловко мълчание, а след това тя го погледна твърдо и неотстъпчиво. — Какво значение има това?

— Не зная, Кейт. Може би аз трябва да ти задам този въпрос.

— Какво значение има това, по дяволите! Аз не ти преча. Не *те* притеснявам. Излизам в осем. Прибирам се в пет. Понякога в четири и половина. Не те лишavam от нищо.

Вече беше ядосана. *И много уплашена.* Ник никога преди не я бе гледал по този начин.

— Лишаваш ме от нещо, Кейт — погледът му сякаш изпепели душата ѝ. — Лишаваш ме от себе си.

— Но става дума само за няколко часа...

Господи, дължеше на Том поне това! Ник няма право да...

— Поглеждала ли си се някога в огледалото, след като се върнеш от Кармел? — тя мълчаливо го погледна. — Приличаш на призрак. Лицето ти е измъчено и наранено, и уморено, и тъжно. Защо си причиняваш всичко това? — настойчиво я погледна, но не получи никакъв отговор. — Няма значение. Това не е моя работа...

Тя не каза нищо и излезе от кухнята. Трябваше да отиде при него, да го прегърне, да го целуне. Знаеше го. Така всичко щеше да бъде по-лесно, по-поносимо. Но не искаше да постъпва подло. Не искаше да я притискат и да ѝ поставят условия. Щеше да му каже тогава, когато е готова за това. Ако изобщо *някога* го направи.

И никога няма да му позволи да забрани пътуванията ѝ. Тези два дни седмично бяха свещени. Те принадлежаха на Том.

— Ще се видим в пет — провикна се от входната врата и затвори за миг очи. Страшно ѝ се искаше да се върне при него, но се боеше, че той може да я спре или, което бе още по-лошо, да я принуди да му каже истината. Защо, по дяволите, се бе събудил толкова рано! Когато го оставяше заспал, ѝ беше значително по-лесно. Поколеба се за момент, а след това извика: — Обичам те!

Чу го да излиза тихо от кухнята и да се приближава. Застана в трапезарията с гръб към залива и я погледна напрегнато. Стори й се, че мина цяла вечност, преди да заговори.

— Наистина ли, Кейт?

— Знаеш, че те обичам — бавно се приближи към него и го целуна. — Скъпи, обичам те толкова много...

Последва дълга пауза, той също я прегърна, а после леко се отдръпна.

— Тогава разкажи ми за Кармел.

В гласа му прозвуча искрена молба. Господи, колко още можеше да издържи и да се преструва, че не знае. Но Кейт само го погледна с големите си, пълни с мъка очи.

— Вече говорихме за Кармел, Ник — не отместваше поглед от очите му.

— Така ли? Защо тогава винаги се чувствам притеснен, когато заминаваш?

Какво друго можеше да й каже, по дяволите! Исусе, само ако му дадеше нещо, за което да се хване!

— Няма за какво да се безпокоиш.

— Наистина ли, Кейт? Ти нямаше ли да се безпокоиш, ако аз всяка седмица ходех някъде, без да ти казвам нищо за това?

Тя замълча за момент, а след това погледна настрана.

— Но аз ти казвам, Ник. Ти знаеш защо ходя там — отчаяно се опитваше да го успокои по някакъв начин.

В очите му проблесна нещо, което тя не може да разбере. Искаше да й каже, че наистина знае. Чувстваше се почти заставен да й го каже, но не можеше. Трябваше да го чуе от нея самата. Тя трябваше да му го каже.

— Няма значение. Забрави за това. Приятно прекарване — обърна се и се отправи обратно към кухнята. Кейт остана на мястото си, като се чудеше дали да изтича след него. Но не можеше. Той искаше отговори, които тя все още не бе готова да му даде.

Излезе навън и тръгна към колата си, но краката й тежаха като олово. Трябваше ли да тръгне? Дали не беше по-добре да остане? Дължеше ли му някакво обяснение? Трябваше ли да му каже истината? Ами ако я напусне? Ами ако...

Запали колата и се опита да го прогони от съзнанието си. Дължеше това пътуване на Том, дължеше му тези посещения, тези дни... Но дали трябваше да загуби Ник заради него?

Мисълта за това я накара да натисне спирачката и да спре за момент. Дали наистина не залагаше на карта цялото си щастие? Може би Фелиша беше права. Щеше ли да загуби Ник, ако той сам в края на краищата откриеше истината?

— По дяволите!

Изрече го на глас, докато бавно се включваше в движението пред къщата им. Просто не можеше да му каже. Още не...

Но може би скоро.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

На връщане от Кармел валеше като из ведро. Къде останаха ония очарователни октомврийски дни, за които Фелиша толкова често ѝ бе говорила? Исусе, валеше вече няколко дни наред!

Валяло бе по време и на трите ѝ последни посещения в Кармел.

А дъждът се отразяваше толкова зле на Том! Напоследък изглеждаше много блед и не се хранеше добре. Беше като отнесен, приличаше на уморено, болно дете, което носи в себе си неизлечима болест. С часове държеше ръката ѝ, молеше я да му разказва приказки, гледаше я с големите си очи и сякаш наистина я виждаше. Но очите му все още не си спомняха нищо. Все още протягаше към нея ръце и произнасяше името ѝ *Кейти* по същия начин, по който Тайг казваше *мамо*. Изглеждаше толкова беззащитен и безпомощен!

От доста време вече бе в това състояние, нещо от него сякаш бавно и незабележимо си отиваше. Закачливостта му бе изчезнала, вече рядко се смееше. Господин Ерхард също изглеждаше загрижен. Но главният лекар на „Мед“ твърдеше, че това състояние е *нормално*. Нормално... кое, по дяволите, беше нормалното у един мъж, който разсъждаваше като дете! Един мъж, който някога беше толкова здрав и жизнен, а сега от седем години живееше в инвалиден стол и си играеше с книжни самолетчета.

Но лекарят настояваше, че хората в състоянието на Том повяхват с всеки изминал ден, докато най-накрая някой ден... Но дотогава можеха да минат години. А междувременно той щеше периодично да изпада в подобни състояния, а след това бавно да се възстановява, ако има кой да се грижи за него, да го забавлява, да го *предизвиква*. Макар че, както лекарят сам призна, това невинаги помагаше. Освен това ѝ каза, че тези периоди на общо неразположение ще се повтарят все по-често и по-често през следващите години, та чак до края. Според него това състояние беше неврологично обусловено в неизбежно, но не протичаше в остра форма.

На Кейт не ѝ стана съвсем ясно. Каквато и да бе причината обаче, тя ясно виждаше, че Том вече цял месец не е добре. Освен това

разбираше, че Ник иска да прекрати посещенията ѝ в Кармел.

По дяволите! Тя въздъхна и зави по „Франклин стрийт“. Радваше се, че се прибира у дома. Беше толкова уморена. Слава Богу, че поне Ник не бе буден, когато излезе сутринта. През изтеклите седмици Кейт ставаше много по-рано, за да избегне разговорите с него. А през останалото време полагаше специални усилия, за да отвлече вниманието му от пътуванията ѝ до Кармел.

Зави наляво по „Грийн стрийт“ и продължи на запад почти до „Пресидио“, след това изведнъж зави в една тясна, криволичеща, покрита с плочи уличка. Там, скрита между живите плетове, храстите и дърветата се бе сгушила тяхната къща. Вече един месец живееше в нея и тя я обичаше повече от всяка друга къща, в която някога бе живяла. Може би защото тук беше много щастлива.

Влезе в къщата с въздишка на облекчение. Беше само четири и двадесет. Тайг беше на час по рисуване и щеше да се прибере с училищния автобус в пет без петнадесет. Беше се прибрала точно навреме. А и „Ферарито“ не се виждаше около къщата. Беше в безопасност. Никакви обяснения, никакви извинения, никаква изкуствена веселост, под която да прикрива тревогите и болката си.

Изпитваше силни угризения след всеки сблъсък с Ник. На него също не му бе по-леко. Но винаги виждаше и разбираше всичко.

Кейт изхлузи мокрите си обувки и ги остави на една рогозка в антрето. Закачи чадъра си в кухнята, а след това, като въздъхна още веднъж, седна до масата и положи глава върху ръцете си.

— Здравей, Кейт — гласът му прозвуча само на няколко сантиметра от нея. Тя подскочи на мястото си и го погледна с изпълнени със страх и ужас очи. — О, скъпа... Извинявай.

Веднага обгърна с ръце треперещото ѝ тяло. Кейт не можеше да промълви нито дума, изобщо не бе подготвена за обичайното представление. Беше решила, че Ник не е у дома. Но той си седеше в кухнята и я наблюдаваше от своя ъгъл, а тя дори не го бе забелязала.

— Изкара ми акъла — усмихна му се колебливо и несигурно. Денят бе твърде дълъг и уморителен. — Не знаех, че си у дома. Как мина денят ти?

Усилията ѝ да завърже разговор бяха напразни. Този път Ник не искаше да се включи в играта. Изглеждаше невероятно сериозен и без

дори да си направи труда да отговори на въпроса ѝ, се запъти към печката.

— Чай?

— Да, благодаря. Нещо не е наред ли? — не ѝ харесваше изражението му. Напомняше ѝ за баща ѝ в дните, в които му изпращаха бележника ѝ. Сърцето ѝ биеше както при последния им спор за Кармел. Само че този път беше още по-лошо. Не беше сигурна защо, но го усещаше. — Нещо не е наред ли?

Пак не ѝ отговори.

— Не, няма нищо — внимателно подбираше думите си. — Липсваше ми днес.

Обърна се да я погледне. В ръката си вече държеше чаша чай. Явно бе сложил водата да заври още преди нейното завръщане, а тя дори не бе забелязала парата. Беше напълно изтощена, когато влезе в кухнята. А сега беше ужасена. Макар че все още не беше сигурна защо.

— И ти ми липсваше.

Той кимна и взе още една чаша.

— Хайде да се качим горе.

— Добре.

Не отвърна на усмивката ѝ и тя взе чашата си с чай и покорно го последва към стаята на третия етаж, където той бавно се настани на любимия си стол. Беше голям червен фотьойл, изключително гладък и мек, който приятно ухаеше на хубава и скъпа кожа. Имаше и подобен диван, но Ник леко го побутна настрана с единия си крак. Не бе дошъл тук, за да си почива. А след това, съвсем неочаквано, остави чая си на масата и разтвори ръце, за да я прегърне. Тя бързо се приближи и коленичи до стола му.

— Обичам те, Ник.

— Зная. И аз те обичам. Много повече от всеки друг на този свят — погледна надолу към нея, усмихна се уморено, а след това въздъхна. — И трябва да си поговорим. Има много неща, които искам да ти кажа. Не зная откъде да започна, но мисля, че това, което току-що ти казах, е добро начало. Обичам те! И дяволски дълго чаках да ми покажеш, че и ти ме обичаш. Но ти не направи нищо, за да ме убедиш в това. Затова смятам, че е дошло време да седнем и да си изясним всичко. И това,

което ме тормози най-много, е, че нямаш доверие в мен — кръвта ѝ застина.

— Това не е истина!

Гласът ѝ беше несигурен, а сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх. *Какво искаше да каже? Знаеше ли вече? Откъде? Кой му беше казал?*

— Истина е. Ако ми вярваше, ти отдавна щеше да ми разкажеш за Кармел. *За Том.*

В стаята надвисна неловко мълчание и тя бързо го погледна.

— Какво за Том?

Опитваше се да се измъкне и двамата го знаеха. С трепереща ръка Кейт остави чашата си на масата.

— Не зная много, Кейт. Имах някои неясни подозрения още в самото начало. Всичко, което знаеше за футбола, за напрежението и невидимия за запалянковците стрес, някои неща, които казваше по един или друг повод. Направих малко проучване. Наистина малко. Но то бе достатъчно, за да разбере, че си била омъжена за Том Харпър. Големият Том Харпър. И че той е стрелял в себе си, в резултат на което е останал парализиран и умствено увреден... е, не зная кои са точните термини. Зная, че след продължително болнично лечение е бил преместен в един санаториум в Кармел, но не можах да намеря адреса му. Тогава разбрах, че той не е умрял и предполагам, че все още е жив. И мисля, че затова ходиш в Кармел. За да го посещаваш, а не за да обучаваш умствено недоразвити деца. Аз разбирам всичко това, Кейт, мога да го приема, мога да приема и още много други неща. Това, което не разбирам, е защо *ти* не пожела да го споделиш с мен. Защо не пожела да ми кажеш истината през всичките тези месеци. Това е, което ме обижда и наранява.

В очите и на двамата имаше сълзи, когато той спря да говори, а Кейт въздъхна дълбоко и треперливо.

— Защо не си ми казал, че знаеш? През всичките тези месеци съм се правила на глупачка, нали?

— Това ли те безпокои в този момент? Че си се правила на глупачка?

Той внезапно се ядоса и тя поклати глава и погледна настрана.

— Не. Аз... просто не зная какво да кажа.

— Кажи ми истината, Кейт. Кажи ми всичко така, както си е. В какво състояние е той, обичаш ли го, така ли смяташ да живееш и занапред, какво ще стане с нас... Аз просто не зная какви надежди има за нашето бъдеще или пък за неговото. Имам правото да зная всички тези неща. Имах правото да ги зная от самото начало. Не ти казах, че зная, защото исках да ми повярваш достатъчно и да ми се довериш сама. Но ти не го направи. Затова реших да те попитам направо.

— Мислех си, че по този начин закрилям и двама ни от неприятности.

— А може би само себе си?

Отмести поглед от нея и се загледа в залива.

— Да — гласът ѝ прозвуча съвсем тихичко. — Може би само себе си. Обичам те, Ник. И не исках да те загубя. Между нас се случи нещо, което не бях преживявала с никой друг преди. Том ме познаваше като момиченце. Аз бях дете тогава... докато не стана злополуката. А сега той е детето. Той е като малко момче, Ник. Играе игри, рисува, умствено е далеч по-изостанал от Тайг. Плаче понякога... има нужда от мен. И получава от мен всичко, което иска и което мога да му дам. Не мога да го лиша от това. Не мога да го изоставя.

Гласът ѝ заглъхна при последните думи.

— Никой не иска това от теб, Кейт! Никога не бих те помолил да направиш подобно нещо. Но аз просто исках да зная. Исках да го чуя от теб. Дълго ли смяташ да продължаваш по този начин?

— До края, когато и да настъпи. Може да е след няколко дни, или месеци, или години. Никой не може да каже това. А междувременно... аз ще го посещавам.

— Как издържаш?

Обърна се да я погледне, а в погледа му се четяха болка и състрадание.

Тя се усмихна бавно и уморено.

— Дължа му го, Ник. Някога той беше всичко за мен. Всичко, което имах, след като родителите ми затвориха дома си за мен. Той ми даде всичко, от което имах нужда. А сега всичко, което аз мога да му дам, са тези няколко часа седмично. Мога да му отделя тези часове. Дължна съм да го направя.

Гласът ѝ прозвуча упорито и предизвикателно и той я погледна.

— Разбирам — приближи се към нея и я прегърна с въздишка. — Това е нещо, което трябва да правиш. И аз уважавам решението ти. И въпреки всичко ми се иска да можем да ти помогна по някакъв начин.

— Вече не е толкова трудно и мъчително. В началото, преди много, много време беше ужасно. Ако човек въобще може да свикне с нещо подобно. Но сега поне не ме плаши толкова и не къса сърцето ми при всяко посещение.

— Фелиша беше ли с теб тогава, скъпа? — притисна я към себе си, а тя погледна нагоре към него и леко се усмихна.

— Да. Тя беше край мен през цялото време. Беше чудесна. Даже дойде с мен в родилната зала при раждането на Тайг.

— Ще ми се и аз да съм бил там.

Тя уморено се усмихна. Обзе я такова спокойствие, каквото не бе изпитвала от години. Ник вече знаеше всичко. Нямаше повече тайни между тях. Нямаше повече да изпада в ужас при мисълта, че той може да разбере истината.

— Толкова се страхувах как ще реагираш като научиш.

— Защо?

— Защото съм омъжена. Защото не съм свободна. Не е честно спрямо теб.

— Това няма никакво значение. Ще дойде ден, в който няма да си вече омъжена. Има време и за нас, Кейт. Целият живот е пред нас.

— Ти си невероятен мъж, Никълъс Уотърман!

— Глупости! И ти на мое място щеше да разсъждаваш по същия начин... Кейт?

— Ммм?

— Родителите ти никога ли не те потърсиха, след като той... след злополуката?

Беше разбрал, че това е евфемизмът, който тя постоянно използваше.

— Нито веднъж. Те взеха решението си, когато отидох да живея с Том и то беше окончателно. Това, което той направи, просто потвърди всичко, което си мислех за него. А що се отнася до мен, предполагам, че са считали, че и аз не съм по-добра от него. Според тях просто съм си получила заслуженото. Смятаха, че всичко около тях е или бяло, или черно. Хората за тях са приемливи или неприемливи. И понеже аз

вече бях станала неприемлива заради Том, те просто решиха да ме изключат от живота си.

— Не зная как са могли да продължат да живеят след това.

— И аз не зная, но това вече не е мой проблем. И от много време не е. Беше толкова отдавна... И аз съм доволна, че всичко вече наистина приключи. Единственото нещо, което още има значение за мен, и винаги ще има, е задължението ми към Том.

— Тайг не знае, нали?

Беше сигурен, че е така, но съществуваше минималната вероятност момчето също да крие истината от него.

— Не. Фелиша смята, че трябва да му кажа някой ден, но аз все още не съм решила какво да правя. А и все още е твърде рано.

Ник кимна, а след това я погледна изпитателно.

— Мога ли да ти задам един странен въпрос?

— Разбира се.

— Ти... обичаш ли още Том?

Най-накрая се реши да я попита. Трябваше да знае. Когато му отговори, гласът ѝ бе пълен с изненада и изумление.

— Мислиш ли, че ако го обичах, щях да живея с теб, да те обичам толкова много, да ти принадлежа напълно? Да, обичам го. Така както обичам всяко дете, както обичам Тайг. Той не е мъж, Ник. Той е моето минало... той е призрак... призракът на едно дете.

— Съжалявам, че попитах.

— Недей. Имаш право на всички отговори, които очакваш от толкова време. И предполагам, че е трудно за разбиране. Там вече няма мъж, когото да обичам. О, преди ти да се появиш, от време на време се преструвах, залъгвах се, че съзирам нещо в очите му, някакъв проблясък на разум. Но нямаше нищо такова. Нито веднъж през изминалите седем години. А аз го посещавам, защото така трябва. Защото някога той беше добър с мен, защото преди много години го обичах повече от всичко друго на света и защото Тайг е негов син — внезапно тя отново се разплака, цялото ѝ лице се обля в сълзи. — Но аз те обичам, Ник, обичам те... аз... никога не съм го обичала както теб. Чаках толкова дълго да се появиш.

Той се пресегна към нея, притегли я в прегръдките си и я стисна толкова силно, че и двамата бяха изненадани от силата на порива му.

Ник също отчаяно се нуждаеше от нея. И той от години я бе чакал да се появи в живота му.

— О, любима, толкова съжалявам...

Отдръпна се от него и въздъхна.

— Откакто станах известна с книгата си, умирам от страх, че някой ще разкрие коя съм, ще изрови всичките подробности, цялата онази гадна, отвратителна история и ще я хвърли в лицето ми — той видимо потръпна при мисълта за всичко, което е трябвало да преживее. Чудеше се как все пак се бе осмелила да отиде в Лос Анджелис. — И когато ти ми каза, че си играл футбол, едва не умрях — тя се разсмя и го погледна, но лицето му все още бе тъжно и преbledняло.

— Най-странното е, че го познавах. Не много добре. Аз влязох и излязох от футбола прекалено бързо, а по онова време той вече беше на върха. Но изглеждаше свестен човек.

— Такъв беше.

Натъжи се докато го изричаше. *Беше.*

— Какво го накара да постъпи така? Кое го пречупи?

Във вестниците, които бе прочел, не се споменаваше почти нищо за причините. Сякаш репортерите не се интересуваха много от това.

— Натиск. Страх. Бяха го отстранили от отбора и това го подлуди. Нямахте нищо друго в живота му, само футбол. Не знаеше с какво друго да се залови. Не беше инвестирал парите си добре, а искаше да осигури всичко за Тайг. Това беше единственото, за което мислеше. *Неговият син.* Искеше да играе само още един сезон, за да може да спести пари за Тайг. Но не му позволиха. Останалото го знаеш. Чел си вестниците.

Ник мрачно кимна.

— Той знае ли за Тайг?

— Няма да разбере. Посещавах го през цялото време, докато бях бременна. Не прояви никакъв интерес или разбиране. Смятам, че просто си е мислил, че съм дебела.

— Настъпиха ли някакви промени през годините?

Беше объркан. Не знаеше как точно да зададе въпроса си.

Но тя само поклати глава.

— Не. Освен през последните няколко седмици. Много се промени. Вече не прилича на себе си. Но лекарят казва, че това не е

нещо необичайно.

— Санаториумът добър ли е?

— Да, много — тя протегна ръка към него и той отиде да седне при нея на пода. — Обичам те, господин Уотърман, макар че ме изплаши дяволски много. Помислих си, че ще ми кажеш, че между нас всичко е свършено.

— Какво искаш да кажеш, глупава жено! Наистина ли си помисли, че ще те пусна да си идеш?

— Аз съм омъжена жена, Ник...

В гласа ѝ се долавяше истинско отчаяние. Знаеше, че той много държи да се оженият. А нямаше никаква възможност за това. Поне, докато Том беше жив.

— И какво от това? Това притеснява ли те, Кейт?

Тя само поклати глава.

— Мислих върху всичко това много внимателно, докато карах към Санта Барбара, за да се срещна с теб през пролетта. Дълбоко в сърцето си аз вече не съм омъжена за него.

— Това е единственото, което има значение. Останалото не интересува никой друг. То си е наша работа. Това ли е единствената причина, поради която не ми каза нищо, Кейт?

— Не... аз... добре де, това е само част от истинската причина. Останалото е страх, предполагам. В продължение на много години не допусках никой до себе си и просто не можех да си представя, че мога да кажа истината на когото и да било. А когато реших, че все пак мога да ти кажа, изведнъж ми се стори невъзможно да започна от самото начало и да си призная, че съм те лъгала. Как бих могла да ти кажа: *О, спомняш ли си, че ти казах, че съм вдовица. Всъщност, аз те излъгах. Моят съпруг е в санаториум в Кармел и аз ходя да го виждам по няколко пъти седмично.* Не зная, Ник, но ми се струваше глупаво. А да си призная, да говоря за това е като да съживя всички спомени, да преживея всичко още веднъж.

— Съжалявам — притисна я към себе си.

— А аз може би не съжалявам. Може би наистина е дошло времето да приключа веднъж завинаги с всичко случило се. И знаеш ли от какво още се страхувах? Боях се, че ако разбереш истината, ще ме накараш да прекратя посещенията си при Том. Но аз не мога да

направя това, Ник! Той означава много за мен. Аз съм му длъжна и ще изплащам дълга си до смъртта му.

— Това ли е единствената причина, поради която го посещаваш? Защото му го *дължиш*!

Тя поклати отрицателно глава.

— Не. Има още много причини. Защото го обичах. Заради подкрепата, която ми оказваше в определени моменти. Заради всичко, което преживяхме заедно... заради Тайг. Не можех да спра да го виждам, но бях сигурна, че никой друг няма да може да проумее това. Дори и ти. Не зная дали разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам, Кейт. Но аз нямам никакво право да те лиша от тези посещения. *Никой* няма това право.

— Но можеш ли да живееш така?

— Сега, когато всичко е казано, мога. Уважавам това, което правиш, Кейт. О, Боже, ако нещо подобно се бе случило с мен... Струва ми се невероятно, че има човек като теб, който може да направи това, да продължи да го посещава така година след година.

Тя въздъхна.

— Не е нито толкова възвишено, нито толкова благородно колкото го представяш. Понякога е дяволски трудно. Друг път е изтощително и едва издържам.

— Но продължаваш да го правиш. Точно в това е въпросът.

— Може би. И трябва да продължа, Ник.

— Разбирам — моментът беше много тържествен, момент на абсолютен мир и пълно разбирателство. Той отпи от чая си и отново я погледна. — Но какво смяташ да правиш, ако някой друг разбере истината? Ако някой друг се разрови в миналото и изкара всичко на бял свят? Предполагам, че си се замисляла върху подобна възможност.

— И да, и не. Но единственият начин да се преборя със себе си и да изляза от скривалището си е да се преструвам, че това никога няма да се случи. Ако само за миг повярвам, че такава възможност наистина съществува, никога повече няма да посмея да изляза извън къщата.

— Това може да се окаже много приятно — размениха си първата истинска усмивка през изминалия час. — Но аз съвсем сериозно ти зададох този въпрос.

— Не зная, скъпи — тя въздъхна дълбоко и се излетна на килима. — Просто не зная как ще постъпя. Ще избягам, ще се

паникьосам. Не зная наистина. Може би това няма да има чак толкова значение сега, когато ти вече знаеш всичко. Но, разбира се, трябва да помисля и за Тайг — въздъхна, след това си спомни нещо и погледна към Ник. — Спомняш ли си онова парти, на което ме заведе в Лос Анджелис, след като участвах в шоуто на Джаспар?

Той кимна.

— Оня негодник, който ти каза нещо и те разстрои? Той е знаел? Исусе! Нищо чудно, че толкова се бе уплашила тогава.

— Не съвсем. Просто се хвана за името ми. Харпър. И започна да ми разказва за един футболист на име *Джой* или *Джим*, който се побъркал и... ами, той си спомняше историята за Том. Попита ме дали случайно не съм му роднина. Смяташе, че е измислил най-забавната шега, но аз, разбира се, се паникьосах.

— Бедничката. Напълно те разбирам. И защо, по дяволите, не си сменила името след всичко това?

— Струваше ми се, че няма да е правилно. Заради Тайг. Тайг е негов син и трябва да се казва Тайг Харпър, а и смяната на името ми изглеждаше много подла по отношение на Том. Не че той щеше да разбере. Не зная. Просто винаги съм чувствала, че трябва да бъда лоялна и почтена спрямо него.

— А Тайг? Какво ще правиш с него? Не можеш вечно да криеш истината от него. И ако някой някога му каже, че баща му едва не е убил двама човека и буквално се е самоунищожил, това ще погуби целия му живот. Дължиш му истината, Кейт. Или поне част от нея. Трябва внимателно да подбереш момента, в който той ще може да възприеме истината такава, каквато е. Ще може ли да го види някога?

— Никога. Това е невъзможно. Том няма да разбере, а една такава среща ще разбие сърцето на Тайг. Том не е баща. Той е едно странно, безпомощно дете в тялото на сакат, парализиран мъж. Дори не изглежда вече красив. Тайг трябва да е зрял човек, за да може да понесе тази гледка. А и защо е необходимо да го прави? Той не го познава. Така е по-добре. А когато Тайг стане достатъчно голям, за да разбере... дотогава... — тя замълча и изведнъж дочу сподавено ридание. Погледна към Ник.

Лицето му бе сериозно, но очите му бяха напълно сухи.

— Какво беше това? — тя замря на мястото си и се ослуша.

Ник вдигна глава.

— Нищо. Защо?

— Чух... О, Боже...

И в този момент *разбра*. И двамата бяха забравили за училищния автобус, който бе докарал Тайг у дома. Часовникът зад Ник показваше пет и петнадесет. Тайг се бе прибрал вкъщи преди половин час. Достатъчно дълго, за да...

Без да мисли повече, тя се обърна рязко и го видя да стои до вратата — напълно неподвижен и мълчалив, с обляно в сълзи лице. *Тайг*. И двамата едновременно се втурнаха към него, но той се спусна надолу по стълбите като ридаше неутешимо и им крещеше: *Оставете ме... оставете ме...*

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Той добре ли е? — Ник я изгледа с тревога, след като тя излезе от стаята на Тайг.

Беше шест и тридесет. Изтекъл бе един безкрайно дълъг час.

Беше се скрил от тях в градината и когато го намериха и го внесоха въщи, беше мокър до кости, стиснал в ръка не по-малко мокрия Уили. Кейт го натика в горещата вана, а Ник му приготви топъл шоколад. После тя дълго остана при него в спалнята му, а Ник я чакаше на стълбите.

— Мисля, че е добре. Трудно е да се каже. Но поне заспа.

Кейт изглеждаше смазана от умора.

— Какво му каза?

— Истината. Нямах никакъв избор. Той бе чул по-голямата част сам, изправен до вратата. Мисля, че не е имал никакви намерения да подслушва. Каза, че се е качил горе, за да се обади, че се е прибрал и тогава чул, че разговаряме за Том.

Тя посочи с ръка отворената врата на спалнята им, а Ник кимна и я последва. Затвориха вратата. Кейт тежко се отпусна на леглото, а Ник ѝ подаде цигара. Беше изнурена и изтощена, изглеждаше така сякаш има нужда от едно бренди и от гореща вана.

Но Тайг бе единственото нещо, за което можеха да мислят в този момент.

— Създадох дяволски много неприятности на всички, като те принудих да разговаряме за Том.

Това бе единственото нещо, което можа да измисли, докато стоеше на вратата и я наблюдаваше. Но тя само поклати глава, обгърната в облак сивкав дим.

— Не се измъчвай по този начин. Случилото се е много болезнено, но мисля, че за всички нас така е по-добре. Аз се чувствам облекчена, а Тайг ще го преживее. Том Харпър беше прекрасен човек. И Тайг има право да го знае. А това няма как да стане, ако не научи останалото. Така че сега вече знае всичко. Така е по-честно — тя се поколеба за момент, въздъхна, а след това отново заговори. — Имало е

моменти, в които съм се питала имам ли наистина правото да се правя на Бог. Та аз скрих от Тайг една много важна частица от неговата самоличност. Не му позволявах да разбере кой е баща му. Смятах, че така ще бъде по-лесно за него — тя седна и го изгледа с много настойчив и твърд поглед. — Но имаше и други причини.

— Едва ли са били неоснователни.

— А може и да са били. Исках Тайг да бъде *мой*. Да бъде абсолютно независим, свободен и необвързан с миналото. Не исках той да е... като Том — Ник не каза нищо и търпеливо я изчака да продължи. — Не исках да се привърже към спомена за Том Харпър, към славата, албумите, телевизионните клипове, възхищението. Том обичаше всичко това. А и кой човек би се отказал от известност и внимание! Мисля, че през цялото време съм се бояла, че и Тайг може да пожелае същия начин на живот, макар и само за да докаже нещо в името на Том. За да запази името Харпър *неопетнено*. Един Господ само знае какви налудничави мисли ми минаваха през главата... Боях се от всички тези възможности. Затова ми беше много по-лесно да не му казвам нищо — а след това, като се обърна към Ник, Кейт леко се усмихна. — Но не бях права, Ник. Редно е той да знае. Някой ден сигурно ще трябва да му разкажа и за родителите си. Позволих му да мисли, че всичките му близки, освен мен, са мъртви. Но това не е вярно. Предполагам, че всеки човек има право да знае истината. Такава, каквата е — Ник също. За миг се почувства така сякаш ги бе предала всичките и усети как я залива вълна на абсолютно изтощение и безсилие. — Както и да е, скъпи, мисля, че оттук нататък нещата ще започнат да се оправят.

Подаде ръка на Ник, но той не я пое. Лицето му бе измъчено и разстроено.

— И Тайг ли смята така? — каза го изпълнен с горчивина и укор и погледна към залива.

Защо се бе намесил! Защо я бе накарал да говори!

— Той е объркан. Не знае какво да мисли. Сигурен е само в едно — иска да види баща си. Казах му, че е невъзможно — тя отново въздъхна. — Точно в този момент ме мрази заради това, но ще го преодолее. Сега си има теб.

Усмихна му се, приближи се към него и го прегърна през кръста.

— Но аз не съм негов баща, Кейт.

— Няма значение. Даваш му много повече, отколкото повечето истински бащи дават на децата си — и емоционално и във всяко друго отношение. Не зная, Ник. Такава е действителността. Том сам си причини всичко. Независимо поради какви причини. И може би е време и двамата най-сетне да приемем истината. Тя няма да ни убие. Затова престани да гледаш така сякаш някой е умрял — той се обърна да я погледне и се опита да се усмихне, но опитът не беше особено сполучлив. Имаше чувството, че целият им свят се бе сгромолясал в краката му, а той не знаеше какво да направи, за да може всичко да си иде на мястото. — Между другото, ти няма ли да ходиш на работа тази вечер? — тя с изненада погледна часовника си.

— Докато ти беше при Тайг, се обадох и им казах, че съм болен.

— Радвам се — усмихна му се и се протегна върху леглото. — Толкова съм уморена. Струва ми се, че ще умра от изтощение.

— Просто не разбирам защо, Пепеляшке — седна на леглото и започна да масажира краката ѝ. — Искам да кажа, че в края на краищата ти днес само пропътува около триста мили, върна се у дома и бе заставена да разкриеш всичките си тайни, да си спомниш призраците, населявали миналото ти. А след това аз бях достатъчно любезен, за да разстроя и детето ти до смърт и ти трябваше да го спасиш от проливния дъжд, да го изкъпеш, да го успокоиш и така в крайна сметка все пак да приключиш деня. От какво, по дяволите, си толкова уморена?

Тя се усмихна.

— Ще получа ли някаква награда за всичко това? От думите ти излиза, че заслужавам уважение и признание.

— Точно така е. А аз заслужавам ритник в задника.

— Ще се съгласиш ли и на нещо друго?

Тя седна в леглото и го обгърна с ръце.

— Не го заслужавам — сведе глава също като гузно дете и тя се разсмя.

— Хайде, млъквай! И се отпусни.

Ник я послуша!

Беше вече девет часът, когато Кейт отиде да си приготви ваната.

— Наглеждай, ако обичаш, ваната ми за няколко минути. Искам да погледна Тайг.

— Разбира се.

Хвана я на вратата и я спря за една дълга нежна целувка. Тази нощ Кейт му бе дала всичко. И той го знаеше. Беше му дала тялото си, душата си, сърцето си; всичко, което тя притежаваше, вече бе негово. Сякаш се опитваше да облекчи болката и разкаянието, които той изпитваше заради тревогите, които ѝ бе причинил. — Обичам те, Пепеляшке. Много повече отколкото можеш да си представиш. Между другото — той я погледна нежно и отмахна един кичур коса от лицето ѝ — без, разбира се, да се опитвам да се бъркам в плановете ти или да се интересувам от мотивите ти, но искам да ти кажа, че тази вечер ти забрави нещо.

Тя се усмихна и го погледна с неразбиращ поглед. Знаеше, че я дразни, но не се сещаше за какво става дума.

— Така ли? — а след това се усмихна широко. — О, по дяволите! Вечерята. О, скъпи, съжалявам. Много ли си гладен?

— Не, не съм. Изобщо не ми се яде. Имам нещо друго предвид — взе я в прегръдките си и усети, че отново се възбужда от допира на тялото ѝ. Двамата се усмихнаха и се целунаха. — Забрави онази летяща чинийка — нали знаеш, магическото ти средство против забременяване.

Погледна я с усмивка. И той бе забравил. Спомни си едва след това. Тази вечер всичко вървеше наопаки. Кейт леко се намръщи, но в погледа ѝ се четеше само леко раздразнение. Не беше нито притеснена, нито уплашена.

— По дяволите! Диафрагмата — напълно бе забравила за нея.

— Толкова ли е фатално? — чувстваше се длъжен да попита, макар че за него беше всичко друго, но не и фатален или неприятен. Приемаше и много обичаше нейното дете, но искаше и свое собствено.

— Не. Така или иначе няма да забременея. Моментът не е подходящ.

— Откъде знаеш? — не гледаше на нещата по този начин.

— Вчера бях на фризьор.

— Какво? Ти си луда. И все още не си отговорила на въпроса ми.

— Какъв беше той? — дразнеше го и Ник го знаеше.

— Въпросът беше... о, да върви по дяволите! И да забременееш, какво от това! Ще те оставим да родиш в някой дом за неомъжени жени, а ние с Тайг ще заминем за Таити.

— Да не забравите да ми изпратите картичка. И не си прави труда да наглеждаш ваната ми — тя се захили, обърна се и взе една бяла роба, за да отиде да види Тайг. — Връщам се след секунда.

— Направи го — каза го с усмивка. И тя го направи. Върна се след секунда. Без усмивка. Влезе в банята с широко разтворена роба, под която се подаваше стройното ѝ голо тяло. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо.

— Тайг е избягал.

Ник се почувства така, сякаш току-що бе започнало земетресение. Кейт мълчаливо му подаде една бележка и докато той я четеше, тя се наведе над тоалетната и повърна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Не, не знаем къде е отишъл. Единственото, което знаем, е, че ни е оставил тази бележка — Ник погледна към Кейт. Бяха обсъдили всичко, преди да се обадят в полицията. Решили бяха да не казват нищо за Том. Нямахше да помогне.

— Дайте да я видя още веднъж. Бележката беше съвсем проста.

„Утивам дъ на мера моа тати.“

Ясно, просто послание на едно седемгодишно дете.

Полицаят вдигна поглед към Ник и Кейт.

— Вие не сте негов баща, господин... Уотърман?

— Не. Той е син на госпожа Харпър. Но Тайг и аз се разбираме чудесно...

След като го каза, се почувства истински глупак. Но как можеше да разсъждава нормално? Лицето на Кейт бе посивяло от страх и бе започнало да придобива едно твърде странно, отнесено изражение. Не бе казала почти нищо на полицаите и Ник се страхуваше да не изпадне в шок.

— Вие знаете ли къде е баща му? Струва ми се, че най-добре е да му се обадим — Кейт изглеждаше напълно сломена и Ник отрицателно поклати глава.

— Боя се, че няма да можем. Починал е преди още детето да се роди.

— Тогава ми кажете, защо детето е било толкова сърдито и ядосано, че да избяга?

Този път Кейт се оживи.

— Мисля, че ако въобще е бил сърдит, то е заради мен. В последно време му се струпаха много нови неща. Току-що се преместихме в Сан Франциско, той учи в ново училище и... — започна да заеква и Ник я стисна за ръката.

— Има ли някакви пари в себе си?

Кейт отрицателно поклати глава.

— Не. Не мисля.

— Взел ли е нещо?

— Да. Плюшеното си мече — очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Голямо кафяво мече с червена папионка — Бърт помахаше с опашка и се приближи към нея и тя се разплака още по-силно.

— С какво е облечен?

Кейт не знаеше. И може би изобщо нямаше да успее да разбере. Но когато отиде до гардероба в антрето, веднага видя, че якето му го няма.

— Жълто яке. И може би дънки и каубойски ботуши.

— Познава ли някой в града, при когото да отиде?

— Фелиша! — Кейт се спусна към телефона, но никой не отговори на позвъняването ѝ. Напълно разстроена, тя продиктува на офицера телефонния номер на Фелиша. И на Тили. И на Джоуи. И...

— Мисля, че може да се опита да стигне до Кармел — отчаяно погледна към Ник.

— Познава ли някого там? — полицаят я изгледа.

— Не. Но харесва града — по дяволите! Какво друго би могла да му каже? Че е отишъл да намери парализирания си, умствено увреден баща, който някога беше много известен и за чието съществуване Тайг дори и не подозираше до тази вечер? — Какво смятате да правите?

Полицаяте затвориха малките си кафяви тефтерчета и тя силно стисна ръката на Ник.

— Ще претърсваме района, докато го намерим. Ще имаме нужда от няколко негови снимки.

Донесоха цяла купчина. Цветни, правени отблизо или от разстояние, с най-различни дрехи, с понито, с кучето, в Дисниленд, с Лиша на един трамвай. От тях спокойно можеше да се направи цял албум.

— Трябва ни само една или две — тя кимна вцепенено и всички излязоха навън в дъжда. — Ще ви се обаждаме на всеки час, за да ви осведомяваме за развоя на нещата.

— Благодаря.

— Не се предавайте.

Усмихнаха се окуражително на Ник и си тръгнаха.

Скъпа къща. А и детето изглеждаше толкова щастливо на снимките! Съвсем очевидно е, че не са го тормозили. Може би то е от онези странни дечица, които от време на време изпитват потребността да избягат, да се махнат от родителите си. Имали бяха немалко подобни случаи. Момиченцата обичаха да правят сцени, драматично заставаха на вратата, за да дадат на родителите си възможност да им се помолят да не си тръгват. Момчетата просто си стягаха багажа и изчезваха.

— О, Боже, Ник, какво да правим!...

— Само това, което и те ни казаха, скъпа. Да се държим. Да не се предаваме.

— Не мога... О, Боже... Ник, не мога! Може да го отвлекат. Да го прегази кола. Да...

— Престани! — сграби я за раменете и силно я притисна към себе си. — Престани, Кейт! Недей да говориш така. Трябва да вярваме, че всичко ще свърши добре.

Кейт сковано кимна, заплака и безпомощно се сгуши в Ник. В очите ѝ имаше неопишуема болка, която късаше сърцето му. Беше смазана от мъка и докато слушаше риданията ѝ, Ник започна да разбира, че тя се измъчваше не само от страх и безпокойство за сина си.

— Аз съм виновна, Ник... за всичко съм виновна аз.

— Казах да престанеш, Кейт. Не си виновна ти.

Искаше му се да ѝ каже, че той е виновен за всичко случило се този следобед, но беше напълно безсмислено да се самообвиняват. Единственото, което имаше значение сега, бе да намерят Тайг, да проговорят с него за баща му, за миналото, да се опитат да му обяснят защо Кейт бе скрила истината от него. И да го обичат. Да го обичат повече отпреди. Той имаше нужда от любовта им. Случилото се тази вечер го доказа. Но самобичуването нямаше да им донесе нищо. Излишно бе да си скубят косите и да се самонаказват.

Ник здраво притисна Кейт, хвана брадичката ѝ с ръка и нежно я повдигна нагоре, докато най-накрая тя го погледна с мокрите си очи.

— Никой не е виновен, скъпа. Ние можем да продължим да се измъчваме от угризения през следващите години, но това няма да помогне. Може би е трябвало да стане точно така. Може би той наистина трябваше да научи всичко.

— Зная. Но аз *трябваше* да му го кажа още преди години и това никога нямаше да се случи.

— Но не си го направила и няма как да разбереш дали наистина си сбъркала. Може би той просто не е бил готов да се справи с всичко това преди. Но каквато и да е истината, трябва вече да престанеш да мислиш за миналото. Не си му казала нищо. А сега той знае всичко. Това са фактите, които трябва да имаме предвид. С тях трябва да се справим.

— Ами ако му се случи нещо ужасно?

Гласът ѝ отново прозвуча жално и безпомощно и очите ѝ пак се напълниха със сълзи.

— Нищо няма да му се случи, Кейт. Трябва да вярваме в това.

— Ще ми се да можех — издуха шумно носа си и затвори очи.

Полицайте се обаждяха на всеки час, както бяха обещали, но все още нямаша никакви новини. Минаваше полунощ, когато най-сетне се свързаха с Фелиша.

— О, Боже! — Фелиша въздъхна и седна, докато слушаше по телефона обясненията на Ник. Кейт вече не бе в състояние да говори. Бе престанала да плаче, но стоеше сломена на мястото си, гледаше някъде в пространството, без да вижда нищо или разглеждаше снимките на Тайг. Ник най-после бе престанал да се опитва да ги вземе от нея. — Да дойда ли у вас?

— Ела. Може и да помогнеш. Двете заедно сте преживели много по-лоши неща преди.

— Да. И, Ник... — поколеба се за момент, а след това все пак реши да продължи. — Радвам се, че вече знаеш истината. Тя имаше нужда да се освободи от това бреме. Не можеше вечно да се крие.

— Зная. Но всичко е ужасно мъчително и болезнено.

— А може би просто няма друг начин... — Ник мълчаливо кимна и затвори телефона.

Фелиша пристигна след малко. Тримата седнаха заедно, направиха си кафе и зачакаха с опънати до скъсване нерви. И така до пет часа. В пет и тридесет полицайте се обадиха отново. Ник се стегна в очакване да чуе, че все още нямат никакви новини.

— Намерихме го.

— Къде е?

— Тук, при нас.

Полицаят се усмихна и намигна на детето. А Ник затвори очи и силно извика:

— Намерили са го! — след това отново заговори с полицая. — Добре ли е?

— Чудесно. Уморен е, но е добре. Мечето Уили, обаче, е в доста окаяно състояние.

Детето стоеше притихнало, малко поуплашено от преживяното.

— Къде го намерихте?

— Беше на автогарата „Грейхаунд“ и се опитваше да убеди някой да го закара до Кармел. Майка му беше права. Всъщност повечето майки обикновено не грешат в подобни ситуации. Ще ви го доведем след десет минути.

— Почакайте. Може ли да поговоря с него?

Смяташе да даде слушалката на Кейт, която стоеше до него, хълцаше и се смееше едновременно и здраво го стискаше за ръката. Фелиша ги гледаше и се усмихваше през сълзи.

Полицаят отговори след минута.

— Казва, че е прекалено уморен, за да разговаря.

— Виж го ти, малкият негодник.

Но това си е техен проблем. Той щеше да си напише рапорта, щеше да изнесе на хлапето една реч за това колко е опасно да се бяга от къщи и какви заплахи крият автогарите, а след това щеше да го отведе при майка му.

— Но какво означава това? Как така е прекалено уморен? — Кейт беше зашеметена от изненада и изумление, но след това започна да разбира. — Все още е много сърдит, нали?

Ник кимна:

— Предполагам.

Предположението му се оказа вярно. Когато се прибра вкъщи, Тайг беше мълчалив и покорен и започна да разговаря с тях едва след като полицаят си тръгна. Прилежно прегърна майка си, когато влезе в стаята, но в този жест нямаше нито обич, нито топлота. Кейт не получи утехата и успокоението, на които се надяваше.

Само на ризата ѝ остана едно кално петно от допира на Уили. Той все още беше напълно мокър и много мръсен. Тайг се бе изсушил в сградата на автогарата.

Беше истинско чудо, че изобщо бе успял да стигне дотам. Каза им, че е имал в себе си монета от пет цента и се е качил на един автобус, а шофьорът му показал къде да слезе.

— Имаш ли някаква представа какво можеше да ти се случи?

Кейт почти крещеше от облекчение. Той наведе глава, но не изглеждаше особено разкаян. Най-накрая проговори.

— Пак ще го направя.

— Какво?

Тя силно извика и Ник се опита да я успокои.

— Ще намеря моя татко. Искам да го видя.

Кейт въздъхна, седна и погледна сина си. Как да му каже, без да разбие сърцето му, че няма кого да види. Някога имаше един мъж и той бе негов баща, но вече го няма. И Тайг не може да го види.

— Не можеш да направиш това.

Изрече го много тихо и внимателно.

— Ще го направя, мамо! — цялото му лице изразяваше непоколебима решителност.

— Ще поговорим за това по-късно.

Сложи го в леглото му и този път той не се опита да бяга. Фелиша си тръгна в шест и тридесет, но през цялото време не можеше да се отърси от чувството, че неприятностите още не са свършили. Нещата се бяха поуспокоили, но само за момент. Тайг наистина искаше да види баща си. И щеше да го направи. Фелиша се надяваше, че Кейт също разбира това.

Но в този момент Кейт вече спеше дълбоко в прегръдките на Ник. Успя да поспи само три часа. Стю Уейнбърг се обади в девет и тридесет.

— Ммм? — сънена и замаяна тя изобщо не можеше да разбере кой се обажда. Ник ѝ бе казал, че ще остави бележка за шофьора на училищния автобус, че ще спят до късно, за да не ги буди.

Искаше ѝ се да спи през целия ден. Ник ѝ бе обещал, че ще се грижи за Тайг, докато тя спи.

— Събудих ли те?

— А? Какво?... Не... — но вече отново се унасяше в сън.

Ник влезе в стаята и я разтърси за рамото.

— Събуди се. Говориш по телефона.

— А? Кой се обажда?

— Стю Уейнбърг, за Бога! Какво, по дяволите, става там? Да не би да сте се забавлявали цялата нощ?

— Да. Страхотно — седна в леглото и премигна няколко пъти. Гадеше ѝ се от умора. Главата я болеше като при тежък махмурлук, но поне вече бе започнала да разсъждава нормално. — Какво става с книгата?

— И двамата ще спечелим цяло състояние от тази книга. Всъщност, точно затова ти се обаждам. Предлагам ти още една обиколка.

— О, не! И тази ли е организирана от Ник?

Опита се да се усмихне, но не се получи. Какво пак беше намислил Ник? Но Уейнбърг настояваше, че този път Ник няма нищо общо с това и гласът му звучеше напълно искрено.

— За какво става дума тогава?

— Една седмица в Ню Йорк. Издателите ти искат да си там, за да може книгата ти да запази мястото си в класациите. Абсолютно е наложително, малката. Особено ако искаш веднага да издадеш книгата, върху която работиш в момента. По-добре е да не губиш благоразположението на издателя.

— Не мога точно сега.

Имаше твърде много проблеми у дома.

— Глупости, Кейт. Трябва да го направиш. Имаш определени задължения към тези хора. Те създават кариерата ти.

Започна да изрежда предаванията, в които щеше да участва. Бяха прекалено много. Очертаваше се една невероятно тежка седмица.

— Казах ти вече. *Не мога.*

— Няма начин. Аз им казах, че приемаш.

— Как си могъл да го направиш! — беше готова да се разплаче. Все още бе прекалено уморена от предишната нощ.

— Направих го, защото зная, че нямаш избор. Попитай Ник. Той чудесно разбира какво означава една подобна покана.

— Добре де, няма значение. Ще помисля. От кога до кога?

— Тръгваш след три дни. Ще отсъстваш една седмица.

— Ще направя каквото мога.

— Трябва да направиш повече от това — беше непреклонен. — Ще ти се обадя по-късно за потвърждение.

— Добре...

Беше твърде слаба, за да спори с него. Облегна се на възглавницата си и се опита да се съсредоточи.

— Кой беше? — Ник загрижено я погледна.

— Уейнбърг.

— Някакви проблеми?

Тя кимна.

— Обади се, за да ми каже, че издателите ми настояват да отида в Ню Йорк. За една седмица.

— Кога? — Ник беше слисан от изненада.

— Тръгвам след три дни.

— Кучи син! Ще го убия! — Ник седна на леглото и прокара пръсти през косата си. — Не можеш да заминеш.

— Стю казва, че *трябва*. Той не е виновен. Казах ти. Издателите ми настояват.

А и освен това Ник не можеше да ѝ казва какво трябва и какво не трябва да прави. *По дяволите!*

— Не ме интересува кой е виновен. Знаеш дяволски добре, че не можеш да заминеш в този момент. Каза му го, нали?

Не, не му бе казала. Въпреки всичките проблеми и неприятности, тя не бе отказала напълно. Стю говореше така, сякаш от това пътуване зависеше цялата ѝ кариера, сякаш трябваше да избира между рекламната кампания и пълния си провал за в бъдеще.

— Казах му, че ще видя какво мога да направя.

— Искаш да кажеш, че ще отидеш?

— Не зная. Не зная, по дяволите! Не мога дори да мисля както трябва. Откъде да зная какво ще правя след три дни?

— Ако имаш капка здрав разум, единственото, което трябва да те интересува в този момент, е как да оправиш цялата тая неразбория със сина си. Това сега е за теб приоритет номер едно.

— Така е, но... по дяволите, остави ме сама — никога ли нямаше да я оставят на мира! Ник с праведното си възмущение и с представите си за идеалните родители. Тайг с неговите постоянни проблеми и изисквания. Исусе, та тя имаше право на свой собствен живот! Имаше право на успеха, който се очертаваше пред нея.

— Започваш да се влюбваш в себе си, така ли, Кейт? — едва успя да се въздържи да не го зашлеви през лицето. — Напоследък май не е много приятно да си майка, нали?

— Ще ме оставиш ли сама, по дяволите? — вече крещеше с пълно гърло и сама не можеше да познае гласа си. — Какво още искаш от мен? Животът ми?

— Не. Малко разум и реализъм. Детето ти преживява най-сериозната криза през живота си. В този момент едва ли има нужда от майка, която мисли само за слава и за някаква лайняна рекламна кампания.

— Добре, а аз от какво имам нужда? Какво ще кажеш за кариерата ми? Какво ще кажеш за всичките години, които съм му посветила? Те не влизат в сметката, така ли? Нямам ли право да бъда възнаградена за всичките си грижи?

— Сериозно ли говориш, Кейт? Наистина ли така се отнасяш към него? Към мен? Очакваш възнаграждение за любовта си?

В един момент ѝ се прииска да каже да, но не се осмели.

Изведнъж заговори съвсем тихо и умерено.

— Имам нужда от малко време, за да помисля. Това е всичко. Просто ме остави сама да взема решението — седна на леглото и бавно прокара пръсти през косата си.

— Не мисля, че имаш голям избор.

— Аз никога не съм имала какъвто и да било избор. Може би точно сега ми е необходимо да знам, че всичко зависи от мен, че аз съм тази, която трябва да вземе решението.

— Ти и преди си взимала решения, Кейт.

Защо беше толкова настоятелен? Защо, по дяволите, не се махне от главата ѝ! Но не произнесе на глас нищо от това, което се въртеше в ума ѝ.

— Да. Взимала съм решения и преди.

Като това да не казва на Тайг за Том. И както се оказа, решението ѝ е било напълно погрешно.

— Какво те измъчва, Кейт? Пак ли се чувстваш виновна?

— По дяволите, Ник. Да! — скочи на крака и отново му се разкрещя с блеснали от ярост очи. — Да, чувствам се виновна! Сега доволен ли си? По-добре ли се чувстваш като ме чу да си го признавам? Да, мисля, че аз съм виновна за цялата тая бъркотия с Тайг. И знаеш ли какво? Това че напълно осъзнавам вината си, не ми помага да го обичам повече отпреди. Единственото, което искам, е да избягам оттук. Тайг ми е сърдит и отказва да ме разбере, а ти непрекъснато ме

поучаваш и ми натякваш колко лоша майка съм и аз изпитвам непреодолимото желание да се махна далеч и от двамата ви. Как ти харесва това, уважаеми господине?

— Страхотно!

Обърна ѝ гръб и излезе от стаята, а тя тресна вратата на спалнята зад гърба си, за да излезе оттам само след десет минути облечена, но все още бледа и уморена. Тайг още спеше, но Ник седеше с чаша кафе до кухненската маса. Кейт сипа едно кафе и за себе си и го погледна. И той изглеждаше дяволски уморен и съсипан.

— Съжалявам, че се разкрещях...

— Няма значение — гласът му вече бе по-спокоен, но я гледаше така, сякаш пред него стоеше същество от друга планета.

— Ще отидеш ли?

— Не зная.

— Вече си заразена, Кейт.

— От какво? — но тя добре разбираше какво иска да ѝ каже.

— От жаждата за слава. От синдрома на митичната и легендарна звезда. Готова си да направиш всичко, за да не съсипеш кариерата си. Но можеш ли въобще да си представиш какво преживява детето ти в този момент? — Ник отново кипеше от яд.

— А ти можеш ли да си представиш какво преживявам аз! Даваш ли си сметка на колко страни ме дърпате и разпъвате?

— Съжалявам. Но ти не си дете. Можеш да се справиш сама, Кейт. Но той не може. Зная, че си преживяла дяволски много, но това не е причина да си го изкарваш на него. Той не е виновен. А точно в този момент е напълно объркан заради баща си.

— Но аз не мога да променя нищо. Нямам магическа пръчка, с която да направя Том такъв, какъвто беше преди. Него вече го няма. И Тайг не може да го види. Една такава среща ще бъде ужасна и за двамата.

Кейт отново бе започнала да крещи.

— Разбирам това — Ник направи усилие да сниши гласа си. — Но Тайг не може да го разбере. И аз просто не мога да повярвам, че ти ще заминеш за Ню Йорк.

— Не съм казала, че ще го направя.

— Не, но ще заминеш.

— Откъде, по дяволите, знаеш?

Седеше срещу нея ядосан и самодоволен и я гледаше обвинително. Идеше ѝ да хвърли в лицето му чашата си с кафе. В този момент го мразеше с цялата си душа.

— Зная, защото виждам, че вече изцяло си погълната от тази лайняна игра на неотразима звезда. От телевизионните предавания, интервютата, парите, бестселърите. Виждам, че всичко това напълно те е обсебило, Кейт. И искам да ти кажа, че дяволски съжалявам, че и аз имам заслуга за това. Съжалявам, че допуснах да те включим в шоуто.

— Какво общо има шоуто? Виж колко пари спечелих през изминалите четири месеца. Повече от четвърт милион долара. Аз. Аз ги спечелих. *Сама*. Само от една-единствена книга. И щях да ги спечеля със или без скапаното ви шоу. Благодарение на тези пари Тайг ще може да отиде в колеж. А преди това ще може да учи в някое от най-добрите училища. Ще има всичко, от което се нуждае.

— Всичко, освен майка.

— Я върви на майната си!

— Знаеш ли какво? Пет пари не давам какво ще направиш. Но просто не искам да си седя тук и да гледам лицето му, когато му кажеш, че заминаваш за Ню Йорк.

— Тогава недей. Ще му кажа, че си излязъл.

— Значи заминаваш, така ли? — продължаваше да я притиска и да я притиска, и да я *притиска*...

— Да!

Гласът ѝ прозвуча сърдито и напрегнато, като протяжен стон, който изпълни стаята. И двамата се стреснаха, но най-вече Кейт. Та тя изобщо не бе сигурна дали ще замине. Или поне така си мислеше. Но всъщност го бе решила още в самото начало. Още щом Уейнбърг ѝ спомена, колко важно е това пътуване за следващата ѝ книга. Искаше новият ѝ роман да стане по-известен от предишния. А това ѝ подсказа, че с нея става нещо, че започва да отделя твърде голямо внимание на признанието и показния блясък.

Остана замислена в празната кухня, след като Ник тихичко си излезе. Може би той беше прав. Може би наистина я обхващаше тази мания да бъде звезда. Но не и за сметка на Тайг... не... *не Тайг*.

След обяда се опита да му обясни всичко, но Тайг не искаше да говори. Постара се да го накара да разбере истината за Том, за книгите

й, за работата й, за всичко, което се бе случило с живота й, за...

Но той беше само на седем години. Не можа да разбере много от това, което му каза. Мислеше единствено за баща си. Кейт му даде един албум със снимки на Том от успешните, от златните му години. Той го взе и се затвори в стаята си, за да го разгледа. А Кейт се обади на Тили.

Тили щеше да дойде и да се настани в стаята за гости по време на пътуването й. Присъствието й щеше значително да улесни Ник в грижите му за Тайг.

С Ник почти не се виждаха в последните дни преди заминаването й. И двете вечери той се прибра доста късно, когато тя вече спеше, а през деня постоянно си намираще работа извън дома. Кейт се опита да обясни какво чувства на Фелиша, но и тя се отнесе твърде студено с нея.

Никой не я разбираше. Дори Тили сякаш я гледаше обвинително, когато пристигна, макар че това може би се дължеше на смущението й от големия град.

Кейт й бе много благодарна за това, че се бе съгласила да дойде. А Тайг бе безкрайно щастлив, че я вижда отново. Всъщност Кейт изведнъж се почувства изолирана — Тайг изглеждаше много по-спокоен и радостен в присъствието на Тили.

— Искаш ли да те закарам до летището? — Ник я изгледа хладно.

— Искам да оставя колата си на Тили, но мога да си взема такси. Нищо няма да ми стане.

— Не се прави на мъченица. Ще те закарам.

— Не бих могла да изтърпя нравоученията ти.

В отношенията им се бе промъкнала студенина и враждебност, които я ужасяваха, но тя правеше всичко възможно да скрие от Ник истинските си чувства.

— Вече казах всичко, което имах да казвам. С изключение на едно. Изглеждаш уморена, Кейт. Опитай се да не се натоварваш прекалено в Ню Йорк.

— Последните няколко дни бяха много тежки и мъчителни. За всички.

Тя го погледна и очите му сякаш се стоплиха и поомекнаха.

— И недей забравя, че те обичам, Пепеляшке! — за пръв път от няколко дни насам разговаряше с нея по този начин. — В колко часа е самолетът ти?

Тя бавно се усмихна и му отговори. Изгледаха се със съжаление.
— По дяволите!

Бързо намъкна роклята си. Той закопча ципа ѝ, макар че много му се искаше да го разкопчее и след пет минути излязоха. Мълчаливо изминаха пътя до летището, изпълнени със съжаление, че не им бе останало време да се любят. И на двамата щеше да им се отрази добре. Щеше да им напомни за това, което притежаваха — една искрена и всеотдайна връзка, която дори и лудостта на Ню Йорк не би могла да разруши.

А когато Ник я целуна, тя разбра колко много държи на нея. Махна му с ръка, качи се на самолета и се почувства самотна както никога преди през живота си.

Пи прекалено много по време на полета, но алкохолът малко попритъпи мъката и самотата, а последните два часа прекара в сън. Когато пристигна в Ню Йорк, се чувстваше ужасно.

Уморена, изпомачкана, с главоболие от изпития алкохол. Това пътуване не беше меден месец. Беше истинско. И тя бе сама в големия град.

Разбра го, когато застана на тротоара като безуспешно се опитваше да се пребори за такси. Лимузината, която бяха изпратили да я посрещне, така и не се появи, багажът ѝ бе изчезнал и бе необходимо доста време, докато се намери.

Страхотно начало на обиколката ѝ. Но нещата малко се пооправиха след това. Напълно отчаяна, тя все пак успя да се напъха в едно такси заедно с един много симпатичен, безупречно облечен архитект от Чикаго. Наближаваше петдесетте и също бе отседнал в „Риджънси“.

— Хотелът е много удобен. Винаги ли отсядате там?

Изобщо не я попита за името ѝ, но поддържаше приятния разговор през целия път до града. Тя го погледна разсеяно. Посивяла коса, красиво изваяно лице, но износено и уморено. Тялото му, обаче, изглеждаше младо и здраво. Беше привлекателен, но не се набиваше на очи. Нямаше нищо общо с жизнените, атлетични мъже в Калифорния.

Изглеждаше истински космополит, беше малко блед, но и доста интересен.

— Последния път, когато бях в града, бях отседнала там.

— Аз успявам да посещавам Ню Йорк горе-долу веднъж месечно — погледна я непреднамерено и се усмихна. Поговориха за сградите, край които минаваха, за панорамата, за Сан Франциско и тя съвсем неволно спомена, че е писателка.

— Каква чудесна професия! Сигурно много ви харесва.

Погледна я с истинска завист и тя се разсмя. Представяше си професията ѝ много по-приятна, отколкото беше в действителност.

— Да, доставя ми огромно удоволствие.

А след това изведнъж се отпусна, забрави предпазливостта си и започна да му разказва за следващата си книга.

— Знаете ли, това, което ми разказахте, много ми напомня една чудесна книга, която прочетох наскоро. „Последният сезон“. И приликата не е в съдържанието или в развитието на действието, а в чувствата, в настроението, което и двете книги създават.

Тя започна да се смее.

— И вие ли сте я чела? — личеше, че разговорът му доставя голямо удоволствие и тя палаво се усмихна.

Защо не, по дяволите! Защо да не си признае?

— Е, не и напоследък. Но аз я написах — трябваше му един миг, за да схване какво точно му казва, а след това я погледна с изумление.

— Наистина ли? Но това е превъзходна книга! — изглеждаше зашеметен.

— В такъв случай, ще ви изпратя един екземпляр от следващата — шегуваше се, но той веднага извади една визитна картичка и ѝ я подаде с усмивка.

— Надявам се да изпълните обещанието си, госпожице Харпър.

Вече знаеше името ѝ. Тя прибра картичката и в този момент таксито спря пред хотела.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Това посещение нямаше нищо общо с последното ѝ идване в града с Ник. Нямаше ги лимузините, разходките с файтон, откраднатите мигове и приключенията, обядите в „Лютес“ и вечерите в „Каравел“. Нямаше го Ник, който да я закриля и пази. Този път се сблъска сама с истинския Ню Йорк — пробиваше си път сред останалите минувачи по улиците, бореше се за такси, намръщена пристъпяше из боклука и вестниците, които вятърът усукваше около краката ѝ.

А програмата, която издателите ѝ ѝ бяха подготвили, беше направо нечовешка. През първия ден имаше участия в три радиопрограми. Не ѝ остана време за обяд, а в четири вече трябваше да се яви за едно шоу в телевизията.

Водещият беше поканил и един спортен журналист, който през цялото време се държеше надменно и покровителствено. Когато найсетне се прибра в хотела си в шест часа, беше смазана от умора и нервно напрежение. А и по това време на деня не можеше да се обади нито на Ник, нито на Тайг. Ник сигурно вече бе в студиото, а Тайг — все още на училище. Позвъни на рум сървис и си поръча чаша бяло вино, а след това се отпусна на един стол и зачака Ник да се прибере, за да може да се свърже с него.

Дори и стаята ѝ този път не беше толкова красива. Беше попретрупана, с изискани мебели в бяло и златисто, но ѝ липсваше топлота и уют, изглеждаше празна и тъжна.

Кейт се усмихна, като си спомни колко пъти се бяха любили при последното им пътуване.

Седна на канапето с чашата в ръка и сви под себе си дългите си крака. Беше на три хиляди мили от дома, съвсем сама в някакъв непознат хотел и не можеше да поговори с никой от хората, които познаваше и обичаше. Изведнъж се почувствува изоставена и много уплашена, отчаяно ѝ се прииска да се върне у дома.

Ето това беше то. Неповторимият възход на славата. Но в този момент ѝ приличаше на голяма празна сграда, в която не живее никой

друг, освен нея. Копнееше да се върне в къщата, скрита сред живите плетове на „Грийн стрийт“.

Ако Ник се съгласи да я приеме. Може би всичко между тях вече бе свършило. За нея новият живот едва бе започнал. Тя и Тайг се бяха преместили в Сан Франциско само преди месец, но може би Ник нямаше да се примири с последните им конфликти. Може би нямаше да приеме кариерата ѝ, или пък нея самата.

Кейт вдигна слушалката на телефона, за да се обади за още една чаша вино, но изведнъж се намръщи и се отказа.

Но това беше нелепо! Намираще се в Ню Йорк и беше звезда. Усмихна се на себе си. Добре де, не беше звезда, но бе постигнала значителен успех. Можеше да отиде на вечеря, където си пожелае. Не беше необходимо да си седи в стаята. Това беше абсурдно.

Пресегна се към чантата си и извади листчето хартия, на което Фелиша ѝ бе записала имената на няколко ресторанта в Ню Йорк. Първо в списъка беше някакво заведение на име „При Джино“. Лиша ѝ бе казала, че може да отиде там сама и че ресторантът обикновено се посещава от фотомодели, писатели, повърхностни европейци и всякакви хубави хора. *Заведението е страхотно. Ще ти хареса.* А и се намираще само на две преки от хотела ѝ. Можеше да отиде пеша.

Среса косата си, изми лицето си и си сложи нов грим. Беше готова. Реши, че черната рокля, която бе носила през целия ден, е напълно подходяща. Фелиша ѝ бе казала, че роклята е шикозна, макар че според нюйоркските стандарти под шикозни дрехи разбираха сини дънки, обувки от Гуми, палто от норки или костюм от Диор.

Взе дългото си червено вълнено палто, което бе метнала върху облегалката на един стол, и си припомни убийствената жега преди два месеца. Погледна надолу към черните си обувки от гущерова кожа, а след това отново огледа стаята... толкова празна. Господи, беше толкова празна. Едно излизане щеше да ѝ се отрази добре.

Този път дори и гледката, която се разкриваше от прозореца ѝ, не я радваше. Градът ѝ се струваше огромен, застрашителен и тъмен. А когато излезе, усети, че навън е станало доста по-хладно, а вятърът се е усилил. Вдигна яката на палтото си и пое на изток към „Лексингтън авеню“. Бе отклонила предложението на портиера да ѝ намери такси и бързо тръгна по улицата. Вече бе усвоила ритъма на нюйоркските пешеходци. Тичаш, бързаш, блъскаш някого, изръмжаваш нещо вместо

извинение и продължаваш. Усмихна се на себе си като си помисли за това. Беше в града само от два дни и вече усещаше влиянието му върху себе си.

Докато вървеше, мислите ѝ, отново се насочиха към Ник и тя се ядоса на себе си. И на него. Какво право имаше той да ѝ насажда чувство на вина? Тя бе работила упорито, за да постигне този успех. Заслужаваше го. И по никакъв начин не изменяше на Тайг, или пък на Ник. Добре, моментът наистина не беше особено подходящ за подобно пътуване, но тя щеше да отсъства само една седмица, за Бога. И имаше право на това... *имаше право...*

Думите кънтяха в главата ѝ, когато зави надолу по „Лексингтън авеню“, а високите ѝ токове равномерно почукваха из подлеза, в който беше влязла, за да избегне тълпите пешеходци по улиците. Беше вече почти на тридесет години и имаше право на това... *право на това...*

Едва не подмина ресторанта. Двама мъже се блъснаха в нея и тя с изненада вдигна поглед. Тъкмо излизаха от „При Джино“. Дори не ѝ се извиниха. Само я огледаха от горе до долу, кимнаха одобрително и продължиха пътя си. Бързо слязоха от тротоара и хванаха едно такси под носа на други двама мъже.

Нюйоркски нрави. В Калифорния един такъв инцидент би предизвикал огромен скандал. А тук двамата мъже просто спряха следващото такси и бързо се натикаха вътре като изпревариха една жена, която бе махнала с ръка малко преди тях.

Кейт се усмихна на себе си и влезе през двойните, боядисани в жълто летящи врати на заведението. Щяха да са ѝ необходими години, за да свикне да се държи по този начин по улиците на Ню Йорк. А може би това ставаше много бързо, без човек дори да осъзнае промяната.

— Синьора? — елегантен италианец облечен в сив раиран костюм бързо застана до нея и се усмихна. — Единична маса?

— Да — тя кимна с усмивка.

Беше толкова шумно, че почти не чуваше какво ѝ говори. Развеселена се огледа. Стените бяха боядисани в невъзможни цветове, по тях бяха нарисувани зебри, които сякаш препускаха една след друга във всички възможни посоки. Заведението бе пълно с изкуствени цветя, а осветлението беше слабо и приглушено. Барът беше претъпкан, масите бяха застлани с бели покривки и заобиколени от le

tout New York^[1]. Точно както ѝ бе обещала Фелиша. Модели, които все още не бяха свалили грима от последните снимки, изискани мъже — женени и неверни, известни актриси и светски красавици. Мъжете сякаш бяха облечени в задължителни униформи. Преобладаваха два основни типа — американски и европейски.

Американците бяха типични представители на „Медисън авеню“ — с раирани костюми, очила с рогови рамки, бели ризи и вратовръзки.

Европейците си личаха от разстояние — по-добри шивачи, по-елегантни ризи, по-меки тонове, по-скандални погледи и панталони с нормална дължина.

Смехът на жените се вплиташе в разговорите на мъжете, придаваше им хармония и благозвучие. И всичко това на фона на постоянното потропване със съдовете и подвикванията на сервитьорите.

Те вдигаха невъобразим шум с подносителите си и с чиниите, които прибираха от масите и подхвърляха на миячите, крещяха си един на друг с пълно гърло, за да могат да надвикат разговорите и смеховете на посетителите. А от кухнята сякаш всеки момент щяха да проблеснат светкавици, да треснат оглушителни гръмотевици и понеже това все пак бе невъзможно, те полагаха особени усилия да постигнат желаните ефекти с помощта на материалите, с които разполагаха. Справяха се чудесно и вдигаха ужасен шум с металните казани и по-тежките съдове в кухнята. И всичко това се комбинираше, за да придаде живот и колорит на „При Джино“ — една истинска симфония от звуци и цветове, преплетени със сладките и приятни аромати на италианската кухня.

— Масата ви ще бъде готова след миг — италианецът с раирания костюм я изгледа като римски император и снизходително ѝ посочи бара. — Едно питие докато чакате?

Произношението бе перфектно, очите — гальовни и ласкави. Кейт едва успя да сподави смеха си. Заведението беше страхотно. Веднага я накара да забрави мрачното си настроение и да се отдаде на кипящото в ресторанта веселие.

Поколеба се само за миг, а после се приближи към бара, поръча си джин с тоник и чу, че мъжът пред нея си поръча кампари. Очевидно беше италианец. Начинът, по който си поръча кампари със сода, няколко изречения, които размени с бармана на италиански напълно

потвърдиха първоначалното ѝ мнение. Кейт го погледна от мястото си. От него долиташе ароматът на скъп европейски парфюм... *нещо френско*... не можеше да си спомни точно, но ѝ беше познат. Веднъж го бе пробвала, защото искаше да го купи за Ник, но след това се бе отказала. Бе твърде силен и претенциозен за вкуса на Ник.

Афтършейвът с дъх на лимон, който той постоянно употребяваше, му подхождаше най-добре.

Но не и на този мъж. Яката на светлосинята му риза бе безупречна и доколкото можеше да прецени от мястото си, самото му беше типично италиански елегантен блейзър. Посивяла коса... леко набръчкан врат... четиридесет и пет годишен може би... четиридесет и осем...

А след това той изведнъж се обърна към нея, тя усети, че се изчервява и зяпна от изненада.

— О, това сте вие! — беше старият ѝ познат от таксито. Архитектът от Чикаго. — Помислих ви за италианец — още повече се смути от признанието си и отново се разсмя, а той топло ѝ се усмихна.

— Няколко години живях в Рим. Боя се, че вече съм непоправимо пристрастен към *scungili, antipasto, campari*^[2] и всичко италианско.

Анфас изглеждаше още по-внушителен и представителен и тя изведнъж разбра, че той бе много по-красив отколкото ѝ се бе сторило в началото. В таксито не бе обърнала кой знае какво внимание на външността му.

— Как ви посрещна Ню Йорк, госпожице Харпър? — усмихна се и ѝ направи място до себе си на бара.

— Добре, що се отнася до Ню Йорк. Но днес се съсипах от работа.

— Писахте ли?

— Де да беше нещо толкова лесно! Реклама.

— Впечатлен съм — изглеждаше по-скоро развеселен, а очите му кой знае защо я смущаваха и объркваха. Погледът му сякаш проникваше под черната ѝ рокля, макар че не казваше нищо неуместно и неподходящо. Въпреки добре ушитите дрехи и вида на преуспяващ бизнесмен, у него имаше нещо сурово, първично и сексапилно. — Ще ви видя ли по телевизията?

— Само при положение, че останете в хотелската си стая, за да гледате дневните телевизионни програми.

— Боя се, че няма да мога. Днес започнахме с конференция по време на закуската в седем. В този град работят като луди — и двамата обходиха заведението с поглед. — Те всичко правят като луди. Дори и когато се хранят.

Тя се разсмя заедно с него и за няколко минути останаха загледани в заобикалящата ги тълпа. Изведнъж Кейт почувства очите му върху себе си и се обърна да го погледне. Не си казаха нищо. Само се спогледаха, той се усмихна и вдигна чаша.

— За вас, госпожице Харпър, и за книгата ви, която означаваше твърде много за мен. Как успяхте да проникнете толкова навътре в дълбините на мъжката душа? Как прозряхте този непрекъснат стремеж към успех и слава, как усетихте разрушителната му сила и пълната разруха на човека, осъзнал, че вече не е на върха?

Сведе очи към чашата си, а след това отново я погледна и тя остана дълбоко изненадана от сериозното му изражение. Книгата очевидно значеше много за него и тя внезапно изпита гордост. Той *разбираше*. И Кейт почувства, че той напълно би разбрал всичко, което се бе случило с Том.

— Справила сте се блестящо. Аз смятах, че за една жена е напълно невъзможно да проумее това дяволско напрежение и безсмисления стремеж да успееш на всяка цена, както и непоносимото разочарование и покруса от неуспеха.

— Не съм сигурна, че при жените е много по-различно. Но аз наблюдавах съпруга си, който преживя всичко това — говореше тихо, без да вдига поглед от питието си, но мекият глас на мъжа до нея галеше като мек ветреца сред бушуващата буря от смехове и глъч около тях.

— Той сигурно е много горд с вас.

Тя неочаквано вдигна поглед и отрицателно поклати глава.

— Не. Той е мъртъв — не го каза, за да го шокира, но той остана като зашеметен от думите ѝ. А след това Кейт веднага започна да се извинява. — Съжалявам. Не исках да прозвучи по този начин.

— А аз съжалявам за вас. Но вече разбирам книгата ви по-добре. Така всичко отива по местата си. И успя ли той да постигне успеха и славата, преди да умре?

Това сякаш имаше огромно значение за този човек. И Кейт реши да бъде напълно честна с него. Той беше напълно непознат, а и тя вече

бе изпила две питиета. Виното в хотела, а сега и джинът. Чувстваше се изолирана от всички, които познаваше, и изпитваше непреодолим импулс да бъде искрена и откровена. Тук никой не я познаваше. Можеше да каже всичко, което ѝ дойдеше наум.

— Да, успя. А след това се провали. И това го уби. Очакваше да му дадат още една възможност или... И се случи второто.

— Сърдечен удар? — от това се боеше най-много.

— Малко или много — тогава осъзна, че всяка нейна дума бе изключително важна за този човек и бързо го погледна. — Не. Не получи инфаркт. Нещо друго. Душата му умря. А останалото дойде от само себе си. Но не беше инфаркт.

Той изглеждаше вече малко поуспокоен.

— Чудя се къде е изходът и спасението от всичко това. Да се откажем от играта? Да се откажем от преследване на успеха? Но това надбягване със самия себе си е толкова примамливо, нали?

Погледна я с топлата си, сексапилна усмивка.

— Да. Така мисля. Самата аз започвам да разбирам това много по-добре. В края на краищата винаги се налага да избираш, да взимаш решения за важни и съдбоносни неща, да нараняваш близките си. Убедена съм, че човек не бива да бъде заставян постоянно да избира между някого и нещо.

— Да, госпожице Харпър, но е точно така — усмихна ѝ се тъжно.

— И при вас ли? — беше шокирана от собствения си въпрос, но разговорът с него ѝ харесваше. Беше умен, духовит и много симпатичен, а и говореше за неща, които отдавна не ѝ даваха мира.

— Да. И на мен ми се налага да избирам. Имам съпруга, която казва, че има нужда от мен в Чикаго. За да я придружавам по приеми, партита, коктейли. Имам син, който мисли, че съм продажен капиталист, и дъщеря, която страда от церебрална парализа. Те се нуждаят от мен. Вероятно много. Но ако аз не работя, за да спечеля всемогъщия долар, тогава жена ми няма да може да организира бляскавите си партита, синът ми няма да може да се излежава по цял ден и да защитава благородните си каузи, а дъщеря ми... е, тя се нуждае от парите най-много от всички — той се умълча, загледан в питието си, а после отново погледна Кейт. — Но най-ужасното е, че

макар причините, които изтъкнах, да са наистина основателни и справедливи, истината е, че аз отдавна вече не го правя заради тях.

— Зная — тя го разбираше. Прекалено добре. — Занимавате се с работата си, защото ви харесва. Защото така трябва. Защото тя вече е част от вас и... — последните думи произнесе съвсем тихо, сякаш говореше на себе си — защото имате право да получите всичко това. Вълнението, успеха... — тя отново го погледна, а той прикова очи в нейните и се усмихна иронично.

— Точно затова харесах книгата ви. Защото вие разбирате и усещате нещата.

Тогава и тя се усмихна.

— Най-странното е, че когато написах книгата, аз знаех всичко за разрушителната сила на успеха и известността. Или поне така си мислех. Но го знаех от наблюдения, не го бях изпитвала на собствения си гръб. Тогава разглеждах нещата от гледната точка на съпругата ви. А сега зная, че медалът има и друга страна. Сега самата аз се сблъсках с този проблем.

— Добре дошла в отбора на преуспелите неудачници, госпожице Харпър!

— Нима се смятате за неудачник?

— Зависи от гледната точка. Предполагам, че за членовете на семейството си вероятно съм такъв. Не зная. Но в професионалната среда, в която се движа, не съм неудачник — точно обратното. През последните пет години беше завоювал няколко престижни международни награди. Но не спомена за тях пред Кейт, а само я погледна с ироничната си усмивка. — Както се пее в повечето песни, цената, която плащаме, е много висока.

— Струва ли си?

— Попитайте съпруга си — Кейт подскочи от думите му. — Би трябвало вече да знаете отговора на този въпрос.

— Да, така е, но нещата вече ми изглеждат малко по-различни. Това, което върша, ми доставя истинско удоволствие. Не разбирам защо човек да не може да притежава и двете — истински семеен живот, щастлив и пълноценен, и успешна кариера.

— Предполагам, че може — даде знак на бармана да напълни чашите им отново и тя не възрази. — Но много зависи от това какво разбирате под думите *успешна* и *кариера*. Мисля, че вашата кариера

просто не би могла да бъде скромна. В определен смисъл вие сте знаменитост. И ще трябва да си платите за това.

— А вие? — искаше ѝ се да научи повече за него. Харесваше го.

— Аз не съм знаменитост. Аз съм просто архитект. Но от най-добрите.

— Щастлив ли сте?

— Не — каза го съвсем простичко, сякаш това бе нещо, което бе приел отдавна и не се оплакваше. — Предполагам, че всички ние сме много самотни — изгледа я многозначително.

— А съпругата ви? — Кейт прикова поглед в очите му.

— Предполагам, че тя също е нещастна.

— Не разговаряте ли за това?

— Не. Тя е много добре възпитана жена. И — поколеба се само за миг — аз никога не ѝ задавам подобни въпроси. Познаваме се от деца и се оженихме много млади. Току-що бяхме завършили колежа. Аз смятах да стана художник, а тя имаше намерение да се занимава с изящни изкуства. Вместо това баща ми предложи да продължа образованието си в „Йейл“. Записах архитектура, дипломирах се и това беше началото. И двамата забравихме за мечтите си. За дребните и незначителните мечти. Големите осъществихме лесно. Прекалено лесно — а след това широко се усмихна и погледна Кейт, която вече бе повярвала на всичко казано. — Сега вече знаете целия ми живот, госпожице Харпър. От началото до края. Пълният провал на брака ми, душевните ми страдания, дори страховете ми, че мога да получа инфаркт. Можете да използвате чутото в следващия си роман — довърши питието си, отново я погледна и се усмихна иронично. — А аз съм готов да се обзаложа, че дори не си спомняте името ми.

Визитната му картичка все още беше у нея, но тя изобщо не я бе прочела. Погледна го и се усмихна смутено.

— Неприятно ми е да си го призная, но сте прав. А и освен това, много трудно помня имена.

— Аз също. Единствената причина, поради която запомних вашето, е, че книгата ви много ми хареса. Кейтлин, нали? — хареса ѝ начина, по който произнесе името ѝ.

— Кейт.

— Филип. Филип Уелс.

Той подаде ръка и тържествено се ръкуваха. Изведнъж управителят на заведението с раирания костюм дискретно застана зад тях.

— Синьор, синьора, масите ви са готови — посочи с ръка към центъра на заведението, а Филип изгледа Кейт.

— Не можем ли да вечеряме заедно? Или ще наруша усамотението ти?

Изобщо не му хрумна, че тя може би очаква някого, но идеята да вечерят заедно й хареса. Никак не й се искаше да остане сама.

— Не, това би било чудесно.

Управителят мигновено се съгласи, Филип плати питиетата на бармана и те се отправиха към центъра на ресторанта. От масата им се виждаха две нарисувани по диагонал зебри. Кейт ги погледна с несигурно изражение и намигна на Филип, който искрено се разсмя при вида й.

— Зная. Наистина са ужасни. Но най-смешното е, че при всеки ремонт тук се хвърлят баснословни суми за възпроизвеждане на тази обстановка. Включително за изкуствените растения и за зебрите. И може би имат право. Постоянните посетители сякаш държат на тях.

— Толкова ли често идваш тук?

— Посещавам Ню Йорк доста често и винаги когато съм в града, вечерям тук. Както ти казах вече, пристрастен съм към всичко италианско.

Особено към жените, но не й каза нищо за това. Но тя така или иначе се досещаше. Не приличаше на мъж, който е верен на жена си, а и освен това й бе казал достатъчно, за да разбере, че е нещастен. Това бе обичайната прелюдия в подобни случаи, но Кейт не се дразнеше. Харесваше го. Беше твърде интелигентен и приятен събеседник. По-добре да разговаря с него, отколкото да стои в стаята си и да гледа телевизия. А и освен това, Ник също не си беше у дома... Името на Ник отново й припомни тревогите и угризенията, които не й даваха покой.

— Кога си живял в Рим? — опита се да мисли за Филип, а не за Ник. Поне по време на вечерята.

— Върнахме се преди десет години. Бяхме там докато децата бяха малки. Всъщност дъщеря ми се роди в Рим. Очарователен град.

— Посещаваш ли го често?

— Веднъж или два пъти годишно. Служебните ми ангажименти са предимно в Париж и Лондон и по-малко в Рим — Кейт започваше да разбира, че кариерата му наистина е много успешна. Париж, Лондон, Рим, Ню Йорк. Звучеше толкова вълнуващо. Зачуди се дали и на нея някога ще ѝ се наложи да направи обиколка из Европа във връзка с книгата си. Ник сигурно щеше да я убие. Ако все още са заедно.

По време на цялата вечеря разговаряха леко и непринудено, без повече да разголват душите си и да споделят най-съкровени тайни. Тя му разказа някои забавни истории за Сан Франциско, а той — за приключенията си в чужбина. Шегуваха се непрекъснато, а за десерт си поръчаха *zabagttone*.

— Трябва да дойдеш в Сан Франциско. Никъде другаде не правят толкова хубав *zabaglione*. Този тук е просто безвкусен в сравнение с онзи — вечерята беше прекрасна, но изведнъж усети колко много ѝ липсва прекрасният, напоен с ром деликатес на „Ванеси“.

— Може и да те изненадам някой ден — тя се разсмя. Това наистина щеше да бъде изненада. Но бе сигурна, че той не говори сериозно. — Всъщност, не съм бил в Сан Франциско повече от двадесет години. Работата ми е съсредоточена предимно в източната част на страната и в Европа. Твърде малко ангажименти имаме по западното крайбрежие и винаги, когато излезе някаква работа там — погледна я смутено, — изпращам някой от заместниците си.

— Страхотно. Смяташ, че Калифорния не е достойна за теб? — заяждаше се и той се разсмя.

— Признавам си, така е. Работата там винаги ми се е струвала твърде лека и повърхностна.

— А може би това е добродетел.

— Никога не съм разглеждал нещата от този ъгъл. Но може и да си права.

Усмихна ѝ се и подписа сметката, а тя веднага се намръщи.

— Не мисля, че това е редно, Филип. Нека да платя моята половина.

— Колко си еманципирана! Не ставай смешна.

Усмихна се снизходително и остави няколко банкноти на масата.

— Моля те, недей. В края на краищата — усмихна се закачливо — имам доста тлъста банкова сметка.

— В такъв случай ще те оставя да платиш напитките, ако успея да те примамя да пийнем по нещо в „Карлайл“ или в „Боби Шорт“. Само за един час... — поканата беше твърде примамлива, но тя със съжаление погледна часовника си.

— Ще се съгласиш ли на по едно питие в хотела? Боя се, че утре трябва да ставам безбожно рано. Трябва да съм в студиото в седем и петнадесет.

— Аз самият трябва да съм на едно събрание на „Уол стрийт“ в седем и тридесет. Така че смятам, че предложението ти за хотела е добро.

Беше повече от добро. Беше чудесно. Един пианист свиреше тихо и ненаатрапчиво, а заведението беше полупразно и изненадващо романтично за един хотелски бар.

— Бях забравила, че този бар е толкова приятен — тя се огледа с изненада и той се разсмя.

— Затова ли го предложи? Сигурно си мислила, че ще ни посрещнат с неонов светлини и музикален автомат.

Тя се разсмя.

— Щеше да е много забавно, ако барът на „Риджънси“ наистина изглеждаше така.

Разсмяха се и отпиха от коняка си. Беше пила доста тази вечер, но не се чувстваше пияна. На вечеря си бяха поделили половин бутилка вино, но бяха хапнали добре и храната компенсираше погълнатия алкохол. Започваше обаче леко да усеща въздействието на коняка. Той подсилваше удоволствието ѝ от приятната музика и от топлия допир на крака му до нейния.

— Какво ще правиш в телевизията утре?

— Ще се правя на интересна — каза го сериозно и той се разсмя.

— Говоря сериозно. Винаги съм бил очарован от живота на знаменитостите.

— Недей. Изтощително е. И много досадно през повечето време. Все повече и повече се убеждавам в това. Бях тук през август и тогава всичко ми се струваше интересно и вълнуващо. Два месеца по-късно откривам, че е много изморително и досадно.

— Трябва ли да се подготвяш предварително?

— Всъщност не. Преди всяко шоу ме питат за какво бих искала да разговаряме. А и аз вече имам известна представа какво очакват от

мен. И това е почти всичко. Останалото е чар и остроумие.

Погледна го с детинското очарование на Тайг и Филип се разсмя.

— Виждам, че се отнасяш много сериозно към ангажиментите си. Между другото, Кейт, мога ли да те поканя утре на обяд? Имах една среща, която отпадна и изведнъж се оказах свободен.

— Ще ми се и с мен да беше така — каза го мрачно и той я погледна с разочарование. — Утре ще присъствам на един обяд с жени от някакъв литературен кръжок. Можеш ли да си представиш нещо по-ужасно?

— Няма ли начин да се измъкнеш?

— Не, ако искам да публикувам и следващата си книга.

Филип се усмихна със съжаление. Не можеше да я покани и на вечеря.

Той трябваше да присъства на някаква официална служебна вечеря, а тя вече имаше уговорка да вечеря с издателя и редактора си и някакъв тип от нюйоркския офис на литературната агенция.

— Колко време ще бъдеш в града?

— До края на седмицата.

— Добре. Значи ще можем да го отложим за друг ден. Вдругиден? Обяд?

Беше свободен и за вечеря, но реши, че ще изчака с това предложение. Съвместният обяд винаги бе добър повод за започване на нещо ново. Тогава щяха да се уговорят и за вечерта.

— С удоволствие. Къде ще се срещнем?

Вече се чувстваше доста пияна и внезапно ѝ се прииска да си легне. Погледна часовника си и с ужас установи, че вече минава един часът. Бяха прекарали доста време заедно. А сега ѝ оставаха не повече от четири часа за сън. Съвсем по нюйоркски.

Той я погледна усмихнат и остави празната си чаша.

— Чакай да помисля... къде можем да обядваме приятно. „Quo Vadis“!

— Къде се намира?

— Нагоре по улицата. Много приятно заведение.

А и освен това имаше едно основно преимущество. Намираще се само на една пряка от хотела. В случай, че обядът потръгнеше *както трябва*...

Хвана я за ръка и се отправиха към асансьора. Очите му жадно се впиха в нея, когато тя слезе на нейния етаж. Филип задържа вратата отворена за момент и я погледна. В асансьора нямаше никой — след полунощ те се движеха автоматично, без оператор.

— Лека нощ, Кейт — гласът му бе ласкав като милувка и тя почти видимо потръпна от думите му. — Утре ще ми липсваш.

— Благодаря.

Той пусна вратата, която бързо се затвори, и Кейт се почувства пълна глупачка. *Благодаря*. Колко елементарно, колко безвкусно. Колко тъпо! Господи, този човек напълно я превъзхождаше. Никога преди не беше срещала мъж като него. Беше повече европейец, отколкото американец и беше много, много изискан.

А след това влезе в стаята си и се разсмя. В известен смисъл той приличаше повече на баща ѝ. И нямаше нищо общо с Ник. Това поне бе истинско облекчение. Беше уморена до смърт от Ник, и Тайг, и Том, и от безкрайните им изисквания към нея. Уморена от чувството за вина, от неприятностите и конфликтите. Легна за момент на леглото като си обеща, че само след минута ще стане, за да се съблече.

Така и не го направи.

Събудиха я по телефона в шест и тя едва успя да се пригответи навреме.

В седем и тридесет трябваше да участва в едно телевизионно шоу, в което съобщиha грешно и името ѝ, и заглавието на книгата ѝ.

[1] Каймакът на Ню Йорк (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Различни италиански ордьоври. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Кейт успя да се прибере в хотелската си стая едва в единадесет вечерта. През целия ден не ѝ бе останала една свободна минутка. Проклетият обяд с жените, телевизионните предавания, вечерята с хората от агенцията и издателите... нямаше край. Една безкрайна въртележка — аспержи, пушена съомга и, разбира се, киселини в стомаха. Гадеше ѝ се от всичко това.

Отново не бе успяла да се обади на Тайг, но всеки път, когато успяваше да се приближи до някой телефон, разбираше, че моментът не е подходящ заради разликата в часовото време. А сега вече минаваше осем в Сан Франциско и той сигурно спи. Да можеше поне да поговори с Ник! Но той беше зает с шоуто, а когато се освободеше, тя сигурно вече ще е заспала. Нямаше никакво съобщение за нея от него, а това само по себе си беше достатъчно ясно съобщение. Кейт знаеше, че той все още е сърдит.

Малко преди да заспи се закле пред себе си, че на другия ден на всяка цена ще намери време да им се обади и на двамата. Без значение дали ще бъде в удобно време. Трябваше да поговори с тях, защото в противен случай никога нямаше да ѝ го простят.

Но на следващата сутрин излезе много рано и не ѝ остана дори една свободна минутка. А на обяд отиде в „Quo Vadis“.

Филип вече я чакаше и, останала без дъх, тя излетя от таксито и се втурна в ресторанта. Навън беше мразовито и бузите ѝ пламтяха от студения въздух.

Изглеждаше прекрасна с червените си панталони и палто от норки, а очите ѝ блестяха като смарагди. Днес за пръв път бе облякла палтото от норки, което бе прибрала, след като се премести в провинцията. Палтото, което Том ѝ бе купил, за да го облече в болницата, когато ражда сина му. А то наистина бе красиво. Дълго, разкошно и бляскаво, тъмношоколадово на цвят. Класическата му кройка все още бе много изискана и модерна. Изглеждаше зашеметяващо и Филип едва успя да овладее нетърпението си и желанието да я докосне.

— Закъснях ли?

— Не. Аз току-що пристигнах.

Помогна ѝ да съблече палтото си и усети омайващия аромат на парфюма ѝ. Прииска му се да я целуне по шията, но не сега... покъсно. Очите им се срещнаха, тя леко се изчерви и се обърна настрана.

— Е, как е Ню Йорк? Не можах да те видя в хотела вчера.

Управителят ги поведе към една уединена маса и Филип я хвана за ръката. Жестът му малко я изненада, но тя бе изумена повече от собствената си реакция. Този мъж притежаваше някакво магнетично излъчване и тя се чувстваше привлечена към него по странен и необясним начин.

— Изобщо не можах да се прибера в хотела. Цял ден тичах из града. А когато най-после успях да стигна до стаята си, веднага си легнах.

— Идеята ти е била блестяща — погледна я закачливо и тя се разсмя, а той взе менюто с вината. Поръчаха си сухо бяло бордо, което беше тръпчиво и силно. Никога преди не бе пила нещо подобно. Освен всичко останало, Филип беше отличен познавач на вината.

Обядваха омари и *mousse au skocolat*^[1] за десерт. Изпиха по една чаша еспресо, а след това той я изненада като поръча нещо, наречено *поар*.

— Какво е това? — приличаше на вода, но още първата глътка изгори устата ѝ с парещия си лютив вкус и аромат на круша. Той се усмихна на изражението на лицето ѝ.

— Това е крушово бренди. Както разбирам, госпожице Харпър, необходимо ви е да прекарвате повече време в Европа. Била ли си скоро там?

Тя се усмихна, потънала в спомени. За последен път бе ходила в Европа с Том.

— Не. От много години не съм. Ходех често с родителите си. Но това беше част от един друг живот. Не съм била в Европа — замисли се за момент — повече от седем години. Но тогава бях ужасно млада. И никой не ми е предлагал крушово бренди — а и Том едва ли е знаел, че изобщо съществува *поар*. Пиеше само немска бира. Не бе могла да го накара да опита *чинцано* или някое друго местно вино, докато пътуваха през Италия и Франция. Само бира.

— Тогава трябва да го пиеш бавно и внимателно. Доста е силно — каза ѝ го със заговорнически тон и леко се премести към нея.

— Не виждам как бих могла да го пия *невнимателно*. Направо ми подпали устата — отпи отново и премигна, но Филип сякаш нямаше никакви проблеми с питието си. Усмихна ѝ се и запали една пура „Дънхил“. Филип Уелс очевидно бе мъж с много изискан вкус. Кейт се облегна назад като внимателно го наблюдаваше как разпалва пурата си, а когато неволно отклони поглед встрани, изведнъж ѝ се прииска да ахне от изненада. Но не издаде нито звук. Седеше и го гледаше втренчено... *не можеше да бъде...* но бе точно той. Не го бе виждала от дванадесет години, но веднага го позна. Баща ѝ.

— Какво има? — Филип я гледаше въпросително през синкавия дим, който се вдигаше над пурата му. — Кейт?

Тя кимна разсеяно, но не го погледна.

— Съжалявам. Просто видях някого, когото познавам.

Беше ли променен? Не, не смяташе, че се е променил много. Косата му бе по-бяла и сякаш бе поотслабнал. Седеше заедно с една млада жена, която сигурно беше на нейната възраст. Къде беше майка ѝ? Кое беше това момиче? И защо, по дяволите, се интересуваше от него след всичките тези години?

Напълно забрави за Филип, който разтревожено се взираше в пребледнялото ѝ лице.

— Кейт, искаш ли да си ходим? — даде знак на сервитьора за сметката, без да изчака отговора ѝ. Но тя само отрицателно поклати глава и бързо стана от мястото си.

— Веднага се връщам.

Но това беше чиста лудост! Не можеше да отиде там. Той щеше да ѝ се изсмее. Щеше да я прати по дяволите. Той... но тя трябваше... трябваше... *трябваше*.

Почувства, че краката ѝ сами я отнасят към масата му и изведнъж Кейт се изправи пред него, погледна го и произнесе една-единствена дума.

— Татко?

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, а той шокиран я изгледа, а след това бавно се изправи като едва погледна седящата до него жена.

Както и преди, беше висок и представителен мъж. Остана неподвижен за миг, приковал очи в Кейт. Беше станала истинска жена.

Но не ѝ протегна ръка. Двамата стояха един срещу друг, разделени от масата и от цял един живот.

— Кейт?

Тя мълчаливо кимна, а сълзите се затъркаляха по бузите ѝ. Но на лицето ѝ имаше усмивка, а неговите очи също бяха пълни със сълзи. Не знаеше какво да ѝ каже.

— Прочетох книгата ти.

— Наистина ли?

Беше прочел книгата ѝ, но не бе направил никакъв опит да я открие, да ѝ се обади, да ѝ пише, когато... бе прочел книгата. *Защо!*

— Прекрасен роман — още един почитател. Само че от него се очакваше да бъде нещо повече. Да бъде неин баща. — Кейт... аз... аз съжалявам за всичко. Ние... ние си мислехме, че най-доброто, което можехме да направим — едва говореше под втренчения ѝ поглед, — бе да не се намесваме. Смятахме, че това само ще влоши нещата. Щеше да бъде много неловко и неудобно за всички ни.

— *Неудобно?*

О, Боже! Минаха толкова години, а той все пак си имаше извинение. Значи са прочели всичко във вестниците, знаели са какво ѝ се е случило, но въпреки това не се бяха опитали дори да ѝ подадат ръка.

Сълзите ѝ бавно спряха. Виждаше, че баща ѝ има какво още да ѝ каже. Изглеждаше добре. И това бе очевидно. Беше поостарял, но възрастта не му личеше много. И тя бе права. Той наистина приличаше на Филип Уелс. Кейт си помисли, че баща ѝ също принадлежи към групата на преуспелите неудачници. Кое беше това момиче, което седеше до него, и какво правеха в Ню Йорк?

— Вече живея в Ню Йорк — погледна надолу към момичето, а след това очите му отново се върнаха към Кейт. — А ти? — очевидно се чувстваше неудобно и Кейт усети как най-сетне се освобождава от нещо много старо и много болезнено.

Най-после. Всичко бе свършило.

— Не. Тук съм по работа.

Така щеше да му спести неудобството да я вижда, щеше да му спести необходимостта да си търси извинения, за да избягва срещите с нея. Сигурно е много неловко да имаш известна дъщеря, която е имала

лошия вкус да се появи отново в живота му. Кейт изведнъж погледна към жената, обядваща с баща ѝ, и се вгледа в младото ѝ, красиво лице.

— Съжалявам, че прекъснах обяда ви. Но просто не сме се виждали от доста време.

— Зная...

Момичето говореше много тихо сякаш разбираше всичко. Искаше ѝ се да каже на Кейт, че съжалява, но това не беше нейна война. Това беше война между Кейт и баща ѝ.

Баща ѝ отново я погледна с неудобство. Явно не се чувстваше съвсем добре между тези две толкова по-млади жени. Момичето, с което обядваше, беше с три години по-младо от Кейт.

— Кейт, аз... бих искал да ти представя съпругата си. Еймис, това е Кейтлин.

Кейтлин... продължаваше да я нарича така. Сега името ѝ звучеше кухо и безсъдържателно. Кейтлин. Беше името, което пишеха върху книгите ѝ. Нищо повече. Но тази жена... тази жена бе негова *съпруга*! Думите му изведнъж достигнаха до съзнанието ѝ.

— Твоята съпруга? — погледна го с изумление. — Развел си се с майка?

Господи, бяха преживели живота си на два различни континента! Но той бавно поклати глава.

— Не, Кейт. Тя почина — каза го толкова тихо, че тя едва го чу. За част от секундата затвори очите си, но когато ги отвори, в тях нямаше сълзи. Само кимна.

— Разбирам.

— Опитвах се да се свържа с теб, да те уведомя, но просто не можах да те намеря — а след това трябваше да я попитам. — Том вече...

Тя поклати глава и го прекъсна.

— Не. Още е жив.

— Съжалявам. Сигурно ти е много трудно. Или ти...

Все още си спомняше всичко, което беше прочел във вестниците. Но той не можеше... бяха казали... бяха решили да не отстъпват... но дали не бяха сгрешили?

Усещаше неодобрението и обвинителния поглед на младата си съпруга, която седеше до него. Еймис и той често спореха по този въпрос, особено след като тя прочете книгата.

— Да, аз все още го посещавам, татко. Той е мой съпруг.

А ти беше мой баща. Това беше подтекстът на думите ѝ. Отново погледна към Еймис и в очите ѝ проблесна едва забележима усмивка.

— Съжалявам, че ви причиних всичко това. Дяволски неприятен обяд!

Еймис само поклати глава. Искаше ѝ се да се сближи с Кейт, да стане нейна приятелка. Господи, какви негодници са били родителите ѝ! Никога не е могла да разбере отношението му, макар че той много пъти се бе опитвал да ѝ обясни. Би го убила, ако се опиташе да причини нещо подобно и на сина им. Но той никога повече нямаше да постъпи така. И го знаеше. Това дете щеше да е негово завинаги.

— Аз... ти имаш... — беше непоносимо да стои там и да ѝ задава всички тези въпроси, но те и тримата сякаш бяха герои от старогръцка трагедия, а сервитьорите, суетящи се из заведението, изпълняваха ролята на хор. — Ти имаш дете?

— Момче. На шест години — за пръв път се усмихна истински. А след това напрегнато изгледа баща си. Сякаш вече се бе досетила. — А ти?

— Ние имаме... ние също имаме син. Той е на две годинки.

Бедното малко копеленце! За част от секундата намрази този мъж, но когато погледна към Еймис, разбра, че не би могла да им се сърди.

— Искаш ли... искаш ли да седнеш при нас? — безпомощно посочи незаетия стол, но Кейт само поклати глава.

— Не, но ти благодаря. Аз наистина... трябва да вървя.

Остана за момент неподвижна, като се чудеше дали да му подаде ръка или просто да си тръгне и в този момент той бавно ѝ протегна ръка. Беше като сцена от много слаб филм. След дванадесет години раздяла той можеше само да ѝ подаде ръка. Никакви прегръдки, никакви целувки, никаква нежност и топлина.

Но всичко пасваше чудесно. Те вече бяха напълно непознати.

— Довиждане.

Погледна го за последен път и се обърна да си върви. И тогава забеляза, че жена му плачеше. Прииска ѝ се да ѝ каже, че всичко е наред, но това си беше негов проблем, не неин.

Бавно се върна при Филип, а той се изправи и я изгледа загрижено. Беше платил сметката още преди десет минути, но не бе посмял да се приближи към нея, защото бе усетил напрежението на

драматичния им разговор. Предполагаше, че онзи висок, представителен мъж, който изглеждаше толкова нещастен, е някой неин бивш любовник и му бе повече от ясно, че срещата им далеч не е приятна и приятелска. Жената, която седеше с него на масата, очевидно бе много разстроена. Съпругата? Беше малко изненадан, че Кейт бе събрала достатъчно кураж да отиде и да поговори с него. Ако, разбира се, ставаше дума за бивш любовник.

Помисли си за Маргарет в Чикаго и искрено си пожела никога да не му се случва подобно нещо.

— Добре ли си?

— Да. Можем ли да тръгваме?

Той кимна и я хвана за ръка. Кейт почувства истинско облекчение, когато отново излезе навън и усети студения вятър, който разроши косата ѝ и напълни очите ѝ със сълзи. Но това бяха бистри сълзи, сълзи от студ, а не старите, горчиви сълзи, които се събираха в душата ѝ от години.

— Кейт?

— Да — гласът ѝ бе дълбок и дрезгав. Погледна нагоре към него.

— Кой беше този човек? Или по-добре да не питам?

— Баща ми. Не бях го виждала от дванадесет години.

— И съвсем случайно попадна на него? В ресторанта? О, Боже, какво ти каза?

— Каза, че майка ми е умряла, а той има двегодишен син. Оженил се е отново.

Филип я погледна ужасен. Това, което чуваше, бе просто невероятно.

— А тази жена, която плачеше, сестра ти ли е?

Кейт само поклати глава.

— Не. Жена му.

— Исусе! — а след това отново я погледна и без да каже нито дума, силно я прегърна. Отдалечиха се на няколко крачки от ресторанта и тя бавно и мъчително се разрида. Нямахше какво да му каже, но трябваше по някакъв начин да се освободи от всичко, което бе трупала в себе си.

Двадесет минути по-късно Филип внимателно я поведе към хотела. Но най-неприятното бе, че той имаше ангажимент в три. Щеше

да закъснее. Обядът бе продължил много повече, отколкото бе планирал.

— Дори не пожела да ме види отново — изрече го като обидено, наранено дете, но той погледна към нея и видя, че в очите ѝ има още нещо — изражението на една зряла жена, която вече разбира всичко.

— Ти наистина ли искаше да го направи?

Усмихна му се през сълзи.

— Можеше поне да опита...

— *Жени!* Искаш да те помоли да се видите, за да можеш да го изпратиш по дяволите, нали? — тя кимна и избърса очи с кърпичката, която той ѝ подаде. Беше от фина ленена материя с монограм.

Ф.А.У.

Филип Антъни Уелс.

— Слушай, съжалявам, че трябва да ти го кажа — съжаляваше много повече, отколкото тя можеше да допусне, — но в три имам служебен ангажимент — погледна часовника си и се захили. — А сега е вече три и пет. Смяташ ли, че можеш да се справиш сама? На вечеря бихме могли отново да поговорим за това. Да сглобим парчетата от мозайката.

Бързо я прегърна и тя се усмихна. Нямаше нищо за възстановяване. Беше го направила още преди години. С помощта на Том. За нея те бяха мъртви от доста време насам. Може би Том беше прав в края на краищата. Старият негодник беше пълен лицемер. Беше се оженил за някаква си двадесетгодишна хлапачка и имаше син на всичкото отгоре.

— Ще можеш ли да излезеш с мен за вечеря?

Беше забравила за Филип и изненадано го погледна.

— Да. С удоволствие — имаше нужда да разговаря с някого, а той бе добър и приятен събеседник. — Съжалявам, че те въвлякох във всичко това. Някак не обичам да изкарвам целия си живот на показ и то пред непознати.

— Съжалявам да го чуя.

— Защо, да не си падаш по скандалите? По прането на кирливи ризи пред обществото?

Усмихна му се, докато бързо вървяха към хотела.

— Не, но си мислех, че вече не сме непознати. Надявах се, че вече ме възприемаш като приятел.

Отново я прегърна през раменете и тя въздъхна.

— Така е.

А след това той съвсем ненадейно спря на тротоара, погледна я и като я притисна към себе си, я целуна. Кейт се опита да се отдръпне, но с изненада установи, че не иска да го направи. Притисна се към него, обгърна го с ръце и отговори на целувката му. Искеше да почувства топлината на тялото му, но не успяваше през дрехите. А когато той отдели устните си от нейните, тя изпита безкрайно съжаление.

— Вечеря в седем? — бяха вече под козирката на хотела и тя кимна със сериозно изражение.

Беше шокирана от това, което току-що бе направила. Уелс притежаваше невероятна привлекателност и магнетизъм. Чудеше се дали той постъпва често по този начин. Беше сигурна, че е точно така.

— Чудесно. В седем.

— В такъв случай ще те оставя тук — леко я целуна по бузата и забърза към едно такси, което бе спряло на ъгъла на „Парк авеню“. Погледна я през рамо, усмихна се и махна с ръка. — Ciao, bella^[2]! Ще се видим довечера.

Скри се от погледа ѝ, а тя остана на мястото си напълно неподвижна. Беше все още толкова зашеметена от случилото се, че не изпитваше дори и чувство за вина. След това бавно мина край портиера и влезе в хотела. И докато чакаше асансьора, чу, че някой я вика по име. Един от дежурните на рецепцията отчаяно жестикулираше и викаше след нея.

— Госпожо Харпър! Госпожо Харпър! — смутена и обърквана, тя се приближи към него. Бе останал без дъх от вълнение, когато ѝ заговори. — Търсихме ви навсякъде. Господин Уотърман ни накара да позвъним във всички ресторанти в Ню Йорк.

— Господин Уотърман? Защо? — може би защото не му се беше обаждала от три дни.

Погледна съобщението, което ѝ подадоха.

„Незабавно се обадете на господин Уотърман.
Спешно.“

На листчето беше написан телефонният ѝ номер вкъщи.

Кейт се прибра в стаята и позвъни. Ник отговори от другата страна.

— Здравей. Получих съобщението ти. Какво има.

На Ник му се стори, че гласът ѝ е напълно безразличен и незаинтересован. Той просто нямаше откъде да знае, че тя е вцепенена от преживяното през последните два часа. Баща ѝ, Филип, а сега и това толкова спешно обаждане от Калифорния. Плюс разбира се телевизионните предавания, с които се бе занимавала цялата сутрин. Не можеше да се справи с всичко това. Не ѝ помогна и виното, което бе изпила на обяд.

Но поне бе трезва. Напълно трезва.

— Къде беше, по дяволите?

— Навън, за Бога! Телевизионни предавания, интервюта, обяд и вечери.

— С кого? Никой не знаеше къде се намираш.

Беше се обадил на издателите ѝ в агенцията.

— Съжалявам. Бях на обяд — чувстваше се като непослушно дете, което се оправдаваше пред ядосания си баща. Но в гласа му се долавяше не само гняв и раздразнение и Кейт леко се поизправи в стола си. — Случило ли се е нещо?

— Да — той пое дълбоко въздух и затвори очи. — Да. Случи се *нещо*. Тайг отново избяга.

— О, Боже, кога?

— Не зная. Може би снощи, а може би тази сутрин. Снощи Тили го е сложила да спи, а аз го проверих, като се прибрах вкъщи. Беше добре, но сутринта вече го нямаше. Може да е тръгнал по всяко време след като аз си легнах.

— Оставил ли е бележка?

Но и двамата знаеха накъде е тръгнал.

— Не. Този път няма нищо. Можеш ли да си дойдеш?

Беше изненадана, че изобщо ѝ задава подобен въпрос и сърцето ѝ се стопли от обич. По гласа му личеше, че е много изплашен и

изтощен и тя изведнъж разбра, че единственото нещо, което има значение за нея в този момент, е да се прибере и да го види. Преживяното в Ню Йорк ѝ бе повече от достатъчно.

— Ще хвана първия самолет. Обади ли се в полицията?

Вече знаеше какво трябва да се направи в подобен случай.

— Да. Всичко е както предишния път. Зная, че ще го намерим някъде по пътя за Кармел.

— Да.

И Кейт мислеше същото.

— Аз искам да отида там.

— Сега?

— Ще дам на ченгетата още няколко часа и ще те изчакам. След това ще можем да отидем заедно.

Тя леко се усмихна, докато го слушаше. *Ник*. Цялото ѝ семейство сякаш бе сбрано в гласа му в този момент и тя знаеше, че ще намерят Тайг.

Трябва да го намерят. Нищо лошо не можеше да му се случи.

— Какво ще правим, след като го открием? Не можем да обикаляме и да го търсим на всеки два дни.

— Ще помисля за това в самолета — беше прав, разбира се.

Беше прав от самото начало, още когато се противопостави на пътуването ѝ до Ню Йорк. Изобщо не трябваше да идва. Ако не беше...

— Ей, Кейт... — тя зачака, а очите ѝ отново започнаха да се пълнят със сълзи. — Скъпа, съжалявам, че се държах толкова лошо преди заминаването ти. Зная, че ти се струпаха много проблеми — и тогава тя отново избухна в ридания. Неприятностите следваха една след друга, всичко се въртеше около нея като в някакъв безкраен кошмар. — Хайде, мила, всичко ще бъде наред. Ще го намерим. Обещавам ти.

— Зная. Но изобщо не трябваше да идвам тук.

— Тежко ли беше?

Тя кимна, а след това затвори очи, като си спомни за Филип. Господи, какво щеше да стане, ако Ник разбереше! Молеше се това никога да не се случи. Тя само го беше целунала. Но...

Помисли си за заплануваната за тази вечер вечеря. Поне от нея щеше да се измъкне. Съдбата се бе намесила. Направи усилие и се

върна към разговора с Ник.

— Да, много. И освен това... току-що видях баща си.

— Сега? С него ли обядва? — беше зашеметен от думите ѝ.

— Не. Просто беше в същия ресторант. С жена си — каза го много тихо.

— Родителите ти са се развели? — беше изненадан почти колкото нея, а той дори не ги познаваше.

— Не, майка ми е починала. Оженил се е повторно за едно много младо момиче. Имат двегодишен син.

— Кучият му син! — докато я слушаше, на Ник му се прииска да го убие, но Кейт се овладя и изтри очите си.

— Това вече няма никакво значение, Ник, всичко свърши.

— Ще поговорим като се прибереш у дома. Обади ми се в колко часа е полетът.

Кейт телефонира по-късно и предаде съобщението на Тили. Ник бе зает в разговор с полицаите, но все още нямаше никакви новини. Тили не бе на себе си от притеснение, но Кейт се чувстваше странно спокойна. Знаеше, че Тайг е добре. Просто трябваше да бъде добре. Остави на рецепцията една бележка за Филип Уелс.

„Съжалявам, че постъпвам по този начин, но се случи нещо непредвидено и аз трябва веднага да замина за Сан Франциско. Ще ти изпратя един екземпляр от новата си книга веднага щом излезе. Ужасно съжалявам за драматичната сцена днес. Лош късмет. Бъди здрав и благодаря. Всичко най-добро.

Кейт.“

Напълно приятелска и безопасна бележка.

[1] Шоколадов мус. — Б.пр. ↑

[2] Довиждане, красавице. (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Ник я очакваше на терминала като се вглеждаше напрегнато в лицата на хората, които минаваха край него. След това я видя и силно я притисна към себе си. Тя остана неподвижна за миг, след това потърси лицето му.

— Намериха ли го?

Той поклати глава:

— Не. Но *ние* ще го намерим. Искане ми се да огледаме пътя за Кармел. Струва ми се, че полицаите просто не разбират до каква степен е обсебен от мисълта да отиде в Кармел.

— Ти каза ли им?

Ник знаеше какво има предвид и бързо поклати глава.

— Не мислех, че е необходимо. *Ние* ще го намерим.

— Ами ако не го намерим?

— Тогава ще се обадим на ФБР или на който там е необходимо. Ще го намерим.

Взеха багажа ѝ и без да разговарят повече, се отправиха към колата. Самата мисъл, че е отново до него, я успокояваше. Толкова хубаво бе да чувства ръцете му върху раменете си, да си бъде отново у дома. Въздъхна дълбоко и влезе в колата.

— Добре ли си, скъпа? — погледна я разтревожено и тя се усмихна.

— Разбира се.

Той се спря с ключовете в ръка, присегна се към нея и нежно я прегърна.

— Съжалявам, че бях такъв мръсник. Но то е, защото те обичам дяволски много...

— О, Ник...

Тя отново заплака. През целия ден сякаш не бе правила нищо друго. Но толкова много неща ѝ се бяха случили!

— Бях така пощуряла с това пътуване. Но ти беше прав. Този стремеж към слава е напълно безсмислен. Просто си бях загубила ума.

Парите, вълнението, този дяволски стремеж за утвърждаване на собственото его.

— Славата има и много хубави страни, скъпа! Не бива да се отричаш от всичко.

— В този момент искам точно това.

— Но това е глупаво. Ако не беше рекламната кампания на книгата ти, ние никога нямаше да се срещнем.

Бавно я пусна и запали колата, а тя се разположи удобно на кожената седалка. Дори колата миришеше познато, миришеше на дома. И бе пълна с най-различни техни вещи — ракети за тенис, неделния вестник, който бяха прегледали заедно само преди няколко дни. Толкова хубаво бе да се върне у дома. Да се върне при него. А сега трябваше да намерят Тайг. Докато пътуваха на юг, тя му разказваше за баща си.

— Чудя се как си се въздържала и не си го зашлевила през лицето. Кучи син!

— Нямах желание да го направя.

— Каза ли ти поне, че съжالياва за стореното?

— Не съвсем. Опита се да ми обясни. Смятал, че ще бъде *неудобно* да се свърже с мен след всичко, което се бе случило с Том. Не зная, скъпи, но той сякаш живее в някакъв си негов, съвсем различен свят. Вече се е преместил в Ню Йорк.

— Чудесно. Защото ако някога случайно попадна на този негодник, сигурно ще го убия.

Настъпи продължително мълчание и те се понесоха с пълна скорост по магистралата. И изведнъж Ник се сети за нещо.

— Знаеш ли, май е по-добре да тръгнем по панорамния път. Ако е тръгнал към Кармел, мисля, че ще е някъде там.

Кейт запали още една цигара, а след това подаде една и на него. Струваше й се, че пътуват вече цяла вечност, а бе изминал само един час. Осем часа по-рано тя беше в Ню Йорк и обядваше с Филип.

Беше едва шест часът и те бързо поеха по стария панорамен път. Все още нямаше и следа от Тайг. И тогава изведнъж Кейт силно дръпна ръкава на Ник.

— Ей там... Върни назад, Ник... Видях нещо жълто.

Беше вече почти тъмно, но тя бе готова да се закълне, че това беше якето на Тайг. Ник отби край пътя и включи на задна скорост.

— Тук ли?

— Ей там, до ония дървета.

Тя отвори вратата и изхвъркна навън. Затича се бързо през опадалите клончета и шумолящите листа към дърветата, където ѝ се стори, че бе видяла якето.

И той наистина бе там. Стоеше неподвижен. Гледаше я и не знаеше какво да направи. Отстъпи няколко крачки назад, а след това се спря и наведе глава.

Кейт много бавно се приближи към него и го взе в ръцете си.

Не му каза нищо. Не беше необходимо. Той тихичко заплака, а тя нежно започна да гали косата му. Благодареше на Бога, че се бе върнала от Ню Йорк и Ник се бе сетил да тръгнат по този път. Всичко би могло да му се случи.

Изведнъж с безпощадна яснота осъзна всички опасности, на които е бил изложен. Беше си наложила да не мисли за това в самолета. Но докато пътуваха с Ник, паниката ѝ се усилваше с всяка измината миля. Сега всичко бе свършило.

Чу Ник, който се приближаваше бавно към тях. Прегърна ги и двамата и нежно се обърна към Тайг.

— Здравей, тигърче! Добре ли си?

Детето кимна и го погледна.

— Искях да отида в Кармел. Но никой не искаше да спре и да ме вземе.

Бедничкият! Беше уморен и премръзнал и сигурно много гладен. Отново погледна майка си. Предизвикателството бе изчезнало от погледа му, но в очите му се четеше непоносима болка.

— Трябва да го видя. *Трябва*. Той ми е *баща*.

— Зная, скъпи — отново погали косичката му и кимна. Но очите му останаха сериозни и тъжни. — Ще те заведе да го видиш — Ник я погледна с изненада, но не каза нищо. — Ще отидем утре.

Момчето също кимна. Нямахше радостни възгласи, нямахше вълнение и нетърпеливо очакване. Те просто бяха решили да направят нещо, което не можеше да се избегне. Също като срещата на Кейт с баща ѝ.

И двамата разбираха, че понякога не е достатъчно само да знаеш нещо — необходимо бе и да го видиш с очите си.

— Как да постъпим, Кейт? Искаш ли да се върнем в града или предпочиташ да прекараме нощта в Кармел?

— Не трябва ли да ходиш на работа?

Той поклати глава.

— Обадох им се, че съм болен.

— Господи! Джаспар няма ли да побеснее? Искаш ли да се опитаме да се върнем навреме за шоуто?

Той поклати отрицателно глава. Щеше да мисли за това, когато се върне на работа. Тя и Тайг бяха по-важни в момента.

— Не, но мисля, че трябва да се обадим в полицията. Вече стана тъмно и те ще се притесняват. Смятам, че е честно да ги предупредим.

Тя кимна и погледна към Тайг.

— Добре. Оставаме в Кармел.

Нямаше как да го избегнат.

Ник спря точно пред хотела, в който бяха отседнали с Том. Но на нея вече не ѝ пукаше. Край на грижливо пазените спомени и на светилищата от едно отдавна отминало време. Вече бе прекалено късно за това. Много, много *късно*.

Тайг бе заспал в ръцете ѝ и тя погледна към Ник. Искаше да му каже колко много го обича, но не знаеше как. Той също я погледна и се усмихна. Но в очите му имаше тревога и страх.

— Наистина ли мислиш да го заведеш там?

Тя кимна. Трябваше да го направи заради всички тях.

— Искаш ли да дойда и аз?

— Бих искала да си там. Но мисля, че е по-добре Том да не те вижда. Присъствието ти ще го обърка, ще го изплаши. И без това сигурно ще се смути от Тайг.

— Страшно ми се иска да ти спестя поне това.

— Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

Той я целуна и излезе от колата, за да поеме Тайг. Внесе го в хотела, а детето дори не се помръдна. Обади се в полицията, че са го намерили.

Ник тихичко си уговори среща с лейтенанта за следващия понеделник. Не искаше Кейт да бъде обезпокоявана от разни следователи и социални работници. Това си беше техен, семеен проблем, но самият факт, че цялата щатска полиция бе вдигната на крак два пъти за една седмица, щеше да предизвика някои усложнения.

Ник искаше да изясни ситуацията, преди нещата да са излезли извън контрола му.

— Какво казаха?

Кейт пиеше чай в стаята им, но изглеждаше нервна и притеснена. Току-що пак бе проверила Тайг. Спеше дълбоко и едва ли щеше да се събуди през нощта. Беше прекалено уморен дори и да яде. Беше изминал твърде дълъг път само за няколко дни. А няма това не важеше за всички тях? Едва сподави една прозявка.

— Казаха, че всичко ще бъде наред. Не се безпокой за това. Трябва да поспиш малко.

— Добре съм.

— Да, и ти личи — лицето ѝ беше бледо и посивяло от напрежение и умора. От грима ѝ нямаше и следа, освен няколко черни, размазани петна под очите ѝ. Той седна на леглото до нея и я притисна към себе си. — Господи, колко се радвам, че се върна, Кейт. Страшно се безпокоях за теб.

— Когато тръгнах, си мислех, че ме мразиш.

— Така беше — усмихна ѝ се. — Но след това много мислих и разбрах, че връзката между нас е твърде специална и необикновена, за да се откажа от нея с лека ръка.

Исусе! А тя едва не го бе направила с онова конте в Ню Йорк. С ужас осъзна, че ако не ѝ се бе наложило да се прибере у дома, в този момент сигурно щеше да е с него в леглото. В известен смисъл, бягството на Тайг беше като дар Божи.

Тя затвори очи и се сгуши в прегръдката на Ник. Само за един момент. Искаше отново да го почувства близо до себе си. Стисна очи, а когато ги отвори отново, навън вече беше светло.

Слънцето бе огряло цялата стая и тя изненадано се огледа.

— Ник? — той се разсмя от другата страна на леглото. Вече пиеше кафе. — Какво стана?

— Заспа, Пепеляшке. Изведнъж. И край.

— Трябва да е било много забавно — усмихна му се и се протегна. Беше съблякъл дрехите ѝ.

— Да, страхотно.

Размениха си по една закачлива усмивка и тя се пресегна за кафето си.

— Откъде го взе?

— Синът ти и аз вече закусихме, скъпа.

— Кога?

— Преди около час.

— Господи, колко е часът?

— Почти девет.

Тя кимна, а след това и двамата притихнаха. Знаеха какво им предстои.

— Как е Тайг?

— Добре е. Не говори много. Беше дяволски гладен.

Тя се наведе и бързо целуна Ник, а след това отиде в другата стая, за да види Тайг. Той седеше до прозореца, стиснал мечето си в ръка. Тя тихичко се приближи и седна до него.

— Здравей, скъпи. Как е Уили?

— Добре е. Но беше малко гладен тази сутрин.

— Така ли? — тя се усмихна и придърпа Тайг към себе си. Беше толкова мъничък и топъл. Припомни си всичките години, които бяха преживели само двамата. — Готов ли си за днес? — знаеше за какво става дума. Само кимна и още по-силно притисна Уили към себе си. — Няма да е много забавно. Всъщност — накара го да я погледне, — това може да се окаже най-трудното нещо, което някога си правил. Той не е като другите татковци, Тайг.

— Зная.

Очите му бяха по-големи и от нейните.

— Той е като малко момче. Болно малко момче. Не може да върви. Движи се с инвалиден стол и не си спомня нищо от предишния си живот — вече почти съжаляваше, че не го бе завела по-рано, когато Том все още изглеждаше жизнен и здрав. А сега беше толкова уморен и нещастен. Срещата щеше да бъде много трудна за Тайг. — И искам да знаеш... — тя се поколеба, като се опитваше да се пребори със сълзите си, — искам да знаеш сега... че преди да се разболееш, той много те обичаше. Обичаше те още преди да се беше родил — пое дълбоко въздух и го прегърна още по-силно. — Искам да знаеш също, че и аз много те обичам. Обичам те с цялата си душа и... ако решиш, че ти е много трудно да го гледаш, не е необходимо да се насилваш. Ако искаш да си вървим, ще ми кажеш. Обещавах ли?

Тайг кимна и нежно избърса сълзите от лицето ѝ, докато тя отчаяно се опитваше да спре да плаче. Единственото, което можеше да

направи в този момент, бе силно да го притисне към себе си.

— Ник ще дойде ли?

Тя се отдръпна и го погледна.

— Искаш ли?

Тайг кимна:

— Може ли?

— Няма да може да види Т... татко ти, но ще бъде там.

— Добре — а след това се обърна към нея и умолително я погледна. — Може ли вече да тръгваме?

— След малко. Само да си изпия кафето и да се облека.

Той кимна, но не се помръдна от мястото си.

— Ще чакам тук.

— Ще побързам.

Ник вдигна очи и я погледна, когато тя отново влезе в стаята. Предстоеше ѝ още едно жестоко изпитание. Но може би това беше краят. Той искрено се надяваше да е така.

— Добре ли си?

— Да. Иска и ти да дойдеш с нас — погледна го с огромните си, бездънни зелени очи, които той толкова много обичаше. — А и аз също.

— Ще бъда с вас.

— Ти винаги си.

— Радвам се да го чуя.

Подаде ѝ кафето и една препечена филийка, но тя не можеше да яде. Стомахът ѝ се бе свил на топка и дори и от кафето ѝ се гадеше.

Единственото, което можеше да прави, бе да мисли за Тайг и за баща му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Ник навлезе в алеята и спря на мястото, което тя му показва, зад административната сграда.

— Тук ли да ви чакам? — Кейт изглеждаше много притеснена, а Тайг мълчаливо седеше в скута ѝ и се оглеждаше наоколо.

— Можеш да се приближиш към вилата. Наблизо има и други хора. Няма да правиш впечатление.

Той кимна и всички слязоха от колата. Тя хвана ръката на Тайг и го погали по косата. Той все още носеше Уили със себе си. Кейт се бе обадила предварително, за да предупреди господин Ерхард. Това поне беше нещо.

Тримата мълчаливо се отправиха по алеята и Кейт посочи една малка, бяла пейка от ковано желязо.

— Защо не ни почакаш тук, скъпи? Вилата вече се вижда.

Тя отново посочи с ръка и той погледна нататък. Ето как бе прекарала всичките тези години. Ник едва успя да се пребори със сълзите си, когато си помисли за това.

Погледна надолу към момчето и нежно докосна бузката му.

— Всичко е наред, тигърче.

Тайг кимна, а Кейт го хвана за ръка и продължиха нататък. Господин Ерхард ги чакаше на входа. Погледна Тайг и топло му се усмихна. Кейт вече бе забравила за Ник. Сега вече беше в света на Том. Продължаваше здраво да стиска ръката на Тайг. Искаше той да разбере колко много го бяха обичали помежду си. Искаше ѝ се да види у Том нещо, което отдавна вече го нямаше. Но най-много от всичко искаше Тайг да преживее без особени сътресения тази среща. Прегърна го през раменете и се опита да се усмихне.

— Тайг, това е господин Ерхард. Той се грижи за татко ти. Прави го вече от много години.

— Здравей, Тайг. Имаш много хубаво мече. Как се казва?

— Уили — очите на Тайг изглеждаха огромни, а господин Ерхард бързо погледна Кейт.

— И ние си имаме един Уили. Искаш ли да го видиш? — Тайг кимна, като се опитваше да надникне във вилата. Господин Ерхард се отмести и Кейт и Тайг бавно влязоха вътре. Въпреки хубавото време Том седеше вътре и когато го погледна, Кейт разбра, че напоследък той прекарва вероятно по-голямата част от деня във вилата. Изглеждаше слаб и призрачно блед и сякаш бе отслабнал с повече от пет килограма през изминалите две седмици. Но този път очите му бяха топли и добри, а когато зърна Тайг, на лицето му разцъфна усмивката, която тя не бе виждала от години.

Кейт здраво стисна зъби, за да не се разплаче.

Том се обади пръв.

— Ти също имаш Уили? И аз си имам — веднага му показва мечето си и Тайг се усмихна. — Дай ми да видя твоето — протегна голямата си ръка и Тайг му подаде Уили. В следващите няколко минути сравняваха мечетата си, а Тайг крадешком изучаваше баща си. Най-напред решиха, че мечето на Тайг, е по-здро и запазено. — Искаш ли малко бисквитки? — бяха му останали малко от предишната вечер и той поднесе чинията на Тайг докато Кейт и господин Ерхард мълчаливо ги наблюдаваха. *Двете момчета* си хапваха бисквити, а Тайг тихичко се настани в люлеещия се стол. — Как се казваш?

— Тайг.

— А аз съм Том. А това е Кейти — широко усмихнат погледна към Кейт и тя също му се усмихна. — Кейти идва да ме вижда често. Тя е много добра и аз я обичам. И ти ли я обичаш? — Тайг мълчаливо кимна. Един страничен наблюдател би си помислил, че Том прави всичко възможно да говори като дете, за да предразположи Тайг. Приличаше на човек, който всеки момент може да заговори като възрастен. — Искаш ли да видиш лодката ми?

Тайг го погледна с изненада и се усмихна.

— Да. И аз имам лодка.

Поговориха малко и за лодките, а след това се намеси господин Ерхард.

— Искате ли да се поразходим до езерото? Ще можем да пробваме лодката на Том.

Баща и син приеха предложението с ентузиазъм и Кейт с усмивка застана зад стола на Том, а Тайг тръгна до тях. Изглеждаше почти горд, докато вървеше край баща си.

На езерото прекараха половин час и всички се забавляваха от сърце. Дори Том за известно време изглеждаше много по-добре. Но след това Кейт забеляза, че той започва да се изморява и господин Ерхард предложи да се върнат обратно във вилата.

За пръв път от много време насам Том веднага се съгласи, хвана ръката на Тайг и заедно се отпавиха назад. Господин Ерхард буташе стола му, а Тайг продължаваше да върви край него. Малкото момче здраво стискаше ръката на съсухрения вече мъж, а Кейт не сваляше очи от тях. Радваше се, че го бе довела. А когато стигнаха до вратата на вилата, Том се наведе и откъсна две ярки оранжеви цветчета. Едно за Кейт и едно за сина й.

Изглежда Тайг сериозно и продължително, а след това му подаде цветето и отново го хвана за ръката.

— Защо дойде да ме видиш?

Кейт усети, че сърцето й замира от ужас, но Тайг го погледна, без да трепне.

— Имах нужда да те видя.

— Аз също имах нужда от това. Грижи се за Кейти.

Тайг тържествено кимна и тя видя, че и неговите очи, както и нейните, бързо се напълниха със сълзи. Том никога преди не бе казал подобно нещо.

— Ще го направя.

— А Уили? Грижи се добре и за Уили — този път Тайг само кимна, а след това неочаквано се наведе и целуна Том по бузата. Том му се усмихна и бързо го прегърна.

— Обичам те.

Думите бяха на Тайг.

— И аз те обичам.

А след това се разсмя с чистия си, ясен момчешки смях. Тайг го погледна и също се разсмя. Сякаш чудесно се разбираха помежду си, сякаш имаха някаква обща тайна, която никой, освен тях не знаеше. Сякаш се отнасяха към живота безгрижно и с леко сърце, макар никой около тях да не споделяше настроението им. Те и двамата бяха малки момчета. Том все още се смееше, когато господин Ерхард го вкара във вилата.

— Време ли е вече за моята сутрешна дрямка?

Господин Ерхард погледна към Кейт и кимна. Беше достатъчно. По-добре да спрат дотук.

— Да, време е.

— Мразя да спя.

Намръщи се и погледна Тайг.

— Аз също — Тайг му се усмихна и отново взе мечето си. Том го погледна с твърде странно изражение и също се усмихна.

— Хайде да ги сменим.

— Какво?

— Да сменим мечетата. Аз ще ти дам моя Уили, а ти ще ми дадеш твоя. Искаш ли? Моят Уили вече се умори да живее все тук.

Лицето на Тайг светна от радост, сякаш баща му току-що му бе дал най-скъпоценния дар на света.

— Разбира се.

Той му връчи мечето си с тържествено изражение, а Том отиде със стола си да вземе своето мече и го подаде на Тайг.

— Грижи се добре за Уили.

— Ще го направя — Тайг отново се наведе и го целуна, а Том само се усмихна.

— Довиждане.

Тайг го изгледа продължително, сякаш се чудеше какво да каже, но накрая само се усмихна и се отправи към вратата.

— Довиждане.

Кейт се приближи до Том и застана до него, поставила ръка на рамото му. Двамата заедно погледнаха към сина си, който стоеше на вратата и се усмихваше, стиснал мечето си в ръка.

Беше видял баща си. Беше победил. Том я погледна с уморена усмивка. Посещението бе доста изтощително, но и той изглеждаше така сякаш току-що бе спечелил нещо.

— Довиждане, Кейти.

Нещо в изражението му сякаш прободеше сърцето ѝ и тя не можа да му каже довиждане. Тайг все още ги наблюдаваше от вратата.

— Скоро ще дойда пак.

Той само кимна и щастливо се усмихна. Не сваляше очи от Тайг. А когато излязоха навън на топлото есенно слънце, Кейт все още усещаше погледа му на гърба си. Тя погледна надолу към Тайг и избърса очите си.

— Радвам се, че дойде...

— Аз също.

А след това усмихнат се отправи към пейката, на която бяха оставили Ник. Кейт напълно го беше забравила. Бавно тръгна след Тайг, като се опитваше да се съвземе от дългия час, който бяха прекарвали с Том.

— Здравей — Тайг застана пред него и се усмихна широко. — Имам си нов Уили.

— На мен ми прилича на стария.

Ник се усмихна и изпитателно се вгледа в очите на детето, но в тях имаше само безкрайна любов и топлина. Посещението никак не му бе навредило.

— Искаш да кажеш, че и той има същото мече? — погледна го топло и Тайг кимна. — Чудесно.

А след това погледна Кейт, която стоеше край тях. Все още държеше двете цветчета, които Том им бе подарил след разходката.

— Как си?

— Добре. Но бях забравила, че и ти си тук.

Усмихна му се. Изглеждаше замислена и уморена, но на лицето ѝ бе изписано истинско облекчение.

— Зная. Но се радвам, че съм с вас.

— Аз също. Ник... — тя погледна надолу за миг, а след това отново прикова поглед в очите му. — Ще можем ли да отидем в къщата ми в провинцията за няколко дни? Имам предвид ние тримата. Искат ми се... — не знаеше как да го каже, но усещаше, че трябва да се върне там. Сякаш имаше нужда да се махне от града, от книгата и от всичко, което се бе случило. — Ще можеш ли да се измъкнеш?

— Ще трябва да спрем някъде и да си купим няколко тениски и дънки. Да, мога да се измъкна. Мисля, че и на тримата ще ни се отрази добре.

— И аз така смятам.

— Тъгуваш ли за провинцията, скъпа? — изгледа я с любопитство, докато вървяха към колата. Не си бе помислял за това.

— Не. Не зная. Просто имам нужда да отида там. Само за няколко дни.

— Добре.

Прегърна я с едната си ръка, а с другата обгърна Тайг и тримата заедно стигнаха при колата. Кейт изпита истинско облекчение, когато „Мед“ се стопи далече зад тях.

Не искаше да остави Том, но вече беше време да го направи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Идеята на Кейт да се върнат в къщата ѝ сред хълмовете за няколко дни се оказа чудесна. Посещението им там им осигури свободно време, за да осмислят всичко случило се през изминалата седмица.

Ник и Кейт имаха нужда да останат няколко дни заедно с Тайг. Той вече беше спокоен и в мир със себе си. През първия ден бе необичайно мълчалив, седеше сам на двора, стиснал мечето, което Том му бе подарил.

Но не беше нещастен. Беше просто умислен.

На следващия ден Кейт внимателно го погледна, докато седяха заедно на слънце. Ник беше зает с нещо в къщата.

— Може би трябваше да му разкажа за коня си — каза Тайг.

— Всъщност той никога не е обичал конете.

Кейт погледна към хълмовете, потънала в спомени. За момент почти забрави за момчето. Той я погледна недоверчиво.

— Не е обичал коне! — Тайг изглеждаше шокиран. Тя се усмихна и погледна малкото му лице. Вече изглеждаше по-добре. Отпочинал и щастлив, пак приличаше на предишното момче, а не на бездомното скитниче, което бяха намерили на пътя за Кармел.

— Как е могъл да не обича конете?

— Той обичаше футбола. Това беше целият му живот.

— И точно затова е станал такава звезда.

Кейт се усмихна на гордостта, която се долавяше в гласа на момчето.

— Да, така е.

— А ти също ли си голяма звезда, мамо?

Тя се захла и го погледна.

— Не. Написах една книга, която хората много харесват, но това не ме прави звезда. Никой не ме познава — облегна се назад и изпъна дългите си крака. — Но всички познаваха баща ти. Където и да ходехме, хората му искаха автографи, искаха да го докоснат, а жените искаха дори да го целунат.

Усмихна се, а Тайг се разсмя.

— И той позволяваше ли им?

— Не, когато беше с мен.

— Сигурно е много приятно да знаеш, че хората те обичат толкова много...

— Понякога. Но друг път е много трудно. Хората очакват прекалено много от героите си. Не ги оставят на мира. Не им позволяват да бъдат самите те, да живеят собствения си живот.

— Това не би ми харесало — откъсна едно листенце и започна внимателно да го разглежда.

— И на него не му харесваше. И точно затова не издържа. Всички хора около него постоянно го притискаха, изискваха от него и невъзможното. А той искаше единствено да играе футбол. До края на живота си.

— А не можеше ли?

Тя поклати глава.

— Не, скъпи. Професионалните футболисти остават в отбора само няколко години. А след това ги принуждават да се оттеглят.

— Какво означава това?

— Да спрат да играят.

— Завинаги?

— Завинаги.

— Но това е ужасно!

Захвърли листенцето и я погледна.

— Точно така се чувстваше и баща ти. Не искаше да се занимава с нищо друго. А те го накараха да напусне. А след това много хора започнаха да го тормозят и измъчват с въпроси и глупави коментари. Имам предвид журналистите, вестниците, запаянковците.

Това беше най-доброто обяснение, което можеше да му даде. Освен това беше истина.

— И той полудя. Така ли?

— Нещо такова.

— Спомня ли си, че е играл футбол?

— Не. Не мисля, че си спомня нещо. Той познава само господин Ерхард и мен, а също и мястото, в което живее. А сега вече познава и теб.

Усмихна му се, но очите ѝ бяха тъжни и далечни. В този момент Ник излезе от къщата. Носеше одеяло и две ябълки. Подаде им по една и ги погледна с обич и топлота.

— Благодаря, мили.

Усмихна му се и му изпрати целувка.

— Вие, приятелчета, не искате ли да поседнете на това одеяло?

— Не — Тайг го изгледа пренебрежително, а след това си спомни нещо... думите, които баща му му бе казал... — Ти искаш ли, мамо?

— Добре — тя също си спомняше думите на Том.

Грижи се за Кейти.

Тримата разстлаха одеялото, седнаха на него и загризаха ябълките си. Кейт и Ник си поделиха едната, а Тайг лакомо се захвана със своята. Бяха свежи селски ябълки. Предишния ден ги бяха купили от пазара.

— Искаш ли да отидеш в ранчото на Адамс и да видиш новите му коне? — Ник го погледна, докато отхапваше от тяхната ябълка, но момчето само поклати глава.

— Не. В парка има по-хубави коне.

— В Сан Франциско!

Ник изглеждаше изненадан, но Тайг упорито кимна. Кейт се усмихна докато ги слушаше. Това място вече не ги задоволяваше. Стана ѝ смешно като си помисли, че само допреди четири месеца Тайг изобщо не бе напускал градчето и околността. Спомни си първото им пътуване до Сан Франциско през юни... и нейното отиване там един месец преди това...

— За какво мислиш, Пепеляшке?

Ник ѝ подаде ябълката, тя отхапа и му я върна обратно.

— Мислех си за живота ни тук през пролетта. Никой от нас с Тайг не бе излизал извън този град. И изведнъж всичко се промени, случиха се толкова много неща.

— Точно така стана.

— А ти какво прави през пролетта, господин Уотърман?

Погледна го с любопитство и се захили.

— Това изобщо не е твоя работа.

Захили ѝ се в отговор и довърши ябълката.

— Толкова ли беше лошо?

— Що не си... — каза го съвсем тихичко и леко целуна шията ѝ. Вече не се притесняваха толкова много от присъствието на Тайг. На Ник му хрумна още нещо. — Искаш ли да отидеш да се видиш с Джоуи?

Но Тайг отново поклати глава. Вече се бе сбогувал с тукашния живот. Имаше вече нови приятели. Имаше нов живот.

Прекараха следобеда заедно. Купиха си пържоли в града и Ник ги опече в задния двор. Вечерта заедно гледаха телевизия, направиха си пуканки на камината, също като първия път, когато Ник ненадейно бе пристигнал от Лос Анджелис. И както в старите дни, изчакаха Тайг да си легне, а след това се втурнаха към спалнята си, изпълнени с копнеж и непреодолимо желание.

— Боже, Боже, колко си нетърпелива тази вечер...

Ник я дразнеше, докато тя леко целуваше вътрешната страна на бедрото му и закачливо подръпваше шортите му.

— Доколкото си спомням, не ми се наложи да те дърпам насила, господин Уотърман.

Седна на пода до него, облечена само със сутиен и бикини, и весело се разсмя. След срещата с Том изглеждаше много по-щастлива и много по-освободена.

— Кейт? Доволна си, че отидохме да го видим, нали?

Тя мълчаливо кимна.

— Изпитвам огромно облекчение. Вече нямам никакви тайни нито от теб, нито от Тайг. Всичко вече е казано и отново се чувствам свободна.

— Ами той?

Все още не бяха разговаряли за това, но имаше няколко въпроса, които Ник чувстваше, че трябва да зададе.

— Какво искаш да кажеш, Ник?

Погледна нагоре към него. Беше спокойна и омиротворена и той бавно коленичи до нея.

— Питам те какво ще стане с Том отук нататък. Разбирам, че не можеш да спреш да го посещаваш след всичките тези години, но... е, добре, това те съсипва, Кейт.

— Не, не мисля, че е така. Аз вече не съм сама. Вече мога да споделя част от бремето и отговорността с теб и Тайг. Мога да ви говоря за чувствата си, да ви разказвам за него, за състоянието му, за

проблемите му — настъпи моментно мълчание, тя наведе глава и погледна брачната си халка. Без да каже нито дума, внимателно я измъкна от пръста си и здраво я стисна в ръка. — Всичко свърши, Ник! Вече няма да ходя толкова често. Дори не съм сигурна, че това ще му направи впечатление. Е, може би в началото, но ориентацията му във времето е толкова слаба, че скоро ще забрави. Мисля си, че ако ходя веднъж на няколко седмици, ще бъде справедливо към всички. Ти какво ще кажеш?

Обърна се и го погледна. Очите ѝ бяха влажни и странно блестяха, но тя не изглеждаше нещастна.

— Мисля, че си забележителна жена и аз никога не съм те обичал толкова силно, както в този момент. Както и да *решииш* да постъпиш, Кейт, каквото и да решиш да направиш, аз ще го приема.

— Точно това исках да зная. Но това означава, че няма да можем да се оженим, докато той е жив. Аз... аз не бих могла да постъпя с него по друг начин. Зная, че той дори няма да разбере, че съм се развела с него, но аз просто *чувствам*, че това няма да е справедливо.

— Нямаме нужда от документи и брачно свидетелство, за да си принадлежим напълно, Кейт. А когато настъпи моментът, ще можем да се оженим. А междуременно... — усмихна се широко. Тя току-що му бе дала единствения дар, който винаги бе искал от нея — обещание за женитба, макар и в неопределеното бъдеще. Погледна я закачливо. — Знаеш ли, дори и не подозирах, че гледаш сериозно на нашата евентуална женитба. Мислех си, че си решила да държиш на така скъпоценната ти независимост поне докато станеш деветдесетгодишна.

— А защо не! — погледна го глуповато за момент, а след това очите ѝ се изпълниха с предизвикателство. — Не мога да ти позволя да взимаш всички решения вместо мен, Ник. Дори и ако се оженим някой ден. Навремето Том решаваше всичко вместо мен и сега знам, че това е било грешка.

— Разбирам. Мисля, че досега се справяхме сравнително добре.

— И аз така мисля — лицето ѝ отново омекна. — А това не е единственото нещо, с което се справяш добре.

— О? — очите му палаво затанцуваха и тя се разсмя.

— Не, развратник такъв. Имам предвид Тайг. Ти беше край него в най-трудните моменти от живота му. Не мисля, че той изпитва

неприязън или неодобрение към теб.

— Струва ми се, че посещението при баща му още повече улесни нещата.

— Вероятно. Но ти се справи забележително, скъпи. Боя се, че и двамата с Тайг бяхме доста труднички в началото.

— О, Боже, призна си! Бързо, магнетофон...

— Я млъквай! — тя се пресегна и закачливо подръпна косъмчетата по гърдите му. — И между другото, смятам да затворя къщата.

— Коя къща? — животът с Кейт бе пълен с изненади. Доколкото можеше да разбере, тя сякаш бе решила да заключат къщата им в Сан Франциско и да се преместят някъде другаде.

— Тази къща, глупчо! Вече нямам нужда от нея.

— Искаш да кажеш, че се отказваш от най-силния си коз? От убежището, в което винаги можеше да избягаш и да се скриеш от мен?

— Ето какво си си мислил за мен! — опита се да се престори на обидена, но бързо се разсмя. — Как разбра?

— Е, не съм чак толкова глупав, колкото си мислиш.

— Никога не съм казвала подобно нещо.

— Добре. Тогава ми кажи истината. Защо си решила да затвориш къщата? И какво точно имаш предвид под думата *затварям*? Да не би да искаш да кажеш, че се отказваш от нея напълно?

— Точно така. Ние нямаме нужда от нея. Не сме идвали тук откакто сме се преместили в Сан Франциско, а и едва ли ще го правим за в бъдеще. А и на мен не ми се иска. Тази къща е част от живота, с който вече приключих — лицето ѝ отново помръкна, а след това бавно разтвори ръката си и погледна халката, която бе свалила от пръста си само преди няколко минути. — Всичко свърши. Край.

Без да каже нито дума повече тя остави пръстена на масата и силно се притисна към Ник.

Никога преди не се бе държала така свободно с него, както през тази нощ. Сякаш завинаги се бе освободила от клетката, в която бе живяла толкова дълго. Отдаде му се, както никога преди не го бе правила. Тялото ѝ се извиваше от неутолимо желание и екстаз под ласките на опитните му ръце и нежните докосвания на езика му.

На следващата сутрин закусиха сами в кухнята, преди да събудят Тайг и да му съобщят, че тази сутрин той и Ник тръгват за Сан

Франциско.

— Без теб, мамо? — очакваше, че детето ще протестира, но беше напълно изненадана от радостта, която се изписа на лицето му.

— Можеше поне да се престориш, че ти е мъчно, негодник такъв!

Но всъщност изпита истинско облекчение. Струваше й се, че малкото им семейство е станало много по-задружно и сплотено през изминалите дни.

— И колко време ще бъдем сами?

Очите му палаво заблестяха и Ник се разсмя.

— Толкова, колкото ще ми е необходимо, за да опаковам багажа, който се намира в тази къща. И като стана дума за това, млади господине, искам тази сутрин да прегледаш всичките си игри и играчки и да решиш кои са за хвърляне и кои искаш да вземеш със себе си в Сан Франциско.

Нямаше кой знае колко неща останали в гардероба и шкафа му, но бяха достатъчно, за да го ангажират за няколко часа.

Всички запретнаха ръкави и започнаха да опаковат вещите. В късния следобед Кейт продължи сама. След обяда Ник и Тайг натовариха колата и се отправиха към Сан Франциско. Кейт с изненада установи колко уютно и спокойно се чувства сама в къщата. Непрекъснато размишляваше върху решението си, докато опаковаше кутиите, които тя и Ник бяха взели от супермаркета преди обяд.

Ник беше прав. Тя наистина се отказваше от нещо с освобождаването на къщата. Но това бе нещо, от което вече нямаше нужда — резервен изход, място, където би могла да се скрие от Ник. Преди време мисълта, че има къде да се върне, я караше да се чувства по-спокойна и уверена в себе си. Но вече не бе така. Знаеше, че ако изпита необходимост да се махне от него или пък да му покаже независимостта си, винаги можеше да го направи с думи. Можеше да отиде на разходка или пък да замине някъде за уикенда, но нямаше да се върне в къщата, в която бе живяла седем години, потънала в скръб по отминалото време.

Нямаше вече за какво да скърби. И ако някой ден отново се почувства уплашена или притеснена от нещо, ще трябва да се справи и с това, без да се опитва отново да бяга и да се крие. Тази нова увереност, която изпитваше, към самата себе си, много й харесваше.

Трябваша ѝ три дни, за да опакова всичко. Много от нещата изхвърли, на няколко кутии написа името на Тили и ги остави в гаража. Това, което остана, можеше да се събере в един малък камион — най-различни дреболии и полезни предмети, за които се уговори да ѝ бъдат изпратени по-късно в града. Написа едно писмо, за да уведоми собственика, че напуска и се зачуди дали вече не му бе дошло време за пенсиониране. Може би самият той щеше да се нанесе в къщата си.

Кейт бе живяла спокойно в нея, успяла бе да запази тайната си през всичките тези години. Спомни си колко бе щастлива, когато я видя за пръв път, колко се бе радвала, че най-после се е измъкнала от ада, през който бе преминала. Спомни си с какво удоволствие се излежаваше на тревата под приятното пролетно слънце, а Тайг растеше и помръдваше в корема ѝ. Припомни си неописуемото щастие, което бе изпитала, когато го роди, а и след това, когато го донесе в къщата. Преди да тръгне, се изправи в спалнята и за последен път погледна към хълмовете, които години наред бе наблюдавала от прозореца, притиснала Тайг към гърдите си.

А след това бавно и тържествено се обърна и излезе от къщата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— Върнах се!

Беше четири часът след обяд, когато се прибра у дома. Всички си бяха въщи. Дори и Бърт, който я чакаше в предния двор и весело махаше с опашка, докато тя слизаше от малката и грозна, взета под наем кола. Тайг трополеше наоколо с новите си ролкови кьнки, а Ник тъкмо взимаше някакви документи от колата си.

Изведнъж всички се втурнаха към нея, заговориха в един глас, прегръщаха се и се целуваха. Ник я притисна толкова силно към себе си, че тя едва успя да си поеме дъх.

— Жено, ако пак заминеш някъде през следващите шест месеца, аз напълно ще полудея, а освен това... — захили се — ще подпаля новата ти книга.

— Да не си посмял! — погледна го ужасена. Изгаряше от нетърпение отново да се залови с нея. Не се бе докосвала до пишещата си машина вече няколко седмици.

— Ако го направиш, ще ти изгоря всичките бандажи и...

— Какво е бандаж?

Тайг зададе въпроса си с пълно гърло и те и двамата се разсмяха.

Целият следобед премина в смях и закачки. Ник непрекъснато подканяше Кейт да се приберат, за да си *подремнат*, а Тили заведе Тайг в парка, за да изпробва новите си кьнки. А когато се върнаха, Ник и Кейт вече си правеха чай, облечени с халатите си за баня.

— Искаш ли да дойдеш на шоуто тази вечер, Кейт?

Тя го погледна с изненада.

— Така?

— Не, предполагам, че смяташ поне да се облечеш — дразнеше я и тя бързо му се изплези.

— Искам да кажа, че ме каниш така? Без прическа, грим и всичко останало?

Изглеждаше ужасена, но той се облегна на стола и се разсмя.

— Чуй, самовлюбена госпожице. Недей забравя, че случайно живееш с режисьора на това шоу. Искан само да знам дали ще дойдеш

с мен, за да ми правиш компания, докато го записваме.

— Значи не ме каниш като гост?

Изглеждаше шокирана, но очите ѝ весело блестяха.

— Ама ти за каква се мислиш? Да не би случайно да си някаква знаменитост или суперзвезда?

— По дяволите, господин Уотърман! Ама разбира се. Аз съм автор на бестселъри.

— О, така ли? — пхна ръка под робата ѝ, а след това се наведе през масата, за да я целуне.

— Невъзможен си. Но след като ме каниш — погледна го и се усмихна, — с удоволствие ще дойда да ти правя компания. Няма ли да притесним останалите?

— Това си е техен проблем. Аз командвам там. Забрави ли?

— О, вярно! Точно така.

— Струва ми се, млада госпожо, че е крайно време да се прибереш у дома и да се установиш тук за постоянно. Вече май си забравила кой какъв е в тази къща.

Тя бавно започна да гали вътрешната страна на ръката му, а той настръхна и я погледна с блеснали очи.

— Ако продължиш така още малко, ще го приема много по-сериозно, отколкото очакваш.

— Тук, в кухнята? — отново се усмихваше. Изпитваха непреодолима страст един към друг както в самото начало. Меденият им месец отново бе започнал.

— Да, в кухнята, Пепеляшке. Готов съм да те любя навсякъде, по всяко време и по който пожелаеш начин през останалата част от живота си. Обичам те!

Кейт нежно го целуна по устните и те набързо се любиха в кухнята преди Тайг да ги е изненадал. После бързо навлякоха халатите си. Заливаха се от смях като две ужасно палави деца и отчаяно се опитваха да изглеждат така, сякаш спокойно си пият чайчето.

— Облякъл си си халата наопаки — тихо му го прошепна в ухото и се изхили, а той се обърна да я погледне и се разсмя още по-силно. Коланът на робата ѝ се подаваше през ръкава.

Продължиха така още няколко седмици. Тайни срещи в стаята, която тя на шега наричаше *тавана*, страстно и всеотдайно любене в

любимото им гнезденце на последния етаж, дълги, мързеливи закуски в кухнята, разходки с Тайг.

Често го придружаваше до студиото за записа на шоуто, а той търпеливо седеше в любимия си кожен стол, докато тя работеше върху новата си книга.

Живееха като сиамски близнаци, но това много им харесваше. И двамата разбираха, че не могат да продължават така до безкрайност — тя трябваше да направи някои проучвания във връзка с книгата, а той имаше доста допълнителна работа, която трябваше да свърши за шоуто.

Но точно в този момент имаха нужда само от едно — да са постоянно заедно.

— Не се ли уморяваш да седиш тук и да ме гледаш как се трепя върху тази глупава книга?

— Мила моя, една жена, която печели толкова много пари за работата си, не може да пише глупави книги.

— На какво дължа този подновен интерес и уважение към таланта ми?

— На последния ти хонорар. Тази сутрин видях чека върху бюрото ти. Господи, какво ще правиш с всичките тези пари?

Радваше се, че книгата се продава толкова добре. Знаеше, че това означава много за нея. Сигурност за бъдещето на Тайг, пари за лични разходи, за подаръци, които би искала да му купи. Но това означаваше още, че тя се чувства независима, а той разбираше, че това е много важно за нея.

Тя се облегна на стола си и се загледа в него, като не преставаше да се чуди какво да му купи за Коледа. Дотогава оставаше само още един месец.

— Между другото, какво би искал да получиш за Коледа? — тя запали цигара и отпи от изстиналия вече чай. Ник вдигна поглед от вестника, който четеше, докато тя работеше.

— Знаеш ли какво наистина бих искал за Коледа?

— Какво? — тя се захили. Мислеше си, че знае със сигурност какво ще й каже.

— Не ме гледай така, малка развратнице! Това, което наистина искам, е отново да видя хубавия загар на това твое бледо лице. Искаш ли през празниците да отидем до Акапулко? Или някъде другаде?

Тя го погледна с изненада.

— Никога не съм била там. Това може да се окаже много забавно.

Замисли се върху предложението му, а той напрегнато я погледна, без да отговори на усмивката ѝ.

— Кейт?

— А?

— Добре ли си?

На лицето му се изписа тревога и безпокойство.

— Разбира се. Защо?

Но и двамата знаеха защо. Беше уморена през повечето време, нямаше апетит, лицето ѝ беше болезнено бледо, а под очите ѝ имаше големи тъмни кръгове. Но въпреки това работеше много упорито върху книгата и смяташе, че неразположението ѝ се дължи на преумора.

— Защо не отидеш на лекар?

За пръв път споменаваше за това и тя с уплаха установи, че той наистина е много загрижен.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Добре. Ще помисля. Когато свърша книгата.

И какво толкова щеше да ѝ каже лекарят? Имаше ли нещо, което тя самата да не знае?

Ще ѝ каже, че е била подложена на много силен натиск? Че е живяла под постоянен стрес? Че целият ѝ живот се е променил и че синът ѝ два пъти е бягал от къщи? Че вече завършваше една книга от петстотин страници?

Всичко това ѝ беше известно. Какъв беше смисълът да ходи на лекар?

— Едва ли ще ми каже нещо, което да не зная. Ще ми каже, че се преуморявам, че съм преживяла много промени и други подобни дивотии. Има ли смисъл да харча пари, за да чуя всичко това?

— Направи ми една услуга и икономисвай пари от нещо друго — погледна я сериозно и се изправи. — Настоявам, Кейт. Обещай ми, че ще отидеш. И не след шест месеца.

— Да, любими — каза го прекалено мило и той се намръщи.

— Обещавах ли?

— Да, но само ако и ти ми обещаеш да не се притесняваш толкова.

— Разбира се.

Но и двете обещания бяха напълно фалшиви. Тя не обичаше да ходи по доктори, а той не можеше да спре да се тревожи. Не и когато ставаше дума за нея. А тя наистина не изглеждаше добре. Дори и Фелиша го бе забелязала. Но Кейт и този път бе успяла да отклони разговора от себе си.

— Какво смяташ да правиш днес?

— Имам среща с Фелиша на обяд. Искаш ли да дойдеш?

— Не, трябва да се срещна с няколко колеги в Пресклуба. А след обяд имаме събрание в студиото — погледна часовника си, а след това се наведе да я целуне. — Всъщност, вече почти съм закъснял. Ще се върна вкъщи около три часа.

— Ще се опитам и аз да съм тук по това време — опита се, но не можа да се прибере преди пет.

След обяда с Фелиша в „Трейдър Викс“, Кейт изгуби един час в пазаруване, а след това влезе в „Сакс“. Само за минутка. Само за да види дали са получили нещо ново. Но магазинът беше претъпкан и тя се почувства безкрайно уморена. Стори ѝ се, че трябва да чака асансьора с часове, а когато той най-сетне пристигна, тя се набута чак в задния му край и един от останалите пътници силно я притисна в гърба. Когато стигнаха на третия етаж, я видяха свлечена на пода. Беше припаднала. От управата на хотела поискаха да позвънят в дома ѝ, но тя не им позволи. Остана в „Сакс“ един час. Вдишваше амонияка, който ѝ бяха подали, и се чувстваше пълна глупачка. След това взе такси и се прибра вкъщи. Не смееше да шофира сама. Щеше да ѝ се наложи да каже на Ник, че е имала проблем с колата.

По дяволите!

А когато се прибра у дома, все още се чувстваше леко замаяна и несигурна. Беше решила да бъде весела и забавна с Ник и колкото е възможно по-бързо да се качи в спалнята и да си легне. Беше я поканил да отиде с него в студиото, но ще трябва да измисли някакво извинение и за това.

Пъхна ключа в ключалката и вратата лесно се отвори. Помисли си с надежда, че той може би не си е вкъщи. Но беше. Седеше във всекидневната и я чакаше, а лицето му бе разкривено от гняв.

— Как мина обядът?
— Чудесно. А твоят...? — млъкна веднага щом видя лицето му.
— Какво се е случило?
— Кой е Филип?
— Какво?
— Чу ме добре — погледна я с ярост и тя усети, че отново ѝ се завива свят. Бавно седна на един стол. — Кой, по дяволите, е Филип?
— Откъде да знам? Това някаква игра ли е?
Чувстваше се слаба и отпаднала, но гласът ѝ прозвуча сърдито. Беше уплашена. Филип? *Филип от Ню Йорк?*
— Всъщност, и аз започвам да си задавам същия въпрос. Може би всичко между нас е някаква игра? На всеки няколко месеца откривам нещо ново за теб.
— Какво означава всичко това?
— Ето това — той прекоси стаята и хвърли в скута ѝ парче хартия. — Беше в неадресиран плик пъхнат под входната врата. Помислих си, че си ми оставила бележка, но сгреших.
Хартията беше жълтеникава на цвят. Бележката беше написана с кафяво мастило, а почеркът беше красив и представителен. А след това Кейт видя монограма в горния край.

Ф.А.У.

Филип Антъни Уелс. Усети как сърцето ѝ сякаш спря за миг. Исусе! А и самото писмо никак не можеше да ѝ помогне.

„Съжалявам, че трябваше да си тръгнеш така внезапно. Обядът беше приятен, а първата вечер, която прекарахме заедно — незабравима. След като си тръгна, музиката в бара вече не звучеше така прекрасно. Най-накрая успях да дойда в Калифорния и очаквам да изпълниш две обещания. Вечерята и посещението във «Ванеси» с ненадминатия «zabaglione». Ще излезеш ли с мен довечера? Обади се! Отседнал съм в Станфорд Корт.

С обич: Филип.“

Тя едва не зяпна от изненада.

— О, Исусе! — погледна към Ник и огромните ѝ очи веднага се напълниха със сълзи.

— И аз възкликнах по същия начин. Страхотно писъмце. Но не позволявай моето неодобрение да те лиши от възможността да вечеряш с него тази вечер — гласът му тежеше от болка и гняв. Когато прочете писмото, се почувства така, сякаш някой изневиделица му бе нанесъл силен и съкрушителен удар. — И какво точно се случи между вас в Ню Йорк?

— Нищо. Съвсем случайно вечеряхме заедно. В „При Джино“.

— Случайно? — изгледа я злобно, а тя скочи на крака и захвърли палтото си.

— О, за Бога! Не можах да хвана нито едно шибано такси от летището и затова двамата с него се качихме заедно. Случайно бяхме отседнали в един и същи хотел. А вечерта, когато отидох да вечерям в „При Джино“, той беше там. Побъбрихме на бара, а след това решихме...

Разказът ѝ звучеше ужасно и лицето му изразяваше всичко друго, но не и облекчение. Но тя реши, че не трябва да се отказва по средата.

— Просто решихме да вечеряме заедно. Голяма работа! И какво от това?

— А след това?

— Какво искаш да кажеш?

— В чия стая отиде след това?

— В моята, за Бога! А той си отиде в неговата. За каква ме мислиш, по дяволите! За уличница?

— Ако си спомням правилно, през оная седмица ние почти не си говорехме.

— И какво от това? Да не би да мислиш, че всеки път, когато се караме, аз излизам и си лягам с първия срещнат?

— Не. Но очевидно си вечеряла с един.

— Върви по дяволите!

Отново грабна палтото си и го изгледа с блеснали очи. Беше побесняла от яд. *Майната му!* Ще му разкаже всичко, както си беше и ако реши, че не му харесва, може да вземе скапания си живот и да го навре, където пожелание.

— Да, вечерях с него. А после отидохме да пийнем по нещо в бара на хотела. А два дни по-късно обядвах с него. И ако Тайг не бе избягал от дома точно в този ден, сигурно щяхме да вечеряме заедно. Но това е всичко, в което съм се провинила. Не, всъщност, сега, като заговорих за това, се сетих, че го целунах. Да! Аз съм на двадесет и девет години и го целунах. Но това е всичко, което направих, кучи син такъв. И няма никаква нужда да се правиш на куче пазач. Аз мога съвсем сама да се опазя от леглата на чуждите мъже. Но искам да ти кажа, умнико, че дни наред бях благодарна на Тайг за това, че избяга точно в този ден. Защото по онова време бях толкова нещастна и неуверена в нашето бъдеще, че може би щях да легна с него. Но не го направих. И бях искрено щастлива и благодарна, че се случи така. Защото не исках да спя с него. Защото обичам теб, глупав кучи сине, а не някой друг.

Крещеше силно и цялата трепереше, риданията вече напиреха в гласа ѝ, но тя стоеше права, размахваше писмото и бавно пристъпваше към него.

Ник бе втрещен от държанието ѝ. Никога не я бе виждал в такова състояние. Изглеждаше така сякаш всеки момент ще получи удар и ще се строполи мъртва в краката му. Изведнъж се почувства истински глупак. Разбираше, че му казва истината, но когато се прибра вкъщи и намери писмото, изпадна в неконтролируем гняв. Знаеше, че му бе вярна, макар да бе малко смутен от целувката. Но можеше да преживее една целувка и беше истински щастлив, че тя не бе направила нищо повече. Само че вече бе твърде късно да се радва. Тя застана до него и размаха писмото под носа му.

— И знаеш ли какво можеш да направиш с това? Можеш да го занесеш на Филип Уелс и да го натъпчеш в шибаното му гърло. А след това можете двамата да отидете във „Ванеси“ и да се натъпчете със „zabaglione“. Не ме интересува какво ще направиш. Само се махни от очите ми!

А след това, ридаейки, тя се обърна, хвърли писмото на пода, грабна палтото и чантата си и излезе. Поспря за момент на входната врата уплашена, че може да припадне отново и той я погледна.

С нея ставаше нещо ужасно.

— Добре ли си?

— Гледай си работата! — с тези думи затръшна вратата след себе си и излезе.

Тайг беше на гости у едно приятелче, така че тя нямаше какво да прави у дома и нямаше никакво желание да остане заедно с Ник.

По дяволите и Филип Уелс! Мразеше ги и двамата.

И в този момент изведнъж се сети, че бе оставила колата си в града. Отпрати се към залива пеша, като плачеше като малко дете. Защо Филип бе постъпил така с нея? И защо Ник беше прочел писмото? А и тя, защо го бе целунала оня ден в Ню Йорк?

Седна на една ограда на няколко преки от къщата им. Остана там известно време, заровила лице в ръцете си, като хълцаше неудържимо. Искаше ѝ се да е мъртва в този момент.

А вкъщи Ник все още седеше във всекидневната, взираше се в писмото, което тя беше захвърлила на пода, и му се искаше да бе подходил по-иначе към проблема. Никога не я бе виждал толкова възбудена. А когато се спря на вратата, изглеждаше направо ужасно — лицето ѝ бе сиво-зелено и измъчено. Трябваше да бъде по-настойчив и да я накара да отиде на лекар. Може би нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

Телефонът иззвъня и прекъсна мислите му. Той тръгна към него, по пътя грабна писмото, смачка го и го хвърли в кошчето.

— Госпожа Харпър? Не, съжалявам, няма я вкъщи. Какво? Защо ме питате дали е добре? Какво е направила?... О, Боже... Не, не, всичко е наред. Аз ще се погрижа.

Остана неподвижен за момент, а след това се обади на Фелиша. Имаше късмет, че я намери веднага. Беше вече почти шест часът. Тя се съгласи да намине към тях веднага. По гласа му разбра, че нещо не е наред.

— Къде е Тайг? — огледа се наоколо. Къщата изглеждаше необичайно тиха и тъмна.

— Ще ноцува у един приятел. Проблемът не е Тайг, Лиша, а Кейт. Мисля, че тя никак не е добре.

Отново бе седнал във всекидневната и държеше главата си с двете си ръце. Фелиша седна срещу него и внимателно го погледна.

— И ти не ми изглеждаш особено добре. Какво се е случило?

— Постъпих като пълен глупак — отиде до кошчето, извади писмото и ѝ го подаде. — Намерих го като се прибрах днес. Пликът не

беше адресиран и аз помислих, че е за мен.

— Опа! — погледна го и се усмихна накриво, но на него не му беше до смях.

— И като първи глупак се нахвърлих отгоре ѝ веднага щом се прибра. Тя ми разказа цялата история. Нищо особено. Но това, което ме изуми напълно, бе състоянието, в което изпадна. За Бога, Лиша, никога не я бях виждал такава. Тя изцяло изгуби контрол върху себе си. Крещеше и трепереше и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Напоследък не е никак добре, но не иска да отиде на лекар. Работи прекалено много, не спи достатъчно, уморена е през повечето време и плаче, когато си мисли, че не я виждам. Струва ми се, че е болна. Или има нещо друго. Но не зная какво е, по дяволите! — а след това погледна Фелиша и ѝ каза най-важното. — Току-що ми се обадиха от Сакс. Днес след обяд е припаднала в асансьора. Уплашен съм до смърт.

— Доколкото разбирам, тя не е вкъщи сега? — Фелиша също изглеждаше притеснена.

Той отрицателно поклати глава.

— Не. Изхвърча оттук... заради това... — размаха писмото, а след това отново го смачка.

Фелиша мразеше да задава подобни въпроси, но май се налагаше. А и Кейт не бе човек, който би се забъркал в нещо подобно. Макар че малката хитруша не ѝ бе казала абсолютно нищо за Ню Йорк. А след това си спомни как блеснаха очите ѝ, когато заговориха за „При Джино“. Но това не обясняваше сцената, която бе направила и припадъка.

— Възможно ли е... тя да е отишла при онзи мъж?

Ник отново поклати глава.

— Не и в състоянието, в което беше, когато излезе оттук. И... не, сигурен съм, че не е.

— И аз не го допускам. А тя вече е голяма и зряла жена. Просто ще трябва да постъпи разумно и да отиде на лекар. На обяд не хапна почти нищо. Но пък не забелязвам да е отслабнала.

А след това се облегна на стола си и замислено присви очи.

— Какво има? — изглеждаше по-уплашен отвсякога. Нима имаше още нещо, което да не знае?

— Хрумна ми нещо — погледна го в очите. — Боя се, че аз самата нямам никакъв опит в това отношение, но ми се струва, че и друг път съм виждала Кейт в подобно състояние. Тогава си мислех, че се дължи на неприятностите и непрекъснатия тормоз, свързан с Том.

Фелиша се намръщи и се замисли. Щеше да е истинско облекчение, ако се окажеше вярно.

— Нерви?

— Не. Не съвсем — леко се усмихна и го погледна. — Далеч съм от мисълта да се меся в личния ви живот, но възможно ли е да е бременна?

— Кейт? — изглеждаше изумен.

— Не Тили, надявам се — и двамата се разсмяха.

— Не зная. Не съм мислил за това. Винаги съм смятал, че ако се случи нещо подобно, тя ще разбере и...

— Не разчитай на това. Половината от жените, които познавам, разбират, че са бременни, едва когато станат на три месеца. Може просто да не е забелязала. Може да си обяснява неразположението си с пътуването до Ню Йорк, с храната, със сексуалния ви живот. Кой знае! Но каквито и да са причините, хората напоследък не обръщат особено внимание на състоянието си — самата мисъл, че и тя може да не забележи нещо такова, я накара да се изпотти. Но Кейт беше точно такъв тип човек.

— Има ли някаква вероятност да е бременна? Докато беше бременна с Тайг, също имаше такива периоди на необяснима раздражителност и агресивност. Изпадаше в ярост, само като чуеше за журналисти и вестникари, само че по онова време ми се струваше нормално и разбираемо. Но сега като се замисля за това, виждам, че в определени моменти тя просто минаваше всякакви граници. Спомням си, че и тогава припадна няколко пъти. А през първите няколко месеца от бременността си изглеждаше направо ужасно — погледна го мрачно. — Но тогава ѝ се бяха струпали твърде много неприятности.

— През изминалите няколко месеца не беше много по-различно.

Той се облегна назад и се опита да се съсредоточи. Все още не можеше да се пребори със страховете си, че тя или е изпаднала в нервна криза, или бавно умира от рак. *Бременна?* Не беше мислил за това. И изведнъж си спомни.

— Исусе! Бях забравил. Нощта, когато Тайг избяга, първия път... ние дори се шегувахме с това тогава... тя забрави да си сложи диафрагмата — погледна към Фелиша, сякаш се опитваше да се извини, че я занимава с всички тези подробности. — Както и да е. Но очевидно е възможно да е бременна. Толкова неща се случиха от тогава, че и двамата забравихме за това. Или поне аз забравих. Ти наистина смяташ, че тя не знае, нали?

Той изведнъж се развълнува.

— Може би. Но не се вълнувай толкова. Може и да греша. Между другото, имаш ли нещо за пиене? — тя запали цигара и се изправи. — Имах дяволски тежък ден.

— Да — отпрати се към бара. Винаги имаха всичко необходимо, за да ѝ приготвят мартини в случай, че наминеше край тях.

— И какво да правя сега?

— Изчакай я да се върне и я попитай.

— Ами ако не се прибере у дома? Ако отиде при онзи мъж?

Пребледня при тази мисъл, а след това се изчерви и ядосано започна да бърка мартинито.

— Не си го изкарвай на питието, Ник. Ще се върне. Взе ли колата си?

Глулав въпрос. Разбира се, че я е взела. Но Ник отново я гледаше със странно изражение.

— Тя се прибра с такси. Вероятно е оставила колата си в града.

Фелиша никак не остана доволна от това, което чу. Сигурно се е чувствала дяволски зле, за да постъпи така.

— Мисля, че просто ще трябва да я изчакаш и да си поговорите. И, направи ми една услуга — тя довърши питието си и остави чашата на масата. — Искам да ме уведомиш за резултата. Ако е болна, искам да го зная — той загрижено кимна и Фелиша се изправи. — Неприятно ми е да те оставя, но наистина трябва да вървя. Имам среща в осем, а преди това трябва да свърша още доста неща.

Щеше да ходи на симфоничен концерт. С нов приятел.

— Да. Ще ти се обадя — а след това той също погледна часовника си. — По дяволите! И аз трябва да тръгна след минута. Трябва да заснемем шоуто.

— Може би ще се е прибрала, когато се върнеш — Фелиша го потупа по рамото, докато той я изпращаше към колата ѝ. Зачуди се как

ли изглежда Ник в леглото. Красив и силен. Сигурна бе в това. Кейт беше щастливка. Погледна нагоре към него и се усмихна. — Всичко ще бъде наред. И в края на краищата може да се окажеш татко.

— Господи, Фелиша, бих бил безкрайно щастлив.

— Направи ми една услуга. Не заминавай никъде в деня на раждането. Не бих могла да преживея всичко това още веднъж.

Но по гласа ѝ разбра, че е готова да го направи. Заради Кейт.

— Не се притеснявай, Лиша. Този път няма да ти се наложи. Искрено се надявам, че наистина е бременна.

Замислен се отправи към къщата и внезапно изпита непоколебима увереност, че е точно така. Беше готов да празнува, когато тръгна за работа. Само ако можеше да разбере дали Кейт е добре в този момент. В състоянието, в което излезе от къщата, би могла да направи всичко. Абсолютно всичко.

Но тя не направи нищо особено. Остана седнала на оградата и плака с часове. Накрая вече само трепереше. Искаше да се прибере вкъщи, но не и преди той да е излязъл.

В седем и двадесет се върна у дома, качи се горе, съблече се и си легна.

Беше изтощена. Събуди се, едва когато Ник нежно я хвана за рамото и леко я разтърси.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Кейт?

Усети, че той леко я разтърсва и когато отвори очи, видя, че навън е все още тъмно. В стаята също цареше полумрак. Беше запалил само една лампа в най-отдалечения ъгъл на стаята, която излъчваше мека и ненатрапчива светлина.

— Здравей, скъпа!

Нежно погали гърба ѝ и тя отново затвори очи. Беше толкова приятно да чувства отново ласките му. Но му беше ужасно сърдита. Спомни си случилото се и напълно се разсъни.

— Какво искаш?

— Да поговорим.

— За какво?

Отказваше да отвори очите си, но почувства, че е запалил огън в камината.

— Отвори си очите.

— Махай се.

Но вече започваше да се усмихва. Ник се наведе и я целуна по бузата.

— Престани!

— Искам да те попитам нещо.

Отвори едното си око и се намръщи.

— Не започвай пак!

— Не, няма.

— Какво има тогава?

— Какво се случи днес в „Сакс“?

Усмихваше се и ѝ говореше много тихо, но очите му все още бяха загрижени. Изобщо не можа да се съсредоточи върху работата си тази вечер. А веднага щом свършиха, хукна към къщи, за да провери дали се е прибрала. И когато я видя сгущена под завивките, едва не се разплака от облекчение. Не го интересуваше дали му е сърдита. Поне си беше у дома. Не беше умряла, болна или пребита някъде по

улиците, нито пък бе изпаднала в нервна криза. Но тя все още не му бе отговорила.

— Разкажи ми за „Сакс“.

— Има ли нещо, което да не знаеш? — седна в леглото и го погледна с изненада. — Да не би да ме следиш?

Но той само поклати глава и тъжно се усмихна.

— Не, обадиха се от магазина. Искане да се уверят, че си се прибрала вкъщи. И така, какво се случи?

— Нищо.

— Те ми казаха нещо съвсем различно.

— Добре де, припаднах. Ядох прекалено много на обяд.

Фелиша му бе казала тъкмо обратното, но не й спомена нищо за това. Не искаше да я кара да се чувства като на разпит.

— Сигурна ли си, че това е причината?

Внимателно се пресегна и взе лицето ѝ в ръцете си.

Очите ѝ веднага се напълниха със сълзи и тя започна да се отпуска в ръцете му.

— А ти какво мислиш, Ник?

— Мисля, че може би... надявам се... — погледна я толкова нежно, че тя заплака още по-силно, а той се усмихна. — Пепеляшке, възможно ли е да си бременна?

Гледаше я много напрегнато и тя бавно се отдръпна от ръцете му.

— Защо да съм бременна? — но както и Фелиша преди, тя се замисли, като се опитваше да си спомни нещо, да свърже някои събития и изведнъж го погледна с глуповата усмивка. — Може би. Дори и не бях помисляла за това.

— Възможно ли е да е нещо повече от *може би*!

Гледаше я изпълнен с надежда.

— Струва ми се — да. Исусе, не мога да си обясня как изобщо не съм се сетила за това! — беше започнала да се чуди дали не е болна от някаква рядка болест. Ухили му се, а той я целуна нежно, а след това по-настойчиво, като внимателно потърси гърдите ѝ. — Трябва вече да съм на около седем седмици. Това беше в нощта, когато Тайг... нали?

— Не зная. Твърде рано ли е, за да се каже със сигурност?

— Не. Мисля, че точно сега е моментът.

— Искаш ли да опитаме отново? — тя се разсмя, а той легна до нея.

— Да опитаме отново, а?

— Разбира се, защо не?

Но нямаше нужда да го правят. Беше бременна. Тестът, който ѝ направиха на следващия ден, беше положителен.

— Сигурна ли си? — Ник не беше на себе си от вълнение, когато тя затвори телефона, след като бе чула резултата от теста. Гласът на сестрата бе съвсем равнодушен и безпристрастен:

— Харпър? А, ето го. Положителен.

— Ти си бременна?

— Да, бременна съм. Съвсем сигурно е. Поне това каза сестрата.

Прегърна го и той засия насреща ѝ.

— О, Кейт, обичам те!

— И аз те обичам — изрече го съвсем тихо, заровила лице в гърдите му. — И толкова съжалявам за Ню Йорк.

Не му го беше казала предишната нощ, но искаше той да го знае.

— Всичко е наред. Нищо не се е случило. Но, ако някога пак тръгнеш за Ню Йорк, ще изпратя след теб въоръжена охрана — а след това изведнъж я погледна напълно сериозно. — Не искам да пътуваш, докато си бременна. *Изобщо*. Ясно?

— Да, сър.

— Ами новата ти книга? Готова ли си да изчакаш няколко месеца? Едва ли ще е толкова фатално за кариерата ти.

— Тя така или иначе няма да излезе поне още една година. Времето е чудесно подбрано.

Усмихна му се и разроши косата му. Ник приемаше всичко толкова на сериозно! Тя не се притесняваше от тази бременност, така както се бе притеснявала с Тайг, а и това беше толкова отдавна. В определен смисъл Кейт се чувстваше нов човек.

А и сега щеше да е толкова приятно с Ник, който е постоянно край нея. Притисна се силно към него и за няколко минути всеки потъна в мислите си. А след това той отново я погледна.

— Обещай ми, че няма да се натоварваш, докато си бременна.

— Да се натоварвам с какво? — опита се да обърне всичко на шега.

— Кейт... моля те...

Искаше това дете повече от всичко на света. И тя разбра.

— Успокой се, скъпи. Обещавам — почувства как той въздъхна с облекчение и в този момент звънна телефонът. Тя го погледна и се захла. — Може би ще ни кажат, че са сгрешили.

— Кажи им, че е твърде късно. Ние сме съгласни с резултата.

Кейт му се усмихна и вдигна телефона, но лицето ѝ веднага помръкна.

— Здравей, Стю — усети как Ник веднага се напрегна.

— Това е изненада. Кога?... Не зная — погледна към Ник и се усмихна, но той вече бе започнал да се паникьосва. Беше скочил от леглото и кръстосваше стаята, а лицето му изразяваше истинско отчаяние. Всичко започваше отначало. Уейнбърг и шибаните му пътувания.

— Ти обеща!

— Успокой се! — сложи ръка на слушалката, докато му го казваше, а след това се опита да продължи разговора си с Уейнбърг.

Каза му едно мъгляво *ще видя*. Но Ник не можеше да издържа повече. Грабна телефона от нея и закри слушалката с ръка.

— Можеш да му кажеш, че човекът, когото се опитва да експлоатира, е в особено състояние, и че може да си вземе шибаното пътуване, или каквото там предлага, и да си го навре отзад.

Погледна я с отчаяние, а тя се усмихна и отново взе телефона.

— Извинявай, Стю — ухили се на Ник и лицето му малко се проясни като чу думите ѝ. — Няма да играе в турнира с теб. Смята, че се опитваш да го експлоатираш. И освен това е бременен. Много е темпераментен — Ник завъртя очи и се отпусна на леглото с усмивка. — Не, каза, че можеш да си го завреш отзад. Не, това е всичко, което каза... Чудесно, ще му предам — затвори телефона и го изгледа с насмешка. — Тревожите се прекалено много, господин Уотърман.

На лицето ѝ грееше широка усмивка.

— Ти си една разглежена хлапачка, Пепеляшке. Някой казвал ли ти го е напоследък?

— За последен път го чух тази сутрин. Между другото, кога ще получиш другата стъклена пантофка?

Усмихна му се и се настани в скута му.

— Когато ми обещаеш, че няма да пътуваш никъде и няма да се съсипваш от работа, докато си бременна. Ако ми обещаеш това, ще получиш всичко, което пожелаеш.

— Някой ден ще ти припомня тези думи.

— Не ми отговори на въпроса.

— Това въпрос ли беше? На мен ми прозвуча като заповед.

Повдигна едната си вежда и прокара пръст зад ухото му.

— Говоря сериозно, Кейт. Това означава много за мен.

— За мен също. Но не е необходимо да ме насилваш или заплашваш. Имай ми малко доверие.

— Не и когато става дума за работата ти... и за нашето дете — погледна я леко намръщен. — Ще ти бъде ли много трудно, Кейт? Да се справяш с две деца?

Тя поклати глава, но за момент се замисли.

— Не.

Поне така се надяваше. Но ако се появяха някакви проблеми, щяха да намерят начин да ги разрешат.

— Мислила ли си за... за...

Но тя го прекъсна, преди да се е доизказал.

— Не, няма да го направя — а след това силно го прегърна. — *Искам* това дете, Ник! Мисля, че и двамата винаги сме го искали. Тайг е по-особен. Той винаги е бил само мой. Никога не съм имала с кого да споделя очакването, раждането и всички онези прекрасни преживявания, които идват след това. Но сега, с това бебе всичко ще бъде по-различно.

— Включително и това, че не сме женени — изглеждаше леко смутен, докато го казваше, а след това изпитателно я погледна. — Няма ли да ви е неприятно? На Тайг и на теб?

— Разбира се, че не. Тайг е твърде малък, за да мисли за това, а що се отнася до мен, мислиш ли, че ме интересува какво ще си кажат хората? Освен това, някой ден ние ще се оженим — погледна побледата ивица на пръста си, там, където години наред бе носила брачната си халка. — А дотогава това няма никакво значение. Освен ако... не ти създаде на теб някакви проблеми. Искам да кажа в шоуто.

Трябваше да помисли и за това. Нейната репутация не беше единственото нещо, което имаше значение. Но той вече широко се усмихваше.

— В този налудничав свят, в който живеем? Шегуваш ли се? По-скоро ще ни помислят за луди, ако се оженим и имаме бебе. Но знаеш ли, снощи измислих нещо — изведнъж се смути, но после реши да

продължи да сподели идеята си. — Ако ти или Тайг се притеснявате, бихме могли да кажем на хората, че сме женени. Кой ще разбере, че не сме? Можем да им кажем, че сме отишли някъде и сме се оженили без всякакъв шум и излишни свидетели. А после... по-късно... ще постъпим точно по същия начин. Никой няма да разбере дали сме женени или не.

Но тя вече решително и неотстъпчиво клатеше глава.

— Глупости! Няма начин, господин Уотърман. Няма да го направя.

— Защо?

— Защото, когато най-накрая се оженим, не искам да се крия от хората, сър. Искам да го направя с най-прекрасната церемония, с повече шум и стил, отколкото можеш да си представиш. Искам целият свят да разбере, че се женя за теб. Какво ще кажеш?

— Знаеш ли какво, Пепеляшке?

— Какво?

И двамата се усмигнаха широко.

— За това, което току-що каза, ще получиш и другата стъклена пантофка.

Тя му се усмигна и притисна устни към неговите и дълго и нежно го целуна.

— Имаш ли някаква представа колко много те обичам, Никълъс Уотърман?

— Искаш ли да се качим горе и да ми покажеш?

— По всяко време, господин Уотърман.

По всяко време.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.